

KHÁCH QUA ĐƯỜNG **
VỢ IVỎ

đtv-ebook.com

vh

Dịch giả: Diệp Tử
LÀM ebook: DẬU LÊ

Khách qua đường vội vã

Tập 2

Khách qua đường vội vã (Tập 2)

Tác giả: Phiêu A Hề

Người dịch: Diệp Tử

Số trang: 456

Kích thước: 13 x 20.5 cm

Ngày xuất bản: 01/04/2014

Giá bìa: 92.000 đ

Công ty phát hành: Cẩm Phong Books

Nhà xuất bản: Văn học

Chụp pic: narcis1811

Type

nguyenkienphuc: 12-13

narcis1811: 14-15

stupid.devil: 16-17

thanhtamnt: 18-hết

Beta: Zin nhí nhố

Tạo prc: Dâu Lê

Nguồn : luv-ebook.com

Ebook: <http://www.dtv-ebook.com>

Giới thiệu

Em đứng đây giữa phố phường đông đúc

Người với người hối hả bước đi.

Anh là ai giữa biển người trên phố

Là một nửa hay chỉ khách qua đường

Vội vã đến vội vã đi, lướt qua đời em

Để sớm mai kia giật mình thức giấc

Em biết rằng anh vẫn mãi đợi em.

- Blog của Thẩm An Nhược

Cuộc đời con người thực ra giống như một lữ quán mà chúng ta là chủ, ngày ngày đều nhìn thấy những người qua đường thần sắc mệt mỏi, đến đến đi đi vội vã. Có người chỉ ở lại một đêm, ăn một bữa cơm rồi rời khỏi, sau này chẳng còn cơ hội gặp lại, thậm chí có người chỉ dừng lại hỏi đường rồi đi ngay. Có người đi đường mệt quá nghỉ lại lâu hơn một chút.

Cũng có những người quay trở lại, nhưng lữ quán vẫn mãi là lữ quán, họ vẫn phải rời đi. Sau đó lại có những lớp người khác, bề ngoài thay đổi nhưng vẫn cứ như vậy, lặp đi lặp lại thành một vòng tuần hoàn, con người thì ngày qua ngày dần dần già đi. Chúng ta chẳng bao giờ biết được hôm nay ai sẽ đến, ngày mai ai sẽ đi, ai sẽ là người ở lại... Phần lớn những người chúng ta gặp, cuối cùng cũng chỉ là những người khách đi qua cuộc đời, vội vã gặp nhau rồi lại vội vã chia xa, có chăng chỉ lưu lại đôi chút kỉ niệm. Có những người, thậm chí còn không để lại chút vết dấu nào...

Tác giả

PHIÊU A HỀ

Giới tính: Nữ

Chòm sao: Bạch Dương

Ở Yên Đài, Sơn Đông, Trung Quốc

Cô thích nghe nhạc, xem phim và viết văn, cá tính hơi lười nhác, rất lạc quan, nhưng cũng có lúc mẫn cảm và cố chấp. Cô tin tưởng vào duyên phận, thích những cuộc tình nhẹ nhàng bình thản, và luôn hướng tới cuộc sống nhàn nhã thong dong.

Các tác phẩm đã xuất bản:

- Mua dây buộc mình
- Khách qua đường vội vã
- Kết hôn, nhân duyên đến rồi đi

Mục lục

[Chương 12](#) [Chương 13](#) [Chương 14](#) [Chương 15](#)

[Chương 16](#) [Chương 17](#) [Chương 18](#)

[Ngoại truyện 1: Nhật ký nghỉ hè của bạn nhỏ Trình Thiếu Thần](#)

[Ngoại truyện 2: Tết Đoan Ngọ](#)

[Ngoại truyện 3: Bố mẹ mình](#)

[Ngoại truyện 4: Thanh mai trúc mã](#)

Chương 12

Mấy hôm sau, Thẩm An Nhược nhớ lại bộ dạng lúc Trình Thiệu Thần nói mà trong lòng vẫn còn sợ hãi. Anh rõ là coi cô như thú cưng, dịu dàng ôm vào lòng mà lời lẽ lại lạnh như băng. Cô đang định giải thích bỗng cảm thấy chẳng có chút hứng thú nào.

Gần đây cô luôn đi kiểm tra phụ khoa định kì, lúc trước kết quả cho thấy có chút vấn đề, bác sĩ khuyên cô dùng thuốc điều trị lại có thể tránh thai. Quả thực là cũng có người trực tiếp dùng loại thuốc này để thay thế thuốc tránh thai, bởi nó rất bí mật, ít ai biết đến công dụng này.

Cô không hề có ý giấu Trình Thiệu Thần, cũng đã vứt vỏ thuốc vào thùng rác, không ngờ anh vẫn biết. Dù sao cô cũng có tâm ý riêng, lúc biết loại thuốc này còn có công dụng khác, cô vẫn dùng mà không quan tâm đến các gợi ý khác của bác sĩ.

Cũng được, tùy anh hiểu. Thực ra hôm qua lúc Trình Thiệu Thần tức giận, trong thâm tâm cô thấy chút gì đó vui sướng rất nhỏ nhen.

Từ hôm đó trở đi, mối quan hệ giữa hai người càng lạnh nhạt, hệt như hai người qua đường, đến nói chuyện điện thoại cũng không, đã rất nhiều ngày rồi không thấy mặt nhau. Trình Thiệu Thần có mấy căn nhà cô không biết, nhưng chỗ anh từng ở, từ sau khi kết hôn cô chưa từng về đó, nơi đó gần công ty hơn. Thẩm An Nhược quay lại căn nhà trước đây cô sống, hiếm hoi lắm mới về nhà lấy ít đồ, cô cũng cố ý chọn lúc Trình Thiệu Thần không có nhà để về.

Giống như trò chơi xếp gỗ lúc nhỏ vậy, muốn xây được một căn nhà phải cần rất nhiều thời gian, cần thận tỉ mỉ từng chút một, lo lắng không biết lúc

nào nó sập, nhưng lúc định phá bỏ thì chỉ cần một ngón tay, nhẹ nhàng đẩy một cái.

Thực ra cũng chỉ là đọi người kia mở lời, chẳng ai muốn là người nói trước.

Có lúc Thẩm An Nhược không thể không phục khả năng liệu sự như thần của Trình Thiệu Thần. Sự hỗn loạn ở Chính Dương càng lúc càng tăng lên, quả nhiên cấp trên cũ của cô Trương Hiệu Lễ bị đẩy lên “đài”, chắc chắn phải đối mặt với quyết định thôi việc. Thẩm An Nhược vẫn cố chấp làm người chăm chỉ, kiểm tra dữ liệu hồ sơ, sửa lại một bản báo cáo rồi trình lên cấp trên. Cô cũng biết mình bị Trình Thiệu Thần nói trúng, liền vờ ngớ ngẩn, cuối cùng chính sếp Trương phải gọi điện cho cô nói: “Thẩm An Nhược, cháu lại hồ đồ rồi, trước đây chú dạy cháu như thế nào?”

Cô biết lý do tại sao, sếp Tiền và sếp Trương vốn không hợp nhau, lần này là kết quả của cuộc đấu đá giữa các thế lực trong nội bộ. Một đội mười mấy người đồng lòng, tốn bao sức lực mới thấy một dự án khả quan, lại bị ủy viên hội đồng ban quản trị bắt ngưng lại. Bọn họ vì dự án này mà tranh luận suốt đêm, cũng từng có người đến vùng hẻo lánh công tác hơn một tháng. Giờ đây tất cả khó khăn đều đã qua, mọi mối quan hệ đều đã giải quyết xong thì lại bị yêu cầu tạm thời dừng lại không lý do. Đa số mọi người trong đội năm đó đều từng là cấp dưới của sếp Trương.

Chủ tịch Nghệ tìm cô tâm sự: “An Nhược, cháu phải hiểu rõ, có nhiều lúc chúng ta phải học cách thỏa hiệp”, rồi lại nói: “Đứng trước lợi ích của tập thể, nên hy sinh lợi ích cá nhân.”

Những chuyện này cô đều hiểu rõ nhưng cần thời gian để thích nghi, vậy nên hiện giờ vẫn rất phiền muộn.

“An Nhược, nhiều thứ cháu cố sức giữ lấy mà chẳng cần biết là có đúng hay không. Có lúc cháu cố chấp quá, hôm trước chú gặp Thiếu Thần rồi, có nhắc đến cháu...”

Nguồn ebooks: <http://www.dtv-ebook.com>

Cô đang cúi đầu im lặng không nói gì, nghe thấy tên Trình Thiếu Thần liền ngẩng đầu lên.

“À, thật ra cũng không có gì. Đúng rồi, dạo này quan hệ giữa Thiếu Thần và lão Trình đã tốt hơn rồi, hoạt động của An Khải gần đây xem ra là do Thiếu Thần chỉ đạo. Nghe lão Trình nói Thiếu Thần nên sớm về An Khải. Do đó cháu...”

Cô không biết, hoàn toàn không biết, hóa ra Trình Thiếu Thần đã chuẩn bị xong xuôi việc rời bỏ cô còn cô vẫn chẳng cảm thấy gì cả.

Lúc công việc khó khăn nhất, Thẩm An Nhược đến công ty chẳng biết phải làm gì. Hôm đó có một cô gái đến công ty, khóc lóc làm loạn hết cả lên, cô ta vốn là vợ của một nhân viên, đến đây vạch mặt người chồng ngoại tình. Chủ tịch công đoàn là nam, khuyên giải cô ta nửa ngày không được, cuối cùng đành phải nhờ đến cứu viện: “Ai ra nói với cô gái kia đi, tôi hết cách rồi. An Nhược, em với cô ta tầm tuổi nhau, em ra xem giúp được gì không đi.”

Thẩm An Nhược ngồi trong phòng tiếp khách, nghe cô gái trạc tuổi mình sụt sùi, cô ta khóc nguyên một giờ đồng hồ, vừa khóc vừa kể chuyện từ lúc mới quen nhau đến vụ đối chất tối qua. Thực ra người đàn ông kia là chiến hữu của cô, cô gái cũng là đồng nghiệp mà cô biết, An Nhược hiểu rõ mối quan hệ của bọn họ, trước đây cô thấy hoang đường nhưng giờ nhìn lại bỗng thấy thông cảm.

Cô không khuyen nhũ, chỉ ngồi bên đũa khăn giấy, đợi đến khi cô ta khóc mệt rồi tự ngừng, ủ rũ nói: “Quãng thời gian đẹp nhất tôi đã dâng hiến cho anh ta, cả trái tim này tôi cũng tặng anh ta, vậy mà sao đến cơ sự này?”

“Cuối cùng là vì cô còn yêu anh ta hay là vì cô không cam tâm?” Thẩm An Nhược bỗng hỏi.

“Tôi không rõ. Nhưng tôi nghĩ thông rồi, tề hơn nữa thì ly hôn thôi.” Cô gái đó rửa mặt xong, cũng là một người rất xinh đẹp, khá đẹp đối với đồng nghiệp của cô, vụ ồn ào vừa rồi cứ như diễn tập kịch bản vậy. Cô nàng thông thả bỏ đi rồi, Thẩm An Nhược mới bắt đầu thấy đau đầu, lúc này thật quá âm ỉ.

Tối đó Hạ Thu Nhận tìm cô, nói có mấy người bạn đại học đến vùng này du lịch, muốn tìm bạn cũ ở đây gặp mặt, vì thế đến tìm cô trước.

Bao năm không gặp, bạn bè vô cùng thân mật, uống rất nhiều rượu. Không ngờ Giang Hạo Dương cũng ở đó.

Thực ra không có mấy người biết hai người bọn họ từng qua lại, trừ Hạ Thu Nhận, cho nên khi đối mặt cùng mọi người cô cũng không thấy ngại ngùng. Mọi người nhắc đến chuyện tan tan hợp hợp mấy năm nay, những cặp đẹp đôi thì chia tay, những cặp tưởng như không đội trời chung thì lại kết hôn, thế gian này thật khó đoán.

Bọn họ uống đến tận khuya mới giải tán. Biết trước sẽ uống nhiều rượu nên không ai lái xe đến, Giang Hạo Dương vẫy taxi cho cô và Hạ Thu Nhận về nhà.

“Em tự đi cũng được.” Thẩm An Nhược nhấn mạnh nhưng không ai để ý lời cô. Nhà Hạ Thu Nhận gần đây nên cuối cùng trên xe chỉ còn cô.

Cô uống khá nhiều, hoặc có thể đã lâu rồi không uống rượu, tửu lượng giảm đi nhiều, bỗng thấy chóng mặt, mơ màng tựa vào ghế sau.

“Em không nên uống nhiều như vậy.” Giang Hạo Dương bình thản nói.

Thẩm An Nhược đang im lặng bỗng nói: “Anh Giang, năm đó vì sao chúng mình chia tay?”

Hồi lâu không thấy trả lời. Thẩm Ân Nhược liếc nhìn anh một cái, giữa ánh đèn đường tranh tối tranh sáng, anh mím môi, gương mặt không biểu lộ chút cảm xúc nào.

“Gần đây em hay tình cờ nghĩ tại sao năm đó chúng ta lại chia tay. Anh đoán xem, em nghĩ mãi mà chẳng nghĩ ra nổi lý do.”

“Anh cũng không nhớ.”

“Anh đã bao giờ thấy hối tiếc chưa?”

“An Nhược, em say rồi.”

Cô thấy buồn ngủ, lát sau không tự chủ mà nói: “Em cứ nghĩ mình sẽ không đi vào vết xe đổ này nữa...”

Trong cơn mơ màng cô thấy xe chạy về hướng ngược lại căn hộ của mình.

“Dừng xe, bác tài đi sai đường rồi.”

“Khu Bích Hải đúng không? Đúng rồi mà?” Người tài xế thấy có người nghi ngờ nghiệp vụ của mình nên cảm thấy không hài lòng.

“Bây giờ tôi không...” Thẩm An Nhược bỗng thấy không ổn nên bỏ lửng câu nói rồi từ từ ngồi lại ghế sau, cảm thấy mình chẳng còn chút sức nào, đành nhắm mắt lại.

Lúc mơ màng, nghe thấy Giang Hạo Dương chậm rãi nói: “Có những lời không nên tùy tiện nói ra. Chỉ cần không nói ra thì có thể giả vờ như không có chuyện gì. Bởi vì lời đã nói ra sẽ vĩnh viễn không cách nào rút lại được.”

“Giả vờ? Giả thì vẫn cứ là giả mà thôi.”

Thẩm An Nhược định sau khi Giang Hạo Dương đi sẽ gọi một chiếc xe khác trở về khu Ngân Anh, thật không ngờ oan gia ngõ hẹp, vừa mở cửa xe đã gặp ngay Trình Thiệu Thần đang bước từ trong xe ra. Cô biết sắc mặt mình nhất định trông rất khó coi.

Trình Thiệu Thần không nhìn đến cô, lập tức quay sang Giang Hạo Dương cười niềm nở, giữ nguyên phong độ: “Cục trưởng Giang, đã lâu không gặp.” Sau đó tiến lên đỡ Thẩm An Nhược đang đứng không vững. Anh vừa chạm vào bả vai, cô đã vô thức lùi lại phía sau, vì lùi quá vội mà lão đảo một chút, thế nào lại ngã vào lòng Giang Hạo Dương, anh ta cũng nhanh nhẹn ôm lấy cô rồi không nói không rằng, chuyển cô qua bên Trình Thiệu Thần.

“Tôi nay có mấy người bạn cũ từ nơi khác tới, tụ tập với nhau một chút, lâu ngày không gặp nên uống hơi nhiều.” Giang Hạo Dương đi thẳng vào vấn đề, cười cười.

“Cảm ơn, làm phiền anh rồi.”

“Không sao.”

Trình Thiệu Thần giữ lấy vai Thẩm An Nhược đầy vẻ dịu dàng quan tâm, đi thẳng tới cầu thang máy. Cô định gạt tay anh ra nhưng nghĩ trong thang máy có camera nên thôi. Lúc vào phòng, anh thả cô xuống sofa làm dạ dày cô muốn lộn nhào, tưởng sắp nôn đến nơi.

Thẩm An Nhược định thần lại, vốn định trở về căn hộ của mình, không ngờ gặp anh, lẽ nào mấy hôm nay anh đều ở nhà? Muốn thế này, lại chóng mặt như vậy, tự trọng và thoải mái, điều gì quan trọng hơn đây? Cô ôm trán đau khổ nghĩ ngợi.

Trình Thiệu Thần châm thuốc, rít một hơi, thái độ như không có gì, lạnh lùng liếc nhìn cô, khói thuốc của anh vẫn vút bay tới đầu mũi cô.

Thẩm An Nhược bỗng cảm thấy bút rút: “Xin anh đấy, ngửi mùi thuốc lá em thấy buồn nôn.”

“Em nhìn thấy anh là buồn nôn chứ gì.”

“Em mệt lắm, không muốn cãi nhau với anh.”

“Bao giờ hết mệt mà muốn cãi nhau thì bảo anh.”

“Em không có gì để nói với anh nữa cả.”

“Anh thì có nhiều chuyện muốn nói lắm, ví dụ như bàn luận về bộ phim Random Harvest chẳng hạn.”

Thẩm An Nhược cười nhạt: “Thật buồn cười, Trình Thiệu Thần, hai chúng ta ra nông nổi này thì liên quan gì đến người khác.”

“Không liên quan à? Tình mộng xưa nên cảm thấy không chịu nổi hiện tại sao.”

“Anh không phải cay nghiệt như thế, thật quá ảnh hưởng đến khí chất, Còn nữa, anh có tư cách gì mà dạy dỗ em?”

“Thẩm An Nhược, bây giờ em vẫn còn là bà Trình đó.”

Thẩm An Nhược thấy càng mệt mỏi, bả vai dường như không chịu nổi gánh nặng nữa: “Trình Thiếu Thần, chúng ta cứ cãi nhau thế này có ý nghĩa gì không? Em muốn đi ngủ.” Cô cầm túi xách mình lên, cứ thế quay đi dù bước chân không còn vững nữa.

“Thẩm An Nhược” tiếng Trình Thiếu Thần vang lên phía sau, lộ vẻ mệt mỏi, “Anh nhớ trước đây rất nhiều lần em hỏi tại sao anh lại lấy em.”

Thẩm An Nhược dừng lại, im lặng.

“Lúc đó anh cảm thấy, sống cùng em rất thoải mái, rất dễ chịu, như được quay về thời niên thiếu vô lo vô nghĩ. Nhưng giờ đây em khiến anh mệt mỏi quá.”

“Anh đã biết đây là lựa chọn sai lầm rồi, chi bằng sửa luôn đi.”

“Ý em là gì?”

“Anh đã từng nói với em, phương hướng sai rồi mà vẫn tiếp tục đầu tư thì tổn thất càng lớn, hành động này càng ngu ngốc hơn. Anh vốn là người thông minh phải không?”

Trình Thiếu Thần cũng im lặng, đợi cô nói nốt.

Lời nói đã ra đến đầu lưỡi, muốn nuốt lại nhưng cuối cùng vẫn tuôn ra, có lẽ cũng vì chút hơi men, cô mở lời:

“Chúng ta ly hôn đi.”

“Anh không muốn nửa đêm nói những chuyện vớ vẩn này. Em say rồi đấy.”

“Em vẫn nhớ năm đó anh muốn cưới em, anh cho em ba tháng suy nghĩ. Trình Thiếu Thần, em cũng sẽ đợi ba tháng. Ba tháng sau, em sẽ đưa đơn. Hiện tại em không say, anh rõ chưa.”

Thẩm An Nhược có buổi tiệc ở khu phía Đông, lúc lái xe về qua nhà của anh và cô, nghĩ tới mấy chứng chỉ nghiệp vụ đạo gàn đây cần dùng đến, cô định về nhà lấy, không ngờ gặp Trình Thiếu Thần nên không về nữa. Sau câu chuyện tối hôm đó, Trình Thiếu Thần coi cô như không khí, đẩy cửa đi ra.

Cô ở tầng dưới quan sát một lúc lâu, đèn vẫn tắt. Cô không thể vào xem chỗ để xe bởi có camera ở tầng trên. Về sau lại nghĩ sao mình phải sợ Trình Thiếu Thần, anh không phải yêu quái, cùng lắm chỉ bức mình một lúc thôi, chả mấy khi tiện đường thế này.

Tạ ơn trời đất, Trình Thiếu Thần không ở nhà thật. Cô tìm đủ giấy tờ, lấy thêm mấy bộ quần áo ném vào vali rồi ngồi trên chiếc ghế trước giá sách ngây người ra một lúc. Trên bàn có bức ảnh hai người chụp chung, là Tịnh Nhã năm đó lấy ảnh cưới hai người ra để photoshop, Thẩm An Nhược mặc váy cưới ngồi trong lòng bàn tay Trình Thiếu Thần, nhìn cứ như quảng cáo cho hãng điện thoại nào đó vậy.

Có một số chuyện hai người bọn họ rất giống nhau, ví dụ như hai người đều thấy việc treo một bức ảnh cưới to trong nhà thật ngốc nghếch, nên trong nhà không hề có ảnh cỡ to, lần trước mẹ An Nhược đến chơi cũng nhắc mãi chuyện này. Tấm ảnh này vẫn ở đây vì An Nhược thích như vậy.

Cuối cùng lại kết thúc như thế này, thật ra nhiều lúc Trình Thiệu Thần đối với cô rất tốt. Đôi khi là thế, không hiểu sao quan hệ xấu đi, về sau lại không biết phải thế nào để trở lại như trước. Thẩm An Nhược thở dài một tiếng, đặt tấm ảnh trở về bàn. Một người kiêu ngạo như Trình Thiệu Thần tuyệt đối không chấp nhận người khác khiêu khích uy quyền của mình. Cô vốn nghĩ chẳng đến một tuần sẽ nhận được đơn xin ly hôn của anh, không ngờ anh vẫn bình thản như không. Còn cô sau khi nói xong, trong lòng tuy không tránh khỏi cảm giác trống vắng nhưng thấy nhẹ nhõm hẳn. Có những lúc, chỉ cần kết thúc thôi cũng giống như được giải thoát, ai quan tâm có đau đớn hay không.

Thấy cũng đã muộn, cô xuống nhà.

Tới nơi cô mới biết số mình đúng là không tốt, Trình Thiệu Thần đang ngồi trên sofa, lẳng lặng nhìn cô đi xuống. Anh chỉ bật đèn bàn, ánh mắt mơ màng nhưng vô cùng khó đoán, có vẻ đã uống khá nhiều rượu. Vừa nãy cô ngồi trên gác ngẩn ra hồi lâu, lại không để ý gì nên không nghe thấy tiếng anh vào nhà. Hay anh đã ngồi đó từ trước rồi? Lúc mở cửa cô không nhìn về hướng phòng khách, mà anh vốn luôn thích ngồi một mình trong bóng tối.

“Cô Thẩm, hoan nghênh trở về.”

“Em phải đi bây giờ. Tạm biệt, anh Trình.”

“Muộn rồi mà vẫn có hẹn à?” Anh nhìn cô một lượt.

Cô liếc anh, không định trả lời, đi tiếp ra cửa, không ngờ Trình Thiệu Thần đã nhanh như chớp, đứng chặn trước mặt cô: “Ngồi xuống đi, anh có chuyện muốn nói với em.”

“Chúng ta chẳng còn gì để nói cả.” Thẩm An Nhược cẩn thận lùi lại, giữ một khoảng cách an toàn, từ rất lâu đã có người dạy cô không nên đứng gần đàn ông đang say.

“Lại đây uống với anh một ly, rượu nho loại thượng hạng của Đức đấy.” Trình Thiệu Thần nhã nhặn ngồi xuống sofa, lấy một ly rồi với tay đưa cho cô.

Rõ là đã uống nhiều nhưng trông anh vẫn rất tỉnh táo, tay cũng chẳng hề run. “Trình Thiệu Thần, anh uống nhiều rồi, đừng uống nữa.” Cô không cầm ly. Đã lâu không gặp, không hiểu anh có thói quen uống rượu ở nhà từ lúc nào.

Trình Thiệu Thần cười nhạt: “Anh uống ít hay nhiều, liên quan gì đến em?”

“Đúng, hoàn toàn không liên quan.” Thẩm An Nhược ghét nhất là người say, đặc biệt là đã say rồi nhưng trông vẫn tỉnh táo minh mẫn. Vấn đề cần suy nghĩ ngay lúc đó là có nên ra cửa lấy xe đi về không. Cô ngoảnh đầu nhìn anh, bắt gặp ánh mắt của anh hướng về phía mình.

“Thẩm An Nhược, hôn nhân của chúng ta, ngay từ đầu em đã có chuẩn bị, cẩn thận chừa lại cho mình đường lui, lúc nào cũng trong tư thế sẵn sàng rời đi. Thế nào? Bây giờ là thời cơ tốt nhất, hay thực sự em nhịn không được nữa?” Cô phục nhất điểm này ở anh, bất kể anh nói gì đều có thể dùng giọng điệu kiêu “thời tiết hôm nay đẹp thật”, nói năng vô cùng điềm tĩnh.

Thẩm An Nhược im lặng nhìn anh, không nói gì.

“Thực ra không chỉ là hôn nhân, từ lúc chúng ta quen nhau, em đã không để bản thân lún vào, đúng không?”

Thẩm An Nhược cắn môi, né tránh mọi câu nói.

“Trước anh đã từng nghĩ, em không yêu anh cũng không sao, em khó tính một chút cũng không sao, ít nhất chúng ta vẫn rất hòa hợp, mà cái hôn nhân cần vốn là tình thân chứ không phải tình yêu. Nhưng anh không ngờ em chẳng hề có một chút lưu luyến nào, nói trở mặt là trở mặt, muốn đi là đi. Em coi anh là gì đây?”

Thẩm An Nhược đang cắn môi nhưng vẫn không tìm được bực phát: “Trình Thiếu Thần, anh giả bộ thánh thiện quá đấy. Anh nói em không để bản thân lún vào, không yêu anh nhưng anh cũng đã từng yêu em chưa? Anh đã từng coi em là vợ chưa? Hay chỉ như đang nuôi một con thú cưng thôi? Lúc vui anh chiều chuộng em, cười đùa với em, thấy em trang điểm xinh đẹp thì rất hài lòng, mang em ra ngoài cũng không sợ mất mặt. Còn lúc không vui thì mặc em ở nhà một mình, mấy ngày không thèm hỏi đến. Anh đối với em rất tốt, khăng khải hào phóng, anh cho em tự do, thậm chí có lúc rất dịu dàng. Nếu giờ em là người tình của anh, chắc chắn em sẽ rất mãn nguyện. Nhưng mà, Trình Thiếu Thần, em là vợ anh, anh đã bao giờ để ý đến cảm nhận của em chưa? Anh đã bao giờ nghĩ xem em thích gì, muốn gì chưa?”

“Được, anh nghe đây, em muốn gì?”

“Hiện giờ em chẳng muốn gì cả, chỉ muốn ly hôn.”

“Đừng mơ.”

“Trình Thiếu Thần, bản thân anh cũng hiểu rõ, lựa chọn ban đầu của anh có quá nhiều sai lầm, sao không thẳng thắn một chút? Anh không cam lòng sao? Bởi vì em không đau lòng, không tuyệt vọng, không yêu anh đến chết đi sống lại mà lại cứ thế này ra đi, khiến anh cảm thấy không thỏa mãn được thói hư vinh đúng không?”

“Cô Thẩm, hãy chú ý cách dùng từ.”

“Hay là anh không muốn để em là người đòi ly hôn trước? Vậy thì, anh vờ như em chưa từng nói mấy câu đó đi, sau đó anh nói lại là được rồi. Anh thích tặng em quà đúng không? Thế thì anh đồng ý ly hôn đi, coi như món quà cuối cùng anh tặng em.”

“Thẩm An Nhược, em thử nhắc lại mấy câu đó trước mặt anh xem.” Ánh mắt Trình Thiệu Thần trở nên vô cùng lạnh lẽo.

Thẩm An Nhược nói rất nhiều, bỗng cảm thấy vừa khát nước vừa hết sức phiền muộn, cô cầm lấy ly rượu lúc này Trình Thiệu Thần đưa, uống cạn một hơi. Cô uống quá nhanh, cuối cùng bị sặc, ho liên hồi.

Trình Thiệu Thần định đưa tay lên, bỗng nhiên lại thu về, chỉ nhìn cô như sắp khóc đến nơi.

“Anh không hề biết, thì ra em bất mãn với anh như vậy, từ lúc bắt đầu đã mệt mỏi, kéo dài mãi đến bây giờ. Anh vẫn đang nghĩ vì đâu mà dạo này em hay cáu, lẽ nào là vì Tần Tử Yên?”

“Em không quan tâm mối quan hệ của anh và Tần Tử Yên là gì.”

“Đúng, em không quan tâm, Tần Tử Yên chẳng qua chỉ là cái cớ của em mà thôi, cô ấy và anh ra sao đều chẳng có nghĩa lý gì hết. Quan trọng là, cuối cùng em cũng tìm ra cái cớ để em làm ầm lên với anh. Cơ hội này chắc em phải đợi lâu lắm rồi nhỉ?”

“Anh nói đúng, Trình Thiệu Thần, đúng là như vậy đó. Bây giờ anh mới thấy mệt mỏi nhưng em đã chán từ lâu lắm rồi, không hiểu sao lại lấy anh, không hiểu vì sao lúc đó chúng ta lại có thể ở bên nhau.”

“Em không hiểu à? Anh lại hiểu rất rõ.” Trình Thiệu Thần lạnh lùng nhìn cô. “Bởi vì lúc đó em thất tình, em cần người ở bên cho bớt cô đơn. Cũng bởi vì, người đó xuất hiện đúng lúc, khí chất lại khá giống bạn trai cũ của em, nên em mới cảm thấy quen thân.”

Bầu không khí vô cùng bức bối như đang chờ đợi một trận mưa xối xả trút xuống, Thẩm An Nhược chết lặng nhìn anh, đợi anh nói gì tiếp.

“Sao? Thẩm An Nhược, tại sao em lại có thái độ như vậy? Năm đó, có đúng là em coi anh như người thay thế, bù đắp cho khoảng trống trong lòng không? Nhưng hiện tại, em phát hiện ra, bên ngoài giống nhau nhưng bên trong không có điểm tương đồng nên em càng thất vọng hơn phải không? Em rất hối hận vì năm đó đã dứt khoát chia tay anh ta, có đúng không?”

“Anh nói đúng, nếu hôn nhân chẳng qua chỉ như thế này, tại sao năm đó em không nhẫn nhịn hơn chút nữa, chỉ ít hôm nay chúng ta đã không tỏ ra căm ghét nhau.” Trình Thiệu Thần đâm trúng nỗi lòng sâu kín của cô, vốn đã quên từ lâu nay lại bị khơi ra, Thẩm An Nhược cảm thấy bị xúc phạm, không suy nghĩ gì, cứ thế hét lên.

Những người đang cãi nhau đầu óc đều phát hỏa, một khi đã tranh cãi là không cần lựa chọn từ ngữ, lời nào thốt ra cũng rất khó nghe, ra sức làm tổn thương đối phương.

Cô vốn tưởng Trình Thiệu Thần sẽ trở mặt, không ngờ anh vẫn rất bình tĩnh, rót thêm ly rượu đưa cho cô: “Uống thêm ly nữa nhé Trình phu nhân, hôm nay em kích động hơn thường ngày đó.” Giọng anh bình thản không một chút dao động, “Thẩm An Nhược, làm người không nên thành thật như vậy, thỉnh thoảng cũng cần nói dối một chút.”

Anh quá điềm tĩnh, ánh mắt sâu thẳm, Thẩm An Nhược cảm thấy bất an, đẩy anh ra định đi, liền bị ghì chặt xuống sofa: “Đừng đi, anh vẫn chưa

muốn để em đi.”

“Trình Thiệu Thần, chúng ta đừng nên như thế này nữa có được không. Thế cũng coi là có duyên phận, hợp được rồi cũng tan được thôi.” Thẩm An Nhược yếu ớt nói. Cô thật sự không quen tranh cãi với người khác đến cùng, đặc biệt là với anh, bọn họ dù hay cãi nhau nhưng chưa bao giờ như thế này, cảm thấy chẳng còn chút hơi sức nào nữa.

Anh mỉm cười lạnh lùng, bế cả người cô ném lên ghế: “Tan được sao? Trình phu nhân, từ giờ đến thời hạn ba tháng của em vẫn còn dài lắm.”

“Anh tránh ra! Tránh xa em ra!” Anh đè lên ngực cô, khiến cô đau tức và chẳng thể thở nổi, cô hét lên rồi dùng hết sức đẩy anh ra, cuối cùng làm anh tức giận thật sự, giữ chặt tay cô, hôn xuống cổ, xương quai xanh, có lúc còn cắn cô, làm toàn thân cô tê dại và sợ hãi. Đêm đã rất khuya, râu anh cọ vào khiến da thịt cô đau đớn, những chỗ bị anh cắn lại càng đau hơn.

“Trình Thiệu Thần, đồ vô liêm sỉ!” Thẩm An Nhược giãy giụa bên dưới anh, “Cút ra! Đừng làm thế với em!”

“Thế này là vô liêm sỉ sao? Em quên rồi à? Em vẫn còn là vợ anh. Xem ra phải để anh nhắc em nhớ nghĩa vụ của người vợ là thế nào.” Anh bế xốc cô lên, nhanh nhẹn đi lên gác. Anh ôm cô rất chặt, tưởng như xương cốt muốn gãy lìa, liệu mạng giãy ra thì nghe thấy Trình Thiệu Thần nói: “Em muốn cả hai ngã cầu thang à?” Cô bỗng dừng lại, chưa kịp định thần, anh đã lên tới nơi, đập cửa phòng ngủ rồi ném cô lên giường, đè cô xuống, giữ chặt cô trong lòng mình.

Cô không phải đối thủ của anh, vĩnh viễn là như vậy, cố gắng hết sức để kháng cự, cơ thể lại không chịu sự chi phối của ý chí. Anh cởi quần áo của cô ra, một tay giữ chặt hai tay cô, tay kia bắt đầu ra sức công kích. Chân cô cũng bị kẹp chặt, không thể cử động được. Anh khiêu khích cô, giày vò cô,

dùng ngón tay, môi, cơ thể mình làm cô đắm chìm, khuấy phục, hành động của anh khiến cô cảm thấy như bị làm nhục. Cuối cùng cô cũng bị hạ gục, động tác của anh thô bạo và mãnh liệt như muốn xé tan cơ thể cô. Thẩm An Nhược thấy không thể chịu nổi, lúc đầu cô cố nén không phát ra âm thanh nào, cắn môi đến bật máu nhưng rồi lại bật khóc phía dưới anh.

Thẩm An Nhược khóc, nhưng Trình Thiệu Thần chẳng có ý định dừng lại. Cô biết nước mắt của mình chỉ khiến anh hưng phấn hơn nhưng không tìm được những giọt nước mắt lã dài. Tâm trí cô trôi dạt tới một phương trời rất xa, ở đó có những giấc mơ đứt đoạn, trong mơ chẳng có gì nhưng cô thấy sợ hãi, hình như những nguy hiểm chưa biết tới vẫn đang chờ đợi cô. Chân tay đã được thả tự do nhưng cô đã mất đi sức phản kháng từ lâu, cảm giác mình hết như một con búp bê vải rách nát mặc cho chủ nhân của nó ác ý chà đạp giày vò, không ngừng không nghỉ, chẳng có điểm dừng, về sau cô không còn cảm thấy gì nữa, hồn phách phiêu du lơ lửng giữa không trung, đôi mắt đã khô cạn, nhìn xuống hai thân thể vẫn đang quán quýt lấy nhau chơi một trò chơi nhàm chán hết lần này đến lần khác, hết như một bộ phim người lớn, có âm thanh mà không có lời thoại. Mọi chuyện xong xuôi, Thẩm An Nhược mệt mỏi chìm vào giấc ngủ, không đủ sức để khóc nữa. Cô mơ hồ nghe thấy có người thì thầm vào tai cô “Anh xin lỗi” vô cùng nhỏ, hầu như không rõ.

Chiếc điện thoại trên bàn bỗng đổ chuông, một lần, hai lần, màn hình tinh thể lỏng nhấp nháy ba chữ “Trình Thiệu Thần”, đập thẳng vào mắt cô... Thẩm An Nhược lấy gối đè lên đầu, chỉ muốn tắt đi. Hồi chuông thứ ba vừa dứt bỗng dừng hẳn, không gian lại trở về yên tĩnh.

Tối qua cô ngủ không ngon, khóc nhiều nên đầu đau buốt, chốc chốc lại giật mình vì giấc mơ, rất mệt và buồn ngủ nhưng vẫn nửa mơ nửa tỉnh. Trời đã hửng sáng, Trình Thiệu Thần nằm sấp trên giường ngủ li bì, vẫn nắm chặt cổ tay cô. Đây là lúc anh ngủ say nhất, không dễ bị đánh thức. Cô khẽ khàng rời khỏi giường, cẩn thận rút tay mình ra, nhặt bừa một bộ quần áo ở

dưới đất khoác lên người, rón rén đi sang phòng khác, chỉ rửa mặt chứ không tắm rửa, thay quần áo rồi bỏ đi. Lúc đến cửa phòng ngủ, cô định ngoái đầu lại nhìn nhưng rồi kiên quyết rời đi.

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Đường phố lúc sáng sớm thật yên bình, Thẩm An Nhược chậm chạp lái xe về nhà, cô đứng dưới vòi sen tắm nước nóng một giờ đồng hồ, cứ như vậy cho đến khi nhận ra nước nóng quá không thể thở nổi mới lần tường bước ra ngoài hít thở chút không khí. Trước đây do bệnh huyết áp thấp, có lần cô đã bị ngất trong lúc tắm, vì thế không dám làm bừa, cô quấn khăn tắm vào người rồi ngồi thừ ra một lúc lâu, sau thấy lạnh mới phát hiện từ lúc về nhà cô mở cửa sổ mà quên chưa đóng.

Thực ra cô vẫn rất bình tĩnh, đầu óc trống trơn, cứ như thể tối qua vừa xem một bộ phim người lớn, sự việc phát sinh trên kẻ khác, chỉ là quá nhập tâm nên tự mình cảm thấy đồng cảm, bây giờ nghĩ lại chỉ nhớ mang máng những cảnh chính chứ không nhớ kỹ từng chi tiết.

Thẩm An Nhược đi làm chút đồ ăn để chống đỡ cơn buồn ngủ đang kéo đến, nhìn bộ dạng mình trong gương, đôi mắt sưng húp, mặt tái nhợt như ma lại thấy thật buồn cười. Cô cứ ngồi trên giường đến tám giờ gọi điện đến công ty xin nghỉ ốm một buổi sáng.

Cuối cùng có thể ngủ ngon được rồi. Từ cái đêm bố mẹ bị bệnh mà không cho cô biết, điện thoại của cô không bao giờ tắt, trừ lúc hết pin, huống hồ cô cũng lo công ty gọi đến. Vừa mới ngủ được một lúc đã bị chuông điện thoại đánh thức, là số di động lạ. Do dự một lúc cô mới bắt máy, là thư kí của Trình Thiếu Thần: “Sếp Trình sáng nay không gọi được cho chị nên nhờ em báo với chị, sếp có việc gấp phải đi công tác, bây giờ đang ra sân bay rồi.” Thẩm An Nhược thở phào. Đi cũng tốt, đỡ gặp đỡ phiền.

Cô vẫn không chịu nghe điện thoại của Trình Thiệu Thần. Không tắt máy, cũng không ngắt cuộc gọi, chỉ là không nhắc máy. Con người ưa sĩ diện đó bị từ chối nhiều lần sẽ không cố bám lấy cô nữa, càng không chủ động xuất hiện trước mặt cô. Chỉ là cô nhận điện thoại của trợ lý Đàm nhiều hơn trước, không phải nói chuyện phiếm mà là những thông báo về lịch trình của Trình Thiệu Thần. Gần đây anh khá bận, phải đi lại suốt, theo lời trợ lý Đàm thì một ngày đi ba thành phố. Cô không rõ tại sao anh lại bận như thế, dù thế nào cũng chẳng liên quan đến cô.

Chuyên mục tâm sự dành cho các bạn nữ hằng đêm, có hôm nói đến bạo hành gia đình, có người khóc lóc kể lể, có người che giấu lấp liếm, có người cực kì phẫn nộ. Thật vớ vẩn, đúng là vạch áo cho người xem lưng. Chuyện chẳng có gì, thật sự là chẳng có gì, cô hoàn toàn chẳng hận thù gì, coi như lần đó là mở rộng tầm mắt, cô đã trở lại thành gỗ đá rồi. Chỉ là không muốn tiếp tục dây dưa nữa, cuối cùng thật sự đâu còn lại gì.

Hôm trước có một vị khách rất quan trọng, điểm đến tiếp theo là thành phố W, công ty cho xe đưa vị khách này đến tận nơi. Thẩm An Nhược đi cùng, thấy cũng gần chỗ Ôn Tịnh Nhã nên quyết định đến thăm, sợ sau này không còn cơ hội.

Tịnh Nhã đi làm sớm, giờ lại nghỉ ở nhà không thời hạn, một phút cũng không rời con gái. Tên chính thức của A Ngu là Trình Thiển Ngữ, tên do bố chọn, quả nhiên vừa khéo với cái tên, lúc không cười rất giống bố, lúc cười lại giống mẹ.

“Anh Trình Thiệu Khanh chăm chị rất khéo.” Ôn Tịnh Nhã tự hào nói, chị đã gầy đi nhiều, không còn giống lúc mới sinh xong, thần sắc rất tốt, không buồn bực như trước đây.

Thực ra chỉ cần gặp người vô lo vô nghĩ thì bản thân mình cũng thấy vui. Tịnh Nhã hình như chưa biết chuyện gì, ríu rít kể một đống chuyện vui,

thình thoảng lại nhắc tới chuyện hồi nhỏ. Nhận ra Thẩm An Nhược ít nói hơn bình thường, ngừng lại một chút: “Em không khỏe à? Sao gầy đi nhiều thế? Em vốn đã gầy rồi.”

“Em vẫn thế mà. Đạo này đi tập nên mỡ biến thành thịt rồi.” Đây là câu trả lời Thẩm An Nhược dùng để nói với những ai hỏi mình như vậy.

“Thế à? Máy ngày trước Thiếu Thần về, nhìn cậu ấy cũng gầy đi nhiều lắm.”

Thẩm An Nhược càng im lặng, Tịnh Nhã vẫn không phát hiện ra: “Đạo này Thiếu Thần hay về nhà lắm, có vẻ thật sự muốn làm hòa với bố. Trước Thiếu Khanh nói với chị đừng nghĩ bố con họ cãi nhau cả ngày, thực ra rất hợp nhau, chỉ cần hai người ở bên cạnh, cãi nhau cũng được mà thảo luận cũng thế, người khác đều trở nên thừa thãi hết. Như vậy cũng tốt, căn bản không có chuyện gì to tát, cứ âm ỉ như vậy bao nhiêu năm qua rồi.”

“Đúng vậy... chắc bố vui lắm.”

“Đương nhiên, ngày nào bố cũng rất vui vẻ, ngay cả khi công ty gặp rắc rối cũng không nổi cáu. À, nếu Thiếu Thần thật sự định về nhà, An Nhược, em cũng về An Khải giúp sức nhé, trước đây bố từng nói chuyện này rồi. Đúng rồi, sao em và Thiếu Thần không cùng về, đến mẹ cũng nhắc lâu lắm không gặp em.”

Cuối tuần, Thẩm An Nhược đi kiểm tra định kì, cô mệt mỏi nằm trên giường nghe bác sĩ nói: “Tình hình vẫn tốt. Đúng rồi, thuốc này cô không phải dùng nữa đâu.”

“Sao vậy?”

“Cô không biết mình đã có thai rồi sao? Năm tuần rồi.”

“Không thể!” Thẩm An Nhược bật dậy.

“Không sai đâu.” Bà bác sĩ già không hài lòng nhìn cô, “Đừng cử động mạnh như vậy, lại còn không biết giữ gìn nữa chứ.”

“Tôi vẫn uống loại thuốc đó mà, không phải bác sĩ nói...” Thẩm An Nhược lẩm nhẩm nói, cảm thấy trán và lưng toát mồ hôi lạnh. Cô bị trễ một tuần nhưng bình thường cũng không đều đặn lắm, dạo này sinh hoạt lại không điều độ nên càng không chú ý.

“Loại thuốc này không phải thuốc tránh thai, chỉ là có hiệu quả thôi. Hơn nữa trước nay chưa từng có biện pháp tránh thai nào tuyệt đối an toàn, trừ khi hai người không làm gì cả.” Đây là bác sĩ do người quen giới thiệu nên cũng có thể nói là thân thiết với cô, nói chuyện rất thoải mái, “Còn nữa, dạo này cô bị rối loạn nội tiết nghiêm trọng, tinh thần không tốt, sinh lý mất ổn định, xảy ra chuyện này cũng khó tránh.”

Thấy cô vẫn tỏ vẻ kinh hãi, bác sĩ nhẹ nhàng nói: “Cô lo chỗ thuốc này ảnh hưởng đến thai nhi à? Không sao đâu, thuốc này không có tác dụng phụ. Trước đây không phải cô rất muốn có con còn gì? Đây là chuyện tốt, sao lại căng thẳng như vậy?”

“Tôi cảm thấy... chưa chuẩn bị gì cả.”

“Duyên phận giữa bố mẹ và con cái có lúc cũng giống như duyên phận của nam nữ, càng khao khát càng khó có được, ngược lại, có khi khai hoa kết trái lúc không ai để ý.” Vị bác sĩ khuyên cô “Đừng nghĩ nhiều nữa, không sao đâu, thanh niên thời nay cẩn thận quá, thực ra uống chút rượu có sao đâu, không phải chuyện to tát. Tuy chuẩn bị càng kỹ càng tốt nhưng tự nhiên đến thì hãy coi đó là có duyên, chi bằng thuận theo thôi.”

“Tôi không muốn có đứa con này.”

“Ôi, những gì nên nói tôi nói rồi. Nếu cô vẫn quyết tâm thì tùy cô thôi. Cô cứ nghĩ kỹ đi, về nhà cùng chồng bàn bạc. Giờ vẫn sớm, dùng thuốc để phá còn kịp.” Gặp nhiều trường hợp người mẹ chưa chuẩn bị sẵn sàng như cô nên bà bác sĩ cũng không biết làm sao, chỉ lắc đầu: “Nhưng nếu cô muốn giữ lại đứa con này thì cần chú ý, cô gầy quá, thể chất và tinh thần đều không tốt, rất dễ sinh non.”

Thẩm An Nhược chờ dẫn đi ra bãi gửi xe, cảm thấy đầu óc trống rỗng, sắp đến mùa đông rồi, ánh nắng bắt đầu nhạt dần nhưng cô vẫn thấy quá mạnh, nó làm cô hoa mắt. Thẩm An Nhược ngồi trong xe một lúc, cả người không còn chút sức lực, tay cũng run rẩy. Cô tì vào vô lăng đợi cho cơn chóng mặt qua, thấy có người gõ cửa kính xe. Hóa ra là anh bảo vệ, nhìn thấy cô liền thở phào: “Tôi còn tưởng rằng... Cô không sao chứ?” Anh nhìn cô nghi ngại rồi rời khỏi, Thẩm An Nhược lúc này mới phát hiện ra mình đang rơi nước mắt. Những nơi như bệnh viện, sinh ly tử biệt là chuyện ngày nào cũng diễn ra, nước mắt còn chẳng bằng không khí trong lành, chẳng ai có thể trách được.

Cô là người ít khóc, từ lúc nhận thức được mọi chuyện, số lần cô khóc không đến mười đầu ngón tay, xem phim, đọc truyện, tình tiết đau lòng cũng không khóc. Nhưng giờ đây, cô chỉ thấy cuộc sống như thế này thật buồn cười, những tình huống đáng thương trên phim ảnh đều có kịch bản sẵn và bị ông trời thao túng, vai diễn rơi vào ai thì người đó diễn. Mà lần này vừa đúng rơi vào cô.

Cô quyết định sẽ đi làm phẫu thuật. Cô vốn sợ trẻ con, mà cái thai này đến thật không đúng lúc, thuốc, rượu, ám ức, cái kinh, ghen ghét, căm phẫn, hoảng sợ... đều liên quan đến nó, không có gì tốt đẹp, cô không dám khẳng định đứa trẻ đến từ những điều trên có thể khỏe mạnh và hạnh phúc, cô cũng không đủ dũng cảm để đối mặt. Để hậu quả ngoài ý muốn của việc

này biến mất trong im lặng là được rồi. Kết cục này mình cô chịu trách nhiệm, không để ai biết, cũng không ai bị tổn thương.

Lúc đến bệnh viện, ngay cả Hạ Thu Nhận cô cũng không thông báo. Y tá riêng đã được mời tới, là người nơi khác, không có người quen nào ở đây. Thẩm An Nhược ngồi ngoài phòng chờ, cảm thấy toàn thân run rẩy. Cô đã đợi chờ nhiều thứ, đợi vào thi, đợi phỏng vấn, đợi khâu chuẩn bị rất lâu của một sự kiện nhưng chưa lần nào cô thấy căng thẳng và bất an như lần chờ đợi này. Tay cô ướt mồ hôi, nắm chặt lại, móng tay cắm chặt vào lòng bàn tay rất đau, cô cảm thấy như thế này sẽ vững lòng hơn. Cuối cùng cũng đến lượt cô, Thẩm An Nhược dồn sức đứng dậy, đột nhiên thấy quay cuồng, trước mặt tối sầm, y tá phải vội vàng đỡ lấy.

Bác sĩ nghe nhịp tim, đo huyết áp, quan sát một lúc: “Là căng thẳng hay không nữa? Hôm nay đừng làm vội. Cô thế này mà tiếp tục tiến hành sợ sẽ có chuyện không hay. Cô về nghỉ mấy ngày, nếu không thay đổi quyết định thì tuần sau lại đến.” Rồi bác sĩ ghi giấy hẹn mới cho cô.

Thẩm An Nhược hết ngày nghỉ, lại đi làm. sắp đến ngày hẹn lại với bệnh viện, cô căng thẳng không ngủ được. Cô rất sợ Trình Thiệu Thần biết, anh đã từng sống ở châu Âu, chịu ảnh hưởng của luật pháp bên đó, vì thế chắc chắn sẽ lên án việc phá thai, thậm chí còn cho đây là một hành vi phạm tội. Nếu anh biết thì cô tuyệt đối không có cơ hội bỏ đứa con này, nhưng cô hiện giờ, cả về sức khỏe lẫn tinh thần, cô không nghĩ mình đủ dũng cảm và khả năng giữ đứa bé. Giữ lại rồi sao? Sẽ là đứa trẻ không cha, hay là vì nó mà cô và anh miễn cưỡng sống với nhau, khó xử cả đời. Trường hợp kiểu này rất nhiều, đối với ai cũng không công bằng. Huống hồ nó cũng chỉ là một thứ tội ác khác mà thôi. Rất nhiều lần cô cầm điện thoại lên định gọi cho anh nhưng rồi cuộc lại thôi.

Rất nhiều chuyện ngoài ý muốn, cô không ngờ sau khi xảy ra việc đó lại gặp Trình Thiệu Thần trong tình huống này. Cô đang họp, đến lượt mình

phát biểu, màn hình điện thoại đã để chế độ im lặng báo có người gọi, ngắt cuộc gọi hai lần mà vẫn kiên trì gọi tiếp. Hóa ra bố chồng cô đột nhiên ngã bệnh, lái xe của Trình Thiếu Thần đã ở trước công ty đợi nhưng anh không ngồi trong đó.

Chỉ mất hai phần ba thời gian bình thường đã đến nơi nhưng vẫn đến trễ, cô chỉ thấy được di hài của bố chồng. Trong linh đường có tiếng khóc, không phân biệt được là thật hay giả. Có người đến đưa cho cô băng đen, mẹ chồng gục vào ngực Tịnh Nhã khóc ngất đi, Tịnh Nhã mắt sưng đỏ. Trình Thiếu Khanh mắt cũng đỏ hoe, khẽ ôm vai cô: “Trước lúc lâm chung, bố nhắc đến em.”

Cô không hề biết bệnh tim của bố nghiêm trọng như vậy, hai tuần trước gặp nhau, ông còn cười hiền lành bảo cô sớm cho ông thêm đứa cháu. Lúc đó cô chưa biết mình đã có thai, chỉ cho rằng ông cụ vẫn chưa biết chuyện, trong lòng cảm thấy xấu hổ và bất an, nghĩ tới duyên phận ngăn ngui với người cha từ lần đầu gặp mặt đã rất hiền từ với cô mà âm thầm thờ dài, thật không ngờ đó lại là lần cuối cùng gặp mặt.

Cô thấy lồng ngực khó chịu không thể thở nổi, khóe mắt khô khóc, lại cúi đầu, né tránh ánh mắt của Trình Thiếu Thần. Đã lâu không gặp thành ra như người lạ, không chút cảm xúc, cũng chẳng có gì để nói, hết như lần đầu trông thấy nhau. Mắt anh cũng khô, vằn lên những tia máu, mặt mày tái nhợt. Trình Thiếu Khanh nói Trình Thiếu Thần vừa từ Bắc Kinh vội vã trở về, cuối cùng ông cụ cũng có thể chờ anh về, nắm lấy tay anh yên lòng mà nhắm mắt.

Bọn họ trực bên linh cữu theo đúng nghi thức, Thiếu Khanh và Tịnh Nhã, anh và cô, mỗi đôi trông nửa đêm. Đã vào mùa đông, linh đường rất lạnh cho dù đèn nền sáng rực, hình nhân bằng giấy đồng nam đồng nữ cùng ngư quý xà thần quý dị^[1], khung cảnh này hình như cô đã gặp trong mơ, chỉ không nhìn rõ người nằm kia là ai, sau đó toàn thân toát mồ hôi mà

choàng tinh. Trình Thiếu Thần nửa quỳ, cúi đầu đốt giấy, từng tờ từng tờ một, như thể đây là việc duy nhất trên đời anh có thể làm. Tay anh run run, cả một chồng giấy mà anh không buồn chia ra, Thẩm An Nhược im lặng lại gần giúp anh tách ra rồi lần lượt đưa cho anh. Anh đưa tay nhận lấy, không nói gì, rồi lại đốt từng tờ một. Tàn giấy bay lả tả khói mù mịt, khiến Thẩm An Nhược buồn nôn.

[1] Theo phong tục tang ma của Trung Quốc, khi người chủ gia đình mất, họ thường đốt theo hình nhân giấy để thể hiện xuống âm phủ người đó vẫn có kẻ hầu người hạ. Còn ngưu quỷ, xà thần chính là quỷ đầu trâu, thần mình rắn đại diện cho người đưa đường dẫn lối, đồng thời cũng là thuật ngữ dùng trong Phật giáo, ý chỉ âm gian có quỷ tốt, thần nhân...

Cảnh này cô chưa từng nghĩ đến. Cô lơ mơ nhớ ra sự trùng hợp ngày đầu gặp mặt, cứ như ý trời, lúc đó trong đầu nghĩ đến bộ phim kinh điển Bốn đám cưới một đám ma, hình như đã ứng nghiệm, ngày trước bọn họ gặp nhau tại ba đám cưới, sau đó là đám cưới của mình, đến bây giờ lại xảy ra chuyện này. Có gì đó cay cay xộc lên cổ họng và đáy mắt nhưng cô vẫn không khóc được. Vai và lưng Trình Thiếu Thần trước nay rất vững chắc, lúc này như so lại, chống tay vào mặt bàn, gục đầu xuống, mắt nhắm nghiền, xem ra anh vô cùng mệt mỏi, không còn thần thái như trước mà tựa như đứa trẻ làm mất chìa khóa về nhà. Cô động lòng, định đưa tay chạm vào anh, đúng lúc đó anh quay đầu lại nhìn cô, ánh mắt vô hồn, không chút sinh khí, xuyên thấu thân thể cô hệt như xuyên qua không khí. Cô mở miệng nhưng không nói được gì, cánh tay đang vươn ra một nửa lại thu về. Khách sạn hai người đang ở rất gần bệnh viện, chỉ có ba tiếng nghỉ ngơi, Thẩm An Nhược đi tắm, trong lòng nặng trĩu, lúc về phòng thấy Trình Thiếu Thần đã cuộn trong chăn ngủ ở sofa, sắc mặt tiêu tụy, quàng mắt thâm lại, rõ ràng là nhiều ngày không được ngủ. Anh ngủ không ngon, hình như bị giấc mơ quấy nhiễu, Thẩm An Nhược nhớ trước kia anh ngủ rất tốt khiến cô cũng phải ghen tị.

Nghi thức tang lễ phức tạp và rắc rối nhưng cuối cùng cũng kết thúc. Mẹ chồng nói: “Thiếu Thần và An Nhược về nhà đi, ở đây có Thiếu Khanh và

Tĩnh Nhã rồi, không phải lo cho mẹ. An Nhược, chú ý chăm sóc Thiếu Thần, dạo gần đây nó rất mệt mỏi.” Bà Tiêu khóc hết nước mắt rồi cũng trở lại điềm tĩnh như trước. Trong tang lễ, An Nhược đã nhìn thấy dì Tĩnh đứng ở chỗ xa và đông nhất, mặc quần áo đen, trông lại càng gầy hơn, dì cũng như Thiếu Thần, không chút nước mắt, chỉ đứng đó một lúc rồi đi, không nhiều người trông thấy dì.

Lái xe của Trình Thiếu Thần là Tiểu Trần đưa hai người về. Trình Thiếu Thần lên xe đã ngủ luôn, anh nằm nghiêng, tư thế không thoải mái. Trong xe yên tĩnh, Thẩm An Nhược chỉnh nhiệt độ điều hòa cao lên, lúc sau thấy bí bức nhưng cố nhin không mở cửa sổ xe. Cả đêm cô không chợp mắt, lại đứng nguyên một ngày, lúc này cô thấy rất mệt mỏi và buồn ngủ cứ mơ mơ màng màng. Lúc về đến thành phố, xe đi qua công ty của Trình Thiếu Thần, anh chỉ nói khẽ: “Anh về công ty có chút việc, để Tiểu Trần đưa em về.” Anh bỗng nói chuyện với cô, từ hôm qua đến giờ chỉ duy nhất một câu này. An Nhược khẽ gật đầu, lúc anh mở cửa xuống xe, cô dồn toàn bộ hơi sức, lẩy hết dũng khí nói: “Em có chuyện muốn nói, em ở nhà đợi anh.”

Trình Thiếu Thần khựng lại một lúc rồi khẽ gật đầu: “Anh sẽ về sớm.”

Xe chạy thẳng tới ngôi nhà đã rất lâu cô không về. Sau khi Trình Thiếu Thần xuống xe, Tiểu Trần kể rất nhiều về tình hình gần đây của anh, thì ra anh dạo này cũng không ở lại trong thành phố, thường xuyên phải ra ngoài, hoặc túc trực bên cạnh bố. Cô im lặng lắng nghe, cảm thấy vô cùng khó chịu. Cuối cùng cũng đã về tới nơi, cô tự mở cửa xe bước xuống, Tiểu Trần nói: “Chị An Nhược, sắc mặt chị không tốt, để em đưa chị lên nhà.”

“Không cần, chị tự đi được. Em về đón anh ấy đi.”

Cô thấy hơi kỳ lạ, vì sao mọi âm thanh nghe đều rất mơ hồ, vì sao bước chân nhẹ tênh, đột nhiên nghe thấy Tiểu Trần hoảng hốt hét lên: “Chị An Nhược! Chị An Nhược!” Cô dần nhận ra đã xảy ra chuyện gì, hóa ra là thật,

những việc giống nhau cứ liên tiếp xảy ra, bởi vì cô không muốn giữ đứa bé còn chưa chào đời này nên cho dù có đổi ý cũng không kịp. Là nó biết mẹ nó không cần nó nên tự động bỏ đi trước.

Lúc cô dần tỉnh lại, chỉ nghe thấy những âm thanh hỗn loạn cùng cơn đau đến tê người.

“Thai nhi không giữ được, sảy mất rồi.”

“Cô ấy không sao, không sao cả. Chỉ là huyết áp thấp quá nên ngất đi thôi.”

“Không bị ngã, chỉ ngất thôi. Lúc thai nhi đang hình thành, rất dễ xảy ra chuyện nếu có sơ xuất.”

“Đừng buồn, hai người còn trẻ, vẫn còn cơ hội.”

“Bệnh nhân có thể bảo hiểm y tế không? Có chứng minh thư không?”

Cô vẫn mơ mơ màng màng, môi khô họng rát, cảm thấy nước mắt cơ hồ như chảy vào tận tim.

“Anh Thiếu Thân, xin lỗi, em không chăm sóc tốt cho chị An Nhược.”

Thì ra anh vẫn ở đây nhưng cô không nghe thấy tiếng anh, từ đầu đến cuối đều không nghe thấy gì cả.

Cuối cùng Thẩm An Nhược cũng tỉnh lại, trời đã tối hẳn. Cô thử cử động, bỗng chạm vào người bên cạnh.

Là phòng bệnh đơn, chỉ có một chiếc đèn nhỏ. Trình Thiếu Thần ngồi cạnh giường bệnh, trông anh nhợt nhạt hơn cả ban sáng, dưới ánh đèn gương mặt anh cơ hồ như trong suốt, môi không còn chút máu.

“Anh xin lỗi, anh không biết...”

Giọng anh khàn khàn, mệt mỏi đến cực điểm.

“Chuyện em muốn nói với anh có phải chuyện này không?” Trình Thiếu Thần thấp giọng hỏi. Thẩm An Nhược liếc nhìn gương mặt anh, đáy mắt không biểu lộ cảm xúc gì, cô nhắm mắt lại, hai hàng nước mắt cứ thế tuôn rơi.

“Vì sao lại phải khóc? Em đau lòng à? Em vốn không muốn có đứa bé này, mất nó đi như vậy không phải tốt sao?”

Thẩm An Nhược cắn môi, sợ mình khóc ra tiếng. Anh đã biết hết, vì cô có thể bảo hiểm y tế, chứng minh thư, còn có tờ giấy hẹn đôi ngày phá thai, tất cả ở một chỗ trong túi của cô.

“Em không phải khóc, như thế này tốt hơn, chỉ là việc ngoài ý muốn. Đứa con này sẽ chẳng bao giờ biết được, nó vốn không có cơ hội đến thế giới này.” Anh nói từng chữ, chữ nào thốt ra cũng vô cùng khó nhọc.

Thẩm An Nhược dần bình tĩnh lại. Cô định giải thích, mở miệng ra lại không nói nổi một lời. Từng câu anh nói đều đúng, cô chưa từng che giấu nổi điều gì trước mặt anh, nói thêm cũng chỉ làm mình khó xử.

“Em không muốn giải thích sao?” Trình Thiếu Thần khẽ hỏi.

“Anh có muốn nghe không?” Thẩm An Nhược cắn chặt môi, nhắm mắt lại, không muốn nói gì nữa.

Lâu sau, rất rất lâu sau, cô nghe thấy anh nói, giọng khàn đi, mệt mỏi rã rời: “Thẩm An Nhược, anh chỉ toàn đem những thứ em không thích áp đặt cho em, đứa con đã mất này, và cả cuộc hôn nhân của chúng ta nữa. Anh thành thật xin lỗi em.”

Anh nói xong câu này chỉ thở dài, hình như chẳng còn chút sức lực nào nữa.

Thẩm An Nhược nằm viện đúng một tuần, sảy thai vốn không phải chuyện nghiêm trọng nhưng thể chất cô vốn yếu ớt, tinh thần bất ổn, tất cả các chỉ số đều kém. Cô tuy không phải người rất khỏe mạnh nhưng từ nhỏ chưa bị bệnh gì nặng, năm suốt cả ngày không vận động như vậy thì mới là lần đầu, cảm thấy mọi thứ như ngừng lại, mỗi ngày ngủ rồi tỉnh, tỉnh rồi ngủ, lúc mở mắt thì ngấm mây phiêu dạt trôi ngoài cửa sổ, cũng không muốn ăn, lâu lâu ra khỏi giường bệnh lại hoa mắt chóng mặt, ngất xỉu, mỗi lần như thế đều phải thở ô xy cấp cứu khiến mọi người kinh hãi. Cô không ngủ được, luôn gặp ác mộng, toàn thân đầm đìa mồ hôi, tối tối bác sĩ lại phải tiêm cho cô một liều an thần.

Bạn bè đồng nghiệp đến thăm, nói những câu an ủi động viên vô thưởng vô phạt. Tịnh Nhã cũng đến thăm, bọn họ không giấu được người nhà, vì An Nhược không đến dự bảy ngày tang bố chồng, đành phải cho mọi người trong nhà biết lý do. Tịnh Nhã động viên cô mà nước mắt tuôn rơi, mẹ chồng gọi điện thoại bảo cô yên tâm tĩnh dưỡng, nói chưa hết câu đã nức nở nghẹn ngào. Cô chỉ thấy mệt, sao ai cũng làm ra vẻ đau lòng hơn cả cô, nhưng cũng phải cảm ơn Trình Thiếu Thần đã giúp cô giấu nhiều chuyện. Hạ Thu Nhạn thường xuyên đến thăm cô, không nói lời nào mà chỉ ngồi bên cạnh, có lúc mang cho cô rất nhiều tạp chí, có lúc mang tới cả đồ chơi nhưng cô không buồn nhúc nhích, mặc cho thời gian như những đám mây trên trời lững lờ trôi, thật khó có được cơ hội phung phí cuộc sống như thế này, chỉ bằng cứ từ từ mà tận hưởng.

Người hộ lý rất tận tình chu đáo, xem chừng Trình Thiếu Thần đã trả không ít tiền. Cô cũng chưa gặp lại Trình Thiếu Thần, hoặc anh đến mà cô không biết, cô cứ mơ mơ màng màng, không phân biệt được là mộng hay thực, có lúc cảm giác như anh đang ngồi bên cạnh nhưng không nói gì. Hộ lý cũng thỉnh thoảng báo với cô: “Hôm nay anh Trình bảo tôi đưa cô lên sân thượng đi dạo một chút, ở mãi trong phòng không tốt...”

“Anh ấy đến à?”

“Ngày nào anh Trình cũng đến, lúc đó cô đang ngủ.”

Hôm đó cô vừa tỉnh lại, thấy một giỏ hoa và tám thiệp màu tím nhạt đặt ở góc phòng, rõ ràng không phải mùa hoa nhưng nở rất đẹp. Cô không thích hoa, chịu không nổi mùi hương quá nồng nên hộ lý thường đặt hoa ở chỗ rất xa, đợi cô tỉnh dậy liền báo lại rồi chuyển tới phòng hộ lý. “Cô Trình, cô có muốn tôi mang ra ngoài không?”

“Không cần, tôi rất thích. Là ai mang đến vậy? Sao không gọi tôi dậy?”

“Một cô gái họ Tần, thấy cô ngủ nên bảo tôi đừng đánh thức cô.”

“Chị ấy vừa đi à?”

“Đúng vậy, mới đi chưa đến năm phút. Trước đó không lâu anh Trình cũng đến, ngồi lại nửa giờ mới đi.”

Lúc hộ lý xuống tầng giúp cô mua đồ, Thẩm An Nhược bỗng nhiên rất muốn ra ngoài đi lại. Cô tự ngồi dậy, mặc áo khoác ngoài, cẩn thận bám vào tường, bước từng bước một. Thực ra cơ thể đã khỏe lại nhiều, cảm giác đau đớn cũng không còn, chỉ vì nằm quá lâu, quên mất phải bước đi như thế nào.

Cô quyết định lên sân thượng, phòng bệnh ở tầng trên cùng, lên một tầng nữa là đến. Nằm ở đây mấy ngày mới biết, thì ra là phòng bệnh cho cán bộ cấp cao. Trước đây cô không để ý đến gia thế nhà họ Trình vì Trình Thiếu Thần rất ít khi thể hiện ra ngoài, hôm đó trong đám tang bố chồng, gặp không ít nhân vật vai vế, có chức quyền, vốn không phải là người dễ dàng xuất hiện. Bệnh viện ở trung tâm thành phố, hơn hai mươi tầng, từ sân thượng có thể nhìn thấy hơn nửa cảnh quan thành phố, nhưng chỉ có người bệnh tuyệt vọng hoặc những người có ý muốn tự tử mới nhảy từ đây xuống.

Trên sân thượng rất vắng vẻ. Bởi vì hôm nay gió rất lạnh, ánh mặt trời yếu ớt, rất ít người ngu ngốc leo lên đây. Tuy nhiên không đến nỗi không một bóng người, ở đây có nhiều ghế dài, cô vừa lên đã thấy Trình Thiếu Thần đang ngồi đó châm thuốc. Gió rất mạnh, anh châm mãi không được. Lúc sau lại có người tới bên anh, dù mặc một bộ đồ tối màu nhưng vẫn rất xinh đẹp. Tần Tử Yên, cứ coi như một người bạn cũ của anh, chị cầm bật lửa trong tay anh, cẩn thận dùng tay chắn gió, giúp anh châm lửa.

Thẩm An Nhược quyết định cứ thế lẳng lặng rời đi, tránh làm khách không mời nhưng lúc cô chuẩn bị đi, vẫn phải chứng kiến cảnh Trình Thiếu Thần gục đầu vào lòng Tần Tử Yên, chị ôm lấy đầu anh, nhẹ nhàng vuốt ve như dỗ trẻ nhỏ, Trình Thiếu Thần trong lòng chị cũng ôm chặt lấy eo, cả vai hơi run rẩy.

Sắc trời lúc hoàng hôn, khung hình quá đẹp và tinh tế, cô không đành lòng đứng xem.

Ngày cứ thế trôi qua, cô tĩnh dưỡng ở nhà mấy hôm, sau đó trở lại công ty, ngày nào cũng nhận được vô số ánh nhìn đồng cảm, tăng ca, cố gắng làm bù vì mấy ngày nghỉ và công việc đã trì trệ quá lâu. Trong mười ngày cô không ở đây, công ty đã có một sự thay đổi lớn, điều chỉnh nhân sự, thay đổi cơ cấu, còn có vài vụ lớn, có vụ quan trọng, có vụ rất buồn cười nhưng đều không liên quan đến cô. Cuộc sống của cô lại bình thường như cũ, cứ

như chưa xảy ra chuyện gì. Trình Thiếu Thần rất ít khi xuất hiện trước mặt cô, nếu có gặp nhau thì tỏ ra rất khách sáo, xa cách, ví dụ như cúng ngũ tuần và thất tuần bố chồng, hai người dù đứng cạnh nhưng cũng không nói với nhau câu nào. Tuy những người khác trong nhà coi cô như búp bê thủy tinh, nhưng cũng không để ý đến sự khác thường giữa anh và cô.

Cũng có những khi là vô tình. Hôm đó đột nhiên nhận được cuộc gọi của người lạ, luật sư Châu ở công ty luật nào đó hẹn gặp cô. Cô không nhớ bản thân có rắc rối gì liên quan đến luật pháp, sau đó ông ta nói thêm: “Tôi là luật sư của anh Trình.”, cô mới sực tỉnh. Sau bao nhiêu chuyện xảy ra, cô gần như quên hẳn việc này, đã như thể người dung, thì kỳ thực đồng thủ tục này không còn quan trọng nữa. Liếc qua tờ lịch, lật đi lật lại ghi chép, thế mà cũng đã ba tháng.

Luật sư Châu là một người trẻ tuổi, lại có khí chất, trông rất quen mắt, hình như gặp ở đâu rồi. Hai người nhìn nhau mấy giây, người đàn ông lên tiếng trước: “Tôi là luật sư Châu An Xảo, nhận ủy thác của anh Trình, muốn cùng cô thương lượng một số việc.”

“Trước đây tôi đã từng gặp anh.” Cô bỗng khẳng định, thật ra cũng không nhớ đã gặp anh ta ở đâu.

“Đúng vậy, ba năm trước. Lúc đó tôi được nghỉ, có đi làm thêm.” Mắt anh ta lóe lên một tia bồn chồn rồi ngay lập tức lại trở về như cũ, Thẩm An Nhược chột nhốt ra anh ta là ai.

“Đám cưới hai người tôi có tham dự, khách đông quá, chắc cô không nhớ.”

Thẩm An Nhược cúi đầu. Thật vô lý, lẽ nào Trình Thiếu Thần cố ý mời người làm chứng cho họ một lần nữa tới làm chứng cho việc này sao?

“Chúng ta vào vấn đề thôi, luật sư Châu. Một tiếng sau tôi có việc rồi.”

“Tôi muốn hỏi cô... Việc cô ly hôn với Trình Thiếu Thần... Cô đã quyết định chưa?”

Cô lẳng lẳng nhìn anh ta: “Đơn ly hôn của anh Trình đã chuẩn bị rồi chứ?”

Luật sư Châu thở dài, rút ra một tờ giấy trong tập hồ sơ trước mặt. Rất nhiều mục, Thẩm An Nhược đã từng học cách đọc lướt, nhìn qua một lượt rồi lấy bút trong túi ra định kí tên.

“Đợi đã, cô Thẩm, cô không định đọc kĩ nội dung sao?”

“Tôi biết anh Trình đối với người khác rất rộng lượng và thẳng thắn.” Thẩm An Nhược dừng tay đặt bút xuống: “Xin hỏi trong này có phải có điều gì bất lợi cho tôi không?”

“Không có, hoàn toàn không có.” Luật sư Châu thành thật trả lời, “nhưng nếu cô vẫn còn có yêu cầu khác...”

“Không, thế này là được rồi.”

Trang cuối cùng trong đơn, Trình Thiếu Thần đã kí tên rồi, bản nào cũng đã kí. Cô thường xem anh kí tên, đặc biệt là lúc kí đơn, chỉ một loáng đã xong, viết thảo, viết hoa, vô cùng bay bướm. Nhưng cô chưa từng thấy anh kí như thế này, rất chuẩn mực, chữ nghĩa thẳng hàng, nét nào cũng như thể dùng hết sức để viết, cứng cáp vô cùng. Cô thấy hoang mang, đột nhiên muốn xem chữ kí của anh trên tờ đăng kí kết hôn, hình như trước giờ cô chưa từng để ý.

Thẩm An Nhược cảm thấy tay mình hơi run nhưng vẫn kiên định ký tên mình vào mỗi tờ, từng nét giống nhau, rất nghiêm túc.

Dường như Luật sư Châu đang khẽ thở dài, lúc cô ngẩng đầu lên, anh ta đang nhìn cô, trong ánh mắt có gì đó cô không thể hiểu nổi: “Tôi rất tiếc, cô Thẩm. Thiếu Thần... Anh Trình hiện không ở đây, đợi anh ấy về, hai người có thể đi làm thủ tục chính thức.”

“Tôi biết rồi, cảm ơn.”

Hôm nay là một ngày mùa đông rất bất thường, nhiệt độ cao, nắng gay gắt. Thẩm An Nhược nhìn đồng hồ, cô xin nghỉ một buổi sáng, giờ vẫn còn sớm nên đến công ty con thăm Trương Hiệu Lễ.

“Chúc mừng sếp, sếp Trương, cuối cùng cũng sống yên biển lặng.”

“An Nhược, chú định sẽ rời khỏi đây.”

Thẩm An Nhược nhìn ông.

“Chú có một người bạn, mời chú đến Villa Hoa Áo. Cháu nhớ ở đâu chưa?”

“Đương nhiên là nhớ, lần trước chú có mời chúng cháu đến đó ăn, khung cảnh nơi ấy rất đẹp.”

“Đúng vậy, chú nhớ cháu có nói cảnh đẹp quá, tới đó làm phục vụ cũng mãn nguyện. Chú còn mắng cháu nữa.”

Trên bàn Trương Hiệu Lễ có rất nhiều tập ảnh, đều do cô giúp ông sắp xếp theo từng năm, từng trang từng trang một.

“Cháu xem này An Nhược, tấm này còn có cháu. Đã nhiều năm rồi, lúc đó vẫn còn non nớt thế này cơ mà.”

Năm đó cô mới vào công ty, đi tham dự biểu diễn văn nghệ cuối năm, là tiết mục khiêu vũ, có bốn điệu nhảy, hết một điệu lại vội vã xuống sân khấu thay bộ khác. Thật sự đã quá lâu, nhưng dư âm của nó thì vẫn còn.

Hai người im lặng một lúc, mỗi người cầm một bộ ảnh lật xem. Có bộ ảnh từ hơn mười mấy năm trước, lúc đó Chính Dương mới thành lập, các lãnh đạo đều còn rất trẻ, ai cũng đội mũ bảo hiểm cùng công nhân ở công trường khuân vác, năm đó chụp bức ảnh này đều là những người cùng chung chí hướng, đồng lòng xây dựng tập đoàn, được như ngày hôm nay, cuối cùng lại đường ai nấy đi.

Sếp Trương lấy bộ ảnh từ trong tay cô, ngẩn ra một hồi: “An Nhược, đôi lúc cháu biết duyên phận đã hết nhưng lúc thật sự phải ra đi, vẫn cảm thấy không nỡ.”

“Cháu hiểu, sếp Trương.” Thẩm An Nhược nói khẽ, “Nhưng chú đã từng dạy cháu, quay đầu lại là hèn nhát. Con người phải nhìn về phía trước.”

ef

Từ: Blog của Thẩm An Nhược

Chế độ xem: Không công khai.

Scarlett^[2] đã từng nói: Mỗi ngày là một khởi đầu mới.

Câu nói này quả không sai chút nào.

[2] Nhân vật trong tiểu thuyết [Cuốn theo chiều gió](#)

Sau khi Trương Hiệu Lễ rời Chính Dương chưa được bao lâu, tập đoàn Chính Dương đã xảy ra một việc không được coi là quá quan trọng, nhưng cũng làm cho mọi người bàn luận xôn xao. Trong cùng một ngày, Thẩm An Nhược của phòng Kế hoạch vừa nhận được quyết định bổ nhiệm thăng chức lại đề đơn từ chức.

Mất một tháng để hoàn tất thủ tục bàn giao, Thẩm An Nhược theo đoàn du lịch đến Đông Nam Á chơi một chuyến, rồi tới Villa Hoa Áo của cựu Tổng giám đốc Trương Hiệu Lễ. Cô thực tập trong mỗi bộ phận hai tháng, rồi trực tiếp lên làm trợ lý Tổng giám đốc.

Đó là một khách sạn mới mở, quan hệ giữa nhân viên chưa có gì phức tạp, không có nhiều mâu thuẫn về lợi ích, cũng không ai có ý kiến gì về việc cô được bổ nhiệm.

Từ nhiều năm nay, tình cảm giữa cô và Tổng giám đốc Trương vừa như thầy trò vừa như cha mẹ đối với con cái, hiện giờ đến một môi trường mới lại càng phối hợp ăn ý hơn. Trong công việc, sự nghiệp của cô đã hoàn toàn thuận buồm xuôi gió. Trước kia tinh thần cô không được tốt, sức khỏe cũng yếu, hay bị Hạ Thu Nhận chế giễu, nói thoạt nhìn trông cô như một ma nữ xanh xao, nhưng hai, ba tháng sau, công việc dù áp lực hay bận rộn nhưng sắc mặt cô có vẻ còn tốt hơn trước, như được lột xác hoàn toàn.

[©DTV](#)

Đến Villa Hoa Áo, ngoài vì Tổng giám đốc Trương, lý do chính là cô rất thích môi trường làm việc nơi đây. Hoa Áo là một quần thể khách sạn phức hợp, được xây trên núi, ngoài hai mươi tám tầng ở tòa chính, còn có khu biệt thự, nhà ăn đặc biệt dành cho du khách, hội trường lớn, phòng triển

lãm. Khác với hầu hết các nhà hàng với lối bài trí theo phong cách châu Âu, không gian ở Hoa Áo mang đậm phong cách Trung Hoa, ngoài tòa nhà chính, các tòa còn lại đều thấp, với những đình đài lầu các, cầu nhỏ cong cong vắt ngang dòng nước trôi lững lờ, đan xen lẫn nhau, giữa các tòa nhà là vườn cây cảnh, hàng ngày ghé qua đây quả là một thú vui tao nhã.

Cuộc sống của cô cũng dần đi vào quy luật, không còn những đêm trằn trọc thao thức, mỗi tuần đến lớp học Yoga một lần, thỉnh thoảng còn tham gia lớp cắm hoa, có khi còn học thái cực quyền cùng mấy bác hàng xóm cao tuổi. Thậm chí cô còn sưu tầm rất nhiều cộ vẽ, buổi tối thấy chán lại lôi ra tô tô vẽ vẽ. Năm đó, suýt chút nữa cô đã thi ngành mỹ thuật, nhưng cuối cùng lại bỏ hết, tới nỗi ông chú bên ngành mỹ thuật cứ gặp cô là lại cần nhân. Đôi lúc là thế, có những thứ một khi đã mất đi lại chẳng có ý tìm về. Chẳng ngờ bây giờ lại có hứng.

Cô vẽ tranh theo lối vẽ tỉ mỉ và sơn dầu, tranh vẽ theo lối tỉ mỉ khắc họa hình ảnh các mỹ nữ, từng nét từng nét vô cùng tinh tế hết như thêu hoa vậy. Tranh sơn dầu chỉ tập trung vào phong cảnh, cỏ cây, hoa lá, từng nét màu chấm phá, phủ lên tầng tầng lớp lớp, quét qua quét lại từng chút một, đều tón không ít thời gian, mất nhiều ngày mới có thể hoàn thành xong một bức, vẽ xong rồi lại quăng lên gác xép, không ngó tới nữa. Về sau, cứ khi nào cô vẽ gần xong một bức, Hạ Thu Nhận lại chạy tới canh chừng, lý do vì cô cứ vẽ xong là lại tham lam vẽ thêm vài nét chỗ này, quẹt thêm vài nét chỗ kia, thế là phá cả một tác phẩm vốn chẳng đến nỗi nào, làm Hạ Thu Nhận phải giữ cổ tay cô lại, vì thế sau này chỉ cần Hạ Thu Nhận cho rằng bức tranh nào đã vẽ xong, không cần tác giả có đồng ý không, tự động tháo xuống mang đi. Thẩm An Nhược chỉ cười, chẳng hề tức giận chút nào.

Đôi lúc Hạ Thu Nhận cười cô, ly hôn xong cuộc sống còn tốt hơn so với trước khi kết hôn và đã kết hôn, cuộc hôn nhân đã hoàn toàn kết thúc vừa rồi đối với cô chỉ như là một khóa đào tạo dài hạn.

Sau khi ly hôn, lúc nào Hạ Thu Nhận cũng sợ cô buồn nên cứ đến cuối tuần lại qua với cô, kết quả bao giờ cũng ngỡ ngàng nhận ra tâm trạng Thẩm An Nhược luôn tốt hơn mình. Bản thân Thu Nhận vẫn còn đang bôn ba trong cái vòng luẩn quẩn: xem mắt rồi qua lại một thời gian ngắn rồi lại xem mắt, chê bai đàn ông vẫn luôn là đề tài không bao giờ chán của cô nàng.

Một hôm, họ vừa ăn khoai tây chiên vừa xem phim Tình yêu đúng sai, một bộ phim hài nhẹ nhàng, George Clooney và Zeta Jones đóng cặp với nhau thật hoàn hảo. Mục tiêu cả đời của nữ chính là tìm được một người đàn ông giàu có để kết hôn, rồi ly hôn và hốt được một khoản phí bồi thường kékch xù, từ điểm xuất phát tốt đó lại tìm kiếm miếng mồi tiếp theo béo bở hơn, trong khi đó, nam chính làm một luật sư chuyên về các vụ án ly hôn, sở trường là giúp đàn bà gài bẫy đàn ông, hoặc giúp đàn ông tránh sập bẫy của đàn bà. Từ đầu đến cuối phim, Thẩm An Nhược cứ cười khúc khích, Hạ Thu Nhận đòi đổi phim khác, kêu ca bộ phim thật quá nhạt nhẽo. “Đừng chuyển nữa, Clooney thật quá tuyệt vời”, Thẩm An Nhược nói. Xem đến đoạn cuối, đôi nam nữ đó chốc chốc lại ngấm ngầm mưu tính lẫn nhau, dè chừng nhau, hãm hại nhau, cuối cùng hai bên đều thất bại.

Xem xong, tim cô đập loạn mấy giây, không ngừng nghĩ về người chồng cũ. Trình Thiếu Thần quả thực thật rộng lượng với cô. Trước khi cưới họ đã có một thỏa thuận trên giấy, là cô khăng khăng đòi như vậy, lúc đó Trình Thiếu Thần phản đối kịch liệt. Giờ nhìn lại, cô thấy có chút cảm khái, thì ra lúc đó trong tiềm thức mơ hồ cô đã đoán trước được kết cục, làm thế cũng chỉ là để tỏ vẻ thanh cao, giữ thể diện cho mình.

Sau khi ly hôn, tâm trạng của cô không được tốt, hiếm khi quan tâm tới những việc khác ngoài công việc và giải trí, mãi cho đến lúc có vài cơ quan liên tục liên hệ xác nhận với cô, cô mới biết Trình Thiếu Thần đã sắp xếp chu toàn trước cho cô, đảm bảo cho cô dù không có việc làm vẫn có một

cuộc sống tốt, chỉ cần không tiêu xài phung phí. Về điểm này, cô thấy vô cùng cảm kích.

Sau khi rời khỏi Chính Dương, Thẩm An Nhược đem bán căn hộ nhỏ gần công ty cho một đồng nghiệp trong thời kì giá nhà đang giảm mạnh, gia đình đó gặp một biến cố lớn, cuộc sống rơi vào tình cảnh khó khăn. Ngoài mấy món đồ cá nhân mang theo, toàn bộ đồ đạc và các vật dụng trong nhà đều để lại cho họ. Cô còn làm một việc khiến người mua vô cùng khó xử, trước khi bán căn hộ vài ngày, cô thay thế mới toàn bộ sofa và giường tủ, rồi thuê người đốt hết đồng sofa và giường tủ cũ.

Giờ cô đang sống trong căn hộ cao cấp ở trung tâm thành phố, nơi mà cô và Trình Thiệu Thần đã từng sống trước kia. Chỗ đó cách Hoa Áo không xa, chỉ khoảng bốn mươi phút lái xe. Nhưng một người sống trong căn nhà rộng lớn như thế thật quá lãng phí, cũng hơi trống trải, cô đã từng muốn bán, nhưng rồi lại không nỡ. Cô rất sợ chuyện nhà, phiền phức đủ đường.

Thực ra vẫn còn một lý do nữa, lúc Trình Thiệu Thần rời đi, gần như không mang theo bất cứ thứ gì, từ quần áo, đến các đồ giải trí và toàn bộ vật dụng trong phòng làm việc của anh, trong kí ức của cô, dường như anh chưa động vào bất cứ thứ gì. Cô nhìn các món đồ, thật sự không biết phải làm sao, đành để nguyên vị trí cũ. Dù sao thì căn nhà quá lớn, phòng cũng nhiều.

Ngày thường cô luôn khóa trái phòng của anh lại, cuối tuần có người qua quét dọn, rồi dọn dẹp cả phòng làm việc của Trình Thiệu Thần. Có hôm nửa đêm đang lơ mơ ngủ, chuột rút ở chân khiến cô tỉnh giấc, thấy khát, đi tìm nước uống, không tìm nổi đưa mắt liếc qua phòng làm việc của anh, khi ấy ý thức còn đang mơ hồ, tự hỏi tại sao anh lại phải khóa cửa nhỉ, rõ ràng trước giờ họ không đóng cửa bao giờ mà. Cô chỉ có một mình nên ít khi nấu ăn ở nhà, thường ra ngoài ăn, có khi ăn tối tại phòng ăn dành cho nhân viên của nhà hàng Hoa Áo rồi mới quay về, cuối tuần thỉnh thoảng cũng tự tay

vào bếp, toàn những món đơn giản như cà chua trứng, rồi lại ngồi nghĩ, thật ra trước giờ mình đâu có thích ăn mấy thứ này, nhưng vì Trình Thiếu Thần thích nên hay làm, rồi dần dần cũng quen. Thỉnh thoảng cô có ảo giác, dường như ly hôn chỉ là một giấc mơ, thực ra anh chỉ đi công tác dài ngày, chỉ là sẽ không quay trở lại nữa.

Thẩm An Nhược quy tất cả những hành động đó là di chứng của việc ly hôn. Kỳ thực ngay cả nhớ nhung cũng không phải, bởi cô không buồn, không đau khổ. Nhưng sau khi đã chung sống với nhau một thời gian dài như vậy, rất nhiều thứ đã trở thành thói quen, in sâu vào xương tủy, không thể thay đổi trong một sớm một chiều.

Thỉnh thoảng cô vẫn nghe được chút ít thông tin của anh, mặc dù họ không còn liên lạc gì với nhau từ sau ngày đặt bút kí vào đơn ly hôn. An Nhược cứ nghĩ mối quan hệ với Tịnh Nhã rồi cũng sẽ dần dần nhạt đi, nhưng Tịnh Nhã vẫn thường xuyên liên lạc với cô, lúc thì gọi điện, lúc thì gửi thư, khi mới ly hôn còn thường xuyên hơn, kể cho cô nghe vài mẩu chuyện cười trên mạng, chuyện vui về A Ngu, gửi cho cô xem rất nhiều ảnh. Cô bé Trình Thiên Ngữ càng lớn càng xinh đẹp, đáng yêu.

Tịnh Nhã cố gắng không nhắc đến Trình Thiếu Thần, nhưng cũng có lúc vô tình hoặc cố ý tiết lộ một vài thông tin của anh. Như hôm ấy chị hào hứng nói trong điện thoại: “Nửa tiếng trước, A Ngu bỗng nhiên gọi ‘chú, chú’, cực kì rõ ràng, chị với mẹ hí hửng gọi tới Luân Đôn, quên mất bên đó đang là hai giờ đêm...”, rồi chợt nhớ ra gì đó và im lặng.

Cô vẫn biết anh đến châu Âu, hình như là Đức thì phải, thì ra giờ lại đến Anh. An Nhược cũng có chút tò mò, đơn giản là tò mò thôi, nhưng cuối cùng lại thôi không hỏi nữa.

Thêm một chuyện nữa, hôm đó Tịnh Nhã và cô nói chuyện với nhau về bộ phim bom tấn mới phát hành mà thực ra chỉ được cái tiếng còn nội dung

dở tệ, khuyên cô nhất định không được lãng phí thời gian và sức lực, bỗng nghe thấy tiếng của một người đang ở rất xa vang lên trong điện thoại: “Tịnh Nhã, anh tới sân bay đón Thiếu Thần, em cũng đi cùng nhé, bé cả Tiểu Ngữ theo nữa”. Chỉ có Trình Thiếu Khanh không gọi con bé là A Ngu, anh ấy chỉ gọi là “Tiểu Ngữ”.

Đã quá lâu không còn nghe thấy cái tên này nữa, trái tim cô bỗng hẫng đi một nhịp.

Tịnh Nhã cũng nhận ra cô đã nghe được, cẩn thận nói thêm: “Cậu ấy về nước một tuần, chỉ ở Bắc Kinh, hôm nay thuận tiện ghé qua nhà.”

Thật ra giải thích hay không cũng chẳng khác gì nhau cả, đâu còn liên quan gì đến cô. Từ trước tới giờ họ không còn liên lạc với nhau bởi chẳng còn gì để nói nữa.

Công việc mới rất thú vị, không bận rộn như trước nhưng có thể quen biết rất nhiều người, đến đến đi đi, cuộc sống trước mắt thay đổi không ngừng, mỗi ngày là một điều mới mẻ.

Sau khi ly hôn, thỉnh thoảng cô cũng liên lạc với Giang Hạo Dương, thường chỉ là chuyện công việc, Giang Hạo Dương cũng hay mời cô đi ăn, có lúc cô từ chối, có khi nhận lời, tùy vào lịch làm việc hoặc tâm trạng khi ấy. Họ đối với nhau rất tốt, tựa như những người bạn thân lâu năm, có lúc anh cũng gợi ý cho cô một vài ý kiến về công việc. Hôm đó Giang Hạo Dương nói: “Anh cứ nghĩ công việc này không hợp với em, nhưng cuối cùng em lại làm việc rất trôi chảy và vui vẻ. Em không còn giống trước nữa rồi”.

“Đúng vậy, con người ta đâu thể cứ mãi như vậy được, ít nhất cũng phải già đi chứ.”

Thực ra Thẩm An Nhược không thay đổi gì nhiều, hòa nhã thân thiện, đối tốt và vui vẻ mỉm cười với mọi người, không cáu giận, kiệm lời, trước sau không nói chuyện thị phi, nhưng cô vẫn kiên quyết giữ nguyên tắc của mình, nói cách khác là cố chấp, một khi đã quyết định chuyện gì thì người khác rất khó thuyết phục. Tuy nhiên bất kể ra sao, từ trường phòng đến các nhân viên đều đối với cô rất tốt. Còn về chuyện sau lưng họ có nói xấu cô hay không, thì chẳng đến tai cô.

Cũng có lúc mọi việc không được thuận lợi như vậy. Một tối cô phải trực, đang kiểm tra tình hình kinh doanh các khu vực thì đột nhiên có người báo cáo, ở trung tâm giải trí có vị khách không hài lòng với nhân viên phục vụ, đang làm ầm lên, khuyên thế nào cũng không được, một đồng người đang xúm vào xem, quản lý đại sảnh dưới đó nói hết lời rồi mà không giải quyết được. Cô vội vàng xuống, người nhân viên đi cùng cảnh báo cô: “Trợ lý Thẩm, chị cẩn thận, vị khách này là một tay ‘đại ca’ đấy.”

“Xã hội đen à?”

“A, có thể coi là vậy. Thật thất vọng, chẳng có chút khí chất nào cả.”

“Em xem nhiều phim xã hội đen của Hồng Kông quá à? Xem ít thôi, có xem thì xem bộ *Bố già* ấy.”

Tình hình không quá tệ. Người kia sau một hồi đập phá, trông thấy cô thì tỏ vẻ khinh thường, một cô gái yếu đuối, thoát nhìn như mới tốt nghiệp đại học, cho dù mặc bộ đồng phục đứng đắn thì vẫn chẳng có chút quyền uy nào. Tìm một cô búp bê cho có lệ à? Người quản lý đại sảnh trẻ tuổi vội vàng giải thích đây là trợ lý Thẩm của chúng tôi.

Nữ nhi yếu đuối thực ra cũng có lợi thế, tay đại ca kia cầm một chén lớn đầy rượu chìa ra trước mặt cô: “Em Thẩm, uống hết chén này, anh sẽ không so đo với các em nữa.”

Đám người kia còn chưa kịp ngăn cản, Thẩm An Nhược đã uống cạn một hơi, rồi dốc ngược chiếc chén lại cho mọi người nhìn thấy, tiếng vỗ tay và huýt sao vang lên tứ phía. Cô còn chủ động uống thêm chén nữa, trịnh trọng kính rượu vị đại ca kia.

Cô vốn dịu dàng, dáng vẻ ngọt ngào giọng nói lại mềm mại, mang khí chất của người con gái Giang Nam vốn hiếm thấy ở người phương Bắc. Cái đó gọi là muốn đánh cũng phải tránh mặt cười, vị khách kia rất nhanh đã không còn tức giận nữa.

Vị đại ca họ Trịnh kia sau đó trở thành khách quen, nếu có tình cờ gặp lại sẽ chào hỏi, còn giới thiệu cô cho mọi người biết: “Đây là em gái Thẩm của tôi, về sau gặp em ấy, mọi người nể mặt nó một chút.”

Khi ấy cô có chút mạo hiểm bởi không còn cách nào khác, cô dám đánh cuộc vị đại ca mặt mũi hung dữ này từ sâu trong đáy mắt vẫn có chút ôn hòa lương thiện. Thật ra chỗ rượu ấy khiến cô rất khó chịu, cô không về nổi nhà, tối phải nghỉ lại ở một phòng của khách sạn. Chiều hôm sau cô mới đi làm được, sếp Trương bực bội mắng: “Cậy mạnh cứng đầu, cháu đúng là đồ cậy mạnh cứng đầu.” Nhưng kết quả thu về lại rất tốt, không những vị đại ca kia không gây thêm rắc rối, đến mấy người ngày thường ngoài mặt khách sáo với cô, thực ra trong lòng luôn khó chịu chống đối, nay đối với cô cũng nhiệt tình và tôn trọng hơn, đột nhiên còn coi cô thành người của mình.

Cuộc sống bình an, sóng yên bể lặng như thế này thật tốt, nếu có xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì chủ động điều chỉnh một chút là ổn.

Cơ duyên chẳng hẹn cũng tới. Phòng ăn phía Tây muốn mời một người chơi đàn piano nghiệp dư, tin tức mới công bố được nửa ngày đã có ba người đến ứng tuyển, trong đó có một người điều kiện rất tốt, cô được yêu cầu tới xác nhận.

Chàng trai này là sinh viên năm thứ tư, sắp tốt nghiệp đại học, ngoại hình không tệ, mặt mũi sáng sủa, rất có khí chất, chỉ là ánh mắt hơi lạnh lùng. Nhưng cũng không sao, nhiều người tới đây chỉ để dùng bữa, không cần cậu ta đi tiếp đãi khách. Cậu ta nhìn cô, nét mặt có phần kiêu ngạo nên Thẩm An Nhược bâng quơ hỏi cậu ta một câu: “Cậu biết đàn bả “Bumblebee” không? Thử đi xem nào.”

Chàng trai này đàn rất tốt nên đương nhiên được giữ lại. Về sau Thẩm An Nhược xem tên của cậu ta, Trần Hiểu Thành. Ô, cái tên đọc muốn lú lỏi. Dù sao cô cũng chẳng tỏ thái độ gì.

Trong giờ ăn trưa ở phòng ăn nhân viên, Thẩm An Nhược hay gặp Trần Hiểu Thành, cậu ta luôn chọn chỗ ngồi đối diện cô, suốt ngày quên mang thẻ cơm, lần nào cũng nhìn cô cười cười: “Thẩm An Nhược, chị có thể mời em ăn cơm không?”

Tên này không biết thân phận là em, điệu cười mỉ dân ấy cũng chẳng có tác dụng gì đâu, cô có khả năng miễn dịch với những anh chàng đẹp trai rồi.

Nhưng cho đến một ngày thì cô cũng phải mở lời: “Trần Hiểu Thành, em chưa học một khóa phép tắc cư xử thì cũng nên có kiến thức cơ bản. Trợ lý Thẩm, cô Thẩm, chị Thẩm, tùy em chọn nhưng đừng gọi cả họ tên chị ra.”

“Dựa vào cái gì ạ? Bây giờ vẫn chưa đến giờ làm của em.”

Thẩm An Nhược lấy thìa gõ gõ keng keng lên bàn, quả nhiên thu hút ánh nhìn của mọi người: “Cậu Trần, vì hỏi tôi giống cậu bây giờ, tôi chỉ cần ung dung đợi tốt nghiệp thôi, còn cậu phải thức đêm cắn bút để chuẩn bị cho kỳ thi.”

“Nói thật với chị, ngay cả khi thi, chẳng tới nào em đọc sách, những người thức đêm chuẩn bị đúng là kẻ ngốc.”

Sau vài câu qua lại, Thẩm An Nhược phát hiện ra cậu Trần này rất thích trêu đùa mình, thích nhìn cô lúc tức giận. Tìm ra nguyên nhân thì sẽ có cách đối phó, kệ cậu ta, nhìn thấy cậu ta thì đi đường khác, tôi không đến phòng ăn nữa. Về sau cậu em Trần cũng chịu nhún nhường, gặp cô là lễ phép chào “chị An Nhược”.

Cậu bé dáng người cao gầy, chẳng có da có thịt, ngón tay rất dài và mảnh, rất chú ý cách ăn mặc, nhìn là biết chưa bao giờ phải chịu khổ, hoàn toàn không phải kẻ thiếu tiền, ngành học cũng là ngành đang hot, cơ hội kiếm tiền đầy rẫy, không hiểu vì sao lại chạy đến chỗ này, hỏi cậu ta, lúc thì nói “làm thêm” lúc lại nói “thích cảm giác có tri âm lắng nghe tiếng nhạc của mình”, hỏi lần nữa thì lại nói đang gom tiền đi Anh thăm em gái, chẳng có câu nào là nghiêm túc.

Quản lý phòng ăn phía Tây gặp cô thì cười: “Ăn cơm lúc nào cũng có một cậu chàng xinh trai quần lầy, em có cảm thấy vui vẻ mà ăn ngon hơn không?”

“Chị Trịnh, chị thừa biết dạ dày em không tốt, luôn ăn món thanh đạm. Nếu chị thích thì xin mời, em chịu không nổi rồi.”

“Ôi, trừ em ra thì cậu Trần đẹp trai đâu có quan tâm tới ai. Mà cũng lạ, em càng không vui thì cậu ta càng thích. Đứa trẻ này tính khí kì quái nhưng từ lúc cậu ta đến, doanh thu của sảnh chúng ta mỗi tháng đều tăng mười phần trăm. Quả nhiên thời đại của trai đẹp đến rồi, chỉ cần sáng sủa, lập dị một chút là trở nên nổi tiếng.”

Một hôm cô đi về muộn, lúc lái xe tới cửa lớn thì thấy Trần Hiểu Thành đứng ở bên đường đợi cô, bèn dừng xe.

“Muộn quá hết xe rồi, chị cho em đi nhờ.”

“Vừa có chuyên xe buýt mà.”

“Em nhìn nhầm xe, không đuổi kịp.”

“Chị không tiện đường. Em gọi taxi về đi, ngày mai mang hóa đơn đến công ty thanh toán.”

Trần Hiểu Thành cười giễu cợt: “Trợ lý Thẩm, chị sợ em làm gì chị à?”

Thẩm An Nhược lạnh lùng nhìn cậu ta, không nói gì.

“Em thật sự rất thích chị nên mới muốn tiếp cận chị. Thế thì làm sao? Lẽ nào chị còn muốn em cất giấu tình cảm này, cố tình làm ngơ không thấy chị? Thực sự em chẳng còn cách nào khác với chị, lại càng không có can đảm làm ra việc gì bất kính với chị. Em có tội gì mà chị tránh em như tránh tà thế. Được rồi được rồi, nếu chị đã thấy em phiền phức như vậy thì từ mai em sẽ tránh xa tầm mắt của chị. Trái đất rộng lớn nhường này, sau này chị sẽ không bao giờ gặp lại em đâu.”

“Lên xe đi.” Thẩm An Nhược nói không chút cảm xúc, không đợi cậu thất xong dây an toàn đã đạp ga phóng vọt đi, hại cậu ta đập đầu vào cửa kính xe.

Chỉ là một thằng nhóc, hai thế hệ khác xa nhau, cô với cậu đúng thật không có tiếng nói chung.

Cuối hè đầu thu, Trần Hiểu Thành sắp rời đi, đúng là sang Anh nhưng không phải sang thăm người thân mà là đi du học. Cậu ta kiên quyết mời Thẩm An Nhược ăn cơm.

“Chị xem, duyên phận giữa con người ngắn ngủi thật đấy, bây giờ chị đã hối hận ngày trước không đối tốt với em chưa? Lạ thật, với ai chị cũng tươi

cười, sao không thể cười với em một cái. Không thì từ nay về sau chị muốn tốt với em cũng không còn cơ hội nữa đâu.” Cậu nói mà chẳng biết xấu hổ.

“Tốt nhất là bây giờ em biến mất trước mặt chị đi.” Thẩm An Nhược cảm thấy não mình như phình ra, “Chẳng phải đã từng nói Học viện Công nghệ Massachusetts mới là nguyện vọng cuối cùng của em à, sao lại đi Anh vậy?”

“Bạn gái cũ của em ở đó.”

“Yêu đến vậy sao? Yêu đến mức có thể vì cô ấy mà dẹp bỏ lý tưởng sang một bên, thế sao năm đó lại chia tay?”

“Lúc đó chưa hiểu rõ, cảm thấy chia tay có gì mà không làm được, nếu em muốn đi anh cũng không níu kéo. Thật ra đến bây giờ cũng không biết có được tính là yêu hay không, nhưng mà một hôm em mơ thấy nhiều năm sau, cô ấy bế con rồi chúng em gặp nhau trên đường, cảm giác đó thật khó hình dung. Không cam tâm, đúng là không cam tâm. Về sau em biết cô ấy vẫn một mình, tự nhiên hạ quyết tâm.”

“Em không gặp được cô ấy thì không yên lòng sao?”

“Chắc, có thể như thế. Nhưng mà nghĩ nhiều để làm gì? Em tin vào trực giác của mình nên muốn đi tìm cô ấy. Cứ cho là không thể nói lại như xưa nhưng ít nhất cũng đã cố gắng, sau này không phải hối hận.”

ef

Từ: Blog của Thẩm An Nhược

Chế độ xem: Không công khai.

Một mình mình, quên hay nhớ, tiếc nuối hay không cam tâm, đều chỉ là chuyện của riêng mình, không liên quan đến người khác.

Chương 13

Gần đây có tin đồn lan truyền làm mọi người hoang mang, nhất là giờ nghỉ trưa ăn cơm, đều nghe thấy mấy anh chàng bàn bên cạnh thi nhau bàn tán.

“Lần này An Khải rút vốn đầu tư khỏi thành phố W, cậu nghĩ bọn họ định chuyển hướng đầu tư sang đâu?”

“Tớ vẫn tưởng là tin đồn nhầm cơ. Thay đổi chiến lược à?”

“Có thể chỉ là dự định, chờ cơ hội đến. Nghe nói trước đây An Khải xảy ra một số vấn đề, chính quyền thành phố không những không giúp còn cản trở, khiến nhà họ Trình phật lòng.”

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

“Kinh khủng vậy sao? Trình Thiếu Khanh vẫn luôn hành xử nhã nhặn điềm đạm, hóa ra một khi đã nổi sùng lên thì ra tay cũng đủ tàn nhẫn.”

“Tính khí ông cụ Trình rất đôn hậu, có điều nhà họ Trình vẫn còn một cậu hai nữa. Nghe nói cậu hai này táo bạo quyết đoán, cứng rắn vô cùng, thẳng trước vừa mới tiến một loạt bộ lão về nghỉ hưu sớm, lại còn dám lên giọng với chính quyền thành phố, đúng là có mấy phần phong thái của ông cụ Trình năm xưa.”

“An Khải đã xảy ra chuyện gì vậy? Hình như có nghe thấy tin đồn gì.”

“Tớ cũng không rõ lắm, chỉ nghe nói Trình Thiếu Khanh thiếu chút nữa bị liên lụy, ông cụ Trình cũng vì chuyện này mà nổi trận lôi đình. Sau khi ông cụ Trình qua đời, cậu hai nhà họ Trình nghỉ ngơi dưỡng sức mấy tháng, hiện nay bắt đầu phản kích trở lại rồi.”

“Có lẽ An Khải không định vượt ra khỏi đây đâu, khả năng đầu tư ở thành phố này rất lớn, cũng phải giữ thể diện cho chủ tịch Trình chứ.”

“Tớ thấy cậu hai họ Trình đó thật đúng là loại người chẳng nề thân sơ gì hết, lần này đến cậu ruột cũng không khách sáo. Huống hồ bây giờ các thành phố đang ra sức mời chào họ, điều kiện nơi này lại cao hơn nơi khác.”

Mấy người này nói chuyện khá lớn, bàn của Thẩm An Nhược nghe rất rõ, các đồng nghiệp nữ xung quanh cũng bắt đầu bàn tán xôn xao:

“Cậu hai nhà họ Trình à, là Trình... Trình Thiếu Thần quyết chí bỏ nhà lập nghiệp, bây giờ rốt cuộc đã hồi tâm chuyển ý.”

“Không phải ngày trước Trình Thiếu Thần đã từng ở thành phố của chúng ta sao? Làm mấy năm ở TZ, sau đó lập gia đình thì không thấy tin tức gì nữa.”

“Tớ có người bạn làm trong An Khải cũng nói thời gian gần đây An Khải thay máu, thanh lọc cán bộ cao cấp, rất ồn ào, kết quả không một ai dám tìm anh ta náo loạn, chỉ biết khóc ròng trước tính khí của cậu hai nhà đó.”

“Con dâu cả nhà họ Trình không phải con gái ai đó sao? Đúng rồi, cậu hai đó đã kết hôn chưa?”

“Chưa bao giờ nghe nói gì, thông tin liên quan đến chuyện đời tư của Trình Thiệu Thần hình như có vẻ rất ít thì phải. Chắc là chưa đâu, còn trẻ như vậy ai lại tự chui đầu vào rọ chứ?”

Thẩm An Nhược thu dọn bát đĩa trước mặt: “Em no rồi, các chị cứ từ từ nói chuyện nhé.”

“Đừng đi, ngồi lại tí đã.” Mấy bà chị này lớn tuổi hơn An Nhược nhưng chức vị lại thấp hơn một chút, ngoài lúc làm việc họ đều rất thoải mái với nhau, “An Nhược, em nói xem, bao nhiêu phần trăm Trình Thiệu Thần đã kết hôn rồi?”

“Chị Ái Lệ à, con chị sắp học tiểu học rồi, người ta kết hôn hay chưa thì chưa liên quan gì tới chị?” Thẩm An Nhược vờ hờn dỗi mong qua được cửa ải này, thực ra bản thân đã thấy nổi da gà.

“An Nhược này, không phải bà chị này phán xét em đâu, nhưng cuộc sống của em quá không thú vị đấy.” Chị Ái Lệ bắt chước ngay giọng cô.

Một số người đúng là bám dai như đĩa.

Thẩm An Nhược bỗng nhiên thấy đau răng, hình như chiếc răng khôn đang mọc một nửa lại bắt đầu làm loạn.

Sáng sớm ngày thứ Hai, Thẩm An Nhược đi làm như thường lệ. Bãi đỗ xe cách khu văn phòng không xa, trên đường gặp rất nhiều người, họ thi nhau hỏi thăm.

“Chào buổi sáng, trợ lý Thẩm. Ôi, hôm nay trông chị lạ quá, cuối tuần rồi vui vẻ lắm hả?”

“Em chào chị Thẩm ạ. Chị cắt tóc ạ?”

... Ai cũng hỏi.

Vâng, phải, cũng tạm được.

Đúng vậy, cắt tóc để thay đổi tâm trạng.

Kiểu này có đẹp không?

Em đừng nhìn chị bằng ánh mắt đó được không?

Cuối cùng cũng đến phòng làm việc, cổ họng khô khốc, Thẩm An Nhược bắt đầu cảm thấy hối hận về hành động cao hứng tối qua. Huống hồ từng giây từng phút, đôi giày đắt đỏ vừa mua tối qua đang làm chân cô đau nhức. Ai nói đồ cũ không bằng đồ mới, đôi giày này làm sao đi thoải mái như đôi giày cũ. Nghĩ đến đây cô càng thêm bực mình, cảm thấy căn bệnh “thứ Hai mệt mỏi” của mình lại được dịp phát tác.

Thay quần áo xong, chợt nhớ ra ở tầng dưới có bậc thêm bằng đá bị hỏng, phải tìm quản lý Lâm ở phòng công trình đi xem xét. Vừa định gọi điện thoại thì bên ngoài có người gõ cửa, đúng là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến ngay, quản lý Lâm đã tươi cười xuất hiện trước mặt cô.

“Em Thẩm, từ đầu đến chân đều rục rĩ, tươi tắn quá, cuối tuần có chuyện vui à?” Lâm Quân cười rất tươi.

Vui cái đầu anh ấy!

“Lệnh Hồ huynh, mặt mày tươi tỉnh, hôm qua gặp người trong mộng à?” Cô cũng mỉm cười trả lời, Thẩm An Nhược thấy dịch vị trong dạ dày trào lên, răng cũng đau buốt.

Mặt Lâm Quân bỗng vô cùng mờ ám: “Người trong mộng chính là em đây.”

Anh chàng này tên thật là Lâm Hồ Thông, rất thích tự xưng là đại hiệp Lệnh Hồ Xung, mỗi ngày lại khiến hình ảnh của vị anh hùng này trong lòng Thẩm An Nhược xấu đi một chút. Thật ra anh ta trông cũng được, nhìn xa cũng có thể coi là đẹp trai, phong độ hơn người, nụ cười khiến người khác bị mê hoặc, chỉ xin anh ta tốt nhất đừng có mở miệng ra, anh ta chỉ cần mở lời chắc chắn từ Tiêu Mã Ca^[1] lạnh lùng khí chất trong phút chốc sẽ biến thành Châu Tinh Trì thời trẻ.

[1] Tên gọi thân mật của Mã Cảnh Đào, một diễn viên nổi tiếng của Đài Loan.

Thẩm An Nhược đang nghĩ xem câu vừa nãy anh ta nói có ý gì thì bỗng có tiếng gõ cửa, cậu bảo vệ ôm một bó hoa tulip bước vào đặt lên bàn cô. Trắng tinh khiết, e ấp khoe nở, vừa dịu dàng vừa quyến rũ.

“Trợ lý Thẩm, có người tặng chị hoa. Theo quy định, em không cho phép anh ta lên đây.”

“Ai thế?”

“Là người của tiệm hoa, anh ta không nói là ai tặng.”

Cậu bảo vệ vừa rời đi, Hồ Xung đại hiệp dõm đứng bên cạnh đã tá mắt: “Có người được đề ý kìa, lạ thật đó. Ôi, hoa tulip trắng hình như biểu trưng cho thất tình thì phải?” Rồi ngữ điệu đột ngột thay đổi, cao vút lên, anh ta thật sự nên đi làm diễn viên lồng tiếng, “Anh nói em nghe, dạo này em làm anh chàng nào thất tình vậy? Đất trời mệnh mông rộng lớn như vậy, không ngờ mình cũng có đồng minh, mau giới thiệu người đó cho anh đi.”

Thẩm An Nhược ngẩn ra mấy phút, cuối cùng cau mặt hỏi: “Lâm Hồ Thông, có phải anh đang giở trò quỷ không?”

“Anh vẫn hy vọng là anh tặng em. Nhưng em gái à, em biết anh lâu rồi, anh lãng mạn và không thực tế như vậy sao? Nhưng nếu em thích, lần tới anh sẽ lấy đó làm gương học tập, thậm chí anh thề, anh đảm bảo là sẽ sáng tạo hơn.”

Phải đối diện với gương mặt tươi cười không chút đứng đắn này, Thẩm An Nhược chẳng còn gì để nói, trong lòng thầm nghĩ nếu các chị em cả ngày vẫn kêu gào “thấy quản lý Lâm là tim đập rộn ràng” mà nhìn thấy anh ta lúc này, nhất định sẽ tan nát cõi lòng.

Điện thoại của hai người cùng lúc có chuông báo, thì ra tám rưỡi, giờ làm việc bắt đầu. Lâm Hồ Thông lập tức thôi cười, thay bằng điệu bộ nghiêm túc, anh chàng này thật quá có đạo đức nghề nghiệp.

Anh ta đến báo cáo công việc.

“Sếp Trương bảo anh đưa cho em xem trước, nếu không có ý kiến gì thì kí vào đây.”

“Hai căn biệt thự xây mới này cuối tuần sẽ hoàn thiện, anh có muốn đi xem không?”

Nói đến đây, cô bỗng nhớ ra một chuyện.

“Lần trước anh nói kiến trúc sư luôn ở công trường giám sát phải không?”

“Gần như ngày nào cũng đến, rất chuyên nghiệp.”

“Là một mỹ nhân sao?” Nhìn mặt anh ta xuân tình phơi phới, bèn hỏi lại.

“Chuẩn là mỹ nhân, nhưng không hề yếu ớt nhé. Cô ấy đến là công nhân làm việc rất chăm chỉ nên việc lần này hoàn thành xong sớm. Thật là mỹ nữ số một.” Anh ta liếc Thẩm An Nhược, “Đương nhiên đem so sánh với trợ lý Thẩm xinh đẹp thông minh thì vẫn chưa là gì.”

Thẩm An Nhược cười giả lả: “Lát nữa họp xong em ra công trường.”

“Đề anh đi cùng bảo vệ em.”

Chín rưỡi, theo lệ mỗi tuần một lần, quản lý sẽ họp để sắp xếp kế hoạch, nhắc nhở phương châm, nhấn mạnh văn hóa trong công ty, cuối cùng gọi một số trưởng bộ phận lên báo cáo. Bởi vì không biết sẽ gọi ai, nên ai cũng căng thẳng, không thể không chuẩn bị cẩn thận, hết như đang bảo vệ luận văn. Thật đúng là, vừa khó chịu vừa căng thẳng.

Sếp Trương là một lãnh đạo tốt, đối với nhân viên vừa hào phóng vừa tôn trọng, chỉ có điều rất thích họp, mỗi lần đều có những sáng tạo mới, gọi là nâng cao năng lực thích ứng của nhân viên, làm cấp dưới trở tay không kịp. Tuy nhiên ông cũng có nhiều ưu điểm, nếu có chút quái gở kì quặc thì vẫn có thể bỏ qua.

Hôm nay đến lượt Lâm Hồ Thông, ăn nói vô cùng đỉnh đạc, thao thao bất tuyệt, miệng lưỡi lưu loát, lời nói rất có sức thuyết phục, chỉ nghe thôi cũng thấy bất ngờ.

Một nhân vật xuất chúng về tài ăn nói như Lệnh Hồ Xung dỏm không ngờ lại có thể xuất hiện trong thành phố này.

Bộ dạng anh ta nghiêm túc và tự tin nhường ấy, chẳng trách mấy cô gái trẻ bị anh ta làm cho mê mết cả.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Thẩm An Nhược đến phòng làm việc của sếp Trương, bàn bạc xong công việc, sếp Trương nói: “Cháu cũng biết chuyện của tập đoàn An Khải đúng không? Giữa tháng sau họ tổ chức tiệc khai trương ở nhà hàng chúng ta. Về phương diện này cháu rất am hiểu, phối hợp với các phòng khác, cẩn thận một chút, bảo đảm không để xảy ra sự cố nào nhé.”

“Nhanh vậy sao? Cháu tưởng phải một thời gian nữa.” Thẩm An Nhược hơi ngạc nhiên.

“Đúng vậy, họ làm việc rất nhanh. Nghe nói tất cả quản lý đều đã vào vị trí, bắt đầu làm việc chính thức, nhà xưởng tạm thời đã chuẩn bị xong, cuối tháng sẽ có hai nghìn công nhân đến làm việc, khuôn viên khu công nghiệp bên đó đến cuối tháng cũng khởi công xây dựng. Lần này hiệu suất thực sự rất cao. Đừng nói cái gì cháu cũng không biết chứ, đây là biểu hiện của việc thiếu rèn luyện kỹ năng nghề nghiệp đấy.”

Thẩm An Nhược cười, không nói thêm gì nữa.

“Thực ra bọn họ còn có ý muốn ký với chúng ta một hợp đồng giao đồ ăn cả năm. Con số hai nghìn công nhân không hề ít. Đợi tới lúc khuôn viên xây xong, quy mô sẽ rất lớn.”

“Chúng ta có nhất thiết phải tập trung vào phát triển mảng dịch vụ ăn uống lớn hơn nữa không? Còn nữa, An Khải thích phung phí như vậy, tìm đến chúng ta làm gì?” Thẩm An Nhược thực sự không phải vì chuyện cá nhân mà cảm thấy khó chịu, vị trí của Hoa Áo mặc dù không hề thấp, nhưng vẫn chưa phải là hàng đầu. An Khải thích khoe khoang tiền của, luôn phô trương thanh thế theo kiểu “đã không chọn thì thôi, nhưng chọn thì phải chọn cái đắt nhất.”

“Thẩm An Nhược, cháu lại nổi tính trẻ con lên đấy sao?” Sếp Trương không hiểu cô phản đối thật hay đang giả vờ giận dỗi, “Có một vị khách lớn như An Khải tìm đến, nắm bắt cơ hội là tốt nhất, không kiếm được tiền cũng không sao, quảng bá danh tiếng của mình mới quan trọng. Cháu vốn nhanh nhạy mà còn không nhìn ra sao. Hơn nữa, lẽ nào cháu không biết, ngoài ưu thế về vị trí, chúng ta còn rất nhiều lợi thế khác. An Khải chọn chúng ta cũng là nể mặt chúng ta vài phần rồi cháu không thấy cảm kích sao?”

Thẩm An Nhược hít sâu một hơi, rồi thở ra, thấp giọng nói: “Vâng, cháu sẽ gửi lời cảm ơn tới anh Trình Thiếu Khanh.”

Nguồn ebook: <https://www.dtv-ebook.com>

Lần này tới lượt sếp Trương thở dài, ngữ khí lại càng mềm mỏng hơn: “An Nhược, cháu đang giả ngốc hay thật sự không biết vậy? Hiện tại Trình Thiếu Thần mới là người điều hành hoạt động trong nước của An Khải.”

Thực ra cô đã biết chuyện này từ sớm, gần đây Trình Thiếu Khanh và Tịnh Nhã đi châu Âu, An Khải bên đó đã xây dựng chi nhánh, chưa kể đây là lĩnh vực sở trường của Trình Thiếu Khanh. Cô chỉ không ngờ lại nhanh như vậy.

Đúng lúc có điện thoại đến, khi sếp Trương nghe điện thoại, An Nhược cúi đầu, chán nản tháo chiếc nhẫn trên ngón tay áp út bàn tay phải ra, đeo vào ngón giữa bàn tay trái, cứ đổi đi đổi lại như vậy. Mấy tháng gần đây, lúc buồn chán cô vẫn hay nghịch thế này, vì thế phát hiện hóa ra ngón giữa tay trái cũng kích cỡ với ngón áp út tay phải. Hạ Thu Nhận cười nói: “Sao càng già bản lĩnh càng kém vậy, toàn làm những trò vụn vặt, mau tỉnh lại đi.”

Thực tế hôm qua cô đã gặp Trình Thiếu Thần.

Tối qua cô đi ăn cùng Hạ Thu Nhận, ăn quá nhiều nên đến khu mua sắm Ngân Đô đi bộ cho tiêu bớt, từ tầng một leo thang lên tầng bảy.

Tầng bảy chuyên bán đồ gia dụng và đồ dùng trong hôn lễ, đa số đều là đồ bạc, giá cả luôn khiến cho tầng lớp có thu nhập trung bình phải giật mình. Nhưng Hạ Thu Nhận rất thích khu này, nhìn no mắt mà không tốn tiền mua là thực tế nhất.

An Nhược vừa định rẽ sang khu đồ pha lê thì trông thấy bóng lưng quen thuộc của một người đàn ông, đã muộn rồi, thời tiết lại không quá lạnh mà vẫn ăn mặc chỉnh tề, quần áo phẳng phiu, áo vest vắt trên khuỷu tay, hình như đang chú tâm thưởng thức bức tranh lớn treo trên tường, từ góc nhìn của cô thì đó là một bức tranh phong cảnh điền viên.

An Nhược dừng lại một lúc, cô bỗng thấy ngực nhói lên khó chịu. Cô bị tật nhịp tim không ổn định, cứ có việc ngoài dự liệu là tim đập loạn nhịp.

Lúc đó có một người con gái tiến lại gần anh, cô ấy mặc một bộ váy vô cùng diễm lệ, dáng người yếu điệu, phong thái tao nhã, nhìn qua cũng biết là người đẹp. Thậm chí An Nhược cảm thấy mình mãi mãi không thể có được khí chất trời phú này, có muốn giả vờ cũng không được.

Cô gái khẽ níu lấy tay của người đàn ông, nghiêng đầu nói với anh ta vài câu rồi nhẹ nhàng mỉm cười. Từ chỗ An Nhược đứng có thể nhìn thấy nụ cười cùng gương mặt thanh tú của cô gái, cô thoáng nghĩ đó là Tần Tử Yên nhưng không phải, cô gái này rất trẻ, tràn trề sức sống. Trình Thiệu Thần vẫn không quay người lại, cứ đứng như vậy ngắm tranh.

Trong đại sảnh vang lên tiếng nhạc nhẹ nhàng, An Nhược lắng tai nghe, hóa ra là bài Somewhere in time thật là hợp tình hợp cảnh. Cách nhau một bức tường thủy tinh màu xanh nhạt, anh hoàn toàn không phát hiện ra có người nhìn trộm. Ánh đèn chiếu vào vô số đồ dùng bằng thủy tinh, tỏa ra

ánh sáng bảy màu rực rỡ. Đôi nam nữ đứng trong khung cảnh lộng lẫy này càng thêm xứng đôi.

An Nhược khẽ thở dài rồi bước tiếp, lời Thu Nhận đang nhìn chăm chăm như mắt hồn vào chiếc giường sang trọng, giơ tay ra dấu im lặng, đẩy cô đi.

Xuống đến tầng dưới, Thu Nhận vẫn còn cười cô: “Thảm An Nhược, cậu có lớn lên được chút nào không thế? Đến đó chào hỏi một câu, nói với cô gái đó ‘tôi là vợ cũ của anh ấy’, xem ai xấu hổ trước người đó thua.”

Thảm An Nhược mặc kệ cô nàng, kéo Thu Nhận đi dạo trong tòa thương mại Phú Khải đối diện.

“Tớ nói với cậu rồi, hữu duyên thiên lý năng tương ngộ. Ưông công cậu ngày thường giả vờ giống thật, chẳng phải năm đó cậu rất phóng khoáng, tự nhiên đó sao?” Hạ Thu Nhận nói mãi không dứt, lấy chuyện trêu chọc cô ra làm thú vui.

“Ôi, được rồi được rồi, đừng nói đến chuyện đám đàn ông đáng ghét nữa, tớ dẫn cậu đi mua sắm nhé.” Thấy cô nhất định không nói, Hạ Thu Nhận cuối cùng cũng chịu thôi chủ đề này.

Cô tiêu gần hết hai tháng tiền lương, bao gồm đôi giày khiến cô đau chân cả ngày cho đến chiếc nhẫn nạm đá nhỏ màu xanh nước biển đang đeo trên tay.

Hạ Thu Nhận nói: “Chiếc nhẫn này giống hệt cái đề^[2], độ cứng vừa đủ, đeo nó lúc thù thù may vá cũng thật có phong cách. Ôi mẹ ơi, đắt quá, An Nhược à, cứ coi như chồng trước của cậu đền bù cho cậu một khoản lúc ly hôn thì cũng không nên tiêu hoang như vậy, phải để dành cho tương lai mới đúng.”

[2] Cái đê: Một vòng nhỏ bằng kim loại, trên có nhiều lỗ với các kích cỡ khác nhau, dùng để cài kim khi khâu vá. Thường được các nhà thiết kế thời trang sử dụng.

An Nhược cảm thấy mình thật sự đã kết giao nhầm người, giờ chỉ muốn tìm kim chỉ khâu miệng cô nàng lại.

Hạ Thu Nhận vẫn lải nhải không thôi: “Đã bao năm rồi, tật xấu này của cậu chẳng những không sửa mà còn có chiều hướng nặng hơn, tâm trạng không tốt là bắt đầu vung tiền, ăn uống bừa phứa, cắt tóc ngắn, may là dạ dày cậu không tốt, ăn không nhiều nên không béo, nếu không đã có thể làm phát ngôn viên cho hội chị em thừa cân. Tiếp theo chúng ta có cần đi cắt tóc không?”

“Ừ, đi thôi.”

“Gì hả? Cậu nói thật đấy à? Tớ đùa thế thôi. Chỗ tóc này nuôi bao lâu nay, cắt đi tiếc lắm. Lúc ly hôn cậu còn không cắt, bây giờ cắt làm gì?” Hạ Thu Nhận như muốn ngắt xiu.

“Dạo này tớ muốn đổi kiểu tóc.”

Thực ra Thẩm An Nhược không có chuyện gì buồn, chỉ là gần đây thấy khó chịu, chi bằng lấy cớ để trút ra một thể.

Cô nhớ trước kia Trình Thiệu Thần rất không thích vào khu trung tâm thương mại, anh nói chỗ đó quá đông người khiến anh thấy khó thở, số lần hai người đi mua sắm với nhau chắc chỉ đếm trên đầu ngón tay, phần lớn thời gian đều thà ngồi trong xe nghe nhạc chơi điện tử trên điện thoại đợi cô khoảng một giờ đồng hồ chứ nhất quyết không vào đây, điều này vô tình khiến khả năng mua sắm thần tốc của Thẩm An Nhược được cải thiện đáng kể. Về sau Thẩm An Nhược chỉ đi một mình, sau nữa đến đi dạo cũng mất

hết hứng thú, trừ khi quá chán, nếu không cũng rất ít khi vào đây ngắm nghía.

Hai tòa biệt thự xây mới chuyên dùng để đón tiếp khách quý, hoàn toàn mô phỏng theo thiết kế của một hộ gia đình, đến dụng cụ phòng bếp cũng đầy đủ, tất cả đều là loại tốt nhất, rất đắt tiền.

Lúc đó cân nhắc so sánh không biết bao nhiêu thiết kế, có hai phương án Thẩm An Nhược rất thích, hơn nữa vừa may mắn nhất được với ý kiến của kiến trúc sư, vì thế cô ra sức thuyết phục mọi người, cuối cùng cô đã thành công.

Nghe nói tính cách và năng lực của kiến trúc sư đó rất tốt nên công nhân cũng rất nỗ lực làm việc. Cô vốn muốn gặp mặt người kiến trúc sư này từ lâu, tiện thể xem phán đoán của mình đúng không, thế mà lại kéo dài đến tận hôm nay.

Công trường xây dựng có phần hơi lộn xộn, thêm vào mùi nguyên vật liệu cũng không dễ ngửi, bọn họ đi xem một lượt, lần này thi công rất tốt, kiến trúc sư đến giám sát công trình định kỳ, phát hiện có vấn đề sẽ lập tức yêu cầu làm lại. Người đẹp đúng là có lợi thế, công nhân luôn rất nghe lời. Đây là những gì Lâm Hồ Thông đã nói.

Trong phòng tập thể ở tầng hai của tòa biệt thự thứ hai, cuối cùng cô cũng gặp được người mình muốn gặp, quả nhiên đúng như cô dự đoán, kiến trúc sư này là Tần Tử Yên.

Hai người ngồi trong phòng uống trà, Thẩm An Nhược mời nhưng người chủ động pha trà lại là Tần Tử Yên, lần này đã là tên gọi khác^[3]. Động tác của chị vô cùng tao nhã, kể cả khi khoác trên mình bộ đồ công nhân xây dựng cũng không giấu nổi khí chất.

[3] Tàn Tử Yên đã tự đổi tên của mình, từ chữ “Yên” với nghĩa là “làn khói” thành chữ “Yên” với nghĩa là “xinh đẹp”, trong tiếng Trung, hai từ này đồng âm.

“Em đã sớm thấy tên kiến trúc sư trong bản thiết kế, cảm thấy thật trùng hợp, chỉ khác một chữ.” Thẩm An Nhược dịu dàng nói. Gặp lại bạn cũ cũng là chuyện tốt.

“Chị không nghĩ lại là em.”

“Em đoán có thể là chị, phong cách thiết kế của chị rất đặc biệt, em nghĩ mình đã từng xem qua tác phẩm của chị. Tên này là nghệ danh à?”

“Thật không? Em thấy ở đâu vậy? Chị chưa từng dùng tên này...” Tàn Tử Yên có phần kinh ngạc, đột nhiên như hiểu ra, vội chuyển chủ đề, “Chị đổi tên rồi. Không ngờ lại gặp em ở đây, chị chỉ biết em đã rời Chính Dương thôi.” Xem ra Tàn Tử Yên không khác trước là bao, vẫn đáng vẻ dịu dàng mềm mại đó, chẳng trách vì sao đám đàn ông kia không nỡ làm khó chị.

“Tên cũ của chị chẳng phải rất đẹp sao?”

“Quá yếu đuối, quá mong manh nên chị đổi rồi.” Tàn Tử Yên cười khẽ, “Thầy bói bảo thế.”

Thẩm An Nhược im lặng chốc lát rồi cười: “Sao không đổi thành Tử Nham, Nham trong từ nham thạch ấy.”

“Ừ nhỉ, thế mà chị không nghĩ ra. Chị chỉ nghĩ đổi như vậy lúc gọi vẫn không đổi, không thấy quá kỳ quặc.” Tàn Tử Yên suy tư một lúc, “Dù sao cũng không nhiều người biết tên chị, hay chị đi đổi lại lần nữa?”

“Em nói đùa thôi, tên này cũng rất hay.” Tại sao chuyện của hai người chỉ xoay quanh chủ đề cái tên vậy nhỉ, Thẩm An Nhược cảm thấy thật kỳ lạ,

“... Phải rồi, chị có em gái không?”

“Không có, chị là con một. Chị cũng không có chị em họ nào hết.”

Lúc hai người chào tạm biệt, Tần Tử Yên muốn nói gì đó nhưng lại thôi, Thẩm An Nhược đã quay người đi rồi lại ngoái nhìn chị.

“Chị xin lỗi. Có một số chuyện... Chị cũng không biết... Nhưng thực tế không như những gì em nghĩ đâu...” Tần Tử Yên nói chậm rãi, mỗi câu thốt ra hình như đều phải suy nghĩ rất vất vả.

“Là mối quan hệ giữa em và Thiếu Thần có vấn đề, hoàn toàn không liên quan đến chị, chị nghĩ nhiều quá rồi.”

“Thật ra, anh ấy...” Ánh mắt chị nhìn Thẩm An Nhược từ bình thản dần chuyển sang lạnh lùng, những lời cuối cùng lại không thốt ra được.

Bảy giờ tối Thẩm An Nhược mới ra về, vừa mở cửa xe đã thấy Lâm Hồ Thông đang ngồi trong xe bên cạnh vẫy tay qua cửa kính.

“Muộn thế này mới về sao? Em chưa ăn đúng không? Cùng đi ăn nhé?”

Thẩm An Nhược ném bó tulip vào ghế phụ rồi ngồi vào xe nói: “Em không có hứng.”

Lâm Hồ Thông đã ra khỏi xe, đến bên gõ cửa kính xe cô. Thẩm An Nhược đành hạ cửa kính xe xuống.

“Chị à, chị thương đưa em này đi, mời em một bữa đi. Dạo này em nghèo đói quá đến nỗi không có gì để ăn đây.”

Thẩm An Nhược bật cười, bỗng thấy trong lòng vui vẻ hơn hẳn.

Hai người lái xe nửa tiếng đồng hồ là tới nhà hàng Tứ Xuyên, họ gọi cá, tôm cay, còn có cả canh chua cay, ăn tới mức tê hết cả đầu lưỡi.

“Mỗi lần ăn như thế này xong, hôm sau đều bị đau dạ dày, lần nghiêm trọng nhất là nửa đêm phải đi truyền nước nhưng mà nhịn không được, vẫn muốn ăn.” Thẩm An Nhược cúi đầu thật thấp, khẽ lè lưỡi. Đúng là rất cay và tê, đã rất lâu rồi cô không ăn đồ Tứ Xuyên, ăn đến mức chảy cả nước mắt.

Mỗi khi dạ dày được lấp đầy, tâm trạng của Thẩm An Nhược cũng trở nên rất tốt.

“Anh có thể tặng em thuốc đau dạ dày, đồng thời cũng chẳng ngại ngày mai em bồi thường anh gấp ba lần. Còn nếu mai em vẫn đau, anh sẽ nợ em ba bữa cơm.”

“Anh đừng có mơ.”

Cuối cùng vẫn là Lâm Hổ Thông trả tiền. Anh chàng lắc lắc ngón trỏ trước mặt An Nhược, nghiêm túc nói: “Cô Thẩm, có điều này em vạn lần không được quên, tranh giành thứ gì với đàn ông cũng được nhưng không được tranh trả tiền ăn. Đây là vấn đề nguyên tắc, tuyệt đối là vấn đề nguyên tắc.”

Thẩm An Nhược không buồn tranh cãi, cuối cùng vẫn phải nghe theo.

Thực ra tâm trạng vui vẻ của cô chẳng kéo dài được lâu. Dạ dày của cô bắt đầu đau âm ỉ, hơn nữa cô bỗng nhớ lại nhà hàng vừa nãy là nơi đầu tiên cô cùng Trình Thiếu Thần đi ăn.

Cuối cùng là ai muốn ăn món Tứ Xuyên? Hay là ai chọn nhà hàng này? Cô? Hay Lâm Hồ Thông? Thật kỳ lạ, mới có hai tiếng đồng hồ mà không nhớ ra. Lẽ nào cô bị mắc bệnh mất trí nhớ rồi?

Đến tối, Thẩm An Nhược lại xem đĩa phim, bộ phim *Gentlemen Prefer Blondes* từ nửa thế kỷ trước, Marilyn Monroe mặc bộ lễ phục màu đỏ lấp lánh xẻ tà cao ngất, điệu dàng hát “Kim cương là người bạn tốt nhất của phụ nữ”^[4].

[4] Tên tiếng Anh: Diamonds Are a Girl's Best Friend.

Thẩm An Nhược rất thích Marilyn Monroe, cũng chẳng sợ bị người khác nói là nông cạn. Một vẻ đẹp phóng khoáng mà quyến rũ, lại ngây thơ như trẻ con, e thẹn như trinh nữ, lười nhác như chú mèo nhỏ, rõ ràng nhìn giống kiểu ngực to não bé, nhưng trong ánh mắt thảnh thơi lại ánh lên sự thông minh làm mê hoặc lòng người, xinh đẹp tuyệt vời. Tuy cuộc đời của cô rất bi thương, nhưng luôn để lại nụ cười cho thế gian. Bộ phim kết thúc, màn hình tối đen, tất cả chìm vào im lặng. Thẩm An Nhược đột nhiên cảm thấy lòng mình trống rỗng.

“Kim cương là người bạn tốt nhất của phụ nữ?” Câu nói này hình như trước đây đã có người nói với cô.

Cô không nhìn được lòi từ trong góc khuất của ngăn tủ ra một cái hộp nhỏ, đổ hết ra giường, mười mấy cái nhẫn sáng lấp lánh đang nằm lăn lóc trên đó.

Thẩm An Nhược vốn không chạy theo mode, không quá trung diện, đi làm cũng chỉ mặc đồng phục, cũng may hợp với cô nên không đeo đồ trang sức, chỉ trừ nhẫn.

Sau khi ly hôn, cô có sở thích sưu tầm nhẫn, nhẫn vàng nhẫn bạc nhẫn kim cương hay đá các màu đều có, tùy theo màu sắc giày mà chọn nhẫn đeo cùng.

Trước đây cô không đeo nhẫn, từ lúc ly hôn mới có thói quen này, hình như đeo một chiếc nhẫn vào ngón áp út sẽ tạo cho cô một lớp bảo vệ vô hình.

Cô đổi nhẫn rất thường xuyên, đến Lâm Hồ Thông cũng phát hiện ra, nói cô mắc hội chứng bị bỏ rơi. Anh ta biết chuyện cô ly hôn, chuyện này thực ra không phải ai cũng biết. “Em gái à, em đừng bi quan về cuộc đời như thế, tương lai của em vẫn còn anh là người sẽ cùng em đi hết cuộc đời...” Có lần Lâm Hồ Thông uống rượu đã gào lên với cô như vậy. Thảm An Nhược tức giận lườm anh chàng, Lệnh Hồ Xung đại hiệp dỏm biết mình lỡ lời, gãi mũi chán nản chuồn mất, hôm sau tặng cô một hộp kẹo lớn coi như xin lỗi.

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Nhưng giá trị của đồng nhẫn này tính ra cũng không bằng số lẻ của chiếc nhẫn năm xưa Trình Thiệu Thần dùng để cầu hôn cô.

Chiếc nhẫn kim cương Trình Thiệu Thần tặng cô ít nhất cũng phải hai cara, lại được trang trí thêm nhiều viên kim cương nhỏ... Dù tinh xảo thanh nhã nhưng nhìn kiểu gì cũng thấy quá phô trương. An Nhược nghi anh cố tình làm thế, cứ nhìn vào chiếc nhẫn lại thấy có vấn đề, về sau không chịu được liền hỏi: “Anh cố tình để mọi người biết em là đứa giàu xổi đúng không?” Trình Thiệu Thần cười ra vẻ rất vô tội: “Anh tưởng độ lớn của viên kim cương tỉ lệ thuận với tấm chân tình của anh.” Về sau còn lên lớp cô: “Kim cương là người bạn tốt của phụ nữ, đáng tin cậy, vĩnh viễn không bao giờ lừa em”, cũng vì mỗi lần anh tặng cô món trang sức bằng kim cương hào nhoáng mà không thực tế nào thì đều bị cô cười vào mũi.

Tại sao lại nhớ đến con người đó, hôm nay tần suất kẻ này xuất hiện hơi cao rồi đây. Thật đúng là gặp phải quý.

Ngày làm thủ tục ly hôn chính thức, hai người vẫn rất bình tĩnh, thân thiện, sau khi giải quyết ổn thỏa còn ra nhà hàng quen dùng bữa trưa với nhau.

Nhà hàng này rất vắng vẻ lịch sự, trên bàn có cả bình thủy tinh cắm một bông hồng, hết như tình nhân hò hẹn, người ngoài nhìn vào khó mà nhận ra đây là bữa ăn chia tay.

Thẩm An Nhược thích nhất là pizza hoa quả ở đây, tâm trạng vui vẻ nên ăn rất vô tư. Trình Thiếu Thần ngồi đối diện từ tốn nói như đang giao việc cho thư kí: “Tháng sau anh đi Đức, sẽ ở lại đó rất lâu. Nếu có việc gì chưa giải quyết xong, em có thể liên hệ với Đàm Phân, có rắc rối gì cứ tìm anh cả.”

An Nhược ăn nốt miếng pizza cuối cùng, uống sạch canh, nhìn thẳng Trình Thiếu Thần: “Anh không phải lo, trước đây em sống một mình vẫn rất tốt. Em có chuyện sẽ tự biết giải quyết. Phải rồi, cái này trả lại anh, luật sư của anh lúc gặp em quên mất cái này.” An Nhược tháo chiếc nhẫn đắt tiền trên tay ra đặt trước mặt anh.

Trình Thiếu Thần im lặng, gương mặt chẳng biểu lộ cảm xúc gì, trong một thoáng ánh mắt bỗng lạnh lùng hẳn.

Thẩm An Nhược giả bộ như không nhận ra, cẩn thận dùng khăn ăn lau miệng và ngón tay, tự cảm thấy động tác của mình nho nhã mà ung dung vô cùng: “Anh nhận lại đi, đừng lãng phí thêm nữa. Sau này biết đâu còn dùng đến.”

Cuối cùng Trình Thiệu Thần không nhịn được phải mở lời, giọng nói hơi lạnh lạnh: “Thẩm An Nhược, chúng ta hợp được thì cũng tan được, trước đây em đã từng nói vậy.”

“Đương nhiên là em nhớ, xin anh nhận lại cho, cảm ơn.” Thẩm An Nhược nghĩ, cũng may ăn đã no, vì thế lúc này cảm thấy vừa ấm áp vừa có sức lực, ngay cả hơi thở cũng ổn định, hoàn toàn có thể chống đỡ được những cơn ớn lạnh đang ập đến.

Nhưng cuối cùng chiếc nhẫn này vẫn ở chỗ Thẩm An Nhược. Cũng vì hôm ấy Trình Thiệu Thần quay người bước đi, không thèm quay đầu lại. Có điều anh cũng không quên thanh toán, đến trước quầy ném vài tờ tiền mệnh giá lớn, làm cô thu ngân choáng váng, vì căn bản hôm đó họ ăn không nhiều mà anh lại trả tiền gấp mấy lần.

Thực ra cô mới là người mất phong độ. Trong giây thỏa thuận ly hôn, anh vô cùng hào phóng với cô, còn cô thì đã chấp nhận mà chẳng bày tỏ thái độ gì. Trong phút chia tay sau cùng, không nhất thiết phải tìm lý do chọc tức anh, vậy mà vẫn già mòm đến cùng.

Cuối cùng không thể hợp được tan được, có lúc Thẩm An Nhược cũng thấy đôi chút tiếc nuối.

Chia tay xong vẫn là bạn bè, đó chẳng qua chỉ là một trong những giấc mơ về thế giới đại đồng của những kẻ theo chủ nghĩa lý tưởng.

Từ đó về sau cô không gặp lại Trình Thiệu Thần nữa, cho đến tận hôm qua.

An Nhược xoay tròn chiếc nhẫn trên tay, chỉ thấy lấp lánh lóa mắt dưới ánh đèn, rồi chớp mắt rơi xuống đất. Cô quỳ xuống tìm kiếm hồi lâu, cuối cùng mới thấy nó nằm dưới chân giường, phát ra ánh sáng yếu ớt.

Chiếc giường trong phòng này rất thấp, vì có một tầng ngăn kéo hẹp, cô phải kéo ngăn kéo dưới cùng ra mới nhặt được chiếc nhẫn. Lăn qua lộn lại một hồi, cả người ướt đầm mồ hôi.

Trong ngăn kéo để rất nhiều album ảnh, cả ảnh cưới cũng có. Thẩm An Nhược không hiểu vì sao mình lại lật album ra xem. Phần lớn những bức ảnh chỉ có cô hoặc phong cảnh, Trình Thiệu Thần không thích chụp ảnh, nên trừ những bức chụp ngày cưới, hai người có rất ít ảnh chụp chung. Còn Thẩm An Nhược lại không thích xem ảnh, mỗi lần dọn dẹp xong đều ném hết vào đây. Ngày trước Trình Thiệu Thần bảo cô, rõ ràng trong nhà có bao nhiêu chỗ không cất lại một mực muốn cất ở đây.

Có rất nhiều ảnh. Ảnh cưới, Trình Thiệu Thần không thích chụp, hầu hết đều không cười, thi thoảng mới cười nhưng rất cứng nhắc. Ảnh tiệc cưới, hai người họ bị khách mời làm khó dễ, khổ không tả nổi, vẫn phải tỏ ra phong độ, lúc đó mới đúng là hoạn nạn có nhau. Còn có ảnh lúc ở Lệ Giang, trên đỉnh Ngọc Long Tuyết Sơn, những đám mây nhẹ cuốn trên đỉnh, hôm đó rất lạnh, Thẩm An Nhược bọc mình thành cái bánh chưng, Trình Thiệu Thần ôm cô, trong bức ảnh này mới thấy anh nở một nụ cười hiếm hoi.

Sau đó An Nhược thấy một bức ảnh, nhớ mang máng hình như là một người bạn của anh chụp cho trong chuyến du lịch trăng mật ở Hà Lan. Trời xanh muôn dặm, hết vừa được gột rửa, xa xa có những chiếc cối xay gió màu trắng, hai người đùa nhau trên cánh đồng hoa, cánh đồng tulip trải dài vô tận, màu đỏ, màu vàng, màu tím... như một tấm thảm nhung đầy màu sắc vô cùng diễm lệ. Bên cạnh họ còn có một cánh đồng hoa tulip trắng, sáng cả một vùng, nở rục rở.

Chuyện hoa tulip trắng đã qua vài ngày, người tặng hoa cũng không xuất hiện nữa.

Thẩm An Nhược cũng không để ý, dù sao cô thường nhận được loại hoa kỳ lạ này một cách khó hiểu, thêm một lần cũng chẳng sao.

Cô vứt bó hoa héo vào thùng rác, thấy bình hoa thủy tinh đắt tiền mà để không thật phí phạm, quyết định ra hàng hoa mua một bó khác.

Ở đầu khu cô ở là một con đường sầm uất, có rất nhiều cửa hàng hoa lớn, nhưng không có tulip trắng. Chủ cửa hàng nói: “Loại hoa kì quái đó ai muốn mua chứ.” Sau đó cô mua một bó hồng trắng cắm vào bình hoa, mỗi ngày ném vào một viên sỏi aspirin. Trong phim Thành phố thủy tinh có nói, làm thế có thể giữ hoa tươi lâu hơn. Cô không có cách nào xác thực, chỉ cảm thấy hành động và suy nghĩ theo quán tính đúng là khó giải thích.

Cô không thích hoa, thứ đó không để được lâu, thời gian đẹp nhất qua đi sẽ trở nên héo mòn. Nhưng cô lại rất hay được nhận hoa, hoa gì cũng có, đàn ông, phụ nữ đều tặng. Có lần, một khách hàng nữ đi du lịch ở Pháp về gửi cho cô bó violet lớn, quý bà đó không có con gái, ở khách sạn một tháng, mỗi khi nói chuyện thường thích nhéo mặt cô, muốn nhận cô làm con nuôi. Lại có lần, đại ca họ Trịnh sai anh em của mình lên núi chặt một cành hoa lê mới nở tặng cô mừng sinh nhật, anh ta nói loài hoa này rất giống cô, dọa cô toát mồ hôi lạnh, mỗi lần nhìn cành hoa trắng đẹp để lại lẩm nhẩm mấy câu “Nghịch chương, đồ phá hoại tự nhiên, không phải do tôi làm.”

Cũng may rất hay có người tìm cô gây phiền phức, thật sự phải cảm ơn bọn họ, bằng không Thẩm An Nhược cũng phải cho rằng bản thân người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, xe gặp xe nổ lốp.

Nhưng tận suất cái tên Trình Thiếu Thần xuất hiện bên tai cô càng ngày càng nhiều, rõ ràng đã bật tin lâu như vậy mà.

“Trợ lý Thẩm, hội trường phải trang trí lại, mời cô kí xác nhận.”

“Không phải dự định mùa xuân sang năm mới làm sao?”

“Lễ khai trương của An Khải tổ chức ở đó, bên họ sẵn sàng chịu chi phí, miễn là được quyền sử dụng đầu tiên, còn lại không có yêu cầu gì đặc biệt, có thể theo sự sắp xếp của chúng ta. Công ty đó thật hào phóng.”

Kỳ thực chủ yếu là phân trang trí. Thảm An Nhược đến xem bản thiết kế: “Bản phối màu này có thể thay đổi một chút được không?”

“Chúng tôi đã hỏi bên An Khải, họ không có ý kiến gì.”

“Cấp trên của bọn họ sẽ không thích phương án này đâu.”

“Nhân viên của An Khải nói, chủ tịch Trình để cho nhân viên tự quyết định những việc nhỏ, rất ít khi có ý kiến. Sao cô biết anh ấy không thích?”

“Trực giác.” Rõ ràng cô chưa nhắc đến Trình Thiếu Thần mà? Sao lại có người lôi anh ta ra? Thực ra bản phương án phối màu này cô cũng không hài lòng, khổ nỗi chị gái trước mặt đây thuộc dạng khó đụng, nếu can thiệp nhiều thì sẽ khiến cô ta bất mãn, lấy An Khải ra làm cớ, cũng chỉ vì cô nàng trước mặt này “trồng cây si” vị lãnh đạo trẻ tuổi nào đó của An Khải mà thôi.

Thành phố này rõ ràng lớn như vậy mà Thảm An Nhược mãi vẫn không tránh được nổi cái tên này. Cô có thói quen mỗi buổi tối lướt qua diễn đàn khu vực, ở đó có rất nhiều bài báo tự viết, gồm cả tình hình ngành nghề hiện nay, các loại tin tức biến động, khiếu nại, phê phán, hãm hại, quảng cáo, tất nhiên cũng không thiếu các tin đồn thất thiệt. Kết quả tối hôm đó, chủ đề và phản hồi được quan tâm nhất lại chính là anh, có một tiêu đề rất giật gân ngay trên đầu, cô phải chuẩn bị tâm lý mất mấy phút mới mở ra đọc, thì ra người lập chủ đề này hôm nay tình cờ gặp cậu hai nhà họ Trình

tại một nhà hàng nào đó, bởi có duyên gặp mặt một lần với người bạn cùng dùng bữa với cậu hai nhà họ Trình nên ra chào hỏi, thế là ngẫu nhiên lại có cơ hội trò chuyện vài câu với anh, thấy vô cùng xốn xang, lòng rạo rục không yên, cho nên lên đây bày tỏ sự sùng bái và ngưỡng mộ với người đàn ông tuyệt vời này, hai bàn tay trắng gây dựng cơ nghiệp thế nào, về lại tập đoàn xoay chuyển tình thế ra sao, dùng thủ đoạn cứng rắn dựng lại giang sơn thế nào... Hoàn toàn có thể trở thành một truyền thuyết, từng câu từng chữ đều là những mơ ước về một tình yêu màu hồng của các thiếu nữ, còn có thêm một bức ảnh, hình như là chụp trộm, bởi ảnh hơi mờ, lại chụp nghiêng, nét cười hơi lộ ra, vô cùng tự nhiên.

Phía dưới bài viết có rất nhiều bình luận.

Có kẻ bạo miệng: “Cậu hai nhà họ Trình cùng tốt nghiệp đại học với em trai tôi.” Có kẻ hùa theo: “À, thì ra là anh ấy, hôm đó tôi gặp anh ấy ở XX. Anh Trình đẹp trai hơn bất kì ai, rất có khí chất.” Có kẻ ghen ghét: “Tốt số thật, có ông bố giàu lại còn mất sớm.” Còn có người post ảnh lên: “Cậu Trình cùng mọi người chơi trò chơi trong bữa tiệc cuối năm tại TZ, lúc đó còn rất trẻ, nhưng bây giờ càng có phong cách hơn.”

Thẩm An Nhược hoảng hốt, gần như không đủ dũng khí xem tiếp. Rốt cuộc là anh đã thành người nổi tiếng, hay câu chuyện về sự nghiệp của anh đã trở thành trò vui cho mọi người? Lẽ nào ngày mai cô phải đeo khẩu trang ra đường? Không thể nào.

Nhưng vẫn may, không thấy ai đăng ảnh cưới, cũng không ai nhắc đến cô. Những tin đồn đều liên quan tới việc anh rời TZ về An Khải, còn chuyện liên quan tới đời tư lại không thấy ai bàn tán gì, đến cả chuyện kết hôn của anh cũng không nhắc tới, hình như đó là khoảng trống trong cuộc đời anh.

Cố tình trốn tránh một người cũng không khó lắm. Vị trí quản lý của Hoa Áo lúc nào cũng nắm được tin tức đầu tiên, cô luôn tự hào về điều này, cô thường là người đầu tiên biết những tin như khách hàng quan trọng nào đó muốn đến khách sạn vào lúc nào, xuất hiện ở đâu để nhắc nhở các bộ phận có liên quan chú ý phối hợp, vì thế luôn có đủ thời gian kiểm một lý do chính đáng để không phải xuất hiện.

Đời người thật kỳ lạ, năm đó bọn họ cách nhau xa đến vậy, lại tình cờ gặp nhau nhiều lần, giờ đây lại như bị buộc vào một vòng luân quần, quen biết chung quá nhiều người, lại vì một quyết định hoặc một sự việc mà có thể không gặp nhau.

Thực ra không thể nào tránh mặt nhau cả đời, nhưng lùi được ngày nào tốt ngày nấy, cô vẫn chưa luyện được vẻ mặt tươi tỉnh khi gặp lại anh.

Sau bữa trưa, có người chơi bóng, có người ngủ trưa, Thẩm An Nhược thường uống cà phê ở khu vực nghỉ, đọc vài tờ tạp chí, rồi quay về phòng làm việc. Ở đây có khung cửa sổ sát đất rất lớn, cây cối um tùm, toàn bộ bàn ghế đều làm bằng mây, đậm chất Đông Nam Á. Chỗ này là nơi thích hợp để chuyện trò, lúc ít người có thể nói chuyện riêng, khi đông người rất thích hợp để nghe ngóng vài tin vĩa hè, cũng là nơi giao lưu giải đáp liên lạc tình cảm không chính thức.

Quản lý Tôn của phòng hội nghị đến ngồi bên cạnh cô. Thực ra cũng chỉ hơn cô ba tuổi, nhưng con gái đã học tiểu học, tính chị rất xông xáo, lúc làm việc rất nghiêm túc lại tốt bụng.

“An Nhược, đi đánh cầu lông với chị đi, vận động tốt cho sức khỏe.”

“Chị Ái Lệ, từ bé em đã không có té bào vận động rồi, giờ tập luyện cũng chẳng có tác dụng gì, chị cứ đi đi.”

“Hôm nay ăn cơm muộn quá, lại sắp có khách qua làm việc, không thể để người ướt sũng mồ hôi được.” Quản lý Tôn móc gương ra, cẩn thận ngắm lại mình, “Đúng rồi An Nhược, tối qua tiệc khai trương của An Khải diễn ra rất thuận lợi, nên họ muốn cảm ơn chúng ta, tất cả quản lý các bộ phận có liên quan đều đi cả. Chị nghĩ em cũng nên đi, trợ lý Đàm hỏi thăm tình hình dạo này của em mấy lần rồi.”

“Tôi nay có việc đột xuất, em giải thích với cô ấy rồi.”

“Ừ. Nhưng trợ lý Đàm không thấy em sẽ thất vọng lắm đấy. Trước đây bọn em quen nhau sao?” Đoạn nghĩ một lúc rồi lại nói: “Nghe nói cô Đàm đó là trợ lý đầu tiên của tổng giám đốc Trình, là trợ thủ của anh ta, theo anh ta suốt, đến bây giờ cũng được bảy, tám năm rồi. Chị thấy thái độ của tổng giám đốc Trình với cô ta rất thân thiết, em đoán xem giữa bọn họ có gì đó không?”

Tính tình người phụ nữ này vừa thẳng thắn vừa bộc trực hết như đàn ông, thế mà vẫn thích hóng chuyện như thường. An Nhược cười: “Chị Ái Lê, công việc đầu tiên của em cũng là làm với giám đốc Trương, đến giờ đã tám năm rồi.”

“Ôi, không giống nhau mà, giám đốc Trương đối xử với em như con gái vậy. Nhưng tuổi tác bọn họ gần nhau...” Quản lý Tôn nhìn An Nhược rồi chẳng còn hứng thú buôn chuyện nữa, dứt khoát chuyển đề tài, “À phải rồi, tối qua tổng giám đốc Trình còn khen ngợi khách sạn của chúng ta, người như anh ta hẳn là rất ít khi khen người khác.”

“Tôi qua anh ta cũng đến sao?” Tự dưng rảnh rồi thế nhỉ? Thảm An Nhược cảm thấy ngờ vực nhiều hơn là vui mừng.

“Anh ta mở tiệc ở một phòng khác, sau mới qua chúc rượu bọn chị. À, còn trẻ hơn tưởng tượng của chị, người thật đẹp trai hơn trong ảnh nhiều,

khôì ngò tuấn tú, nho nhã lễ độ, uống rượu cũng khá. Dù thái độ hơi xa cách, nhưng không hề lạnh lùng, có một phong thái rất khó diễn tả, khiến người ta thấy tò mò vô cùng. Nhưng nụ cười của anh ta thật đẹp, giống y như trẻ con ấy, khiến người khác cảm giác như được tắm mình trong gió xuân.”

Kiểu miêu tả lạm dụng từ ngữ phóng đại quá mức lại mâu thuẫn thế này chỉ có đám fans cuồng mới không biết ngượng mà nói ra khỏi miệng, ví dụ như bà chị trước mặt cô đây. Thẩm An Nhược nghe chị nói đến nỗi choáng váng đầu óc, hoàn toàn chẳng biết nói gì.

“Chị vừa nói đến đâu rồi nhỉ? À, tổng giám đốc Trình nói, cách phối màu trong phòng hội nghị của chúng ta rất hài hòa lại đặc biệt, rất sáng tạo. An Nhược, trực giác của em tốt thật, quả nhiên anh ta thích phương án cuối cùng mà em chọn.”

Thẩm An Nhược chột rất muốn bỏ đi, lúc khác nghe bà chị này tâm sự thì tốt hơn, nhưng tất nhiên cô chẳng có cách nào đạt được ý nguyện ngay.

“Sau đó chị đáp, vốn không phải thiết kế như thế, nhưng trợ lý Thẩm của chúng tôi kiên trì dùng đề án đó, thuyết phục mọi người. Trùng hợp thế nào mà Tổng giám đốc Trình cũng thích.”

Thẩm An Nhược đang uống cà phê, bỗng chẳng còn thấy ngon nữa, bỏ cốc xuống, cúi đầu nhìn tay mình, ngẫm nghĩ, cảm thấy cứ im lặng mãi thì không lịch sự cho lắm, vì thế mới hỏi một câu: “Tôi qua còn chuyện gì hay không ạ?”

“Hết rồi. Tổng giám đốc Trình không nói gì nữa, sau đó trợ lý Giản đề nghị mọi người cùng uống một ly, sau cùng anh Trình cáo từ rồi đi luôn.”

Thẩm An Nhược lại đi rót cốc cà phê thứ hai, quên bém mắt mình mà uống hai cốc trở lên thì chắc chắn sẽ bị đau dạ dày. “Chị Ái Lệ, chị có muốn uống một cốc không?”

“Chị không uống cà phê, cảm ơn em. An Nhược em cũng uống ít thôi, phụ nữ uống cái này không tốt đâu. Chị luôn muốn nói với em chuyện này, dạo này nếu em có thời gian, có ngại gặp em họ chị không? Vừa từ Mỹ về, điều kiện cũng không tồi đâu.”

“Cảm ơn chị, nhưng bây giờ em một mình vẫn rất tốt.”

“Em đừng cãi lời chị, tuổi tác không còn nhỏ nữa, lúc nào cũng một mình đi đi về về, em không để ý đến bản thân, nhưng bọn chị nhìn đều thấy đau lòng.” Chị thấy Thẩm An Nhược lại đang nghịch nhẫn của mình, xoay một vòng, lại một vòng, vì thế thở dài, thở dài rất lâu, đột nhiên giận dữ nói: “Thằng đàn ông để em ra đi thật chẳng ra gì.”

Nhưng số của Thẩm An Nhược không phải lúc nào cũng may mắn như vậy, đôi khi không chú ý cũng có thể gặp xui xẻo.

Hôm đó cô phải đi công tác, nhưng sắp đi lại có việc gấp cần xác nhận. Trước lúc xuất phát không còn nhiều thời gian, cô vội vàng đến trước cửa phòng làm việc của Tổng giám đốc Trương, đang định gõ cửa, Tiểu Muội đột nhiên nói: “Chị Thẩm, trong phòng sếp Trương có khách, vừa tới.”

Tổng giám đốc Trương từ trước đến nay không tiếp khách trong phòng làm việc, nhưng công văn này rất gấp, cần giám đốc Trương đọc qua và kí duyệt. Tiểu Muội không dám vào, vì thế cô tự mình gõ cửa, cùng lắm thì bị sếp Trương lờm cho mấy cái. Sếp Trương không nói “Mời vào” như thói quen, mà tự ra mở cửa, nhìn thấy cô, hơi ngạc nhiên, rồi nhanh chóng bình thường trở lại.

Thẩm An Nhược không vào phòng, trực tiếp xin sếp Trương xem qua và kí cho mình. Sếp Trương ngoài đầu hơi nghiêng người, hẳn là đang xin lỗi người khách kia. Cô thất lễ như thế cũng cảm thấy có lỗi, liếc mắt nhìn về phía sofa, nếu bắt gặp ánh mắt người khách kia, sẽ mỉm cười xin lỗi, nhưng vị khách quý ấy lại chính là người cô cố tình trốn tránh rất nhiều lần. Sớm biết thế này cô chắc chắn sẽ gọi điện mời sếp Trương ra ngoài. Thẩm An Nhược hơi hối hận nhưng không kịp nữa.

Lúc này Trình Thiệu Thần cũng đang nhìn về phía cô, cô không rõ thái độ của anh, nhưng cô biết chắc anh không có biểu cảm gì, vì các cơ mặt không hề động đậy. Không khí trong một thoáng như ngưng đọng, cô nghĩ về mặt của mình giờ còn cứng ngắt hơn anh.

Kết quả người lúng túng nhất lại là sếp Trương, ông ký tên xong, thấy An Nhược cầm tài liệu quay người muốn đi luôn, không hề có ý định chào hỏi, khẽ hắng giọng: “An Nhược, cháu có thấy hộp trà Mao Phong của chú ở đâu không?” Bầu không khí dần dần bình thường trở lại.

“Trong tủ đồ ngăn thứ ba bên trái hàng trên cùng của chú. Để cháu bảo Tiểu Kiều vào pha trà.”

“Không cần bảo con bé đâu, chú tự làm.”

“Thế để cháu pha.” sếp Trương nghiêng trà, dụng cụ pha trà trong phòng đầy đủ cả, Thẩm An Nhược thành thực bày bộ chén sứ hảo hạng trước mặt bọn họ trong vòng một phút. Cô thấy động tác cảm ơn của người khách kia, vì thế cũng khẽ khàng đáp lễ, nhưng không hề ngẩng đầu lên. Giám đốc Trương nói: “Trà Mao Phong thứ thiệt, cậu ném thử xem.” Trình Thiệu Thần ngạp ngừng một chút rồi bung chén lên.

Thẩm An Nhược quyết định phải rời đi ngay lập tức, mặc kệ có thất lễ hay không.

Trong chén của Trình Thiệu Thần chỉ có hai ba phiến lá trà, chẳng khác nước lọc là mấy. Vì cô biết anh chưa từng uống trà, anh uống trà nhạt cũng sẽ đau dạ dày. Chuyện này chẳng liên quan đến điều gì khác, đơn giản là đạo đãi khách mà thôi.

Vì thế trước khi về mặt của giám đốc Trương trở nên kì lạ hay thái độ Trình Thiệu Thần trở thành cứng nhắc, cô nhất định phải rời khỏi đây, chỉ cần người lúng túng không phải cô là được.

Thẩm An Nhược thay một bộ quần áo thoải mái, tay xách túi, tay kia kéo một cái vali nhỏ đi ngang qua đại sảnh tầng một, tình cờ gặp Lâm Hồ Thông.

“Em đi công tác à? Một mình? Tự mình lái xe ra sân bay sao?”

“Anh phải đến sân bay đón khách bên Viện Thiết kế, cũng gần giờ đó, để anh đưa em đi.”

“Em ở đây đợi anh, anh lái xe qua.”

Hôm nay Lâm Hồ Thông ăn mặc chỉnh tề, chắc chắn người khách kia là mỹ nhân hoặc trai đẹp rồi. Anh ta nhanh chóng lái xe đến trước cửa nơi làm việc, cầm luôn túi hành lý của cô.

“Em chỉ mang ít đồ thế này thôi à?”

“Ba ngày thôi mà.”

Anh ta vừa đặt đồ của cô ra cốp sau, vừa ngoảnh đầu nhìn quanh, thế là lúc đóng cốp bị kẹp tay chảy máu.

“Không sao, không sao đâu.” Lâm Hồ Thông vừa nói vừa đưa ngón tay lên miệng, tay kia còn kịp giúp cô mở cửa xe.

Thẩm An Nhược nhanh nhẹn rút ngón tay ra khỏi miệng anh ta, đưa cho anh ta một tờ giấy ăn: “Không vệ sinh, cẩn thận bị nhiễm trùng. Sao anh giống trẻ con thế?”

Anh ta rút ngón tay bị thương về: “Ai da, sao vẫn còn chảy này, anh chóng mặt quá, làm sao bây giờ?”

Vẻ mặt anh ta quá phóng đại, Thẩm An Nhược bị anh ta chọc cười, tìm một miếng băng dán cá nhân băng vết thương cho anh ta. “Còn lái xe được không? Gọi tài xế lái xe cho anh nhé.”

“Không sao, vết thương nhỏ ấy mà.”

Thực ra chẳng đến nửa phút, Thẩm An Nhược liền ngồi vào vị trí lái, thấy Lâm Hồ Thông không lên xe, nhìn theo ánh mắt của anh ta, đúng là oan gia ngõ hẹp, Trình Thiệu Thần đang đứng trước cửa tòa nhà, hẳn là đang đợi xe đến, sếp Trương đi cùng anh, không biết đã đứng đó bao lâu, cách bọn họ chỉ có vài mét.

“Tổng giám đốc Trình, sếp Trương.” Lâm Hồ Thông lên tiếng chào, cô cũng đành bước ra khỏi xe. Vốn dĩ cô đang cười với Lâm Hồ Thông, nụ cười đó liền cứng đờ lại rồi từ từ biến mất, biến thành vẻ lạnh nhạt, không nói một lời, hết như vẻ mặt anh đối diện với cô lúc này, thực ra vừa nãy Trình Thiệu Thần cũng cười với Lâm Hồ Thông, đến khi quay sang cô cũng đổi thành thái độ lạnh lùng như thế, ánh mắt phức tạp, không thể nào hiểu được đang nghĩ gì.

“Tay làm sao thế? Cậu đưa An Nhược ra sân bay à?” Sếp Trương hỏi.

“Bị thương chút xíu thôi, không sao đâu ạ. Tôi đi đón khách, thuận đường.”

“Lái xe cẩn thận. An Nhược này, cháu ở ngoài một mình phải chú ý an toàn đấy.”

Hôm nay thật là... Thẩm An Nhược nhìn chăm chăm vào gương chiếu hậu, khẽ thở dài.

“Em và tổng giám đốc Trình quen nhau à?” Lâm Hồ Thông bất ngờ hỏi.

“Hả?” Cô không nghe rõ. Xe của Trình Thiếu Thần chậm chạp theo sau bọn họ, con đường này giới hạn tốc độ, mọi người đều không thể lái nhanh. Lại đổi xe rồi, nhưng hãng xe không đổi, biển số vẫn là 99. Anh là người có mới nói cũ nhưng lại cố chấp nhất mà cô từng gặp.

“Hôm nay vẻ mặt em nhìn tổng giám đốc Trình của An Khải hệt như anh ta đang nợ tiền mình vậy.” Lâm Hồ Thông nửa đùa nửa thật, “Cười lên đi trợ lý Thẩm ơi, đối phương có khả năng là khách hàng lớn nhất trong hai năm tới của chúng ta đấy, thái độ của em không thân thiện chút nào, đám đàn bà con gái bên chúng ta trông thấy Trình Thiếu Thần đều ra sức cười toe toét đến nỗi không tiếc có nếp nhăn trên mặt, cười đến mức rút cả gân, bây giờ nỗ lực đó đã bị thái độ của em hôm nay làm cho đổ sông đổ biển hết rồi.”

Chẳng lẽ rõ ràng như thế sao? “Ai cũng cười với anh ta, kể cả anh. Không có em cũng có làm sao đâu.”

“Em nhìn lại đi, không biết thói hư tật xấu của đàn ông à? Cả thế giới này cười với anh ta cũng vô dụng, anh ta chỉ để bụng kể tỏ thái độ với anh ta thôi.”

“Anh bớt lời đi, anh cho rằng đàn ông trên đời này đều bụng dạ nhỏ nhen như anh sao?”

“Cái gì chứ, hôm nay anh chọc giận em à?” Lâm Hồ Thông cũng liếc mắt nhìn gương chiếu hậu, “Nhưng mà, em Thẩm ơi, có một từ gọi là lạt mềm buộc chặt phải không nhỉ? Nếu em cố tình muốn thu hút sự chú ý của ai đó, anh thấy em đã thành công một nửa rồi.”

ef

Thẩm An Nhược rất ghét phải đi công tác, cô không quen khí hậu ở nơi khác, lạ giường là không ngủ nổi, cho dù ở khách sạn loại sang cỡ nào, bệnh ưa sạch sẽ cũng phát tác, sáng tối đều tắm, một ngày rửa tay rất nhiều lần, cô không quen dùng những thứ người khác đã dùng qua, kể cả khi đã khử trùng.

Cô tự thuê một phòng, cả buổi tối xem tivi cứ chuyển kênh liên tục, sau đó đặt chế độ hẹn giờ, cho đến lúc màn hình tivi tắt rồi mà vẫn còn tỉnh táo, chẳng biết làm gì đành ngồi dậy bật lại tivi.

Đột nhiên điện thoại trong phòng vang lên làm cô giật thót, trong điện thoại là một giọng nam lạ: “Xin hỏi cô có cần phục vụ đặc biệt không?”

Đầu óc Thẩm An Nhược trống rỗng 0,1 giây, sau đó mới phản ứng lại được.

“Nếu như giống Châu Nhuận Phát hồi trẻ, thân hình giống Quách Phú Thành bây giờ thì có thể suy nghĩ, à đúng rồi, còn phải biết đàn piano, trình độ như Châu Kiệt Luân thì duyệt. Còn không thì quên đi, cảm ơn nhé.”

Đầu dây bên kia chỉ mắng khẽ một câu rồi cúp máy luôn.

Là một người khách cô đơn hay là trò đùa quái đản đây? Hay thật sự là nhân viên phục vụ đặc biệt? Mặc dù thường được nghe nói nhưng đây là lần đầu tiên cô gặp phải tình huống này, dù sao danh tiếng của khách sạn này cũng rất tốt. Nghĩ đến khả năng này, Thẩm An Nhược bật dậy khỏi giường, cẩn thận xem xét tất cả cửa sổ, kiểm tra tất cả các học tử, không có vấn đề gì mới đi nằm lại.

Thẩm An Nhược bỗng cảm thấy bản thân khi này thật vô vị biết bao, đáng ra cô phải gác máy ngay lập tức rồi phản ánh với khách sạn. Nếu đổi lại là lúc trước, cô nhất định sẽ làm như thế. Ngẫm lại, phụ nữ đến tuổi nào đó sẽ trở nên rệu rã và nhạt nhẽo vô cùng. Hồi mới đi làm, cô luôn không hiểu vì sao đám chị em kia lại làm những việc khó hiểu như thế, bây giờ đã dần dần có thể tự mình trải nghiệm rồi.

Lúc không ngủ được, trong đầu sẽ hiện ra rất nhiều con người và chuyện cũ, ví dụ như Trình Thiếu Thần. Trước đây, một năm thì hơn một phần ba thời gian anh đều đi công tác, có phải lúc ấy lạ giường anh cũng không ngủ được không? Bệnh sạch sẽ của anh còn nặng hơn cô nhiều lần, có phải lúc ấy cũng không ngừng rửa tay, chẳng muốn chạm vào thứ gì? Phải rồi, anh nhất định đã quen một mình một phòng, nếu như gặp phải lời mời gọi khó hiểu như ban này thì anh sẽ xử lý thế nào đây? Gặp dịp thì chơi? Dập máy luôn? Hay là vô vị như cô khi này? Hoặc, lúc ở ngoài anh chẳng bao giờ cô đơn?

Nhưng nực cười làm sao, dù thế nào đi chăng nữa thì chuyện này liên quan gì đến cô chứ?

Cô cảm thấy lúc này mình còn tê nhạt hơn lúc này gấp trăm lần, trở mình, cố nghĩ đến chuyện khác, nhưng chẳng bao lâu cái tên ấy lại nhảy ra, Thẩm An Nhược thở dài.

Càng lúc cô càng cảm nhận được lý trí con người không phải lúc nào cũng chiến thắng được mọi thứ. Khi Trình Thiếu Thần rời xa cô, thi thoảng cô cũng nhớ đến anh, nhưng cảm thấy rất bình thường, đến cả các cậu bé từng tặng chocolate cho cô hồi tiểu học hay những nam sinh từng giúp cô cầm cặp sách thì thi thoảng cô cũng nhớ đến, huống hồ là một người đã để lại dấu ấn sâu đậm trong cuộc đời cô. Chỉ là hình bóng của anh giờ đây gần gũi quá, khiến cô bắt đầu cảm thấy bất an, bản thân cũng không thể nói rõ lý do.

Hôm nay, chỉ trong vòng nửa tiếng đồng hồ cô đã vô tình gặp Trình Thiếu Thần đến hai lần, sau đó lúc ngồi trên xe của Lâm Hồ Thông cô lại cảm thấy không khí bức bối nên hơi khó chịu.

Thật trùng hợp, bọn họ vẫn chạy xe về cùng một hướng, chiếc xe đằng sau cũng cố tình giữ khoảng cách nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy xe anh từ gương chiếu hậu.

“Anh Lâm này, anh không phải được xưng là ‘Anh hùng xa lộ’ à, sao chạy xe chậm thế?”

“Sếp Thẩm, đường này giới hạn bảy mươi cây số một giờ, anh chạy sáu mươi chín cây rồi em còn chê chậm?” Lâm Hồ Thông tỏ vẻ tủi thân, liếc nhìn cô: “Phải rồi, em hay bị thương lắm à? Sao trong túi lại có băng cá nhân?”

“Đề đề phòng thôi.”

“Em cũng thiếu cảm giác an toàn quá nhỉ, sống thế có mệt mỏi không?”

Một câu rất bình thường lại nói trúng tâm sự của cô, khiến cô càng buồn bực.

“Dừng xe lại bên đường đi, tay anh như thế, để em lái xe cho.” Ngón tay bị thương kia của Lâm Hồ Thông từ đầu đến giờ cứ giơ lên, không dám đặt vào vô lăng, giờ hẳn là lúc đau nhất.

“Em định làm nhục khả năng chịu đựng của anh, nghi ngờ tài lái xe của anh đấy à? Cứ cho là có chút xiu quan tâm thì anh cũng không định cảm ơn em đâu.” Lâm Hồ Thông vừa than thở vừa dừng xe lại bên đường, mở cửa xe vòng sang chỗ cô.

Lúc Thẩm An Nhược ngồi vào ghế lái, xe của Trình Thiếu Thần vượt qua xe bọn họ. Chỉ trong nháy mắt cũng đủ xảy ra rất nhiều chuyện, cô nhìn rõ người lái xe là Tiểu Trần đang giơ tay vẫy mình, còn Trình Thiếu Thần ngồi sau hình như cũng liếc sang. An Nhược nghi ngờ với một người tinh quái như Lâm Hồ Thông thậm chí anh ta còn nhìn thấy nhiều thứ hơn cả cô.

Thôi bỏ đi, ra sao thì ra vậy, mặc kệ người khác nghĩ gì. Hình như vừa nãy lại làm một chuyện lỗ mãng rồi thì phải, cô chỉ mong trí nhớ của Trình Thiếu Thần không tốt như mình.

Khoảnh khắc mở cửa xe, cô đột nhiên nhớ lại hồi mình mới biết lái xe, khi đó A Ngu vừa chào đời, bọn họ thường xuyên đi đi về về giữa thành phố W và nơi này, bình thường đều là cô lái xe, Trình Thiếu Thần ngồi bên cạnh giúp cô nhìn đường. Đến chiều tối vào thành phố hay bị tắc đường cả nửa tiếng đồng hồ, xe cô nhích từng phân một, thi thoảng gặp một vài người không tuân thủ luật, dòng xe biến thành bàn cờ chết khiến tay chân cô luống cuống. Mỗi lúc như vậy, Trình Thiếu Thần thích nhìn cô lúng lúng, hoàn toàn chẳng biết giữ ý gì cả, có lúc mím môi cười, có lúc cười phá ra thành tiếng, cô càng cáu thì anh càng vui. Nhưng cũng có khi, anh sẽ mở cửa xe, vòng qua rất tốt bụng: “Qua bên kia đi, để anh lái cho.” Cô không thể không phục anh, cho dù lúc tắc đường nhất thì anh vẫn có thể thoải mái, đưa xe “phá vòng vây” thành công trong thời gian ngắn nhất.

Thật chẳng có tiền đồ gì cả, càng muốn gạt phăng một người ra khỏi kí ức lại càng nhớ rõ hơn. Thẩm An Nhược ngẫm nghĩ trước khi cơn buồn ngủ ập tới, hoặc có lẽ nên nghe lời chị Tôn Ái Lệ, tìm một người đàn ông để qua lại xem sao.

Cho dù ngủ không ngon giấc, hôm sau Thẩm An Nhược vẫn gợn gàng chỉnh chu đi gặp Chủ tịch họ Thi của Hoa Áo. Cổ đông lớn nhất của Hoa Áo là một tập đoàn lớn ở ngoại tỉnh, chủ tịch quanh năm ở nước ngoài, lần này cô tới để báo cáo tình hình từng hạng mục riêng, đồng thời thay mặt Hoa Áo tham dự hội nghị đầu tư.

Chủ tịch Thi tuổi chưa tới bốn mươi, dáng người cân đối, lịch sự nho nhã, xuất thân là dòng dõi thế gia, ở anh có cái gì đó khiến người ta rất thoải mái. Thẩm An Nhược gặp mặt anh ta chưa quá năm lần, nhưng anh ta đối xử với cô cực kì thân mật, gọi cô là “Tiểu Thẩm” mà không phải “cô Thẩm” hay “Trợ lý Thẩm”, ấn tượng Thẩm An Nhược dành cho anh ta rất tốt.

Sau khi hội nghị kết thúc, Chủ tịch Thi nói tối nay có một buổi nhạc giao hưởng do tập đoàn tài trợ, có tặng vé mời, hỏi cô có hứng đi nghe hay không. Lý do đầy đủ như thế, hơn nữa trước nay cô vốn thích nhạc giao hưởng, Thẩm An Nhược nghĩ ngợi một lát rồi vui vẻ đồng ý.

Đêm nhạc dĩ nhiên rất tuyệt vời, nhưng lúc Thẩm An Nhược đến rồi mới phát hiện chỗ ngồi của cô lại ở ngay bên cạnh Chủ tịch Thi. Anh ta thấy cô, cười thân thiết như mọi khi, ánh mắt thân nhiên như cũ, nhưng trong lòng cô như có lửa đốt, cả buổi tối chẳng thể vui vẻ nổi.

Quả nhiên, đêm nhạc kết thúc thì Chủ tịch Thi rất hợp lẽ đưa cô về khách sạn. Cô viện đủ lý do từ chối khéo cũng không xong.

Có lúc Thẩm An Nhược cứ hi vọng trực giác của mình đừng nhạy bén như thế, nhưng lần nào cũng vậy, sự thực luôn chứng minh cô đã đúng, vẫn

may đều là người trưởng thành nên luôn chú ý đến thể diện, lời nói đúng lúc, không lộ liễu tới mức trắng trợn mà mất đi phong độ.

Thẩm An Nhược nhìn thẳng vào mắt Chủ tịch Thi: “Tôi luôn cho rằng ông rất yêu vợ mình.”

Ba tháng trước anh ta đến Hoa Áo mở cuộc họp ban giám đốc, trước khi đi còn cố ý mời Thẩm An Nhược cùng chọn quà sinh nhật cho vợ mình. Vợ anh ta ở nước Mỹ, mà anh ta còn nhớ từng sở thích nho nhỏ thường ngày của cô ấy. Lúc đó Thẩm An Nhược xúc động vô cùng, còn cho anh ta thêm điếu.

“Tiểu Thẩm, tình yêu của tôi với vợ không hề mâu thuẫn với những gì tôi dành cho em.”

Thẳng thắn quá, chân thành quá! Đây chính là đàn ông, hơn nữa còn là một người đàn ông ưu tú.

Chút hi vọng về kế hoạch tương lai vừa xuất hiện trong đầu Thẩm An Nhược chỉ trong nháy mắt đã tắt vụt.

Muốn trốn cũng không trốn được. Vài ngày sau, Thẩm An Nhược nhận được điện thoại của mẹ chồng cũ, hẹn cô cuối tuần cùng dùng bữa ở thành phố cách đó vài trăm cây số.

“Lần sau gặp không biết là khi nào nữa. Con qua đây, mẹ muốn gặp con.”

Bà Tiêu muốn định cư ở London cùng gia đình Tịnh Nhã, mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng. Thẩm An Nhược không có lý do gì để từ chối.

Cô không quá thân thiết với mẹ chồng cũ, trước nay chưa từng nói những lời tình cảm. Nhưng bây giờ ngẫm lại, thái độ của mẹ chồng mặc dù luôn lạnh nhạt nhưng chẳng bao giờ làm khó cô, đôi khi trong câu nói còn tỏ ra rất yêu chiều, thích tặng cô đủ thứ quà mặc cho cô có thích, có cần hay không, nhưng rõ ràng là vô cùng thật lòng; sau khi cô và Trình Thiếu Thần ly hôn, bà vẫn thường sai người tặng cô đủ loại dược liệu và thuốc bổ. Thảm An Nhược luôn cho rằng bản thân mình chưa bao giờ làm tròn bổn phận của một người con dâu, nhưng người quen thân luôn nói với cô, mẹ chồng cô hay khen cô lắm, cho dù bà chưa từng nói những lời dễ nghe trước mặt cô bao giờ.

“An Nhược, mẹ chưa từng nghĩ duyên phận mẹ chồng nàng dâu của chúng ta lại ngắn ngủi thế này.” Đó là câu đầu tiên bà Tiêu nói qua điện thoại sau khi cô và Trình Thiếu Thần ly hôn, vẫn là vẻ lạnh lùng cao ngạo thường ngày, chẳng mang chút xúc cảm nào, vậy mà chỉ vài giây sau, tiếng ghen ngào trong điện thoại lại vang lên khiến Thảm An Nhược cảm thấy mình như người mang tội.

Năm đó cô đã phải rất vất vả để quên đi quá khứ. Về sau, cô cũng không đi qua thành phố đã rất quen thuộc ấy nữa, ngay cả lúc đi công tác cũng cố sức tránh né, chỉ khi năm hết tết đến mới gọi điện thăm hỏi. Nhưng giờ đây cuối cùng cũng không thể không gặp.

Vì là cuối tuần, sợ lại tắc đường, Thảm An Nhược cũng hiểu mình không nên tự lái xe, trời vừa sáng đã ra ga. Trên đường đi, cảnh sắc ngoài cửa sổ không ngừng thay đổi, từ ruộng bậc thang, vườn trái cây dần rộng mênh mông thành những cánh đồng lúa bát ngát, trong lòng cô có điều gì đó rất bất an, cảm giác như bị đẩy ra pháp trường vậy.

Thảm An Nhược đến nơi rất sớm. Cô tới nghĩa trang thăm ông Trình Hưng Hoa trước, rồi đi thăm di Tinh. Di vẫn dịu dàng, trầm tĩnh như xưa, thái độ với cô như ngày hôm qua mới gặp, không hề nhắc đến bất cứ

chuyện gì của nhà họ Trình trước mặt cô. Bia mộ của ông Trình phủ đầy hoa tươi, chẳng còn chỗ trống nào. Cánh hoa mềm mại, không hề có dấu vết khô héo, hẳn là có người đã tới không lâu trước đó. Trên bó hoa còn đặt hai chú chó bằng vải, chỉ có thể là tác phẩm của cô cháu gái mà ông Trình vẫn yêu quý.

Thẩm An Nhược nhẹ nhàng đặt bó hoa hồng trắng của mình xuống trước bia mộ, lúc trông thấy trong rừng hoa dày đặc có một bó hoa tulip trắng, cô ngẩn ra mất vài giây.

Về đến nhà họ Trình cô mới thở phào, cho tới tận bữa trưa, trên bàn ăn cũng chỉ toàn phụ nữ, bà Tiêu, dì Trần, Tịnh Nhã, cô và bé Trình Thiển Ngũ. Mọi thứ trong nhà không có gì thay đổi, chỉ có người đã mãi mãi không còn nữa.

Bà Tiêu vẫn đối xử với cô như trước.

“Sao phải ngồi tàu hỏa tới đây, người thì đông, lại chẳng an toàn. Con nói một tiếng để lão Vương đi đón là được.”

“An Nhược, con ăn ít quá. Dì Trần hôm nay đích thân đi chợ mua món con thích đấy.”

“Kiểu tóc mới làm con gầy quá, mặt còn không to bằng bàn tay này, con vốn dĩ đã gầy rồi.”

Cả bữa cơm đều xoay quanh nhân vật chính là cô, đến cả bé A Ngu cũng đưa đôi mắt to tròn nhìn cô.

Sau bữa cơm, bà Tiêu cùng cô uống trà trong phòng khách: “Đồ con gửi mấy ngày trước mẹ đã nhận được rồi. Đúng là chỉ có con tinh tế, bao nhiêu năm qua, trừ dì Trần của con ra thì chẳng ai biết mẹ thích sưu tầm thứ này.”

“Lúc đi du lịch, con cảm thấy nó rất đẹp nên mang về thôi ạ.” Là mấy cây trâm kiêu cổ, cô để ý thấy bà Tiêu luôn cài những cây trâm khác nhau, cũng giống như cô không ngừng thay nhẫn vậy, vì thế mua gửi tặng bà rất nhiều.

“Nhưng kỹ tính và cẩn trọng như vậy, đối với bản thân mình chưa chắc đã là chuyện tốt. Trên đời này người sống vui vẻ luôn là những người hào hứng, mơ hồ.” Bà Tiêu cứ nhìn chằm chằm làm cô chột dạ, “Làm người hay làm việc đều cần xét cái gì là quan trọng nhất, chỉ cần phương hướng đúng, ưu thế luôn ở phía con, con hoàn toàn có thể không cần để ý đến những việc nhỏ không đáng kể.”

Thẩm An Nhược cúi đầu không nói, cô nghe thấy bà Tiêu thở dài:

“Mẹ đã nghĩ rất lâu rồi mà vẫn không hiểu, con và Thiếu Thần đều là người thông minh, thế mà từ trước tới nay cái sự thông minh ấy lại không dùng đúng chỗ.”

“Con xin lỗi.” Trừ câu này ra, Thẩm An Nhược chẳng còn biết nói gì hơn.

“Vì sao phải nói xin lỗi mẹ, mẹ chỉ cảm thấy con có lỗi với chính con thôi. Chuyện gì cũng thế, nhẫn nhịn là được, qua đi rồi thì trời quang mây tạnh, vì sao phải náo loạn đến nỗi chia tay.”

Thẩm An Nhược ngẩng đầu nhìn vào mắt bà, hi vọng nhìn ra manh mối gì đó.

“Con không cần nhìn mẹ, Thiếu Thần không chịu nói gì cả. Nhưng con trai mẹ sinh ra mẹ hiểu, lúc nó ly hôn với con quả thực rất khinh suất,

nhưng dù sao đi nữa thì người đề nghị ly hôn trước chắc chắn không phải nó. An Nhược, mẹ nói có đúng không?”

Thẩm An Nhược cúi đầu. Bất cứ ai trước mặt bà Tiêu cũng đều chỉ có thể là người nghe giáo huấn, hướng hồ là cô.

“Hôn nhân không phải trò chơi, làm sao có thể nói chia tay là chia tay được. Trên đời này còn có thứ duyên phận nào lớn hơn hôn nhân, có thể khiến những người không phải máu mủ ruột rà trở thành người một nhà, phải mất trăm năm tu hành mới đổi lại được, sao có thể chẳng chút lưu luyến như thế.” Bà Tiêu nhìn mái tóc của cô, thở dài, “Muốn cắt tóc thì cắt ngắn vài phân là được rồi, việc gì phải ngắn như thế. Có chuyện gì nghĩ không thông thì cũng đừng lấy thân thể mình ra để trút giận, tóc cũng là một phần của cơ thể mà.”

Đến khi Trình Thiếu Khanh quay lại, cuối cùng Thẩm An Nhược mới có thể hít thở bình thường. Anh nhìn cô vài lần mới nhận ra, khẽ mỉm cười tỏ ý chào, sau đó vào với “mẫu thân đại nhân”. Thẩm An Nhược nghe thấy tiếng hai người vang lên ngoài cửa:

“Thiếu Thần đâu?”

“Đang trên đường, đột nhiên có chút chuyện gấp. Nó nói nếu như không kịp thì sẽ trực tiếp đến sân bay luôn.”

“Đùa gì thế? Gọi điện cho nó, bảo nó lập tức về ngay.”

Thẩm An Nhược cảm thấy đầu óc hơi choáng váng, có lẽ vì hôm nay dậy quá sớm, ngay cả Tịnh Nhã ôm A Ngu đi vào cũng không nhận ra.

“Ôi, ‘Tiêu Thái hậu’ lại tìm có đề lên lớp em nữa sao, có lẽ vì sợ sau này không còn cơ hội.” Tịnh Nhã nhìn cô đồng cảm, “Thực ra mẹ rất thương

em, cứ nhắc mãi những chuyện lúc em còn ở nhà, đến cả những chuyện rất nhỏ nhặt cũng nhớ rõ, nói em biết quan tâm lại chu đáo. Thiếu Thần mới thăm, lần nào về nhà đều bị mẹ dạy dỗ một, hai tiếng đồng hồ liền, mắng nó ngu ngốc hết thuốc chữa, sau đó thì Thiếu Thần cũng sợ về nhà luôn, lúc ở nhà thì trốn mẹ...” Tịnh Nhã nhớ đến cảnh đó bỗng chốc bật cười.

“Phải rồi, sau khi nó về nước, chắc hai đứa phải gặp nhau rồi chứ.”

An Nhược gật đầu. Cũng coi như đã gặp rồi, mặc dù không nói câu nào.

“Cùng ra sân bay đi tiễn chị nhé. Không biết bao giờ mới gặp lại nhau nữa.” Tâm trạng Tịnh Nhã có vẻ rất tốt, ánh mắt sáng lấp lánh.

Thực ra cô đang vắt óc nghĩ xem làm thế nào để không phải ra sân bay tiễn họ. Xem ra giờ trốn không thoát rồi.

Tịnh Nhã ra sức lôi kéo cô, còn A Ngu tự mình ngồi xuống sofa. Cô bé ăn mặc hết như một con búp bê xinh xắn, ôm chú chó trắng nhỏ trong lòng, vừa ngoan ngoãn vừa yên lặng, lúc thì liếc mẹ, lúc lại cẩn thận quan sát cô.

Một lúc sau Tịnh Nhã đi nhận điện thoại, rất lâu chưa quay lại, trong phòng chỉ còn cô và A Ngu. Cô bé ôm chú chó nhỏ đến bên cô: “Cô thấy chú chó này của cháu có đáng yêu không?”

“Rất đáng yêu.” Giọng nói và ánh mắt đều rất dễ thương, thực ra trẻ con cũng không quá đáng sợ.

“Của chú tặng cháu, tên nó là Thông Thông,” A Ngu tiến lại thật sát bên cô.

“Cô có một chú đồng nghiệp, tên cũng có ‘Thông’. Tên này rất hay, cháu tự đặt à?”

“Là chú đặt, chú bảo nó có thể thành một đôi với cháu. Thế chú đồng nghiệp đó của cô có giống Thông Thông của cháu không?”

Thẩm An Nhược buồn cười bảo: “Không giống, Thông Thông của cháu đáng yêu hơn.”

“Thế cháu với Thông Thông, ai đáng yêu hơn ạ?”

“Cả hai đều đáng yêu.”

A Ngu mỉm cười, cô bé hệt như một thiên sứ: “Cô là người tốt, chú toàn bảo Thông Thông đáng yêu hơn cháu gấp trăm lần, đúng là người xấu.”

“A Ngu, cháu không nên nói xấu người lớn sau lưng như vậy.” Cô bé này thật chẳng giống vẻ ngoài chút nào.

“Cháu có nói trước mặt chú, chú cũng không nổi giận.” A Ngu nũng nịu nói: “Cô có muốn ôm Thông Thông một lát không? Cháu chưa cho người khác ôm bao giờ đâu đấy.”

Thẩm An Nhược ngay lập tức lắc đầu: “Cô sợ nó sẽ sợ cô, chó con thường rất sợ người lạ mà.”

“Nhưng mà cô không phải người lạ, cô là thím đúng không, trong nhà rất nhiều anh có thím”.

“Cô, cháu nên gọi cô là cô.”

“Thím.” A Ngu vẫn khăng khăng.

A Ngu ôm chú chó tên Thông Thông tiến đến gần, cô cảm thấy hơi thờ chú chó trên tay mình, đồng thời nó đang thè lưỡi ra định liếm, mà A Ngu đã cọ cọ nó lên đùi cô, một cục bông mềm mại.

Thẩm An Nhược thấy nổi hết da gà, có lần cô kể cho người khác nghe chuyện khi cô sợ trẻ con và động vật nhỏ trông cô sẽ thế nào, mọi người còn cho đó là chuyện cười. Những người đó nên đến mà xem sắc mặt cô bây giờ, nhất định sẽ hiểu cô không nói đùa. Cô có thể cảm thấy mặt mình bắt đầu tái xanh lại.

“Ồ, thì ra là thím sợ động vật nhỏ.” A Ngu bỗng reo lên, “Vậy thím ôm cháu được không?”

“Được, nhưng cháu thả Thông Thông ra đi đã.” Thẩm An Nhược cứng ngắc thốt ra mấy câu. Chưa dứt lời, A Ngu đã nhảy lên lòng, đôi chân nhỏ xíu đặt lên chân cô, tay ôm lấy ngực cô, dụi đầu vào lòng cô, ê a nói: “Thím thơm quá, không giống mùi của mẹ”.

Vừa rồi còn nghĩ A Ngu là một thiên thần, giờ mới phát hiện ra nó chỉ là một con quỷ nhỏ.

Thẩm An Nhược cảm nhận được sự xuất hiện của cục bông nhỏ, mềm mại không xương uồn éo trong lòng, cầm không được, đẩy không đi, làm cho cô vã mồ hôi, tay lúng túng không biết đặt chỗ nào. Đáng sợ hơn, dưới chân có một thứ mềm mềm cọ qua cọ lại, cái lưỡi nóng hằm hạp cũng đang liếm gót chân cô. Nhất định là chú chó Thông Thông đó! Cô sợ tới mức chỉ muốn đá cho nó một cái.

Thẩm An Nhược khóc không ra nước mắt, toàn thân nổi da gà, đây thực sự là địa ngục đối với cô. Có ai đó làm ơn làm phúc đến cứu cô bây giờ không, cô sẽ ghi lòng tạc dạ, cảm tạ ba kiếp.

Lời cầu nguyện thành tâm đôi lúc cũng linh ứng, không lâu sau, con vật nhỏ đang chảy nước dãi trên chân cô đã không còn nữa, một lúc sau nữa, đến cả A Ngu cũng bị người nào đó xách ra.

Thẩm An Nhược hoảng hốt chỉnh sửa lại đầu tóc và quần áo, hít thở thật sâu, định thần lại rồi mới ngẩng đầu nhìn về phía ân nhân cứu mạng. Thật kì lạ, không phải anh định đi thẳng ra sân bay ư, sao lại còn quay về đây?

Anh liếc cô, vẻ mặt rất phức tạp, rồi lại quay sang nhìn A Ngu. Tình cảnh lúc đó thật buồn cười, một tay anh ôm A Ngu, tay còn lại xách cổ áo Thông Thông, thế nhưng vẫn giữ được phong độ của một công tử cao quý, bình thản ngồi xuống sofa đối diện cô, tiện tay dúi Thông Thông vào lòng A Ngu, sau đó lại nhìn cô: “Em đến lúc nào?”

“Mười giờ.”

Anh gật gật đầu. Trong phòng trở lại vẻ lặng lẽ, hai người cũng chẳng nói thêm câu nào.

Bỗng nhiên Thông Thông kêu lên ăng ẳng, còn A Ngu từ trong lòng anh cố gắng trèo ra: “Chú, chú không thơm như thím. Cháu muốn thím ôm cơ.”

Thẩm An Nhược thấy A Ngu dang tay hướng về phía mình, nghĩ chắc hẳn mặt mình lúc này đang cứng đờ, cũng may vào lúc cấp bách, Trình Thiệu Thần đã kịp thời túm cổ áo con quỷ nhỏ: “Trình Thiệu Ngữ, cháu có muốn ăn chocolate không?”

Thẩm An Nhược đổ mồ hôi lạnh, thật là quá nguy hiểm. Hai thanh chocolate, A Ngu lột lớp giấy bọc nhét luôn vào miệng một thanh.

Trình Thiệu Thần ho nhẹ một tiếng, hạ giọng: “Trình Thiệu Ngữ.”

Con bé rất thông minh, ngay lập tức hiểu ý của anh. A Ngu lắc lư chạy tới trước mặt Thẩm An Nhược, không nói lời nào, nhét thanh chocolate còn lại vào tay cô rồi lại quay về lòng Trình Thiếu Thần, lấy thanh chocolate đang vừa cho vào miệng đưa đến miệng anh: “Nào, cháu cho chú một miếng này”.

“Chú không ăn, vì trên đó đã dính nước bọt của cháu rồi”.

“Ôi, nước bọt của cháu đâu có bẩn.” A Ngu tức giận, con bé ôm cổ Trình Thiếu Thần, liếm mặt anh, làm cho nước miếng dính lung tung trên mặt.

Anh rất thích trẻ con. Thẩm An Nhược nhìn hai chú cháu, bỗng thấy hoảng hốt, đã rất lâu rồi cô chưa thấy nụ cười với lúm đồng tiền trên gương mặt Thiếu Thần, từ rất lâu trước khi ly hôn cũng chưa thấy, hình như cô đã quên mất sự tồn tại của nó.

Họ cùng nhau ra sân bay. Người nhà được phép vào không nhiều, chỉ có dì Trần và hai người lái xe. Thẩm An Nhược vốn không thích cảnh chia ly tiễn biệt, hết như phân kết trong một bộ phim truyền hình đắm nước mắt nào đó, ai ai cũng nghẹn ngào, cứ như năm mươi năm sau mới được gặp lại vậy, trái đất này rõ ràng chỉ bé như một cái làng thôi mà. Đến A Ngu cũng không chịu được, òa khóc, chỉ trừ hai người đàn ông nhà họ Trình và cô là không khóc.

[©S.T.E.N.D](#)

Lúc trở về, nhận lệnh của bà Tiêu, cô ngồi xe của Trình Thiếu Thần quay về thành phố mình đang ở.

Lái xe vẫn là Tiểu Trần, quãng đường hơn ba tiếng di chuyển, cũng tương đối dài.

Chắc không muốn diễn vở kịch đánh chết cũng không chịu mở lời cho người trẻ tuổi xem, Trình Thiệu Thần bỗng nói: “Cảm ơn em đã đến tiễn họ.”

“Không có gì, việc nên làm thôi.”

Nửa tiếng sau, Thẩm An Nhược hỏi: “Dự án của các anh vẫn thuận lợi chứ?”

“Cũng ổn.”

Lại qua nửa tiếng, Trình Thiệu Thần nói: “Môi trường làm việc ở Hoa Áo rất được.”

“Vâng.”

Lại nửa tiếng sau, chẳng ai nói gì nữa. Đến cả Tiểu Trần cũng cảm thấy bí bách, mở nhạc lên nghe. Tiếng hát của Lý Khắc Cần vang lên trong xe, là một bài hát tiếng Quảng.

Bài hát chưa hết, Trình Thiệu Thần đã khều khều vào lưng Tiểu Trần: “Đổi bài khác.”

“Chẳng phải dạo này cậu hai rất thích nghe bài này sao?”

“Đổi bài khác.”

Trong xe lại vang lên tiếng violon của Tâm Hải, là âm thanh thánh thót, uyển chuyển du dương của bài Ái tình hào hoa. Thẩm An Nhược mỉm cười: “Bài này cũng không thích hợp để mở lúc lái xe, cứ như ru ngủ ấy.”

“Chị dâu yên tâm, em không ngủ gật đâu.” Tiểu Trần hùng hồn tuyên bố, hoàn toàn không phát hiện ra mình đã nói sai.

Thẩm An Nhược dựa lưng vào ghế sau, lặng lẽ nhớ lại rất lâu về trước, bọn họ đã từng vì chuyện mở bài hát nào trên xe mà cãi nhau. Thực ra cũng không lâu lắm, chỉ như vừa mới hôm qua, nhưng bị ngăn cách bởi hồ sâu vạn trượng của những chuyện tầm thường vạn vật, gần bên nhau mà như người xa lạ.

Cuối cùng cũng về tới thành phố, Thẩm An Nhược nói: “Dừng ở nhà ga đi, xe của em ở đó.”

“Muộn quá rồi, hay là cùng nhau ăn tối rồi hãy về.” Trình Thiệu Thần khẽ nói.

“Sáng nay phải dậy từ rất sớm, giờ mệt lắm em muốn về nhà sớm một chút.”

“Lái xe lúc mệt rất nguy hiểm, anh đưa em về nhà luôn, mai hãy quay lại lấy xe. Không thì đưa chìa khóa cho Tiểu Trần, ngày mai cậu ấy mang xe đến cho em.”

Mỗi người nhượng bộ một chút, cuối cùng cũng thỏa hiệp xong.

Thẩm An Nhược không thấy đói, trưa nay dưới sự giám sát của bà Tiêu đã ăn quá nhiều, giờ vẫn chưa tiêu hóa hết. Cô bỗng thấy nhớ bà, cả Tịnh Nhã, chắc phải rất lâu sau mới có thể gặp lại. Còn con quỷ nhỏ có bộ mặt thiên thần đó, nếu thực sự có duyên gặp lại, cô sẽ không phải sợ nó nữa, vì khi đó nó cũng thành một cô thiếu nữ rồi, cô chỉ còn phải sợ con chó nhỏ bây giờ mà thôi.

Cô vắn to âm thanh lên một chút, bỏ vào một chiếc đĩa khác, là ấn bản mới phát hành tại Hồng Kông của Lý Khắc Cần, chính là chiếc đĩa trong xe của Trình Thiếu Thần, vừa hay cô cũng có, My cup of tea, cô đã nghe đi nghe lại mấy tháng nay.

Thẩm An Nhược lấy cho mình một cốc Bích Loa Xuân, cô vẫn thích dùng cốc thủy tinh uống trà hơn, có thể thấy rõ mọi thứ trong cốc. Vị trà rất nhạt, dạ dày cô không tốt, không dám uống trà đặc, từ bài đầu tiên đến bài thứ năm: Đám cưới giấy, Cha con, Tiếp tục độc thân, Ngã rẽ, Hoa rụng nhà ai... Sao mà hợp tình hợp cảnh đến vậy!

ef

Từ: Blog của Thẩm An Nhược.

Chế độ: Không công khai.

Cuối tuần học bồi dưỡng hai ngày, yêu cầu viết những điều tâm đắc. Hoàn thành bài tập, vẫn chưa hết suy nghĩ, tiếp tục viết:

- 1. Người thông minh không nên trong cùng một chuyện, phạm một lỗi tới hai lần.*
- 2. Làm người cần phải cảnh giác với những nguy hiểm sắp tới, phải có dũng khí chống lại những cám dỗ, lòng gạt, phải có khả năng chịu đựng đả kích.*
- 3. Thỉnh thoảng trong những lúc thích hợp phải nên buông thả bản thân một chút cũng là để tiếp tục sống một cách đạo mạo.*
- 4. Thẩm An Nhược, dạo này mày nhạt nhẽo quá.*

Chương 14

Điện thoại đổ chuông sau khi hết giờ làm mấy phút, cán sự công đoàn Tôn Ái Lệ đang ở trong văn phòng với Thẩm An Nhược, cùng cô tám chuyện giết thời gian.

Trình Thiếu Thần, màn hình di động nhấp nháy cái tên này khiến Thẩm An Nhược hoa cả mắt.

Thì ra vẫn chưa xóa số điện thoại của anh, chính cô cũng cảm thấy kỳ lạ. Nhưng sau thời điểm đó, cái tên này chưa từng xuất hiện một lần.

Trước đây Hạ Thu Nhận từng cười cô, sao phải nghiêm túc thế, cho dù không đổi thành “chồng yêu” hay “ông xã”, chí ít nhạc chuông cũng phải khác mọi người chứ, chẳng giống vợ chồng chút nào, giống đối tác làm ăn hơn. Không ngờ là cô ấy nói đúng.

Thẩm An Nhược hoang mang mất vài giây, ý thức được bà chị ngồi đối diện là chuyên gia hóng chuyện điện thoại của người khác, bèn lập tức ném di động vào ngăn kéo.

Quản lý kiêm cán sự Tôn định có muốn cũng không nhìn rõ tên trên màn hình di động, chỉ cười ý nhị: “Em không nghe à?”

Thẩm An Nhược cũng cười: “Gọi nhầm số, một ngày gọi đến mấy cuộc.”

“Đề xuất vừa rồi của chị, bao giờ em trả lời được?”

“Chị Tôn, người đẹp trong Hoa Áo chúng ta nhiều như vậy, vì sao cứ nhắm vào em thế?”

“Người như trợ lý Thẩm chỉ có một thôi. Nếu em tham gia sẽ là đại sứ thương hiệu của Hoa Áo, là ngọn cờ đầu trong lĩnh vực văn hóa doanh nghiệp của chúng ta.”

Nguyên nhân của việc này là Hoa Áo sắp tổ chức kỉ niệm ba năm thành lập, đây là dịp nhân viên tề tựu, thu hút khách hàng, cũng là để quảng bá hình ảnh, một công đôi việc, cơ hội này rất hiếm có. Các phòng điều động nhân viên lập ra nhóm riêng chuyên phụ trách sự kiện, mọi người ai cũng bận vô cùng. Trước bữa tiệc cảm ơn buổi tối có tiết mục văn nghệ, theo lời sếp Trương nói, xem qua danh sách tiết mục tham dự, không có lấy một nhân viên cấp cao nào tham gia, cảm thấy các quản lý thiếu tinh thần đóng góp nên đề nghị các nữ nhân viên từ cấp quản lý trở lên phải có tiết mục múa tập thể, cũng là thể hiện diện mạo và phong cách độc đáo đặc sắc của Hoa Áo. Thẩm An Nhược là nữ nhân viên giữ chức vụ cao nhất nên được đưa vào danh sách đầu tiên.

Cô tưởng tượng ra cảnh mười mấy bà cô đã hơn ba mươi trang điểm lòe loẹt, cưa sừng làm nghệ, ăn mặc xanh xanh đỏ đỏ cổ vót vát tuổi xuân hóa trang thành thiếu nữ, múa hát tung bừng mà thoáng thấy rùng mình; vừa nói một tiếng “Không”, ngay lập tức quản lý Tôn phát huy sở trường lĩnh vực công tác chính trị của mình, chụp mũ cô: không phối hợp làm việc, không hòa nhập tập thể, kênh kiệu, thích thể hiện,... khiến Thẩm An Nhược choáng váng, trong khi đó chuông điện thoại cứ réo rất mãi, lần này chỉ kêu đến tiếng thứ hai cô đã lập tức nghe máy.

“Lúc nào em rảnh? Chúng mình đi ăn đi.” Giọng Trình Thiếu Thần vẫn thản nhiên như mọi khi.

“Tại sao?” Câu trả lời hình như không đúng chủ đề nhưng giờ cô đang bị bủa vây bốn phía, xin bỏ quá cho sự bối rối này.

“Em cứ coi như là bạn cũ gặp mặt. Từ sau khi anh về, chúng mình vẫn chưa nói chuyện đàng hoàng với nhau câu nào.” Giọng nói ở đầu dây bên kia vừa bình tĩnh vừa hòa nhã.

Thẩm An Nhược nhìn Tôn Ái Lệ, thấy chị đang quay ra hướng khác nên lòng cũng nhẹ nhõm hơn một chút. Cô cố tình lật quyển lịch soàn soạn: “Cả tuần này em bận rồi.”

“VẬY TUẦN SAU ĐI. LÚC NÀO EM RÀNH CHÚNG TA HẸN NHAU LÚC ĐÓ.”

Vị doanh nhân mà giới truyền thông lúc nào cũng tung hô tuổi trẻ tài cao không nên nhàn nhã như thế này chứ. “Tuần sau em phải luyện tập cho tiết mục văn nghệ tham gia lễ kỉ niệm thành lập công ty, sẽ không có thời gian rảnh. Thế nên... cảm ơn anh, tạm biệt.” Thẩm An Nhược tắt máy trước khi Trình Thiệu Thần kịp nói câu tiếp theo.

Tôn Ái Lệ tới bên nắm lấy tay cô: “Thẩm An Nhược, thay mặt toàn thể công nhân viên, chị xin được cảm ơn sự giúp đỡ của em, thứ Ba tuần sau bắt đầu luyện tập, sẽ không mất nhiều thời gian của em đâu, chỉ bốn, năm ngày là xong thôi, sếp Trương có ý muốn tiến cử em, sếp nói năm xưa ở Chính Dương em từng là hạt nhân văn nghệ mà.”

Quá choáng váng, thì ra cô bị cấp trên bán đứng. Còn nữa... cô đồng ý tham gia biểu diễn văn nghệ lúc nào vậy? Lúc này chỉ buột miệng nói ra, quên mất rằng Tôn Ái Lệ vẫn chưa đi khỏi. Đều do cuộc điện thoại lúc này của Trình Thiệu Thần hại cô, đúng là đồ quý.

“Chị Ái Lệ,” trước lúc quản lý Tôn lòng đầy mẫn nguyện rời đi, Thẩm An Nhược gọi to, mỉm cười đề xuất, “Sếp Trương hát hay lắm. Nếu muốn tổ chức chi bằng mời sếp Trương và sếp phó Lý cùng song ca một bài hát cách mạng, thế có phải làm lòng người phấn chấn hơn không?” Cháu xin lỗi chú Trương là cháu hại cháu trước.

“An Nhược, ý kiến của em quá tuyệt vời, một lần nữa chị thay mặt toàn thể công nhân viên cảm ơn em.” Tôn Ái Lệ lại nhiệt tình vỗ vai cô, “Chẳng trách không chịu gặp mặt em trai chị, hóa ra là có người khác rồi. Nhất định

phải đẹp trai lắm, chỉ nghe loáng thoáng qua giọng nói là đoán được rồi. Thịnh thoảng chúng ta cũng nên mềm yếu một chút, đừng để đám đàn ông sợ chạy mất, ra ngoài ăn một bữa cơm thay đổi không khí một chút cũng đâu phiền hà gì. Cố lên!”

Thì ra toàn bộ cuộc điện thoại chị ấy đều nghe cả, may mà Trình Thiệu Thần cũng không nói nhiều, nếu để chị biết đó là thần tượng mới nổi gọi điện tới, không hiểu sẽ phản ứng ra sao.

Thẩm An Nhược thu dọn hết đồ đạc, chuẩn bị ra về thì điện thoại lại đổ chuông.

Thật ra cô không nên nghe, vì Trình Thiệu Thần chỉ gọi đúng ba lần, không bao giờ có lần thứ tư, nhưng không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào cô lại nghe.

“Tối mai anh đến đón em, em ở công ty đợi anh hay muốn về nhà trước?” Giọng Trình Thiệu Thần vẫn rất êm tai.

“Tối mai em có hẹn rồi.”

“Hẹn với cục trưởng Lý vụ Kế hoạch? Mai ông ấy đi công tác, tuần sau mới về. Thế nên chắc chắn em rảnh.” Trình Thiệu Thần nhẹ nhàng nói.

Lần này Thẩm An Nhược tức muốn hộc máu. Năm phút trước cô nhận được điện thoại của cục trưởng Lý xin lỗi vì vừa nhận được việc đột xuất, phải đi công tác cùng nhân viên có liên quan trong một dự án lớn của thành phố, do vậy bữa tối ngày mai của bọn họ phải hủy bỏ. Giờ cô đã biết đâu là cái dự án phá hỏng kế hoạch của cô rồi.

Ngày hôm sau, lúc Thẩm An Nhược đến chỗ hẹn với Trình Thiệu Thần, vẫn chưa thể nghĩ ra tại sao bản thân không có chút dũng khí nào để thẳng

thường từ chối lời mời của anh. Có lẽ cô không muốn mối quan hệ này bị đóng băng, nếu sau này không thể thành bạn bè, cũng không nên là kẻ thù, cô không giỏi gây thù chuốc oán với người khác. Hơn nữa, Trình Thiếu Thần lại là khách hàng quan trọng của Hoa Áo, xuất phát từ trách nhiệm công việc, cô cũng không nên tùy tiện đắc tội với anh. Lý do thứ hai này mới là nguyên nhân chủ yếu.

Cô gặp anh ở nơi hẹn, Trình Thiếu Thần lại cho xe đưa cô lòng vòng quẹo vào khu phố cổ, anh tự mình cầm lái, đây cũng là chiếc xe ngày trước anh dùng.

Một quán ăn rất kín đáo nằm lọt trong khu dân cư, từ ngoài nhìn vào quán rất nhỏ, hết như ngôi nhà bình thường, bước vào rồi mới thấy thật lớn, không chừng chiếm hết một tầng nhà; đại sảnh được thiết kế dựa theo góc nhìn của trẻ thơ, trông như mô hình nông thôn thu nhỏ, từ những cây cầu nhỏ cong cong vắt ngang dòng nước, cho đến những bụi cây bụi hoa xanh um, đu quay, xích đu, ngựa gỗ đặt rải rác khắp chốn; bàn ghế được làm từ gốc cây, tất cả đều rất mộc mạc, giản đơn, hết như được trở về với tuổi thơ, thậm chí còn mắc cả võng, có người đang nằm trên đó nghỉ ngơi, đung đưa qua lại. Không giống một quán ăn mà giống nơi vui chơi, vì đồ trang trí ở đây đều là những loại đồ chơi hết sức đơn giản của thiếu nhi, những quyển sách bằng tranh đã không còn phát hành từ lâu, thậm chí cả những mô hình các nhân vật hoạt hình từ vài thập niên trước như *Lulu, The Flower Angel*^[1], *Xi Trum*, hay cả *Cảnh sát mèo đen*^[2], những thứ này hiện rất khó kiếm được bên ngoài mà ở đây lại bày la liệt đủ loại, cũng không sợ bị người ta tiện tay cầm mất. Anh vẫn luôn tìm ra những nơi khác lạ như thế này.

[1] Tên một bộ phim hoạt hình nổi tiếng của Nhật Bản những năm tám mươi.

[2] Tên một bộ phim hoạt hình của Trung Quốc sản xuất năm 1984.

Thẩm An Nhược vắn dây cót một con gà đồ chơi, xem nó gật gù đi trên mặt đất. “Hồi bé em có rất nhiều đồ chơi loại này, còn sưu tập được mấy

trăm cuốn sách bằng tranh cho thiếu nhi, về sau không hiểu mất đâu hết.”

“Em thích gì thì cứ mang về đi.”

“Anh là chủ à?”

“Của bạn anh, anh có góp chút vốn.”

“Mở ở nơi khuất nẻo thế này thì lời lãi làm sao?”

“Thực ra vốn chỉ mở cho bản thân chơi thôi, về sau bọn họ cảm thấy chi bằng cho những người cùng sở thích thưởng thức. Kiếm tiền chỉ là chuyện nhỏ.”

“Đúng là thú vui xa xỉ của người có tiền.”

Trình Thiệu Thần cười, không nói gì. Hai người ngồi ở góc trong cùng, phục vụ đã đến ghi đồ. Thực đơn cũng rất đặc biệt, bên trong có rất nhiều món ăn vặt ngày xưa.

Thẩm An Nhược ăn rất nhiều, những lúc cô không muốn nói gì thường chỉ ngồi ăn. Trình Thiệu Thần thì vẫn ăn rất ít, khi ăn cũng từ tốn, vừa ăn vừa ngắm cô.

“Trước nay em không ăn uống điều độ, cũng không ăn kiêng, tại sao vẫn không có tí thịt nào vậy?”

“Mẹ em nói là vì em suy nghĩ nhiều quá.” Thẩm An Nhược từ tốn trả lời.

Trình Thiệu Thần khẽ cười, đoán đo một chút rồi rụt rè hỏi: “Bác... Bó em, dạo này bệnh tim đã khá hơn chưa?”

Thẩm An Nhược im lặng một lát, tim của bố có chút vấn đề, hai tháng trước mới phát hiện ra, không hiểu vì sao anh biết được. “Không sao rồi, chỉ là chút bệnh vặt.”

Hai người không nói nhiều với nhau vì không tìm ra chủ đề đặc biệt an toàn, nhưng không khí rất thân thiện, cứ như hồi họ mới biết nhau. Trình Thiệu Thần lặng lẽ uống nước, Thẩm An Nhược cầm một khối rubic lên xoay qua xoay lại, cuối cùng đến một mặt cũng không ghép xong. Càng lớn tuổi, chỉ số IQ của con người càng giảm đi, rõ ràng trước đây cô rất giỏi. Phát hiện ra sự thật tàn khốc ở một nơi đầy đồ chơi và kí ức tuổi thơ như thế này, đúng là quá đau lòng. Thẩm An Nhược đặt khối rubic sang một bên rồi tìm món đồ chơi thứ hai, lúc quay lại đã thấy Trình Thiệu Thần xếp xong mặt mà cô còn chưa lại một miếng khi nãy.

“Anh xếp mặt màu xanh ở phía dưới đi.”

Chưa đến một phút Trình Thiệu Thần đã xoay xong, Thẩm An Nhược cảm thấy vô cùng buồn phiền: “Thế anh có thể lắp được cả sáu mặt không?”

Anh mất chưa đến năm phút để xoay lại thêm một lần nữa rồi đưa cô kiểm tra. Thẩm An Nhược không cam tâm nhưng không thể không phục. Có một số người thông minh bẩm sinh mà.

“Thực ra đều có kỹ xảo thôi, giống như công thức toán học, nhớ được thì không khó.” Trình Thiệu Thần giải thích cho cô, “Em muốn học không?”

“Không, chẳng có tính sáng tạo gì cả.”

“Nhưng có thể ngăn ngừa thoái hóa não.”

“Con người không thắng được ông trời, chi bằng thuận theo tự nhiên, thoái hóa thì cứ thoái hóa, quên được thì cứ quên.”

Trình Thiếu Thần từ đầu đến giờ vẫn hờ hững, giờ đây lại chăm chú nhìn cô như đang suy nghĩ gì đó. Thảm An Nhược thản nhiên nhìn lại anh, một lúc lâu sau, Trình Thiếu Thần cup mắt xuống trước, chỉ nhìn thấy hàng mi dài của anh.

Anh dùng thìa gạt gạt bát cháo của mình: “Gần đây cứ nghĩ lại chuyện ngày trước, kể cả những người và chuyện xưa nay không thể nhớ nổi cũng đột nhiên nhớ ra, rõ mồn một ngay trước mắt. Trước đây bố đã từng nói với anh, nếu con người bắt đầu hoài niệm thì lòng đã bắt đầu già đi, nhưng lúc đó anh không hiểu.”

Thảm An Nhược im lặng, đến khi anh ngược mắt lên, cô mới nhìn vào mắt anh, từ tốn nói: “Trình Thiếu Thần, em cũng là một trong những thứ anh nhớ lại, đúng không?”

Thảm An Nhược theo đúng lịch cùng một số em sần sần tuổi nhau tập điệu Khúc tùy hứng XX, đều là người tốt nghiệp đã hơn năm năm, chức vị không quá khác biệt, kinh nghiệm cũng không hơn nhau là mấy, bình thường rất thân thiết, bây giờ cùng nhau làm loạn, có rất nhiều kỉ niệm chung, thật sự rất vui vẻ.

Đám con gái “trẻ tuổi” này, mỗi lần tập được nửa tiếng lại đòi nghỉ ngơi mười lăm phút, thực ra toàn tán chuyện. Ngày thường đều nói chuyện công việc, thỉnh thoảng mới nói mấy câu chuyện phiếm vì không có nhiều thời gian, bây giờ thời gian thoải mái hơn mới có thể nói chuyện trên trời dưới biển. Ngày đầu tiên tám về chuyện tình của Momoe Yamaguchi và Tomokazu Miura^[3] rồi chuyển sang vì sao vẻ nam tính lạnh lùng như Ken Takakura không còn thịnh hành nữa, giờ đi đâu cũng thấy những anh chàng đẹp như con gái, thật đáng sợ.

[3] Ca sĩ người Nhật.

Đến tối, Thẩm An Nhược lái xe về nhà, kênh giao thông đang phát bài Tình ca hai vì sao của Hứa Quan Kiệt, giai điệu của bài hát luôn làm cho người nghe thấy lòng chùng xuống. Cô đưa mắt nhìn ra ngoài, ánh đèn đường, đèn giao thông loang loáng như những vệt sao, trong lòng không khỏi cảm thấy ngạc nhiên, đâu khác gì trước đây, đến cây cối cũng chưa nẩy mầm, mà sao ai ai cũng hoài niệm lại quá khứ một cách kì lạ như vậy? DJ trên đài liên tục nói: “Những năm tháng đã từng bị chúng ta lãng quên nay từng chút được gọi lên trong lòng. Lúc đó chỉ cảm thấy bình thường, giờ ngoảnh đầu lại thấy tiếc ngẩn ngơ...” Lại đang ba hoa gì đây không biết.

Tiếp theo là bài Năm tháng trôi tựa như dòng nước của Mai Thụ, bài hát này là một trong số bài hát yêu thích của Thẩm An Nhược, nhưng cuối cùng cô lại với tay tắt đi.

Thẩm An Nhược không tìm được nhớ lại cuộc gặp lần trước với Trình Thiệu Thần, kì thực cũng chỉ mấy ngày trước thôi, về cơ bản họ lại chia tay nhau trong bầu không khí chẳng lấy gì làm vui vẻ.

Anh luôn nhẫn nhịn cô, cô biết, đến mức cô nói ra những câu vô lễ anh cũng coi như không nghe thấy. Về sau không còn gì để nói, không khí quá trầm lắng nên Thẩm An Nhược nói: “Cảm ơn bó hoa anh tặng, em vẫn chưa có cơ hội gặp mặt để nói lời cảm ơn.”

“Hoa nào?” Trình Thiệu Thần khựng lại.

“Là bó tulip, cũng lâu rồi.” Còn giả vờ sao, thật buồn cười.

“À, hôm đó à.” Trình Thiệu Thần giật mình nhớ ra, “Hóa ra Đàm Phân tặng thật.”

Thì ra là như vậy. Anh chỉ thuận miệng nói một câu, còn trợ lý lại coi như “thánh chỉ” mà chấp hành. Thẩm An Nhược không nói gì nữa, không

ngờ Trình Thiếu Thần còn nhẫn nại giải thích. “Có một hôm anh nhìn thấy một bức tranh nhung thêu phong cảnh của Hà Lan, nhớ dáng vẻ em thêu tranh ngày ấy, lại nhớ tới chúng mình đã từng đi nghỉ ở Hà Lan nên gọi điện hỏi Đàm Phân cửa hàng hoa có bán tulip trắng không.”

Anh không giải thích có khi lại tốt, Thẩm An Nhược nhớ rằng anh ghét nhất là phải giải thích với người khác nên nhìn anh cười dịu dàng: “Có người nói một người thành công có thể suy nghĩ nhiều thứ một lúc, xem ra quả nhiên là như vậy. Chỉ có điều, cùng đi dạo phố với người đẹp mà lại nghĩ đến vợ cũ, thế thì thất lễ với mỹ nhân quá.”

Trình Thiếu Thần im lặng nhìn cô một lúc, ngay cả vẻ mặt khác lạ cũng không có, Thẩm An Nhược hơi nghi ngờ, phải chăng hôm đó anh cũng nhìn thấy cô? Trình Thiếu Thần chậm rãi mở lời tựa như vừa nói vừa cân nhắc từng từ: “Thật trùng hợp, hóa ra hôm ấy em cũng ở đó. Sao không qua chào một tiếng?”

“Sợ người đẹp bên cạnh anh hiểu nhầm.”

“Lúc đó anh cùng...” Trình Thiếu Thần khẽ nhíu mày suy nghĩ, “Chắc là Doanh Doanh, cô ấy là em gái của một người bạn học, từ nhỏ đã quen biết nhau, cũng có thể coi là khách hàng.”

“Anh không cần phải giải thích, đâu có liên quan gì đến em.” Thẩm An Nhược điềm nhiên như không có chuyện gì.

Bộ mặt mới giả dối làm sao, Thẩm An Nhược vừa nhìn Trình Thiếu Thần với ánh mắt khinh khỉnh vừa nhủ thầm, sao tự dưng anh lại kiên nhẫn giải thích từng chuyện một như vậy, nếu là trước đây anh nhất định sẽ cười lạnh lùng rồi tìm cách chế giễu cô. Rõ ràng khi cô có tư cách hỏi, những câu như vậy cô còn lười chả muốn thốt ra lời, vừa rồi cô cố tình làm ra vẻ chanh chua, đố kỵ, căn bản là muốn anh mất kiên nhẫn mà trở mặt trước, không

thì hà tất phải làm thế, cần gì phải nói những lời như vậy, chẳng bằng giữ lại chút phong độ cho bản thân.

Có lẽ cũng biết cô đang cố ý gây sự, lúc hai người từ biệt, Trình Thiếu Thần nói: “Chúng ta có thể nói chuyện một cách bình thường được không? Dù sao quen nhau như vậy cũng được xem là có duyên, không thể thành vợ thành chồng thì làm bạn cũng được mà.”

Con người này khi đứng trên lập trường một người bạn nói chuyện thì rất phong độ đúng mực, thái độ bình tĩnh, ánh mắt trong veo, “thuần khiết lại vô tội”. Thẩm An Nhược không chịu nổi chọc ngón tay vào cánh tay anh: “Anh Trình anh có biết để làm bạn của nhau, điều kiện đầu tiên là gì không?”

Ánh mắt Trình Thiếu Thần dần lộ vẻ khó hiểu Thẩm An Nhược tiếp tục nói, giọng lạnh lùng, thản nhiên: “Em nói cho anh biết, là tôn trọng, tôn trọng lẫn nhau. Anh đến hẹn em ra ngoài cũng phải giữ thủ đoạn, bây giờ lại nhắc đến hai chữ ‘bạn bè’ trước mặt em. Lẽ nào anh không thấy buồn cười sao?”

Trở mặt đi, mau trở mặt đi, sau đó cô sẽ được về nhà. Kết quả là, Trình Thiếu Thần lại cười nói: “Cả tối em cố tình gây khó dễ cho anh là vì chuyện này à? Thẩm An Nhược, không phải lần đầu tiên em biết anh, em cảm thấy anh có nhất thiết vì muốn hẹn một người con gái đi ăn tối mà phải lợi dụng cả người có chức có quyền không?” Anh đang cười, vừa dịu dàng vừa lễ độ nhưng ánh mắt thì sắc lạnh, “Cục trưởng Lý đi công tác vì dự án của An Khải là bởi nhận được thông báo đột xuất của tỉnh, cho nên anh mới biết em có hẹn với ông ấy. Anh nói rõ chuyện này ra là không muốn em có cơ hội lấy cớ. Em mất công rửa thềm anh cả tối nay rồi, lẽ nào hình ảnh của anh trong lòng em xấu xa như thế?”

“Tạm biệt, cảm ơn đã mời cơm.” Thẩm An Nhược mở cửa, lên xe của mình mà không ngoảnh đầu lại. Nhạc trong xe đang vang lên bài Chi bằng không gặp. Thật ra bài hát này có bản bằng tiếng quốc ngữ^[4], tên là Đã lâu không gặp, giai điệu và phối nhạc không thay đổi nhưng ý nghĩa lại hoàn toàn khác. Chả trách trong hai bản này cô không nghe quen bản quốc ngữ, thì ra là vì chưa đạt được cảnh giới đó.

[4] Tiếng Trung phổ thông.

Chủ đề buôn chuyện trong hai tiếng mỗi tối ở lại luyện tập khiêu vũ của mấy bà chị không còn trẻ trung trong giờ giải lao ngày càng sôi nổi, hôm qua còn ép mọi người nói có nụ hôn đầu lúc mấy tuổi, mỗi tình đầu là theo đuổi người ta hay được người ta theo đuổi, ai không chịu trả lời phải hứng chịu công kích của mọi người. Vì hôm nay là ngày cuối cùng, họ chẳng kiêng dè gì hết hỏi thẳng về chuyện lần đầu tiên của mọi người có thành công hay không.

“Ôi, thật ngại quá, lúc đó chị đúng là một đứa khờ, cái gì cũng không biết, cứ lơ ma lơ mơ nên bị lừa, mãi về sau mới biết hóa ra là như thế nào.”

“Trời, mắt mặt chưa kìa, chưa từng xem phim A, đến một quyển sách có cảnh nhạy cảm cũng chưa đọc qua à?”

“Đừng cười cô ấy nữa, năm đó chị và chồng, rõ ràng là đã xem và bắt chước theo phim A mấy lần rồi, thế mà đến lúc thực hiện, ôi, thật quá khó.”

“Ồ.”

“Đáng thương quá.”

“Em đúng là bất hạnh đó Mỹ Lệ ạ.”

“Thôi đi, thế chỉ nói lên một điều là chồng chị quá ngây thơ.”

“Thôi đi, bạn trai đầu tiên của em cứ khoe khoang là đầy kinh nghiệm, thế mà... ôi, thôi, không nói nữa, chuyện qua rồi không nhắc lại nữa.”

Thẩm An Nhược thận trọng mím môi, nhưng vẫn có người không bỏ qua cho cô: “An Nhược, trợ lý Thẩm, cô Thẩm, đừng cho rằng không nói gì thì mọi người quên mất em. Lần đầu của em phải đến lượt thứ mấy mới thành công? Cảm giác ra sao? Mau nói đi!”

Đến tận lúc về đến nhà Thẩm An Nhược vẫn rất xấu hổ, cô thực ra không có thói quen kể chuyện riêng tư của mình cho người khác biết, lúc ở cùng Hạ Thu Nhận, cô cũng không nhắc đến chuyện này, thế mà vừa nãy suýt chút nữa bị đám yêu nữ này ép cho phải miêu tả phân đoạn trong “cảnh giường chiếu”, đúng là đáng sợ. Ngạn ngữ có câu, ba người phụ nữ thành một vở kịch, cái kiểu làm việc tăng ca này thật chẳng khác gì đang ở trong một trường quay.

Đến tối, cô lục tìm mấy đĩa phim cũ, không hiểu sao lại lấy đĩa phim *Hỷ Yến*^[5] ra xem. Anh Triệu Văn Tuyên thời trẻ đúng là làm mê đắm lòng người, đồ Tây đứng đắn phăng phiu, đẹp đẽ như ngọc, lúc ở nhà mặc đồ ngủ thêu, má lúm đồng tiền lấp ló, vẻ mặt như trẻ con.

[5] Một bộ phim của đạo diễn Lý An, nói về một người đồng tính nam từ Đài Loan nhập cư đến Mỹ. Anh cưới một cô gái từ Trung Hoa đại lục để làm vui lòng cha mẹ mình và để cho cô này có được một thẻ xanh.

Thẩm An Nhược bỗng thấy chướng mắt. Kỳ lạ, có lẽ là tại lâu quá không xem phim của anh, bây giờ không tìm lại được cảm giác như hồi thiếu nữ, xem được nửa liền tắt đi.

Cô lại ngủ mơ, đã lâu lắm rồi cô không mơ. Các tình tiết hệt như trong phim, nhân vật chính được thay bằng cô và Trình Thiếu Thần, tiệc cưới vui

vẻ náo nhiệt không gì sánh được, các tiết mục mãi không hết, bạn bè của họ cũng không tỏ thái độ khó chịu, chỉ có anh ôm và nắm tay cô lần lượt tới từng bàn mời rượu, đi loanh quanh khắp đại sảnh, uống không biết bao nhiêu chai bia, cô còn dùng miệng mớm đồ ăn cho anh, tiếng cười và tiếng vỗ tay vang lên khắp phòng. Cảnh trong mơ rất thật, hiện rõ mồn một, đến những gương mặt trong sảnh cũng vô cùng quen thuộc. Đúng là cảnh trong phim, bị “hành hạ” như vậy, anh và cô vẫn cười tươi, cười đến cứng hết cả cơ mặt. Trình Thiếu Thần ghé sát vào tai cô khẽ nói: “Cố lên em, còn sáu bàn nữa thôi.” “Chân muốn gãy ra rồi. Anh còn uống được không?” “Anh vẫn trụ được. Sao chân em lại đau? Nửa ngày hôm nay đều là anh dìu em đi, đám phù dâu của em thật đáng sợ.” Bỗng có người gõ mặt bàn: “Cô dâu chú rể không được thì thăm như vậy! Nói to lên cho mọi người cùng nghe!”

Cuối cùng cũng tàn cuộc. Trình Thiếu Thần bị mời uống khá nhiều rượu nhưng vẫn tỉnh táo, về đến nhà, sau khi nôn ra hai lần thì tỉnh hẳn, Thẩm An Nhược nửa quỳ nửa nằm bên cạnh, giúp anh bỏ bớt quần áo, lấy khăn ấm lau mặt lau người cho anh. Anh khép hờ mắt, thì thào: “Anh đã hiểu tại sao người ta sợ ly hôn, đánh chết anh cũng không chịu khổ như thế này nữa.”

Bộ phim vẫn chưa chịu kết thúc, từng khung cảnh, có cảnh tiếp tục chạy, có cảnh dừng lại, hết như đang dựng phim, lóe sáng, tua nhanh. Lại có cảnh hạn chế người xem, mười ngón tay đan chặt, hai thân thể quấn lấy nhau, nhịp thở có phần hỗn loạn... Cảnh trên rõ ràng là giai đoạn còn mặn nồng, cảnh dưới đã nhảy ngay tới khúc mắng mỏ hạ nhục nhau, cô vật lộn, khóc lóc, kiệt sức trong bóng tối, linh hồn cũng ra đi... Thật chân thực, rõ ràng chỉ là người xem, mà sao có thể nhập tâm đến vậy, hết như chính mình trải qua. Ngay sau đó, cô nghe thấy tiếng trẻ con khóc, hình như đang gọi “Mẹ, mẹ”, phía trước vẫn là sương mù dày đặc, cô không nhìn thấy gì cả, muốn kêu cũng không kêu nổi, rồi choàng tỉnh dậy, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, chiếc giường đơn đang nằm ướt sũng.

Thẩm An Nhược ngồi dậy, cổ họng khô rát, bắp chân quả nhiên lại bị chuột rút căng cứng. Cô uống hai cốc nước lớn, đi rửa ráy một chút, lúc bước ra mới phát hiện bên ngoài trời mưa to, sét rạch ngang trời, sấm nổ ầm ầm, đây là tiếng sấm đầu tiên trong năm nay.

Cô bỗng thấy oán hận Trình Thiếu Thần. Dù là sau đêm đó hay là khi ly hôn, cô đều chưa từng hận anh, còn giờ đây, cứ nhớ đến tên anh, cô lại thấy dấy lên một sự kích động mơ hồ. Đều tại anh, rõ ràng có thể tránh xa cô ra, mặc cô sống cuộc sống bình yên một mình, thế mà anh khi thì cố tình khi thì vô ý đến làm phiền cô, làm cho ngày tháng của cô trở nên hỗn loạn vô cùng, khiến cô mất đi sự bình tĩnh vốn có.

Thẩm An Nhược ngồi trong bóng tối một hồi lâu, dần dần nhận ra, cũng không rõ là từ khi nào, cô không sợ đêm tối có mưa to và sấm chớp nữa.

ef

Lúc Thẩm An Nhược ra khỏi tòa nhà của tổng công ty, Giang Hạo Dương đang từ bãi đỗ xe tiến tới.

Khi đó đã tan làm, vì thế lúc anh hẹn cô cùng ăn tối, Thẩm An Nhược vui vẻ nhận lời luôn.

Bọn họ đến một nhà hàng Việt Nam mới mở cạnh bờ biển. Nhà hàng rất lớn, cách bài trí đậm chất cận nhiệt đới, không có phòng riêng mà chỉ có màn hình cỏ, bình phong bằng gỗ thấp cùng mấy cây cảnh lá lòa xòa ngăn cách thành các không gian độc lập nhưng vẫn riêng tư tuyệt đối, không thể nhìn thấy người khác. Bọn họ chọn một bàn gần trong cùng.

Công việc của cô hôm nay khá suôn sẻ nên ăn rất ngon miệng, nhét đầy một bụng tôm bao mía, cua lột rồi đủ thứ điểm tâm. Giang Hạo Dương

uống trà, mỗi món chỉ đụng có một chút, yên lặng nhìn cô ăn. Bọn họ không uống rượu.

“Sao anh không ăn đi?”

“Anh không đói. Trưa có tiệc, mãi mới tan cuộc.”

“Sở thích của anh quái đản thật, chuyên mời người ta ăn cơm chỉ để nhìn họ ăn.”

“Mời em ra ngoài một lần cũng thật khó, mãi mới có được cơ hội này. Gần đây có chuyện phiền phức, gặp người quen cũ thấy tâm trạng tốt hơn hẳn.”

“Kì lạ thật, chẳng lẽ đạo này bệnh dịch hoài niệm đang lan tràn sao.”

“Câu này có diễn cố gì à?” Giang Hạo Dương thờ ơ hỏi, không thấy tiếng cười vừa rồi của cô.

“Không phải, chuyện cười nhạt nhẽo trên mạng thôi.” Thẩm An Nhược thấy trong mắt Giang Hạo Dương nửa phần suy đoán, nửa phần đã hiểu rõ, đột nhiên mất hết hứng thú, “Cái điệu vờ thâm trầm vờ phong độ lúc ăn cơm này của anh chán chết đi được, làm người khác ăn chẳng ngon nữa.”

Giang Hạo Dương bình thản liếc nhìn cô, gấp một đĩa rau lớn trong cái đĩa trước mặt mình lên, lại nhìn sang cô, cuối cùng bật cười.

“An Nhược, trải qua rất nhiều năm thái độ của em với anh mãi mới có thể bình thường trở lại, không còn kỳ quái khó hiểu nữa”

Thẩm An Nhược còn đang nghĩ lại lời nói và hành động khi nãy, nghe anh nói vậy lại càng ảo não: “Cục trưởng Giang, em nào có kì quái, mỗi lần

gặp anh em lại càng kính nể anh hơn đây chứ.”

“Phải, rất kính nể, em không cần phải thông qua đào tạo, trực tiếp tham gia cuộc thi ứng xử xã giao của thành phố được rồi.”

Thẩm An Nhược cũng bật cười.

Lúc Giang Hạo Dương đi trả tiền, Thẩm An Nhược đứng ở tiền sảnh đợi anh. Việc kinh doanh của nhà hàng có vẻ rất tốt, nhiều khách còn không có chỗ ngồi, phải đứng chờ. Tiền sảnh đặt mấy chậu cây lá xanh quanh năm rất cao cùng thác nước nhân tạo, cảnh trí vô cùng đẹp để làm cô ngỡ người ra ngắm, mãi cho tới khi Giang Hạo Dương gọi, cô mới giật mình.

“Sao anh lâu vậy?”

“Tình cờ gặp người quen, đứng lại chào hỏi chút thôi.”

“Hôm nay anh gặp nhiều người quen quá.”

“Có lẽ mùa hoài niệm chuyện cũ đã đến rồi, không phải vừa nãy em đã nói như thế sao.” Giang Hạo Dương nhìn cô, “Vẫn còn sớm, em có kế hoạch gì tiếp theo chưa?”

Vì xe không được tới thẳng bờ biển nên bãi đỗ xe cách nhà hàng hơi xa. Dọc đường có một quán kem Ý, Thẩm An Nhược ghé vào mua hai hộp to, đưa cho Giang Hạo Dương một hộp.

“Trời vẫn còn lạnh, không phải lúc để ăn thứ này. Dạ dày em vốn không tốt, ăn xong lại đau thì đừng có hối hận.”

“Sao hối hận được? Chuyện gì cũng có giá của nó. Anh nghĩ mà xem, nếu anh bỗng nhiên có một ước muốn, rồi thực hiện được luôn, cho dù sau

nay phải trả giá một chút cũng rất đáng mà.”

“Em tìm đâu được nhiều lý lẽ hoang đường thế.” Giang Hạo Dương nhìn cô không đồng tình nhưng cũng chẳng hề ngăn cản.

Anh nói đúng, đã rất lâu rồi bọn họ không bên nhau bình yên thế này, giống hệt như trước đây.

Những cuộc hẹn thi thoảng trước đó đều lạnh lùng xa cách, khách sáo đến giả tạo. Khi ấy Giang Hạo Dương không đề bụng, cô cũng mặc kệ.

Cách đó không xa vang lên tiếng hoan hô, thì ra đài phun nước chiếu tia laser hôm nay chính thức được đưa vào hoạt động. Vô số bọt nước trắng xóa bắn tung tóe, trong màn đêm, ánh sáng laser dệt nên một bức tranh vô vàn màu sắc, biến đổi không ngừng. Người trên quảng trường rất đông, bọn họ ngồi trên ghế đá cách đó rất xa vẫn có thể nhìn rõ.

Cô ăn hết hộp kem, thấy chiếc hộp trên tay Giang Hạo Dương chưa đựng chút nào, đã chảy mất một nửa, thế là tiện tay giặt lấy.

“Em thật chẳng giống trước đây nữa, anh nhớ khi ấy dù thế nào em cũng không ăn uống ở ngoài cơ mà.”

“Lúc ấy còn quá trẻ, phải giả làm thực nữ, chứ nhỡ không lấy được chồng thì sao.”

Giang Hạo Dương cười. “An Nhược, chúng ta quen biết nhau đã hơn mười năm rồi nhỉ?”

“Hơn mười năm? Lâu như thế rồi sao?”

Cả hai cùng im lặng, đài phun nước vẫn đang tiếp tục trình diễn Bản giao hưởng định mệnh được phát, cột nước bắn thẳng lên trời thành một đám mây rồi dần dần tan mất. Thẩm An Nhược đột nhiên bật ra một câu hỏi: “Anh và Gia Mẫn chia tay khi nào vậy?”

“Bọn anh chia tay lúc nào?” Giang Hạo Dương bị câu hỏi chẳng hề báo trước của cô làm cho bối rối.

Thấy mặt Thẩm An Nhược đầy vẻ hoài nghi Giang Hạo Dương kiên nhẫn giải thích: “Chỉ là bạn bè bình thường thôi. Khi ấy cô ấy về nước nửa năm muốn tìm một người đàn ông giúp cô ấy ngăn các đối tượng xem mắt, mà anh cũng vừa hay đang thiếu một người bạn khác giới đi cùng, có cung thì có cầu thôi. Quan hệ của bọn anh bây giờ cũng khá tốt.”

Một kết luận rất thực tế. Thẩm An Nhược im lặng trong giây lát, nhớ lại một số chuyện cũ, khẽ mím môi cười. “Lúc ấy em cứ tưởng chúng ta sắp thành người nhà đến nơi rồi, chuyện đời thật khó đoán...”

“Khó đoán thật, anh cũng chưa từng ngờ rằng bọn em lại như bây giờ.”

“Bên nhau quá lâu khó tránh cảm thấy mệt mỏi.”

“Giống như chạy bền ấy, sẽ có lúc cảm thấy mệt rũ rời, nhưng chịu đựng, điều hòa một chút là ổn thôi. Em còn nhớ không, lần thi thể dục năm ấy em bỏ cuộc giữa chừng, cuối cùng vẫn phải thi lại, khổ sở thêm một lần nữa. Hà tất phải như thế?”

“Anh Giang này, anh không cần phải nhớ chuyện đáng xấu hổ của em như thế đâu.” Năm đó quả thực xấu hổ không để đâu cho hết, tình trạng sức khỏe của cô cực kì kém, chạy được một nửa không thể không bỏ cuộc, sau cùng phải thi lại, bị anh cười nhạo suốt.

Lại im lặng một lúc, Thẩm An Nhược khẽ lẩm bẩm: “Gia Mẫn là một cô gái tốt, anh bỏ lỡ cô ấy thật đáng tiếc. Với lại, chỉ sợ cô ấy không nghĩ như anh thôi.”

“Cô ấy tất nhiên là rất tốt, đáng tiếc bây giờ đã là bạn gái của người khác rồi.” Giang Hạo Dương thản nhiên nói.

Thẩm An Nhược im lặng nhìn anh. Giang Hạo Dương nhìn lại cô, dịu dàng nói: “An Nhược, đời người là thế đấy, thứ mà em đã bỏ lỡ, lúc muốn tìm lại thì đã không còn kịp nữa. Nếu đã mất rồi, chỉ bằng nghĩ cách quên nó đi. Đương nhiên, cũng có lúc em ngoảnh đầu nhìn lại, đột nhiên phát hiện nó vẫn ở chỗ cũ, nhưng chuyện ấy không nhiều đâu, chỉ có thể nhìn mà không thể có được, nếu không nắm bắt, cơ hội sẽ biến mất ngay.”

“Hình như sắp trở gió, chúng ta đi thôi.” Cô đột nhiên ngắt lời anh. Tia laser ở đài phun nước đang phối với khúc nhạc Điệu Valse mùa xuân, những tia nước mỏng manh khẽ bắn ra như đang múa, nhưng nhiệt độ đang giảm xuống, gió rất lạnh, chẳng ăn nhập gì với tiết tấu nhẹ nhàng kia cả.

Trong thời tiết này, ăn kem quả không phải là một ý kiến hay, cả người cô rét run.

“Không phải trước đây em rất thích bản nhạc này hay sao? Chưa nghe hết mà đã đi rồi à?”

“Không nghe nữa, em lạnh rồi.”

Giang Hạo Dương cởi áo khoác đưa cho, cô không hề khách sáo khoác lên ngay, hai người cùng đi đến bãi đỗ xe. Thẩm An Nhược cúi đầu nhưng vẫn có thể cảm nhận Giang Hạo Dương đang nhìn mình, cô ngước lên nhìn lại, anh vẫn không hề né tránh, cứ nhìn cô chằm chằm. Trong ánh mắt ấy có

chút gì đó như đang tìm kiếm, nhưng sự tháu tỏ vẫn nhiều hơn, khiến cô cảm thấy không dễ chịu chút nào.

“Sao em cứ nhắc đến Gia Mẫn mãi vậy?”

“Tuần trước bọn em nói chuyện điện thoại, giờ gặp anh đột nhiên nhớ tới cô ấy.”

“Em muốn nhắc nhở anh chuyện này nên mới chịu ra ngoài cùng anh?” Giang Hạo Dương như vừa hiểu ra, chậm rãi nói, “Vậy chúng ta trao đổi chút đi. Cũng tuần trước, cấp trên của An Khải ăn cơm cùng mấy người trong cục bọn anh, ai cũng uống hơi nhiều, sau đó chồng trước đây bản lĩnh của em tự dưng hỏi anh một câu...”

“Ngày trước anh từng nói em vừa ngu xuẩn vừa tùy hứng, anh nói nghiêm túc đúng không?” Thẩm An Nhược lại ngắt lời anh, “Em vẫn luôn cho rằng mình rất thông minh, lại vừa biết quan tâm đến người khác.”

“Muốn nhìn nhận vấn đề phải đứng ở góc độ thật gần và đặc biệt, mới có thể phát hiện những tính cách em không muốn người khác biết. Đáng tiếc phần lớn mọi người đều không có cơ hội, vì thế chỉ có thể thấy mặt thông minh và biết quan tâm đến người khác của em.” Giang Hạo Dương cười thản nhiên, “Tự em còn không nhận ra sao?”

Trước mặt anh, cô luôn giống một đứa trẻ, vô phương chống trả, vì thế lại cúi đầu không nói câu nào.

“Em không muốn biết anh ta hỏi gì sao?”

“Cục trưởng Giang, trăng đêm nay tròn quá.”

Giang Hạo Dương nhếch môi: “An Nhược, bộ dạng em bây giờ làm anh rất nhớ chuyện trước đây, đáng tiếc anh đã bỏ lỡ quá lâu rồi, đúng không?”

“Rốt cuộc tối nay anh muốn nói cái gì?”

“Vốn dĩ thật sự có lời muốn nói, nhưng có vẻ không cần nữa rồi.” Giang Hạo Dương bình thản nói, “An Nhược, anh nhớ có một ngày rất lâu về trước, em hỏi anh, vì sao chúng ta lại chia tay.”

“Anh ấy hỏi anh vì sao ư?”

Giang Hạo Dương cười: “Cuối cùng em cũng muốn biết rồi sao?”

Thẩm An Nhược nín thở, dán mắt vào đôi môi anh.

“Hôm đó, lúc Trình Thiếu Thần và anh chúc rượu riêng với nhau, bỗng nhiên anh ta hỏi anh: Năm đó sao anh lại vứt bỏ vợ tôi.” Anh nhìn cô, “Có vẻ rất giống em đúng không, cả nội dung câu hỏi cũng không khác nhau.”

Thẩm An Nhược ngẩn ngơ vài giây, ngược mắt nhìn anh: “Hai người các anh trở thành bạn tốt từ lúc nào vậy?”

“Vẫn luôn là bạn tốt đấy chứ. Anh nhớ bữa tiệc đầu tiên sau khi đi làm đã uống rượu với anh ta rồi, lúc đó anh ta mới từ nước ngoài về, bắt đầu gây dựng TZ. Có phải quen biết anh ta còn sớm hơn em nhiều lắm đúng không?”

Cuộc đời này có lúc còn kịch hơn cả kịch, vô lý đến tột cùng. Đến bãi đỗ xe, Thẩm An Nhược cũng chẳng nói gì, cúi đầu nhìn cái bóng của chính mình.

Mỗi câu nói của Giang Hạo Dương đều có ẩn ý khác, hình như chứa vô số tầng ý nghĩa, lúc là dò xét, lúc mong chờ, lúc lại như đang xem kịch. Cô thấy mệt mỏi, chỉ muốn mau mau quay về, chợt nghe thấy anh chậm rãi nhả ra một câu: “Vừa nãy có thật là em không nhìn thấy anh ta?”

Thẩm An Nhược ngẩng phắt lên nhìn anh, nụ cười của Giang Hạo Dương thoáng về kính ngạc: “Hóa ra là thật, anh còn tưởng em đang giả vờ.”

“Anh nói người quen kia chính là anh ấy?”

“Ừ, nhưng anh ta đã nhìn thấy em rồi, đoán chừng bữa cơm này anh Trình ngồi ăn cũng không được thoải mái cho lắm.”

Con người này thật nham hiểm, Thẩm An Nhược thầm thở dài. “Giang Hạo Dương, sao em cứ có cảm giác cả tối nay anh đang chờ xem kịch vui vậy?”

“Ừ, có thể coi là như vậy.”

Thẩm An Nhược nhìn theo ánh mắt của Giang Hạo Dương, thật không ra thể thống gì cả, cô thấy một đám người quen đang đi về phía bãi đỗ xe này, người nào cô cũng đã từng gặp. Ngoài chồng trước của cô còn có luật sư Chu An Xảo, trợ lý Đàm Phân và Tàn Tử Yên.

Đây quả nhiên là mùa thích hợp để hoài niệm chuyện cũ, đặc biệt là vô cùng phù hợp để bạn bè cũ tụ họp.

Thẩm An Nhược thấy hơi bồn chồn, rõ ràng vừa nãy còn thấy lạnh, giờ sau lưng đã ướt sũng mồ hôi.

Mấy người kia còn cách họ một đoạn, nhưng không nhìn về phía hai người, mà bãi đỗ xe rộng như vậy, cô rất muốn vờ như cái gì cũng không biết, cứ thế bỏ chạy luôn. Nhưng cô mới dịch một bước chân, Giang Hạo Dương đã kéo tay cô, thấp giọng nói: “Em không thấy quá mất lịch sự sao?”

Thẩm An Nhược khẽ thở dài, cô đương nhiên hiểu rõ dù không muốn đối mặt với những người kia, nhưng vẫn nên nể mặt đám bạn bè của Trình Thiếu Thần. Nếu kiểu gì cũng phải cho người ta xem kịch thì sao không diễn hay một chút? Nhưng Giang Hạo Dương chắc chắn không biết mối quan hệ của cô với những người đó, bằng không anh nhất định sẽ thông cảm cho lý do cô muốn vất chân lên cỏ tháo chạy như thế.

Quả thực đám người đó lúc đầu không nhìn thấy hai người, suốt cả quãng đường cười nói vui vẻ, loáng thoáng nghe Chu An Xảo mắng: “Chà, tối nay cậu uống hết một nửa số rượu còn không gục, giờ lại biết xấu hổ mà vờ say ư?” Trình Thiếu Thần nói: “Đã nói với cậu rồi, bữa rượu trưa nay tôi uống còn chưa tỉnh đây.” “Được rồi, được rồi, hôm nay tha cho cậu, hôm khác lại...” Anh ta im bật ngay sau khi nhìn thấy hai người bọn họ. Cảnh tượng thật đặc sắc biết mấy, mỗi người đều có đầy đủ lý do để lúng túng và xấu hổ, nhưng ai cũng rất ung dung thản nhiên, chỉ trong vài giây đã nhanh chóng đổi thành thái độ vui vẻ hòa nhã như gặp lại bạn cũ.

“Trùng hợp quá, lại gặp rồi.” Không ngờ Trình Thiếu Thần mở lời trước, khẽ gật đầu thăm hỏi, vẻ mặt và giọng nói đều đúng mực đến nỗi không thể bắt bẻ gì, cũng chẳng còn vẻ gì là say rượu nữa.

Anh nói xong câu này, thản nhiên nhìn cô, ánh mắt bình tĩnh mà thân thiện.

Trước đây xem tin tức giải trí, một diễn viên nào đó đã nói, tiền bối của cô ta là tay lão luyện, lúc diễn chỉ cần theo sự dẫn dắt của người đó là tự nhiên có thể nhập vai. Cô vẫn luôn không hiểu, cứ nghĩ rằng kỹ thuật diễn

của đối thủ càng cao siêu thì chẳng phải đối phương càng chịu áp lực hay sao? Bây giờ cô dần có thể cảm nhận sự huyền diệu đó rồi. Ở đây chỉ cần hai cao thủ có thể không chế được cục diện, những người khác chỉ phải phối hợp tích cực là được, vì thế ai cũng diễn rất tròn vai.

Đoạn kịch này rốt cuộc cũng diễn xong, bọn họ tạm biệt nhau, lại phát hiện cả chỗ đỗ xe cũng rất gần, chỉ cách có một hàng. Như vậy lúc Trình Thiệu Thần đến thì đã biết cô ở gần đây, sau đó lại trùng hợp vào cùng một nhà hàng, anh đương nhiên nhớ biển số xe cô, trong lòng cô đột nhiên nảy ra suy nghĩ này.

Lúc Thẩm An Nhược chuẩn bị ngồi vào ghế lái, mới nhớ ra trên người còn khoác áo ngoài của Giang Hạo Dương, vì thế cởi ra đưa cho anh. Hơi xấu hổ, những người kia còn đứng bên ngoài, nhưng cô cố gắng không nhìn họ. Từ gương chiếu hậu, cô thấy Tần Từ Yên lên xe của luật sư Chu, mở cửa xe thò tay ra ngoài vẫy vẫy, cũng vẫy cả tay với cô, cô mở cửa sổ xe đáp lại, nghe thấy giọng của Đàm Phân: “Anh uống nhiều rồi, để em lái cho.”

“Không phải em vẫn chưa khỏi sao? Anh chạy xe chậm là được rồi, lên xe đi.”

Đàm Phân cười: “Em từ chối ngồi xe người uống rượu cầm lái, hay là gọi điện bảo tài xế đến đón anh?”

Lái xe ra ngoài thật chẳng dễ dàng gì, Thẩm An Nhược cẩn thận cho xe ra, đỗ lại, lại nghe thấy Giang Hạo Dương nói: “Nếu không ngại thì để tôi tiễn hai người một đoạn.” Hóa ra vở kịch này vẫn chưa kết thúc.

“Cảm ơn, lát nữa tài xế sẽ đến thôi.” Giọng của Trình Thiệu Thần vang lên.

“Vậy thì tốt rồi, cảm ơn nhé. Tôi đột nhiên nhớ ra phải về nhà trước mười một giờ để liên lạc với một người bạn. Giám đốc Trình, anh nhớ đợi tài xế nhé, đừng tự lái xe đấy.” Giọng của Đàm Phân.

“Sao em lại làm phiền Cục trưởng Giang thế?”

“Trước đây em chưa nói sao, em và Cục trưởng Giang ở cùng một khu, thuận đường mà.”

Giang Hạo Dương cười: “Đúng thế, chúng tôi cũng coi như là hàng xóm đấy.”

Thẩm An Nhược sắp lái xe ra khỏi bãi, tốc độ cực kì chậm, từ gương chiếu hậu thấy quả nhiên Đàm Phân đã vút bạn học cũ kiêm sếp của mình lại, ngồi lên xe Giang Hạo Dương đi mất, còn Trình Thiếu Thần mở cửa xe của mình, ngồi vào, đoán chừng không định đợi tài xế đến.

Thật khổ cho đám người kia đã mất công diễn trò, nếu cô không phối hợp một chút thì thật là không biết điều. Thẩm An Nhược hít sâu vài lần, quay đầu xe đến bên Trình Thiếu Thần trước khi anh lái xe ra. “Lên xe.”

Phần căng thẳng nhất đã qua, khi chỉ còn hai người trong khoảng không gian chật hẹp không khí đã dục đi rất nhiều.

“Anh đang ở đâu?”

Nơi Trình Thiếu Thần nói là một khách sạn. Thẩm An Nhược nhìn anh nghi ngờ nhưng không nói gì, anh thích ở đâu cũng chẳng liên quan gì tới cô.

“Trợ lý Đàm sao vậy?”

“Trước đây cô ấy bị tai nạn xe.”

“Có sao không?”

“Người thì không bị thương, nhưng một thời gian dài không dám lái xe.”

“Ừm.”

Sự im lặng làm không khí trong xe trở nên lúng túng, nhưng thực sự không có quá nhiều chuyện để nói. Qua một lúc lâu, Thẩm An Nhược mới nghĩ ra chủ đề thứ hai.

“Chị Tịnh Nhã và mọi người vẫn khỏe chứ?” Rõ ràng cô vẫn thường xuyên liên lạc với chị.

“Ừ, chị ấy khỏe, mẹ và anh cả cũng ổn.”

“Vậy là tốt rồi.”

“A Ngu nhờ anh chuyển lời hỏi thăm em.”

Đoạn đối thoại nhạt toẹt như nước lã, chẳng có mùi vị gì cả. Tác dụng phụ của hai hộp kem bắt đầu xuất hiện, dạ dày của cô đau lâm râm, còn Trình Thiệu Thần cũng day day trán, hơi cúi đầu, không nói câu nào, bộ dạng có vẻ rất khó chịu. Thẩm An Nhược đưa cho anh một chai nước.

“Trưa nay uống hơi nhiều, lúc tối còn bị A Xảo chuốc cho bao nhiêu.” Trình Thiệu Thần giải thích.

“Đều là người quen cả, uống ít đi một chút cũng được mà.”

“Tâm trạng cậu ta không tốt, muốn tìm vài người bạn học giải sầu.”

Với thời tiết này, thì ra ai cũng có tâm sự riêng, hoài niệm riêng, đúng là căn bệnh lây truyền.

Cô dừng xe lại bên đường. “Em xuống mua vài thứ.” Sau vài phút cô quay lại, Trình Thiếu Thần lười nhác dựa vào ghế, một tay đặt lên cửa xe đã hạ xuống, trên tay còn kẹp một điếu thuốc đang cháy dở, bản thân ngẩn ngơ. Thấy cô quay lại, anh thu tay về, mở hộp đựng tàn thuốc để dập.

“Không sao đâu, anh cứ hút đi.”

Trình Thiếu Thần vẫn dụi dụi điếu thuốc, có lẽ mới hút được mấy hơi. Chắc anh vẫn nhớ cô ghét mùi thuốc lá, mỗi khi anh hút thuốc cô lại mở hết tất cả các cửa sổ ra, vì thế anh rất ít khi hút trước mặt cô.

Thẩm An Nhược đi mua thuốc đau dạ dày, uống vài ngụm nước khoáng cho trôi xuống. Trình Thiếu Thần quay sang nhìn cô, cô mỉm cười miễn cưỡng: “Ăn phải chút đồ lạnh.”

“Nước cũng lạnh mà, tìm hàng cháo nào ăn tạm cái gì nóng nóng đi.”

“Không cần đâu, lát nữa là khỏi mà.” Thẩm An Nhược do dự một chút, đưa hộp thuốc còn lại cho anh.

Thuốc dị ứng, lúc anh lấy chai nước khoáng cô đã nhìn thấy cổ tay anh có những nốt đỏ. Anh chỉ cần uống nhiều loại rượu, đầu tiên là tay, sau nửa tiếng thì cả người nổi mẩn đỏ, nếu không uống thuốc sẽ trần trọc không ngủ nổi, nghiêm trọng hơn thì bị sốt, nhưng sáng hôm sau là lại bình thường. Trình Thiếu Thần vô cùng ghét uống thuốc, mỗi lần bắt anh uống thuốc là như đi đánh trận, bày đủ trò lừa, dỗ, ép, quát nhưng vẫn chẳng ăn thua.

Trình Thiếu Thần cúi đầu nhìn mấy viên thuốc trong tay mình, lật trái, lật phải, quan sát rất chăm chú.

“Anh lại uống nhiều loại rượu một lúc à?”

“Tôi nay A Xảo tổ chức trò chơi, ai thua sẽ phải uống rượu thay đội thắng, bọn anh có bốn người uống ba loại rượu.”

“Anh thua nhiều lần lắm à?”

“Tôi nay tâm trạng không tốt, bọn họ lại còn hùa nhau đối phó với anh.”

Cuối cùng anh vẫn không chịu uống chỗ thuốc đó, chỉ lẳng lặng nhét vào túi áo.

Thẩm An Nhược cũng không nói thêm lời nào, chăm chú lái xe. Đã gần nửa đêm, nhưng vì đây là con đường sầm uất, xe cộ vẫn nườm nượp qua lại, ánh đèn từ chiếc xe đằng trước chiếu thẳng về phía này, chói đến mức cô không mở nổi mắt. Bỗng nhiên chiếc xe phía sau đi sai luật vọt lên, áp sát vào xe cô, theo phản xạ cô bẻ vô lăng một chút, nhưng hơi quá đà, có người đã nhanh tay hơn cô, giúp cô chỉnh lại vô lăng. Thực ra trong lúc nguy cấp, Trình Thiếu Thần nắm lấy tay phải của cô, nhưng khi nguy hiểm qua đi anh vẫn không buông ra, chỉ lỏng tay một chút, nhẹ nhàng nắm tay cô. Nhiệt độ ban đêm rất thấp, tay cô lạnh như băng, còn tay anh thì vô cùng ấm áp, khiến da cô bỏng rát. Bọn họ cứ như vậy rất lâu, chẳng ai nói với ai câu nào, cho tới lúc sang số dừng xe, cô nhẹ nhàng rút tay ra, trong nháy mắt lại bị anh nắm chặt. Sau hai lần cố rút ra, cuối cùng anh cũng chịu buông.

“Anh uống thuốc đi, hai viên thôi. Nếu bệnh tình nghiêm trọng, đêm sẽ sốt mê man đó.” Thẩm An Nhược vừa nói vừa tự trấn tĩnh lại bản thân.

“Không nghiêm trọng tới mức đó đâu, hôm nay anh cũng không uống nhiều.” Dù nói vậy nhưng Trình Thiệu Thần vẫn tiện tay lấy thuốc từ vỉ ra, đặt trong lòng bàn tay nhìn một lúc lâu, cuối cùng hùng dũng hiên ngang nuốt xuống, gương mặt đầy vẻ vì nghĩa quên thân.

Thẩm An Nhược khẽ nhếch môi, tới khi Trình Thiệu Thần nhìn, cô mới phát hiện ra mình đang cười, dần thu nụ cười lại. Đây là nụ cười đầu tiên trong tối nay sau khi gặp Trình Thiệu Thần.

Lúc ấy cũng đã đến khách sạn của Trình Thiệu Thần, cô lái xe tới thẳng cửa chính, ngay lập tức có lễ tân ra mở cửa xe, sau xe cô vài mét cũng có một chiếc xe đứng đợi thế chỗ họ. Trình Thiệu Thần do dự một chút rồi mới xuống xe, hai người nhìn nhau, thực ra cũng chỉ nói một vài câu tạm biệt thông thường.

“Cảm ơn em.”

“Không có gì.”

“Tạm biệt.”

“Ngủ ngon nhé.”

Chương 15

Thời tiết dần ấm lên, cây cối đâm chồi nảy lộc xanh biếc, chỉ trong một đêm, những bông hoa đã đua nhau nở rộ.

Tâm trạng của Thẩm An Nhược bỗng trở nên rất tốt, sáng hôm thứ Sáu, trên bàn làm việc của cô đã chất đống hoa tươi. Thực ra cô cũng thường xuyên nhận được hoa, ai bảo phụ nữ độc thân là của hiếm chứ. Nhưng hôm nay thật ngoài sức tưởng tượng, tất cả chỉ vì bữa tiệc chúc mừng tối qua.

Bữa tiệc mừng ba tuổi tối qua tổ chức trong hội trường của villa, chừa lại rất nhiều chỗ cho khách mời. Các tiết mục hết sức sôi nổi tung bừng, đám chị em lớn tuổi bọn cô mặc váy bảy màu lên sân khấu nhảy điệu gypsy đã luyện tập trong cả một tuần liền; còn đám đàn ông ở dưới bục lời ra nào kèn nào chiêng mà đám trẻ con hay chơi, vừa thổi vừa gõ bập mạng, lúc kết thúc còn kêu gào: “Quản lý Tôn, chị thật tuyệt vời! Trợ lý Thẩm, tôi yêu cô!” Cứ như thế, âm ỉ khiến cả hội trường cười ồ lên. Bọn cô nhìn kĩ mới biết, hóa ra là đám nhóc ở phòng kĩ thuật dưới sự chỉ đạo của Lâm Hồ Thông.

Tiết mục tiếp theo là màn tuyên dương một bảo vệ đột trước vì làm việc nghĩa mà bị thương, tổng giám đốc Trương và phó tổng Lý lên trao thưởng cho cậu ta, MC hỏi nguyện vọng lớn nhất năm nay của cậu là gì. Cậu chàng không quen đứng trước chôn đông người, lắp ba lắp bắp mãi mới nói được câu quyết tâm. Lại hỏi cậu ta năm nay có hồi tiếc gì không, cậu chàng kém ăn kém nói này đột nhiên lưu loát hẳn, nói: “Tôi chỉ mong trợ lý Thẩm xinh đẹp có thể lên trao thưởng cho tôi.”

Cô vẫn chưa kịp thay trang phục thì đã bị mời lên sân khấu, ôm cậu nhóc còn chưa dậy thì hết trong tiếng hò hét của mọi người. Ánh đèn trên sân khấu quá chói mắt, cô không nhìn rõ phía dưới khán đài, chỉ nghe thấy tiếng cười âm ỉ, trong lòng khổ sở vô cùng, vẫn cố gắng giữ nụ cười thanh nhã, dịu dàng. Nhưng vẫn chưa xong, phó tổng Lý bệ ngoài nhân hậu nhưng bụng dạ đen tối kia có lẽ vì bị cô tính kế phải lên sân hát một bài nên muốn trả đũa, bèn lấy micro nghiêm túc nói với bên dưới: “Trợ lý Thẩm xinh đẹp của chúng ta giờ vẫn đang độc thân, ai có ý thì mau xếp hàng nhận số đợi xem xét.” Thẩm An Nhược cảm thấy giây phút đó khóe miệng đang cố

nhếch lên của mình tưởng như bị chuột rút đến nơi, cô đã trở thành nhân vật nổi bật nhất trên sân khấu đêm qua.

Đó chính là lý do bàn làm việc của cô phủ kín hoa như thế này, có người kí tên, cũng có một số bỏ trống, thậm chí còn có một chậu hoa lan cực kì đẹp còn nguyên rễ, năm nay những người thấy đông thì góp mặt cũng như thích đùa dai nhiều thật đấy. Lúc sau có người còn đem đến tặng một cành đào vừa chặt khiến quản lý Tôn nhìn cô cười lớn: “An Nhược, mùa xuân đến rồi, hoa đào cũng đã nở, vận đào hoa của em vượng quá.”

“Chị Ái Lệ, vận đào hoa thi thoảng đôi bữa đến thì mới quý, nhiều quá lại hóa kiếp nạn rồi.”

Thật là choáng váng quá, lần sau có cơ hội tụ tập, cô nhất định phải chuốc cho phó tổng Lý say túy lúy mới được.

Trong đồng hoa tươi trên bàn có một bó lớn khiến cô thấy bất an nhất, ba bông hướng dương cùng mười chín bông hồng vàng được bó rất khéo léo, trên thiệp không có tên, chỉ có tên viết tắt viết bằng tay, T.S, không nhiều người biết đó là nét chữ của Chủ tịch Thi của Hoa Áo. Tra một lúc mới biết, hoa hướng dương là biểu tượng của sự yêu mến, còn của hoa hồng vàng là xin lỗi, lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Hoạt động chúc mừng diễn ra trong hai ngày, ngoài bữa tiệc tự tổ chức và các hình thức khen thưởng, tối hôm sau vẫn còn một bữa tiệc cảm ơn trong đại sảnh sang trọng, mời tới vô số khách quý, hầu hết đều là những bạn hàng quan trọng.

Cô mặc một bộ váy bán lễ phục cổ thuyền màu đen, chỉ đeo một chiếc nhẫn kim cương nhỏ thanh nhã, tuy nhiên lần này đổi sang ngón giữa, cẩn thận dặm lại lớp trang điểm nhưng cũng không quá đậm.

Khi đó tóc cô đã dài ra nhiều, chạm tới sau tai. Trang điểm ăn mặc như thế này không gây chú ý, cũng không tầm thường quá mức, vừa xinh.

Gặp tổng giám đốc Trương trong hành lang, ông cười với cô: “Bộ quần áo này của cháu, còn cả vóc dáng này nữa, rất giống nhân vật trong Bữa sáng ở Tiffany, ôm thêm con mèo nữa thì càng giống hơn.”

“Chú đừng nhắc đến mèo, tổng giám đốc Trương, lần trước con mèo nhà chú dọa cháu suýt chết. Nhưng cái nhẫn này đúng là của Tiffany đấy ạ.”

“Sợ động vật nhỏ đến thế sao, con bé này đúng là chẳng có lòng nhân ái gì cả. Đòi nhẫn suốt ngày làm gì? Chi bằng tìm một người đàn ông qua lại hẹn hò xem sao.”

“Tổng giám đốc Trương, chú cũng xem phim tình cảm ạ?” Lại thế nữa rồi, khẩn trương chuyển đề tài thôi.

“Xem cùng với cô của cháu ấy mà, vừa xem còn phải đưa giấy ăn cho bà ấy lau nước mắt. À bà ấy bảo cháu tuần sau đến nhà dùng bữa đó.”

Chắc chắn lại là một bữa tiệc có thành phần quan trọng trẻ tuổi nào đó mời com, cô sắp thành “gái bao” mất rồi. Vừa may giám đốc Trương có điện thoại, Thẩm An Nhược mượn cơ chuẩn luôn.

Trong bữa tiệc, cô gặp lại rất nhiều người quen. Có chủ tịch Nghệ của Chính Dương là cấp trên trước đây, người luôn quý mến cô, nhìn thấy cô thì mỉm cười thân thiết vui vẻ như trước, cô hơi bùi ngùi nhưng cũng có chút xấu hổ nên ra mời rượu riêng. Còn có ông chủ Tôn đã tặng cô hoa tươi suốt một tuần, hôm đó cô có ca trực, tình cờ giúp anh ta một chuyện nhỏ, thế là ngày nào cũng được mời com, sau khi bị từ chối khéo ba lần lại bắt đầu tặng hoa mỗi ngày, đến nỗi Tôn Ái Lệ cũng phải xúc động nói, sau giấc ngủ đông dài, hình như bọn đàn ông đều thấy đói, khiến cô cười đau cả bụng.

Thực ra ông chủ Tôn còn rất trẻ, tay trắng lập nghiệp, xây dựng được cơ ngơi không hề nhỏ chút nào, nếu không phải là người bám dai như đĩa thì cô sẽ rất kính trọng anh ta. Cô tốn không biết bao nhiêu công sức mới có thể giữ nụ cười cùng dáng vẻ thanh nhã, khéo léo để thoát khỏi anh ta, sau đó lại thấy Trình Thiệu Thần và chủ tịch Thi đang đứng với nhau ở một góc không xa, cũng nhìn về phía cô, chắc chắn đã thấy dáng vẻ cô bỏ rơi người khác ban nãy rồi. Hai người đó đều giữ thái độ thản nhiên thường thấy, chỉ có điều một người lạnh lùng còn người kia có vẻ ấm áp hơn, đến cả dáng người cũng giống nhau, thật là xứng đôi, trong đầu Thẩm An Nhược nảy ra một suy nghĩ không hề trong sáng chút nào.

Sếp lớn đang nhìn, Thẩm An Nhược nào dám ra vẻ thanh cao, đành thông thả bước qua, mỉm cười thân thiện: “Chủ tịch Thi”. Cân nhắc suy nghĩ vài lần, rốt cuộc vẫn phải quay sang Trình Thiệu Thần: “Chủ tịch Trình, chào anh.”

“Ồ, thế là không cần tôi giới thiệu nữa nhỉ.” Chủ tịch Thi cười nhã nhặn khiến cô không nhìn thấu suy nghĩ của anh ta. Vừa lúc đó có nhân viên phục vụ đi qua, anh ta lấy hai ly rượu vang, đang định cầm ly thứ ba, Trình Thiệu Thần đã tiện tay lấy cho mình một ly nước trái cây, thấy chủ tịch Thi cười liếc nhìn mình, anh khẽ nhếch môi cười: “Bệnh loét dạ dày tái phát.”

“Mời rượu phụ nữ sao có thể vô vị thế này được.” Chủ tịch Thi đưa một ly rượu vào tay Thẩm An Nhược, “Mời trợ lý Thẩm xinh đẹp, cảm ơn cô đã giúp Hoa Áo kinh doanh phát đạt. Lưu Thiệu Đông của Đông Viễn vừa đến đây kể khô.”

Cái tên Lưu thiếu gia miệng lưỡi không xương kia, vừa nãy khiến cho Thẩm An Nhược uống liền ba chén rượu, lúc nào cũng ra vẻ đạo mạo, ngang nhiên chòng ghẹo cô, vì thế sau đó Thẩm An Nhược bắt được lỗi của anh ta, cũng bẫy anh ta chút xíu. Dù sao trên bàn rượu sôi nổi náo nhiệt chẳng ai trở mặt được.

“Chủ tịch Thi, tôi chẳng qua chỉ làm tròn chức trách mà thôi.” Cô uống cạn ly rượu. Chủ tịch Thi cũng cạn, chỉ có Trình Thiệu Thần khẽ nhấp môi nhìn cô nửa cười nửa không, ánh mắt rất khó đoán.

Những tình huống như thế này thật mệt mỏi vô cùng, cô nhớ trước đây, khi dự tiệc cùng Trình Thiệu Thần, lúc nào cũng cố gắng trốn trong một góc, chẳng nói chuyện với ai, nhưng giờ đây cô trốn không thoát được, những gương mặt như đèn kéo quân cứ hiện ra trước mắt lần lượt hết người nọ đến người kia, cô vừa cười vừa nói vừa tiếp rượu, đúng chuẩn gái bao.

Cô liếc thấy Trình Thiệu Thần đã đến chỗ chủ tịch Nghệ, đi lấy đồ ăn cho ông ta, dáng điệu trở lại vẻ ngoan ngoãn trước mặt tiền bối, chẳng còn sự sắc bén như vừa nãy, một lát sau đã không thấy bóng dáng đâu nữa, anh còn ghét những nơi như thế này hơn cô, chắc đã không chịu được mà bỏ đi rồi.

Thẩm An Nhược thấy chân đau vô cùng, còn cơ mặt cũng sắp cứng đờ, đang muốn ra ngoài hóng gió lại bất ngờ bị một giọng nói dịu dàng chặn lại: “Cô Thẩm, có rảnh không?”

Cô ngoảnh đầu lại, nhận ra vị phu nhân trước mặt là vợ của chủ tịch Thi, cô từng nhìn thấy ảnh của chị ta trên bàn làm việc. Chị ta không lớn hơn cô nhiều lắm, nhưng làn da trắng ngần, phong thái ung dung, hoàn toàn tự nhiên.

Chuyện trò với vợ của chủ tịch Thi cũng chỉ quanh đi quẩn lại mấy chuyện vặt vãnh, quá nửa đều là chị ta chủ động hỏi, tỉ như Thẩm An Nhược thích xem bộ phim nào, thích nhà văn nào, nhãn hiệu nước hoa nào, muốn đi thành phố nào du lịch nhất, cứ như thể đã quen biết cô lâu lắm rồi, còn thân mật nắm tay cô, thực ra bọn họ cũng chỉ là lần đầu tiên gặp mặt. Thẩm An Nhược bị nụ cười tao nhã ung dung của chị ta làm cho lạnh người, may mà cô và chủ tịch Thi không có gì, đều tại cách hỏi chuyện làm

cô không thể không chột dạ. Cuối cùng vị phu nhân đó cũng chịu đi, bữa tiệc sắp tàn, cô men theo bức tường chuồn ra ngoài, vòng qua vài dãy hành lang đến vườn sau của đại sảnh nghỉ ngơi đôi chút. Mấy con vịt trong hồ đều đã ngủ, không làm ồn nữa, trong không gian tràn ngập mùi hương ngọc lan và đinh hương, hơi mờ ảo, bên kia hồ có một đôi tình nhân đang thề non hẹn biển. Trời vẫn còn lạnh, vì thế cũng không quá đông, nơi cô đang đứng càng không có người. Không phải chỗ khuất, ánh sáng cũng không quá kém, nhưng vì mấy cành cây đinh hương che mất một đoạn đường, lại phải vòng qua một hòn non bộ nên muốn đến chỗ này không dễ dàng. Ghế đá có người đến lau dọn ba lần mỗi ngày, Thẩm An Nhược yên tâm ngồi xuống, đá giày sang một bên, vắt cả hai chân lên mép ghế khác, xoa bóp mắt cá chân đã hơi sưng lên. Vị trí này thật tốt, có thể nhìn thấy ánh đèn hào quang rực rỡ ở đại sảnh bên đó, lại vẫn được ngăn cách khỏi những ồn ào náo nhiệt. Trước đây khi ở nơi như thế này, lúc buồn bực cô thường lên ra ngoài nửa tiếng đồng hồ, hít thở không khí trong lành, điều chỉnh tâm trạng một chút, tưởng tượng căn phòng kia chẳng qua chỉ là một trường quay, đứng ở bên ngoài quan sát một vòng, rồi quay lại, cảm giác tây tây cũng tiêu tan, tinh thần lại dồi dào, có thể tự tin diễn tiếp một màn kịch khác.

Bỗng nhiên tiếng điện thoại vang lên, cô giật bản mình, đôi uyên ương kia cũng có vẻ chán nản nên đổi chỗ luôn.

Cô liếc mắt nhìn điện thoại, là chủ tịch Thi gọi đến, ngẫm nghĩ trong năm giây rồi bắt máy.

“Không sao chứ? Tự dung không thấy em đâu.”

“Không sao ạ, tôi ra ngoài cho tỉnh rượu thôi.”

“Có sao không? Tôi tìm một nhân viên phục vụ giúp em nhé?”

“Không cần đâu, cảm ơn ngài.”

Cô không chắc trong vườn không có người nào khác, vì thế không thể gọi tên đối phương ra được, nhưng chủ tịch Thi lại không hề hiểu cho điều đó.

“Tiểu Thẩm, ban nãy vợ tôi không nói gì không phải với em chứ?”

Nguồn ebooks: <http://www.dtv-ebook.com>

“Sao lại thế?”

“... Xin lỗi, làm phiền em rồi.”

“Không có gì. Thực ra tôi chẳng nhớ ngài đã nói gì với tôi.”

Thẩm An Nhược chăm chú nhìn bụi hoa đình hương bên hồ. Vừa nãy vợ chủ tịch Thi có vẻ lơ đãng nhắc đến “giai đoạn bảy năm”, còn nhìn thẳng vào mắt Thẩm An Nhược nói, bọn họ đã lấy nhau được bảy năm rồi. Thẩm An Nhược cũng nhìn chị ta, vẻ mặt càng坦然 nhiên: “Chủ tịch Thi rất yêu chị.”

“Tôi biết.” Vị phu nhân kia cười dịu dàng.

Thật buồn cười, cái gọi là hạnh phúc lại cần người khác khẳng định sao? Cô nhớ lại một số chuyện, bật cười, rồi không nhịn được lại thở dài, chợt nghe thấy có người khẽ ho một tiếng.

Hành động quân tử ngay thẳng biết mấy, anh vốn có thể dọa cô hơn nữa cơ mà. Thẩm An Nhược ngẩng đầu nhìn Trình Thiếu Thần đang đứng cách cô vài mét, anh móc ra một điều thuốc, châm lửa, ngoảnh đầu nhìn cô.

“Sao anh lại theo dõi em? Với lại ở đây cấm hút thuốc.”

“Anh đến đây còn sớm hơn em, lúc em cởi giày anh đã ở đây rồi.” Trình Thiệu Thần chậm rãi bước qua, uể oải dựa vào băng ghế đá, “Em không sợ có người xấu à?”

“Chỗ này có ít nhất ba cái camera đấy.” Thần An Nhược lại chỉ điều thuốc.

Trình Thiệu Thần thản nhiên rít một hơi, nhàn nhã tự đắc, “Người hút thuốc không nghe cảnh cáo các em định xử lý như thế nào?”

“Một điều phạt hai trăm năm mươi tệ, sau đó gọi bảo vệ mời ra ngoài.” Thực ra chỗ này không hề dán biển cấm hút thuốc, chẳng biết Trình Thiệu Thần có bị cô dọa hay không nữa.

Trình Thiệu Thần cười, đếm ba tờ một trăm tệ đặt xuống cạnh chân cô. “Em đợi anh hút xong hãy tìm bảo vệ đến nhé.”

“Em không có tiền trả lại, bọn em cũng không nhận tiền boa.”

Trình Thiệu Thần lại đặt thêm hai tờ. “Vậy lát nữa anh hút thêm một điếu.”

Cô bật cười: “Anh nhiều tiền thế, sao không đi làm từ thiện. Xây trường tiểu học hi vọng ấy.”

“Sao em biết anh chưa từng xây?”

Hừ, rõ là chẳng còn gì để nói. Thẩm An Nhược im lặng.

Nhưng Trình Thiệu Thần lại nhanh chóng phá vỡ sự im lặng ấy.

“Tôi qua em thật nổi bật.” Hình như anh đang cười.

“Anh cũng có mặt à?” Sao có thể được chứ? Trước nay anh chưa bao giờ làm những chuyện vô vị như thế. Thẩm An Nhược ngạc nhiên đến nổi suýt té ghế.

“Anh có một người bạn, là khách hàng của bọn em, tôi qua đã quay lại một đoạn cho anh xem.”

Khách gì mà nhàm chán thế không biết, Thẩm An Nhược khẽ rửa thềm trong bụng.

Trình Thiếu Thần không chằm điều thứ hai, điều thứ nhất cũng mới hút vài hơi đã dụi tắt, đi rất xa vút đầu mẩu thuốc vào thùng rác.

Thẩm An Nhược ý thức được dáng vẻ mất lịch sự của mình, đành xỏ lại giày, thấy anh quay lại đứng cách một mét, khẽ mím môi, cúi đầu nhìn chân và đôi giày cao gót của cô rồi lại lướt lên đùi, thái độ hơi kỳ lạ.

Cô rất ít khi mặc váy, mà bộ váy hôm nay lúc ngồi xuống lại hơi ngắn. Thẩm An Nhược còn nhớ anh ghét nhất mình mặc màu đen. Điểm này khiến cô hôm nay rất đặc ý.

Nếu đổi lại là người khác, cô sẽ rất bực mình, nhưng lúc Trình Thiếu Thần nhìn cô như thế cô lại thấy chẳng vấn đề gì cả, trong ánh mắt anh luôn luôn có đủ sắc thái tình cảm, chỉ trừ dâm loạn bỉ ổi, chuyện này cô có thể chắc chắn.

Quả nhiên Trình Thiếu Thần liếc qua mấy giây, chỉ hỏi một câu hờ hững: “Chẳng lẽ em không lạnh sao?”

Gió đêm khá mạnh, bộ váy của cô lại ngắn. Vừa nãy vội vàng đi ra khỏi căn phòng bí bách, trong lòng buồn bực, gió lạnh giúp cô bình tĩnh lại, bây giờ cảm thấy lạnh thật, trên chân còn nổi cả da gà lên rồi.

Thẩm An Nhược đứng dậy, chỉnh trang lại váy áo của mình: “Cảm ơn anh đã nhắc nhở, em phải vào đây, tạm biệt.” Cô quay đầu đi thẳng, không thèm để ý thái độ của Trình Thiệu Thần sau lưng.

Cô trở lại đường cũ. Đi giày cao gót gàn bảy phân leo qua hòn giả sơn là một việc rất nguy hiểm, cô cẩn thận giẫm lên một bậc cao, đang tính trèo xuống thì bị một người khế bắt lấy cánh tay, hóa ra anh luôn ở sau lưng cô, bước chân nhẹ nhàng nên cô không phát hiện ra. Có anh đỡ, Thẩm An Nhược tới được chỗ bằng rất suôn sẻ, ngoảnh đầu nhìn, khuôn mặt Trình Thiệu Thần ngược sáng, ẩn hiện trong màn đêm, chỉ có thể nhìn thấy những đường nét của anh. Anh đột nhiên vươn tay về phía cô, chạm khế vào mái tóc, Thẩm An Nhược vội lùi về sau một bước, quên mất đôi giày cao gót của mình, con đường nhỏ này lại được xây bằng đá tròn, suýt chút nữa thì ngã, anh đỡ lấy, cuối cùng vẫn lướt qua tóc cô, tay khế vuốt rồi lại buông ra. Hóa ra anh chỉ muốn gạt cánh hoa đình hương rơi trên tóc cô mà thôi.

Đại sảnh đèn đuốc sáng trưng, lại ở rất gần, nếu có người nhìn ra ngoài sẽ phát hiện chỗ này có một đôi nam nữ bộ dạng rất khả nghi. Thẩm An Nhược vô cùng xấu hổ, vội vã bỏ đi, lúc vào tới đại sảnh rồi, quay đầu lại đã không thấy bóng dáng Trình Thiệu Thần đâu nữa.

Cô tự trấn tĩnh lại, trở về tiếp tục cố gắng diễn nốt vai của mình. Có khách quen sắp rời bữa tiệc, cô tiến rất xa, lúc quay trở lại, nhìn thấy một đứa bé đang ngồi xổm bên đài phun nước trước đại sảnh nghịch nước, nước không hề nông, mặt đá lại trơn, lập tức có bảo vệ ôm nó xuống, vừa mới buông ra, cậu bé lại leo lên, đến cô nhìn cũng thấy nguy hiểm. Lại gần, thấy bé trai đó khoảng ba, bốn tuổi, tóc vàng mắt xanh, môi hồng răng trắng, rất giống búp bê, là người nước ngoài.

“Đây là con của ai vậy?”

Bảo vệ lắc đầu.

Cô ngồi xuống, thử dùng tiếng Anh bắt chuyện với cậu nhóc. Thằng bé chỉ nhìn cô chăm chăm, ngậm chặt miệng.

Cô rất thiếu kinh nghiệm nói chuyện với trẻ con, một hồi lâu cũng chưa hỏi được câu nào, đứa trẻ kia xem chừng không hiểu tiếng Anh, chỉ mỉm cười với cô như một thiên thần nhỏ. Cậu nhóc này thật xinh xắn, đáng tiếc lại không nói câu nào.

Có lẽ là con của khách mời, cô nhất thời không nghĩ ra được có những ai, vì thế gọi nhân viên dắt thằng bé vào trong đại sảnh tìm người. Nó cứ lắc đầu, mím môi vẻ không kiên nhẫn, sau đó quay lại bên cô, đột nhiên nói: “Tommy”. Hóa ra đó là tên của thằng bé.

Nhân viên đi tra ở bàn đăng kí xem có con ai tên là Tommy không, không có kết quả, Thẩm An Nhược hơi đau đầu, cô thấy mệt, nhưng không yên tâm giao đứa trẻ cho ai. Cậu bé kia lại dần quen hơi cô, bắt đầu nói chuyện với cô. May mà bình thường cô xem nhiều phim điện ảnh nước ngoài, không học được nhiều nhưng phát âm cũng tạm tạm, đứa trẻ này nói tiếng Đức. Cô đột nhiên nhớ ra trong số khách mời hôm nay có người có thể giúp, sớm biết phải nhờ vả anh thì lúc này đã không vô lễ với anh.

Nhân viên không tìm thấy anh, vì thế cô đành nhắc điện thoại lên gọi. Anh ghét tiệc tùng như vậy, cô lại làm anh tức giận, có lẽ anh đã sớm bỏ về, cô cũng không ôm hi vọng lắm, nhưng năm phút sau, Trình Thiếu Thần quay lại thật, hóa ra anh vẫn chưa đi.

Cô không thể không phục, nhưng có những người dường như trời sinh ra đã có duyên với trẻ con. Thằng bé im như thóc, ở với cô mười lăm phút mới

chịu nói một từ, với Trình Thiếu Thần chỉ sau mười phút đã vô cùng thân thiết, ánh mắt đê phòng lúc đầu với hai người hoàn toàn biến mất, một lát sau còn chủ động rúc vào lòng anh, cực kì ngoan ngoãn, ôm cổ anh khẽ thủ thỉ, thi thoảng lại ngoảnh đầu nhìn cô. Trước nay Trình Thiếu Thần đối với trẻ con luôn kiên nhẫn, ánh mắt dịu dàng cùng nụ cười rạng rỡ, không hề giống anh lúc bình thường. Anh luôn là người hào hứng, nhưng ở chung với trẻ con lại rất hòa hợp. Ngày trước, mỗi lần cô thấy anh ở cùng trẻ con, dù là con của hàng xóm hay bạn bè, đều sẽ nảy sinh một cảm giác rất khó miêu tả như giây phút này.

Trình Thiếu Thần nhận điện thoại, có lẽ đang gọi cho cha mẹ của Tommy.

“Liên lạc được với cha mẹ của thằng bé rồi à?”

“Ừ.”

“Sao họ lại để một mình thằng bé ở chỗ này?”

Trình Thiếu Thần không đáp, chỉ nói, “Tommy muốn đi tìm cha nó, anh thuận đường có thể đưa nó đi.”

“Làm phiền anh lâu quá rồi. Để lại địa chỉ là được, khách sạn sẽ đưa thằng bé về.”

Trình Thiếu Thần nhìn cô, nhìn đến nỗi Thẩm An Nhược thấy chột dạ, nhưng vẫn khẳng định rằng Hoa Áo phải có trách nhiệm đưa đứa trẻ về với cha mẹ của nó. Cô quan sát thái độ của Trình Thiếu Thần trong một giây, cảm thấy lần này anh quyết đối đầu với cô thật.

Đàm phán cứng rắn với anh trước nay chưa bao giờ là một lựa chọn sáng suốt, Thẩm An Nhược thông minh chừa lời, “Nếu như anh không phiền bọn

em sẽ cử nhân viên lái xe đi cùng, xác nhận đưa trẻ này thật sự đã về với cha mẹ.”

“Trợ lý Thẩm, trông anh giống kẻ buôn bán trẻ em lắm à?”

Có nhân viên phục vụ ở ngoài cửa thò đầu ra xem, Thẩm An Nhược bị giọng điệu của anh làm cho bực mình vô cùng, nhưng không thể cãi lại. Rất nhiều nhân viên đều đã trông thấy đứa trẻ này rồi, cả khách khứa cũng thấy, nếu cô tùy tiện giao nó cho một vị khách thì làm sao ăn nói nổi, cho dù người trước mắt này tuyệt đối không thể là kẻ buôn người. Anh cũng không phải là người không có đầu óc, đương nhiên hiểu rõ vì sao cô lại kiên trì như thế, anh chỉ muốn khiến cô gặp phiền phức, trả đũa vụ hôm nay cô mất lịch sự với anh, đúng là đồ hẹp hòi.

Hai người giằng co một hồi, cứ nhìn nhau như vậy chẳng chịu nói gì, cậu bé đứng giữa cũng mở to mắt nhìn hai người.

Thẩm An Nhược quyết định nhận thua: “Em cùng anh đưa thằng bé về, không được từ chối.” Giọng cô rất thấp, nghe giống như đang van nài, thật ra vẫn nhìn chăm chăm vào mắt Trình Thiếu Thần. Anh rất bình tĩnh, lúc nói “Được”, mặt không hề biến sắc, nhưng trong mắt đột nhiên như vừa lóe lên điều gì đó. Thẩm An Nhược có thể khẳng định mình vừa mắc bẫy, suýt nữa thì phẩy tay bỏ đi, nhưng vẫn nhẫn nhịn, gọi nhân viên phục vụ đi lấy áo khoác cho mình.

Trình Thiếu Thần tự mình lái xe, cậu bé chủ động trèo lên ghế phụ, vì thế Trình Thiếu Thần rất lịch sự giúp cô mở cửa xe sau. Cô do dự một lát, vốn định kiên quyết lái xe của mình nhưng nhớ ra chìa khóa xe không ở trên người, đành lên xe.

Xe dừng trước quảng trường Thời Đại, cách khách sạn Hoa Áo không xa lắm. Nơi đây là trung tâm giải trí đông đúc tấp nập nhất thành phố. Thẩm

An Nhược nghi ngờ hỏi: “Cha thằng bé thăm thú ở đây, bỏ con lại sao?”

“Cha của Tommy đang ở hội nghị quốc tế lát mới ra được. Bây giờ chúng ta đi ăn cơm, anh đói rồi.”

“Anh đang định trách khéo đồ ăn của Hoa Áo tối nay quá tệ sao?” Thẩm An Nhược hoài nghi hỏi.

“Anh ăn khuya không được hay sao?”

Thẩm An Nhược không nói gì nữa, thật ra cô cũng đang đói, cả tối chỉ uống rượu, ăn chẳng được bao nhiêu, bây giờ dạ dày rất khó chịu. Hơn nữa món bánh của cửa hàng này cũng rất được khiến cô càng thèm ăn.

Cậu nhóc vui vẻ ăn kem, chú Trình hiền lành ngồi bên cạnh giúp cậu lau miệng. Thằng bé vừa nói chuyện với Trình Thiếu Thần vừa nhìn Thẩm An Nhược cười cười, khiến cô càng nghi ngờ thật ra hai người họ đang bàn tán về cô.

“Em nghĩ anh nên nói với thằng bé không được tin người lạ, không được nói nhiều với người lạ, tuyệt đối không được ăn thứ người lạ mua cho. Còn nữa, ăn kem buổi tối là một thói quen không tốt đâu.”

“Mặc dù em sợ trẻ con nhưng có vẻ lại rất thành thạo trong việc giáo dục chúng thì phải.” Trình Thiếu Thần đang uống nước, lấy cốc che ngang mặt, hình như muốn ngấm cô qua ly thủy tinh.

Câu nói này đã chạm đúng vào tâm tư của cô. Thẩm An Nhược mím môi, không nói gì nữa.

Hai chú cháu nhà này thật là khó chiều, ăn xong bọn họ lại kéo nhau đi khu vui chơi trẻ em, Thẩm An Nhược không tài nào hiểu được, rõ ràng đã sắp nửa đêm mà thằng bé vẫn rất khoẻ, lẽ nào là do chênh lệch múi giờ. Bọn họ chơi trò đua xe và lái máy bay mô hình cực kì vui vẻ, động tác thành thạo, giành điểm rất cao. Trình Thiếu Thần cũng chơi cùng thằng bé thêm vài trò, hoàn toàn chẳng phân biệt tuổi tác gì nữa, còn nhiệt tình mời Thẩm An Nhược tham gia cùng. Cô đau chân sắp chết, ngồi trên một máy khác hờ hững nhìn bọn họ chơi, chỉ muốn Trình Thiếu Thần nhìn thấy bộ mặt đang chảy dài của mình, nhưng lại sợ đứa trẻ nước ngoài kia cũng thấy, vô tình làm tổn thương tâm hồn bé bỏng của thằng bé, tổn hại đến hình ảnh người bản địa, đành mím cười dịu dàng. Cô nghĩ nếu bây giờ chụp ảnh, có lẽ cho làm trang bìa của tạp chí từ thiện luôn cũng được.

Cuối cùng cậu nhóc cũng chơi mệt, ôm cô Trình Thiếu Thần ngủ thiếp đi. Rót cuộc Thẩm An Nhược cũng có thể thay đổi nét mặt của mình: “Lúc nào cha mẹ thằng bé đến?”

“Mười phút nữa.”

“Rõ ràng anh biết trước thời gian rồi, sao chúng ta phải đi sớm vậy?”

Trình Thiếu Thần nhìn đồng hồ: “Cộng thêm thời gian di chuyển trên đường tới bây giờ vẫn chưa quá một tiếng đồng hồ, em cảm thấy một ngày như một năm sao? Nếu em đã muốn có trách nhiệm, sợ anh bán mất thằng bé thì nên kiên nhẫn một chút.”

Cô bị anh chặn họng không nói thêm được câu nào. Trình Thiếu Thần lại nói: “Hơn nữa, sao em lại nỡ nhẫn tâm từ chối mong muốn của một đứa bé

đang bị tổn thương, nó bị mẹ mắng nên mới trốn nhà đi tìm cha, còn rất thèm ăn kem nữa.”

“Thằng bé nhỏ như thế đã trốn nhà đi, anh còn bao che cho nó.”

“Đến người ngoan ngoãn như em lúc nhỏ còn từng bỏ nhà đi, sao em lại khất khe với thằng bé này?”

Về mặt Thẩm An Nhược hết sức nghi hoặc, cô đã kể chuyện hồi bé của mình cho anh lúc nào nhỉ? Trình Thiếu Thần thấy thái độ của cô thì bật cười: “Cha em kể cho anh biết, nói lúc nhỏ em ngoan ngoãn nghe lời biết mấy, đến cả bỏ nhà đi cùng rất im ắng.”

Cánh đàn ông thật quái đản.

Bọn họ lái xe về bãi đỗ, Thẩm An Nhược chưa kịp thay đồ, cả đêm chỉ mặc một bộ váy liền ngắn, quàng thêm chiếc áo khoác lông cừu, đi đôi giày cao bảy phân, còn chưa tẩy trang. Nếu như đứng bên đường, không chừng có người còn cho là người hành nghề đặc biệt cũng nên, Thẩm An Nhược liếc xéo Trình Thiếu Thần đứng bên cạnh, hậm hực nghĩ thầm.

Cậu nhóc gồi lên vai anh ngủ rất ngoan, Trình Thiếu Thần cởi áo khoác ngoài choàng cho nó, nhìn thằng bé dịu dàng. Anh thật sự rất thích trẻ con, đâu đó trong trái tim Thẩm An Nhược bỗng khe khẽ rung lên.

Bọn họ ngồi đợi trong xe, đặt thằng bé đã ngủ say ra ghế sau.

“Lúc này rất giống lần đầu tiên anh gặp, tóc cũng đến đây, trang điểm nhạt hơn mọi người, nhưng khi ấy em mặc màu vàng nhạt.”

Thẩm An Nhược không ngờ anh lại nhắc chuyện cũ, sửng người giây lát rồi khẽ cười:

“Làm sao có thể còn giống lúc ấy được, bao nhiêu năm rồi, người già đi, trái tim cùng già theo.”

“Đúng là đã quá lâu, chúng ta quen nhau được bảy năm rồi.”

Điều này khiến cô rất kinh ngạc. “Trí nhớ của anh trở nên tốt như vậy từ lúc nào thế?”

“Anh nhớ lần đầu gặp em, sự kiện ngày Mười một tháng Chín mới xảy ra chưa được mấy ngày.”

Cô biết, anh chưa bao giờ là người chú ý ghi nhớ thời gian, nếu có thì cũng là trợ lý nhớ giúp.

Vài phút sau, cha của thằng bé tới, một người đàn ông đẹp trai hơi phát tướng, lúc còn trẻ chắc chắn phong độ ngời ngời, lại rất giống cậu bé búp bê này, vì thế có thể khẳng định không phải là giả mạo. Người đàn ông đẹp trai người Đức bắt tay với Trình Thiếu Thần, xì xà xì xô một hồi, đón thằng bé qua rồi thân mật vỗ vai anh, giống y chang đưa con, lần đầu tiên gặp đã thích Trình Thiếu Thần. Người đàn ông quay sang nhiệt tình mỉm cười rạng rỡ với cô, như thể đã quen cô nhiều năm rồi vậy, suýt nữa còn muốn ôm cô, nhưng vì trong lòng còn có cậu nhóc nên không tiện, vì thế chuyển thành bắt tay vô cùng hồ hởi, lúc đi còn gửi cho cô một nụ hôn gió.

Thế giới cuối cùng cũng trở lại yên tĩnh, Thẩm An Nhược về xe, đột nhiên hắt hơi mấy cái, nước mắt trào ra, vội vàng tìm giấy lau mũi. Thật mất hình tượng quá, may mà không còn ai khác ở đây.

Đều tại tên tiểu quỷ kia thích nghịch nước, Trình Thiếu Thần tìm chỗ đỗ xe, nó thấy đài phun trong quảng trường thì hớn hở chạy tới, cô cuống quýt

kéo nó lại, kết quả là bị nước bắn tung toé. Lúc đầu cũng không để ý, về sau ngấm xuống đến tận chân làm cô lạnh không chịu nổi.

“Em cảm rồi à?” Trình Thiệu Thần quay đầu nhìn cô.

“Không sao, vừa nãy bị dính chút nước.”

“Sao em không nói sớm, xung quanh đây nhiều hàng quần áo lắm, đi chọn một bộ thay là được mà.”

“Không sao mà.” Cô vừa nói dứt lời thì đã hắt hơi liên tục mấy cái, thật là chẳng ra làm sao cả, “Đưa em về khách sạn nơi em làm đi.”

“Muộn thế này rồi, em không về nhà sao?”

“Chìa khóa của em vẫn ở văn phòng.”

“Bây giờ vẫn còn người ở đó sao?”

“Có bảo vệ có thể giúp em mở cửa.”

“Đợi lúc em về tới nhà trời cũng sắp sáng rồi. Nếu em không ngại thì tìm một khách sạn gần đây đi. Em nên tắm nước nóng, rồi ngủ một giấc.”

Cô bị lạnh nên vô cùng khó chịu, đến cả cảm giác chénh choáng say cũng đang dâng lên. Phản ứng với rượu của cô rất chậm, vì thế cho dù có uống bao nhiêu vẫn luôn có thể tỉnh táo rời cuộc, nhưng sau đó thì khó chịu vô cùng.

Vì vậy cô cũng không từ chối ý tốt của Trình Thiệu Thần, dù ý tốt này rất đáng nghi. Trình Thiệu Thần đưa cô vào khách sạn lần trước cô đưa anh

về, vì chỉ cách quảng trường Thời Đại có năm phút đi xe.

Một cái khách sạn lớn như vậy mà không còn nổi một phòng trống. “Đạo gần đây có hội nghị, đã kín phòng rồi ạ.” Nhân viên nói đầy vẻ xin lỗi, trong ánh mắt không giấu được sự dò xét.

“Nếu em không ngại thì đến chỗ anh ở tạm một đêm.”

“Em rất ngại.”

Trình Thiệu Thân đành nhờ nhân viên hỏi thăm giúp xung quanh có khách sạn nào còn phòng trống. Câu trả lời hoàn toàn trong suy đoán của cô, tất cả đã đầy khách.

Sáng mai cô nhất định phải đi tìm hiểu, việc làm ăn của Hoa Áo đạo gần đây có tốt như vậy hay không mới được. Cô có một cảm giác mãnh liệt rằng mình đang bị cho vào tròng, hết như rất lâu về trước, lúc bên anh như lạc trong cảnh quay của một bộ phim nào đó, cô bị kéo chẳng có kịch bản, tình tiết lại rất quen thuộc, chẳng khác gì mấy bộ phim võ thuật, ngẫu nhiên cũng có thể tung hứng phối hợp.

Nhưng lúc này đây, cô thật sự không muốn làm khó bản thân mình nữa. Cô cần tìm một chỗ để nghỉ ngơi cho tỉnh rạo trước, rồi tắm rửa, không thể hành hạ bản thân lạnh đến mức đùi tái xanh, cổ chân thì đang sưng phù lên được nữa. Vì thế dù thừa biết con người này có âm mưu mờ ám, cũng không muốn vì cái gọi là khí phách hay thanh cao mà đối đầu với anh thêm nữa, huống hồ trên người cô cũng không mang theo tiền.

Anh ở phòng cao cấp tầng trên cùng, đi thang máy chuyên dụng lên mấy chục tầng. Nhiệt độ bên trong rất cao, thang máy chuyên dụng đi lên lại rất chậm, cô cởi áo khoác ngoài ra, vắt lên tay, xách cả giày cao gót, dựa người vào vách thang máy vì chân cô giờ như sắp gãy đến nơi. Trình Thiệu Thân

lặng lẽ nhìn cô, không nhận xét gì. Thang máy dừng ở tầng thứ ba mươi, có người đi vào, là một đôi vợ chồng già người nước ngoài, liếc nhìn hai người bọn họ mấy lần, rồi như chợt hiểu mọi chuyện, liền nghiêm chỉnh đứng thẳng không liếc ngang liếc dọc. Cuối cùng Thẩm An Nhược cũng nhớ ra bộ phim hiện lên trong đầu cô khi nãy, *Người đàn bà đẹp*, cô gái gọi do Julia Robert thủ vai được một thương nhân giàu có đưa về khách sạn xa hoa, ăn mặc vô cùng hở hang, ngang nhiên kéo tất lên trong thang máy, dọa những người đi cùng một trận, cửa thang máy lại mở ra, một đôi vợ chồng vẻ mặt nghiêm trang nhất quyết từ chối vào thang máy.

Cô nghĩ đến tình tiết này, chợt nở nụ cười, quay sang Trình Thiệu Thần, quả nhiên thấy anh đang nhìn cô, ánh mắt lơ đãng, vẻ mặt đăm chiêu.

Thẩm An Nhược nhanh chóng đánh giá căn hộ sang trọng này, xem chừng phải có ít nhất hai phòng ngủ. Cô hơi ngạt mũi, lại không ngừng ho khan, vì thế vội vàng đi tắm.

Cô ngâm mình trong làn nước nóng rất lâu, nghĩ ngợi đủ thứ, cuối cùng vẫn bị hơi nóng làm cho ngọt ngào phải bước ra ngoài.

Triệu chứng cảm cúm giả của Thẩm An Nhược đến nhanh đi cũng nhanh, theo làn nước nóng tan đi đã quá nửa. Phía ngoài phòng tắm còn nối liền với một gian nữa, rộng khoảng hai mươi mét vuông. Chỉ giới đốt tiền! Thẩm An Nhược nhủ thầm trong bụng, phát hiện trên móc đã treo vài bộ quần áo ngủ, anh thích màu nhạt, kiểu dáng không đồng nhất, không giống với đồ của khách sạn mà giống của Trình Thiệu Thần hơn. Cô vớt quần áo của mình vào trong máy sấy khô, cầm quần áo của anh mặc vào, áo ngủ, quần ngủ, xắn cả ống tay ống chân lên, khoác thêm áo choàng tắm bên ngoài, thắt chặt dây lưng, chặt đến nỗi cô suýt không thở nổi.

Ra phòng khách đã không thấy Trình Thiệu Thần đâu nữa. Trong góc phòng có một cái bàn trà và ghế dựa có vẻ rất mềm mại, cô ngồi lên, vì chỗ

này cách sofa xa nhất. Cửa sổ sát đất không kéo rèm, nơi này là một trong những vị trí cao nhất của thành phố, cũng nằm trọn ở khu phố sầm uất, chỗ cô ngồi bên cửa sổ, cúi đầu là có thể nhìn thấy ánh đèn của hàng vạn ngôi nhà. Cũng vì quá cao nên nơi đây vô cùng yên tĩnh, xe cộ trên đường như những con côn trùng phát sáng bé nhỏ qua lại không ngớt, chậm rãi chuyển động. Cô bật tivi lên, trong căn phòng trống trải này rớt cuộc cũng có chút âm thanh rồi.

Tiếng chuông cửa chợt vang lên, cô giật mình đang không biết nên làm thế nào, chẳng biết Trình Thiếu Thần từ xó xỉnh nào đi ra mở cửa. Mái tóc anh cũng hơi ẩm, có lẽ đang tắm ở một phòng khác nhưng không thay áo ngủ mà chỉ đổi một cái áo sơ mi và quần dài mới.

Hóa ra là phục vụ phòng đưa đồ ăn đến, Trình Thiếu Thần không để nhân viên vào, tự mình đón lấy chiếc khay, bung đến trước mặt cô. “Em uống canh gừng, rồi uống thuốc cảm nhé.”

Thẩm An Nhược cảm ơn anh, cô không uống thuốc cảm, chỉ chậm rãi uống từng ngụm canh gừng, lén quan sát Trình Thiếu Thần qua khe mắt, thấy vẻ mặt anh tự nhiên như chẳng có chuyện gì, cầm điều khiển tivi từ tay cô, ngồi trên sofa cách cô một khoảng, liên tục đổi kênh. “Em muốn xem gì?” Anh nghiêng đầu hỏi.

Thẩm An Nhược lắc đầu, như thường lệ Trình Thiếu Thần chuyển kênh sang CCTV, chỉnh nhỏ tiếng đi. Dường như anh cũng biết Thẩm An Nhược đang nhìn mình, nghiêng người hướng về cô, Thẩm An Nhược vội cup mắt xuống, giả bộ chuyên tâm hết sức với chén canh gừng vô cùng khó uống kia. Uống xong, chẳng có chuyện gì để làm, lại cúi đầu ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ.

Trình Thiếu Thần mỉm cười: “Từ trên cao thế này nhìn xuống, em không thấy chóng mặt sao?”

“Người sợ độ cao đâu phải em.” Thẩm An Nhược khẽ bĩu môi. Rõ ràng sợ độ cao còn muốn ở tầng cao nhất, bệnh thật. Nhưng đây là địa bàn của anh, phải khách sáo một chút, vì thế mềm giọng lại, “Sao anh cứ ở khách sạn mãi thế?” Anh vốn thích sạch sẽ, hơn nữa cũng chẳng thích khoe khoang. Cô vốn thắc mắc rất lâu rồi.

“Dạo này thần kinh hơi nhạy cảm, ở một mình, khi về nhà muộn, lúc mở cửa tự dung thấy lòng mình trống trải quá.” Trình Thiếu Thần cẩn thận cân nhắc từng câu chữ, lúng túng giải thích.

Thẩm An Nhược ngẫm nghĩ trong chốc lát: “Anh có thể thuê một người giúp việc.”

“Ừ, sao anh không nghĩ ra nhỉ.” Anh vẫn nghiêng người nhìn cô, Thẩm An Nhược bị anh nhìn thấy hơi sợ, đặt chén canh lên bàn trà bên cạnh, đứng dậy định đi. Không biết vì quá căng thẳng hay do ngồi lâu, hoặc tại buổi tối đã chịu lạnh, lúc cô đứng lên, cơn đau buốt từ lòng bàn chân phải lan tới tận bắp đùi, bệnh chuột rút của cô lại lên cơn đúng vào lúc này. Thẩm An Nhược không muốn để Trình Thiếu Thần nhận ra, vì thế chậm chạp ngồi xuống, chờ cho cơn đau tự biến mất, thật ra ngón chân cô đau đến nỗi co rút lại, trán cũng toát mồ hôi.

Trình Thiếu Thần vẫn nhìn cô, vẻ mặt của cô không giấu nổi ánh mắt anh, một giây sau anh đã tới bên, đỡ cô dựa vào ghế, ngồi bên cạnh cẩn thận khẽ khàng xoa bóp ngón chân, bàn chân cho cô. Thẩm An Nhược vừa đau vừa buồn buồn, giãy giụa chốc lát, lại bị anh giữ chặt, mát-xa dọc bắp chân cho cô. Ngón tay anh rất mạnh mẽ, nhưng động tác rất nhẹ nhàng, sau mới mạnh dần lên. Cơn đau dần biến mất, tay anh vẫn tiếp tục xoa bóp hướng lên trên, chỉ cách một lớp vải mỏng manh, chạm vào đùi cô. Trong đầu cô lại hiện lên những mảnh ghép rời rạc, cô vội tóm lấy tay anh: “Đỡ hơn rồi, cảm ơn anh.”

Trình Thiếu Thần nhìn thẳng vào mắt cô, dừng lại trong giây lát, khẽ rút tay mình ra khỏi bàn tay cô, bàn tay còn lại vuốt trán cô, vừa nãy vì bị chuột rút nên đau vĩa cả mồ hôi. Anh giúp cô lau sạch, rồi xuôi xuống cổ, ở đó cũng đã ướt sũng hết cả. Mặc dù cô đã có tâm lý đề phòng từ trước, nhưng vẫn hoang mang đề bàn tay sắp trượt vào cổ áo mình của anh. Bàn tay tham lam kia liền đổi hướng, khẽ lướt qua viền áo trước ngực cô, cởi một cúc áo, ngoan cô tiến vào, bắt lấy phần mềm mại trước ngực cô khẽ xoa nắn. Tay cô vẫn đang đặt trên mu bàn tay anh, hệt như đang chủ động dẫn dắt.

Thẩm An Nhược thấy hơi thở trở nên khó nhọc, mới ý thức được mình đã nín thở rất lâu rồi, cô thử gỡ tay anh ra, nhưng chỉ phí công vô ích, người cô mềm nhũn, hít thở sâu càng khiến lồng ngực phập phồng dữ dội, ngược lại còn làm ánh mắt anh tối đi hơn. Cô nuốt nước bọt, liếm bờ môi khô, phát hiện không biết từ lúc nào anh đã cởi thắt lưng áo choàng tắm của mình ra, tay kia trượt vào trong áo cô du ngoạn tứ phía, thân nhiệt cô cũng tăng dần. Trong ánh mắt anh ẩn giấu những cảm xúc rất quen thuộc, có sự kiên định không cho phép chối từ, cũng có sự nũng nịu như trẻ con và cả sự vô lại.

Thẩm An Nhược đấu tranh một lúc, đột nhiên mở miệng, giọng hơi khàn: “Trình Thiếu Thần.”

Ánh mắt anh càng trầm xuống.

Trong đầu Thẩm An Nhược nhanh chóng nghĩ ra đến mấy chục kiểu câu, bốn, năm nội dung không giống nhau, cuối cùng lại thốt ra một câu khiến cô phải khinh bỉ chính mình: “Còn chưa kéo rèm cửa kìa.”

Anh bế bổng cô lên, sau phút giây choáng váng hoa mắt ban đầu, tỉnh lại phát hiện cảnh trí xung quanh đã khác, cô nằm trên giường, mỗi tác da thịt đều trong bàn tay anh. Anh khống chế mọi khả năng chạy trốn của cô, chạm vào từng centimet trên cơ thể cô, khẽ mút mát và cắn nhẹ làn da trần của cô, anh chỉ dùng ngón tay và lưỡi đã có thể khiến cô buông vũ khí đầu hàng.

Những động tác riêng tư quá mức ấy còn thân mật hơn cả những gì bọn họ từng làm trước đây, khiến toàn thân cô run rẩy, nức nở rên rỉ. Cô từ bỏ mọi ý định vùng vẫy, đây vẫn luôn là lãnh địa của anh, vĩnh viễn có quyền lực tuyệt đối, anh hiểu rõ cơ thể cô còn hơn cả chính cô, thân thuộc với nơi yếu ớt nhất, mẫn cảm nhất. Cô chỉ có thể để mặc anh tùy tiện, cảm thấy mình tựa như một con sâu nhỏ yếu ớt trước sự trêu chọc của anh, toàn thân run rẩy bởi kích thích và khuấy động, rồi từ từ nở rộ trong lòng anh, dần phá kén hóa thành bướm bướm.

Anh buông cô ra, cho cô không gian để hít thở, Thẩm An Nhược thấy khóe mắt mình ươn ướt. Anh cúi người nhìn cô, đôi mắt đen như mực, sống mũi thẳng tắp, bờ môi mỏng mím chặt, chiếc cằm cương nghị. Dường như đây là lần đầu tiên cô quan sát anh kĩ càng ở khoảng cách gần như thế này, giờ mới phát hiện hóa ra đường nét khuôn mặt anh rất cứng cõi. Cô khẽ tỏ cáo: “Anh đã có âm mưu từ trước.”

“Đúng thế, vì em quyến rũ anh trước.” Trình Thiếu Thần thì thầm kết luận, rồi lại phủ phục lên người cô, hôn lên đôi môi cô, quán lấy lưỡi và hàm răng cô, giữ hai tay cô lại, rồi tiến sâu vào trong cô. Thẩm An Nhược chỉ có thể bồng bênh trôi dạt theo sự dẫn dắt của anh, khi thì nóng bỏng cuồng nhiệt, có lúc lại bồng bênh như phiêu du trên những đám mây. Khi anh đưa cô lên tới đỉnh cao của hoan lạc, cô chỉ có thể dốc toàn bộ sức lực ôm chặt lấy anh, như kẻ sắp chết đuối trôi nổi trong mưa gió bị đẩy ra biển khơi, còn anh là khúc gỗ cứu mạng duy nhất.

Vì lạ giường, Thẩm An Nhược ngủ không sâu giấc, thử trở mình mấy lần nhưng người sau lưng cứ xiết lấy eo, chân cũng quán quýt với chân cô, khiến cô không cử động nổi. Trời sáng, tiếng chuông vang lên đều đều lôi cô dậy từ trong cơn mơ mịt mờ. Cô nhớ ra đó là tiếng chuông điện thoại báo thức của mình mỗi sáng, đang muốn bò dậy tắt đi, người phía sau đã ngồi dậy, vài giây sau, căn phòng yên ắng trở lại. Cô chuẩn bị ngủ tiếp, Trình

Thiếu Thần đã ghé bên tai cô khẽ hỏi: “Hôm nay em có phải đi làm không?” Cô nhắm mắt lắc đầu, hôm nay là cuối tuần, cô không có việc gì.

Anh nằm xuống bên cạnh, ôm cô từ đằng sau như trước đây, ngón tay cũng khẽ ve vuốt ngực cô.

Trước đây cô có thói quen nằm ngủ sát mép giường, mặt hướng ra ngoài, anh cũng vậy, trước khi ngủ hai người luôn cách nhau một khoảng, nhưng lúc tỉnh dậy cô đã thấy mình nằm ở giữa giường, còn anh ôm chặt lấy cô ngủ say. Cô đi làm sớm hơn, bình thường luôn khẽ khàng tách khỏi tay chân anh, dèm lại chăn rồi mới đi. Vì sợ đánh thức anh, cô luôn đánh răng rửa mặt ở phòng vệ sinh khác.

Cô nhớ lại những chuyện đã qua, mơ hồ ngủ mất, không biết bao lâu sau lại nghe thấy tiếng chuông, lần này chỉ vang lên một lúc đã có người nhắc máy cô loáng thoáng nghe thấy Trình Thiếu Thần cố gắng hạ giọng thật thấp: “Được, một tiếng nữa tôi đến.” Anh lại xoay người, cô cảm giác anh vòng qua bên giường cúi đầu nhìn cô, nhưng cô cũng không chắc chắn, vì đang nhắm mắt giả vờ ngủ, cuối cùng lại ngủ thiếp đi mất.

Khi Thẩm An Nhược tỉnh lại, trong phòng chỉ còn mình cô. Vớ lấy điện thoại xem giờ, đã sắp trưa rồi. Lúc tắm nhìn thấy những dấu vết nhàn nhạt trên cơ thể, cô tự cười giễu trước gương. Sao lại không có sức chống cự gì như thế, dù thế nào cũng nên tỏ vẻ gái ngoan đoan chính, lấy lại chút mặt mũi cho mình. Nhưng đêm qua rõ ràng tim cô đã loạn nhịp trước những đụng chạm của anh, phản ứng không bình thường, anh cũng rõ điều này, nếu cô kêu dừng lại thì thật giả dối biết mấy, mà cũng tự làm khó bản thân mình. Chẳng lẽ là do ham muốn không được thỏa mãn sao, cô thở dài.

Nhưng mà cũng tốt, nếu là tình một đêm, Trình Thiếu Thần là một đối tượng tuyệt vời, mặt mũi đáng người đều được, kỹ thuật càng không thể bắt bẻ, hơn nữa, suy cho cùng, cô mới là người được lợi.

Lúc ra khỏi phòng tắm, thấy trong phòng khách đã đặt một bộ quần áo mới, còn cả nội y và giày. Áo khoác vàng nhạt, sơ mi ngắn tay và váy cùng màu, cô nhớ mình từng có một bộ như thế này. Trên bàn có một bản danh sách quần áo khách sạn cung cấp.

Cô không có sự lựa chọn, không thể mặc lại bộ váy ngắn màu đen về Hoa Áo được, vì thế thay luôn bộ Trình Thiếu Thần đã chọn, vứt bộ cũ vào trong túi giấy. Cô nhìn kỹ mình trong gương, thực ra cô cũng không còn nhớ Thẩm An Nhược của bảy, tám năm trước như thế nào nữa rồi. Trên chiếc bàn trước gương có một tờ giấy, là nét chữ mạnh mẽ rắn rỏi của Trình Thiếu Thần, cô luôn cảm thấy chuyện một giám đốc viết chữ đẹp rất kì cục: *“Công ty có việc, đợi anh về nhé. Trình.”*

Dưới tờ giấy còn có một thẻ tín dụng, màu đen rất sang trọng phong cách. Cô lật tờ giấy lại xem, góc giấy ghi một dãy mật khẩu. Anh biết cô không mang theo tiền.

Thẩm An Nhược nhớ năm trăm tệ tối qua anh đưa lúc ở vườn hoa hình như vẫn còn trong túi váy ngắn của cô, vì khi đó cô nói muốn giúp anh quyên góp cho công trình hi vọng. Cô lục ra mấy tờ tiền đó, cầm một tờ, số còn lại cùng với cái thẻ tín dụng kia đặt hết về chỗ cũ. Cẩn thận hơn, cô xé đi góc giấy viết dãy số mật mã, còn viết ba chữ *“Đã đọc. Thẩm.”* dưới dòng chữ của anh, cảm thấy vô cùng khoái chí.

Thẩm An Nhược bắt xe về thẳng khách sạn Hoa Áo lấy túi của mình, việc đầu tiên vào văn phòng là rót nước uống thuốc. Ban nãy bảo tài xế taxi dừng lại giữa đường, vào tiệm thuốc mua thuốc tránh thai. Cô thuận tay giữ những tài liệu trên bàn, đợi chờ cơn hoa mắt chóng mặt sẽ đến khi thuốc ngấm. Trước đây đã uống một lần, biết phản ứng phụ của mình với thuốc này rất mạnh.

Đêm qua cô bị giày vò đến hơn nửa đêm, hoàn toàn không biết Trình Thiệu Thần có dùng biện pháp an toàn hay không, cô lại không thể gọi điện hỏi anh ngay bây giờ. Loại thuốc vừa vầng đầu vừa buồn nôn này cô mới chỉ uống có hai lần, lần trước là sau lần đầu tiên của hai người, đây có thể coi là chuyện của nhiều năm trước rồi.

Lúc chuẩn bị rời phòng ăn phía Tây về nhà, cô bắt gặp quản lý Thôi của bộ phận buồng phòng.

“Ôi, hôm nay không phải em trực ban mà?”

“Em qua xử lý chút chuyện nhỏ thôi.”

“Hôm nay em có vẻ khác quá.”

“VẬY SAO?”

“Ừ, chắc tại quần áo đấy, ít khi thấy em mặc thế này. Để chị xem nào... phải rồi, em không trang điểm. Thế này trông em trong sáng biết bao.”

À, cô quên rằng ít nhất cũng phải thoa một lớp son. Thẩm An Nhược đỡ chột dạ hơn một chút, cô vốn tưởng mấy chữ “có gian tình” in lên mặt mình mất rồi.

“An Nhược, chị nói thật, em để mặt mộc còn đẹp hơn lúc trang điểm.” Quản lý Thôi nhận xét.

“Không phải chứ, ý chị là em trang điểm rất xấu sao?”

“Ý chị là em đẹp tự nhiên, chải chuốt một tí cũng thừa.” Quản lý Thôi cười, chị lớn hơn Thẩm An Nhược nhiều tuổi, hay thích đùa với cô, “Em còn nhớ vườn xương rồng ở khu biệt thự không? Nở hoa hết rồi, đẹp lắm.”

“Nở hoa hết rồi ư? Vẫn chưa đến mùa cơ mà.”

“Thế mới lạ chứ. Có muốn đi ngắm không? Giống hoa ấy chỉ nở được mấy ngày thôi.” Quản lý Thôi không giải thích thêm, kéo tay cô đi luôn.

Đúng lúc này tiếng chuông điện thoại của cô vang lên, vừa thấy tên Trình Thiệu Thần nhấp nháy trên màn hình, cô liền bắt máy. Cô phải đổi tên anh thôi, thành cái gì thì thành, bằng không bị đồng nghiệp nhìn thấy thì hỏng bét, đặc biệt là mấy fans ngầm của anh.

“Em dậy rồi à, đã ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi. Em về công ty lấy đồ.”

“Anh tưởng em vẫn ở lại trong khách sạn. Công việc vẫn chưa xử lý xong, tối nay anh gọi lại cho em nhé.”

“Vâng. Tạm biệt.” Thảm An Nhược vội vàng ngắt máy, ngẩng đầu liền thấy quản lý Thôi đang nhìn mình cười cười.

“Bạn bè.” Cô giải thích trước.

“Đàn ông?”

Thảm An Nhược chỉ cười, nhanh chóng chuyển chủ đề: “Chị Thôi, dạo này bên bộ phận phòng thế nào? Có thường xuyên kín phòng không?”

“Kín sao được? Tháng sau mới là mùa đất khách.”

“VẬY Ạ? Nghe nói bên Vạn Hào, Đông Phương và Kim Đô đều hết phòng.”

“MẤY HÔM NAY BÊN Vạn Hào nhận hội nghị, sao không hết phòng được. Nhưng chỗ Đông Phương với Kim Đô thì sao có thể, khách bên đó không thể nào vượt bên mình được.”

“CHẮC CHUYỂN KHÁCH CHO NHAU RỒI.” Thẩm An Nhược cười. Cô biết ngay Trình Thiếu Thần đã giờ mách khéo, nhân viên của khách sạn năm sao quả nhiên như trong truyền thuyết, có thể quan sát sắc mặt, thuận nước đẩy thuyền, nói giáo cho giặc. Cô phải kiến nghị với bộ phận nhân lực, tăng cường huấn luyện cho nhân viên của Hoa Áo như thế mới được. Trình Thiếu Thần cũng thừa nhận có âm mưu rồi, thế mà cô còn cam nguyện cắn câu, thật là đáng xấu hổ.

VƯỜN XƯƠNG RỒNG quả nhiên nở hoa rất đẹp. Một mảnh đất nhỏ trong vườn hoa trung tâm không hề ăn nhập gì với cảnh vật xung quanh, những vườn xương rồng nho nhỏ này có ý nghĩa kỉ niệm, nên được chăm sóc rất cẩn thận. Xương rồng nở hoa không dễ, lại cùng nở hoa sớm, đỏ nhạt, hồng phấn, vàng tươi, đủ các màu, thật là đẹp. Vì là ngày cuối tuần nên khá đông khách cũng đi ngắm hoa, chụp ảnh. Cô chăm chú ngắm một góc xương rồng hình cầu nở hoa rất nhiều, hoa màu trắng sữa, tím, chín bông nở rộ dày đặc san sát nhau. Đột nhiên có người kéo váy cô, cô ngoảnh đầu lại, thấy một đứa bé người nước ngoài đang nhìn mình cười, hóa ra là thằng nhóc búp bê Tommy bỏ nhà tìm cha tối qua. Trong phút chốc, cô nghĩ đến một số thứ, không muốn thừa nhận nhưng cũng nhìn theo hướng ngón tay của Tommy, quả nhiên cách đó vài mét đã thấy bạn cũ. Người đàn ông đẹp trai người Đức, còn có một phụ nữ tóc vàng, dáng vẻ thân mật đang cầm máy ảnh chụp ảnh hoa rất chăm chú, thấy cô liền gửi một nụ hôn gió, lại vỗ vỗ vai người phụ nữ bên cạnh, chỉ về phía cô, nói vài câu, người phụ nữ tóc vàng kia cũng vẫy tay mỉm cười thân thiện với cô. Tommy dùng tiếng Trung còn chưa sôi nói với cô: “Bố, mẹ.” Kéo cô ngồi xuống, tự tạo dáng

chụp ảnh, ông bố đẹp trai bên kia cũng phối hợp ăn ý, bấm máy, ra hiệu OK với cậu con.

Trước lúc đi, Tommy còn thom một cái lên mặt cô. Thẩm An Nhược cảm thấy vừa nãy mình cười quá nhập vai, cơ mặt sắp cứng cả rồi, cuối cùng cũng bình thường trở lại, nhận ra quản lý Thôi đang nhìn mình mỉm cười rất thích thú: “An Nhược, nghe nói vận đào hoa của em dạo này được lắm, quả nhiên là thật, cả trẻ con lẫn người lớn nước ngoài cũng có.”

“Chị Thôi, đừng lấy em làm trò đùa nữa, không thấy vợ người ta ở bên cạnh à.” Thẩm An Nhược làm ra vẻ thuận miệng nhắc đến, “Gia đình ba người đó là khách của chúng ta ạ? Ở khách sạn chúng ta luôn?”

“Khách ở biệt thự số chín, ở hơn một tháng rồi.” Quản lý Thôi than thở, “Em quen anh đẹp trai đó à? Bữa tiệc tối hôm nọ còn hỏi chị, cô Thẩm An Nhược là người nào? Mới mấy hôm đã quăng lưới rồi sao? Hành động nhanh thật.”

“Anh ta là bạn của bạn em thôi.”

“Thế à, thảo nào.” Quản lý Thôi lại bổ sung thêm một câu rất thừa trước khi Thẩm An Nhược tính chấm dứt chủ đề, nhưng đủ để Thẩm An Nhược nóng máu, “Chị nhớ ra rồi, biệt thự số chín luôn giữ lại cho tập đoàn An Khải, nghe đâu người nước ngoài này là kỹ sư An Khải mới đào tạo. Ngày gia đình họ chuyển đến đây, Tổng giám đốc Trình của An Khải còn tự mình đến đón cơ đấy.”

ef

Thẩm An Nhược đứng ở chỗ đỗ xe một lúc, vẫn còn hơi chóng mặt nên quyết định lái xe về nhà. Buổi chiều cô nên đi đâu nhỉ? Về nhà ngủ? Hôm nay cô đã ngủ nhiều rồi.

Đang lúc do dự thì nhận được điện thoại cầu cứu của Hạ Thu Nhận. Cô nàng đang điên cuồng mua sắm trên phố đồ cao cấp, tiêu hết sạch tiền, nhưng vẫn khăng khăng giữ chiếc áo mình đã nhắm dù không thể quẹt thẻ, hỏi Thẩm An Nhược có thể qua cứu bồ không. Cô đành lái xe tới tìm bạn.

“Sao dạo này cậu bận rộn như ngôi sao thế? Lúc tìm cậu, không phải đang tập huấn thì cũng tiếp khách. Hay là có tình mới rồi? Mau báo cáo xem nào”, Hạ Thu Nhận vừa làm nhảm theo thói quen, vừa xoay cô một vòng, “Hôm nay nhìn cậu rất khác, đã lâu lắm rồi không trang điểm như ngày trước. Ồ, sắc mặt hôm nay cũng tốt hơn mọi khi nữa, xem ra đang rất giận thì phải.”

Đúng thế, thật sự rất “tức giận”. Nghĩ đến bộ quần áo này cô lại thấy khó chịu, vào cửa hàng thay nguyên một bộ mới từ đầu tới chân, vừa bắt nhân viên cắt mác, vừa dặn bọn họ gói bộ quần áo cũ của cô lại.

“Làm gì vậy? Cậu ăn mặc tham dự trò chơi ‘Party down’^[1] ấy, được khen sướng quá hóa rồ à?” Hạ Thu Nhận ném cho cô ánh mắt “cậu là đồ ngang như cua”.

[1] Tên một trò chơi được lấy cảm hứng từ một chương trình truyền hình, trong trò chơi bạn sẽ quản lý một đội ngũ phục vụ, chuẩn bị âm nhạc, đồ ăn, bằng tốc độ và chất lượng nhanh nhất.

“Tớ đang chán, muốn thay đổi tâm trạng.”

“Bạn thân yêu, tên đàn ông xấu xa nào dám trêu chọc cậu? Tớ giúp cậu đập chết hắn.”

“Sao cậu biết là đàn ông?”

“Thế nếu là con gái cậu có bực tức không?”

Hai người đi dạo tới chạng vạng tối, vì đói nên tạt vào một quán đồ Tây trên phố. Thẩm An Nhược thấy bít tết quá dai, mì quá giòn, pizza quá ngấy, hình như hôm nay tất cả đều có gì đó không đúng, đến cả cách nhồi nhét vào dạ dày cho đỡ bực bội cũng không còn hiệu quả. Cô bỏ dao nĩa ngòl ngẩn ra, điện thoại lại đổ chuông, cô cứ nhìn chằm chằm cái tên nhấp nháy trên màn hình cho tới khi Hạ Thu Nhận gọi cô: “Này, điện thoại.”

“Gọi nhầm thôi, hôm nay gọi nhầm mấy lần rồi.”

Một lát sau lại có điện thoại, cuối cùng cô đành cầm điện thoại ra ngoài bắt máy.

“Em đang ở đâu? Tối nay cùng đi ăn nhé.” Giọng Trình Thiệu Thần có vẻ rất thư thái.

“Việc công ty thu xếp ổn rồi à?”

“Ổn rồi.”

“Em đi cùng Hạ Thu Nhận, đang dùng bữa rồi.”

“Thế à? Khi nào hai người ăn xong, anh qua đón em.”

“Không cần, hôm nay cô ấy tìm em có việc, em muốn sang chỗ cô ấy.”

Trình Thiệu Thần dừng lại vài giây, giọng thăm dò: “Sao thế, không thoải mái chỗ nào à?”

Đến cả diễn trò cô cũng không qua nổi mắt anh. Cô quyết định nhận thua, không muốn lòng vòng mất thời gian nữa. An Nhược hạ thấp giọng: “Trình Thiệu Thần, anh đùa chưa đủ à? Theo luật chơi, sau khi đạt được

mục tiêu thì phải lập tức đi tìm mục tiêu mới, không được loanh quanh tốn thời gian, hiểu chưa?”

Anh lại rất bình tĩnh trả lời: “Câu nói của em quá thâm thúy, anh nghe không hiểu.”

“Ý em là, anh dùng âm mưu gian kế với em, có phải quá coi trọng em rồi không? Không cảm thấy tốn thời gian quý báu của anh à?” Cô rít qua kẽ răng.

Trình Thiếu Thần ở đầu dây bên kia cười đáp: “Em suy nghĩ cả một ngày mới dám phản ứng lại à? Đêm qua anh thành thật thừa nhận những gì, em còn nhớ không?”

Tiếng cười của anh rất ấm áp, nhưng theo những hiểu biết của cô về anh, nụ cười đó rõ ràng còn ẩn chứa hàm nghĩa khác: đêm qua chẳng phải em đã ngầm đồng ý với âm mưu của anh rồi à, sao giờ lại lên cơn tam bành vậy?

Mặc dù chỉ là nói chuyện điện thoại nhưng Thẩm An Nhược cũng thấy vừa xấu hổ vừa lúng túng. Đêm qua lúc anh thừa nhận âm mưu của mình, cô làm sao có thể đẩy được anh ra, chỉ cảm thấy hai tai nóng dần lên.

“Anh với phục vụ khách sạn thông đồng lừa em cũng không sao, nhưng đến đứa trẻ nhỏ thế mà anh cũng lợi dụng, nửa đêm còn không cho nó ngủ, bắt nó xa mẹ, anh thật là vô liêm sỉ.” Cô không phải là đối thủ của anh lúc tranh luận, thà cô đi thẳng vào vấn đề luôn cho ngắn gọn.

Quả nhiên Trình Thiếu Thần khựng lại: “Trời, thông tin của em nhanh thật, anh còn tưởng phải vài ba hôm nữa em mới phát hiện ra chứ.”

Anh trưng ra thái độ vô liêm sỉ mà đầy tự hào ấy thực sự làm cô vô cùng tức giận, phải cố gắng lắm cô mới giữ cho giọng bình tĩnh: “Anh đặc ý lắm

phải không, dùng thủ đoạn dụ dỗ trẻ vị thành niên với gái đã toan phận già như em, đường đường là doanh nhân ưu tú, anh không thấy tổn hại đến thân phận cao quý và gu thưởng thức của mình à?” Trong lòng cô còn thầm bổ sung thêm một câu, tức chết đi được, thủ đoạn dở hơi như thế lại làm cô sập bẫy.

“Thẩm An Nhược, em hấp dẫn hơn trẻ vị thành niên nhiều mà, đừng hạ thấp giá trị bản thân như thế.” Trình Thiếu Thần vẫn tiếp tục bốn cột, “Nhưng chuyện liên quan đến Tommy chỉ là tình cò, em đừng nghĩ oan cho anh. Anh thật lòng muốn giúp em, vô tình gặp lại cậu bé, nó cứ làm loạn đòi đi tìm bố. Cơ hội một mũi tên trúng hai đích như vậy, anh làm sao có thể ngốc tới mức bỏ qua cơ chứ.”

“Lòng tin vào anh sụp đổ từ lâu rồi, em không tin anh.”

“Em không tin anh cũng không thể thay đổi sự thật được đâu. Chúng ta đừng cãi nhau qua điện thoại nữa được không, em đang ở đâu? Anh qua đón em nhé. Anh trực tiếp đến chịu tội với em được không?”

“Anh đi chết đi.” Thẩm An Nhược nói hết câu cuối rồi ngắt luôn điện thoại.

Thẩm An Nhược quay về chỗ ăn nốt miếng bít tết, Hạ Thu Nhận ngồi đối diện quan sát cô một lát, rồi đưa ra kết luận chắc nịch: “Lại vừa có người chọc giận cậu rồi.”

“Làm gì có, cậu tưởng cậu là thần tiên sao?”

“Thẩm An Nhược, chúng ta quen biết gần như cả đời rồi, cậu có chuyện gì mà giấu được tớ nào?”

Cô quyết định bỏ miếng bít tết xuống, đi lấy salad. Một lớp, một lớp lại một lớp nữa, thao tác lặp đi lặp lại, salad chất cao như núi, cô gái bên cạnh trở mắt nhìn, quay sang xin chỉ bảo.

Hạ Thu Nhận có sở trường là tự tìm chủ đề, buôn bán chuyện trên trời dưới biển, thời sự, tích cổ, tùy ý xen kẽ nhau, chỉ cần không ngắt lời cô ấy, thỉnh thoảng lại phụ họa một câu, cô ấy có thể nói rất hào hứng. Cuối cùng Hạ Thu Nhận không còn chuyện gì để kể nữa, nhìn Thẩm An Nhược đang chẳng có chút hứng thú nào: “Tuần trước mình vừa gặp chồng cũ của cậu.”

Thẩm An Nhược ngẩng đầu nhìn cô bạn.

“Ôi, tớ chẳng tìm ra được khuyết điểm của anh ta. Thực ra anh ta đã giúp tớ một việc lớn.”

“Vậy sao.”

“Bọn tớ đến khu công nghiệp An Khải chụp hình, lần đầu tiên tớ thấy bộ dạng đó của anh ta, khi ấy anh ta mặc bộ đồ công nhân, đội mũ bảo hộ đang kiểm tra an toàn trên công trường. Trước đây tớ hay gặp anh ta với vẻ nghiêm trang đạo mạo, bỗng nhiên bị hình tượng mới của anh ta làm chân động. Chồng cũ của cậu thật sự trong bộ dạng nào cũng rất đẹp, tiếc là anh ta không muốn chụp hình, bằng không lượng tiêu thụ tạp chí kỳ này của bọn tớ sẽ tăng lên đáng kể.”

“Khó khăn lắm chúng ta mới gặp nhau, cậu nhắc đến tên phá đám đó làm gì? Tớ nay tớ qua nhà cậu ngủ, có sao không?”

“Tất nhiên là được, dạo này tớ ngủ không ngon giấc, đang định tìm người ngủ cùng. À, trước đây tớ mắng Trình Thiệu Thần, cậu toàn bên vực anh ta, nhấn mạnh việc ly hôn là do cậu, rằng anh ta vô tội, sao hôm nay lại thay đổi thái độ một cách kì lạ vậy.”

“Từ trước tới giờ cậu vẫn không thích anh ta, sao hôm nay cũng kì lạ thế.”

“Bởi vì tớ chợt phát hiện, thì ra tớ luôn có thành kiến với anh ta, người này thực ra rất tốt, không tự cao tự đại, cũng không phải không đàng hoàng. Nhớ lại ngày các cậu kết hôn, mấy người bọn tớ trêu chọc giày vò anh ta như vậy, mà anh ta chỉ cười, không hề biểu lộ một chút tức giận. Đúng rồi, trưa hôm đó giám đốc Trình mời bọn tớ một bữa, cô bé đồng nghiệp của tớ mỗi lần nhắc tới anh ta là hai mắt biến thành hình trái tim. Nói đến lại thấy rất giống ánh mắt của cậu.”

“Liên quan gì đến tớ? Cậu đừng nhắc đến anh ta nữa được không?”

Hạ Thu Nhận nhìn kỹ cô, bật cười: “Ồ, thì ra tên không biết điều làm phiền cậu chính là anh ta.”

Thẩm An Nhược phiền muộn lườm cô bạn một cái, nhưng Thu Nhận càng cười to hơn, một lúc lâu sau mới nói tiếp: “An Nhược, nói thật, tớ vẫn luôn nghĩ, nếu một người con trai nhẫn nại với những người bạn không thích anh ta của cậu, thì chứng tỏ anh ta rất tôn trọng cậu. Dù sao cậu cũng chẳng tìm đâu ra người tốt hơn...”

Thẩm An Nhược ngắt lời cô: “Hạ tiểu thư này, cậu vì một bữa cơm và một sự giúp đỡ mà tính đem tớ đi bán à. Chúng ta đã quen biết gần như cả đời rồi, hôm nay tớ cũng giúp cậu một việc không nhỏ, sau đó mời cậu ăn cơm mà.”

“Bạn thân yêu, đừng cáu, đừng cáu, chúng ta đổi chủ đề, đổi chủ đề.” Hạ Thu Nhận thấy bão tố sắp nổi lên, nhưng chỉ được vài phút lại cười bảo: “An Nhược, tớ thật sự rất thích bộ dạng tức giận của cậu, quả thực rất hiếm, hết như ảo ảnh vậy.”

Thẩm An Nhược phải thừa nhận lần thứ N+1 rằng mình toàn gặp phải người không hiền lành chút nào, bất kể là bạn bè hay chồng cũ.

Buổi tối, cô đến nhà Hạ Thu Nhận ngủ, ngày trước có lần Hạ Thu Nhận ốm, cô cũng ở bên đó chăm sóc bạn vài hôm, đến cả đồ ngủ và đồ lót đều để ở đó hai bộ. Thực ra cô sợ Trình Thiệu Thần đến nhà tìm mình, mặc dù trực giác mách bảo chỉ có một phần mười khả năng. Anh không gọi lại, chắc là mất kiên nhẫn với cô rồi. Càng tốt, thế giới lại trở về yên tĩnh.

Hai người bạn họ vô cùng buồn chán, ăn đồ ăn vặt, ôm gối tựa ngồi đất xem tivi. Hạ Thu Nhận vừa đổi kênh liên tục vừa phàn nàn: “Chắc, sao càng nhiều kênh lại càng chẳng có gì để xem thế này. Chúng mình xem đĩa đi, dạo này tớ mua nhiều lắm.” Thu Nhận ôm một chồng đĩa lớn còn chưa bóc hết vỏ, Thẩm An Nhược lật qua lật lại, không nhịn được cười nói: “Úi chà, cái nào cũng thế. Khẩu vị của cậu cũng đã man quá nhỉ, đều là bản full không cắt sao?”

“Không phải bản full thì ai thèm xem chứ? Còn nói tớ, cậu không xem làm sao biết nội dung nó thế nào mà bảo đã man. Cậu thôi làm trò đi, muốn xem cái nào?”

Đang nói chuyện, di động của Thẩm An Nhược lại reo vang, cô khẽ rửa thềm, giả vờ không thấy điệu bộ cười nhạo của Hạ Thu Nhận, ra ban công nghe điện thoại.

“Rốt cuộc anh muốn gì hả, anh làm ơn để em yên tĩnh chút được không?”

“Chúng mình nói chuyện đi.”

“Anh muốn tâm sự thì đi tìm bác sĩ tâm lý hoặc cha xứ đi cũng được.”

“Thẩm An Nhược, sao em càng lớn tuổi càng giống trẻ con vậy. Được rồi, là anh sai, xin em đừng tức giận nữa. Em không nghĩ rằng chúng ta nên nghiêm túc nói chuyện về ngày hôm qua sao?”

Cô ngắt lời: “Trình Thiếu Thần, anh đừng làm trò cười nữa được không? Bây giờ là thế kỷ Hai mươi một rồi, chúng ta đều là người trưởng thành, đôi bên cùng tình nguyện cũng chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, xin anh quên đi giùm em.”

“Anh rất nghiêm túc nói chuyện với em, thái độ của em có thể hợp tác hơn một chút được không?”

“Vâng, thái độ của anh đủ hợp tác rồi, vậy mà cố tình để lại thế tín dụng cho em? Anh quá hào phóng rồi đó anh Trình ạ.”

“Em đừng đánh trống lảng.” Cuối cùng giọng anh cũng có đôi chút tức giận.

“Trình Thiếu Thần, mục tiêu anh mong muốn đã đạt được rồi, anh nên bắt đầu cuộc chơi mới từ điểm xuất phát mới thôi. Để quan hệ giữa chúng ta không nên xấu đi thêm nữa, xin anh đừng chú ý đến em được không?” Được lắm, cô rất vui vẻ vì cuối cùng anh cũng tức giận, dù chỉ là một chút ít.

“Anh có chuyện muốn nói với em, em đi ra đi.”

“Em không có chuyện gì để nói với anh hết.”

Kiểu đối thoại này thật vừa nhàm chán vừa mệt mỏi, thực ra còn lãng phí rất nhiều sức lực, cô chống đỡ được một phút đã lộ rõ yếu điểm của mình.

Thực ra không cần tới một phút, Trình Thiệu Thần chỉ một câu nói đã trở lại vẻ ung dung bình thản: “Thẩm An Nhược, anh cũng hơi hiểu ra một chút. Thật ra hôm qua em cũng lợi dụng anh đúng không, sau đó phát hiện mọi chuyện không như tính toán, cho nên thẹn quá hóa giận muốn qua cầu rút ván.”

Tên vô lại này quả thật làm cô tức muốn chết, những lời anh nói vẫn luôn chọc đúng tim đen của cô. Thẩm An Nhược vô cùng bức bối, lý sự lại trong điện thoại: “Phải, đúng như lời anh nói. Anh cứ dây dưa mãi với em là muốn gì? Em không phải trẻ vị thành niên, cũng không phải lần đầu, chẳng lẽ anh muốn chịu trách nhiệm với em à?”

Lúc tắt máy, cô còn hận sao anh không gọi vào điện thoại cô định, nếu không cô đã có thể đập máy thật mạnh để anh ta nghe cho hả giận.

Thẩm An Nhược đứng ở ban công nhà Hạ Thu Nhận một hồi, đợi hết tức rồi mới đi vào, bằng không chắc chắn sẽ trở thành đối tượng cho cô bạn nguy hiểm của mình mặc sức chế nhạo. Cô tiện tay xóa số của Trình Thiệu Thần rồi lại chột nghĩ, tên anh ta có ba chữ, nếu xóa tên đi, mỗi lần anh ta gọi tới lại hiện ra mười một chữ số. Cô vốn đã dị ứng với chữ số, xóa đi thế này cũng chẳng khác là bao, chỉ làm cô càng thêm đau đầu, vì vậy đành đổi số điện thoại của anh thành “Trư tiểu nhị”, một lát liền đổi thành “Đồ vô lại”, nhưng nghĩ đi nghĩ lại cứ thấy giống như đang tán tỉnh nhau, lại hậm hực đổi về như ban đầu.

Nếu hệ thống di động có thể cho tất cả các cuộc gọi của anh ta vào danh sách đen thì tốt biết mấy. Thẩm An Nhược nghĩ đến đây, bỗng nảy ra ý xấu, cô đặt nhạc chờ cho số điện thoại của anh, dùng bài hát Thề non hẹn biển của Trần Dịch Tấn, đây là tên bài hát được giới thiệu, thực ra tên bản phát hành ở Hồng Kông là Một đêm mất hồn.

Thẩm An Nhược nhớ Trình Thiếu Thần ghét nhất là người khác đặt nhạc chờ, mỗi lần như vậy đều giờ điện thoại ra xa khỏi tai, cô biết ngay khi ấy anh đang phải chịu đựng tiếng nhạc chờ khó chịu.

“Dù cho ngày mai em phủ nhận mọi thứ, ít nhất giờ đây em vẫn gọi tôi một cách chân thành”. Ca từ này đã có lúc làm cô ngẩn ngơ rất lâu, giờ lại rất thích nó, phù hợp với anh, chờ anh gọi điện tới nghe bài hát này, chắc chắn sẽ phát điên vì khó chịu, như vậy chắc hẳn sẽ không gọi lại nữa.

Cuối cùng Thẩm An Nhược cũng nguôi giận, quay lại phòng khách, nhưng vừa thấy Hạ Thu Nhận nhìn mình đầy vẻ ám muội, huyết áp cô lại tăng vọt. Cô bạn bình thường cũng hay trêu chọc cô, nhưng cô chưa bao giờ thấy khó chịu, sao hôm nay lại chướng mắt đến vậy.

“Cậu ra ngoài lâu thế. Ổn cả rồi chứ? Nếu có chuyện gì thì cứ nói nhé. Nào, cuối cùng là cậu muốn xem đĩa nào?” Hạ Thu Nhận đã bóc tất cả các đĩa phim bày đầy trên bàn giống như đang bán.

Thẩm An Nhược hậm hực liếc cô bạn, hít một hơi, thêm một hơi nữa, cuối cùng phun ra hai tiếng qua kẽ răng: *Sắc giới*.

Liên mấy ngày sau cũng không thấy Trình Thiếu Thần làm phiền cô nữa. Chỉ mỗi ngày gọi một cuộc điện thoại, nhưng cô không nghe, anh cũng không gọi lại lần thứ hai, chắc bài nhạc chờ sến sẩm đó làm anh nản lòng thật.

Ngày đầu cô không nghe điện thoại, vài phút sau anh còn gửi một tin nhắn: “Anh có chuyện muốn nói với em.” Cô trả lời lại: “Đi chết đi.” Sau đó đến cả tin nhắn anh cũng không gửi nữa.

Thực ra cái cảm giác thất vọng chút chút không phải là không có, những lời cô chuẩn bị để mắng mỏ anh đều chưa được dùng, nhưng chẳng thể át

được niềm vui từ trò đùa dai kia nên cũng nhanh chóng quên đi.

Trong công việc trợ lý Thẩm An Nhược vẫn là một bóng hồng xinh đẹp, phong thái đoan trang, dáng vẻ nhẹ nhàng tinh tế, làm gương cho không ít nam nữ nhân viên noi theo.

Hoa Áo mới nhận thêm nhân viên vào bộ phận quản lý, đang tiến hành đợt huấn luyện ngắn hạn, cô cũng là một trong những cán bộ hướng dẫn. Hoa Áo sở hữu kiến trúc sân vườn kiểu cổ, không gian vô cùng yên tĩnh, nên hay cho thuê để làm nơi huấn luyện và tổ chức hội nghị, bọn họ cũng thường họp và huấn luyện ở đây. Chương trình kết thúc, cô mang máy tính xách tay chuẩn bị quay về văn phòng thì có học viên nán lại trong sân nhờ cô tư vấn, An Nhược vừa trả lời, vừa liếc nhìn chủ tịch Thi đang đi cùng khách hàng, giải thích về hai cây hòe già ôm nhau trong sân chính.

Trong sân vẫn còn người, thực ra cô rất muốn thừa dịp hỗn loạn để trốn về, chỉ cần giả vờ như không thấy, còn chàng trai trẻ đi cùng cô lại cố tình hô lên: “Chủ tịch Thi”. Cô chẳng còn biết né đi đâu đành cười dịu dàng bước tới chào hỏi, nhân tiện cũng chào hỏi vị khách quý mà chủ tịch Hoa Áo đích thân làm hướng dẫn viên dẫn đi thăm quan, trong lòng tưởng như sắp tức ứa máu.

Cô miễn cưỡng tiếp chuyện chủ tịch Thi, tử như nội dung huấn luyện hôm nay, tình hình cơ bản của học viên, cuối cùng nói một câu lịch sự: “Xin phép không làm phiền hai người nữa” rồi nhanh chóng rời đi, không ngờ anh ta đột nhiên lại gọi giật lại: “Tiểu Thẩm!” Thẩm An Nhược biết ngay tình hình có vẻ xấu đi rồi.

Quả nhiên là vậy, chủ tịch Thi với giọng điệu thân thiện nhất, ôn hòa nhất, nói: “Nếu cô không có việc gì gấp thì dẫn chủ tịch Trình đi một vòng nhé. Nơi này cô quen thuộc hơn tôi, rất nhiều thứ tôi giải thích không được rõ.”

“Tôi cũng chỉ là trình độ nghiệp dư mà thôi, để tôi mời trưởng phòng Lý của phòng quan hệ xã hội tới đi cùng chủ tịch Trình thì tốt hơn.” Thẩm An Nhược thận trọng mỉm cười: “Chủ tịch Thi, hai mươi phút nữa có khách của bên cục công thương tới, tôi...”

“Tôi vừa nghe nói rồi, đang tính cùng tổng giám đốc Trương qua bên đó, còn trưởng phòng Lý cũng phải có mặt để giới thiệu tình hình, vì thế cô hãy thay mặt tôi tiếp chủ tịch Trình nhé, có việc gì cần, tôi sẽ gọi điện cho cô”, chủ tịch Thi ngắt lời cô, nhanh chóng sắp xếp mọi thứ, quay sang xin lỗi Trình Thiệu Thần rồi rời đi.

Cô cảm thấy hai người này nhìn kiểu gì cũng rất giống lang sói trong truyền thuyết. Vốn dĩ cô còn cảm thấy kinh ngạc, sao mà trùng hợp thế nhỉ, rõ ràng Hoa Áo vô cùng rộng lớn, lại cứ phải đụng mặt anh ta, bây giờ cô đã hiểu, thì ra đã bị cấp trên bán đứng. Còn cả lời xin lỗi chân thành của chủ tịch Thi mấy hôm trước nữa, cô nghi ngờ suốt mấy hôm liền, bây giờ đã hiểu là vì cái gì, hóa ra vốn không phải vì thể diện của cô lớn như thế.

Sao cô lại ngốc nghếch thế nhỉ, khăng khăng lấy cục công thương ra làm lá chắn. Thẩm An Nhược vừa thâm chán nản, vừa liếc xéo Trình Thiệu Thần, thấy vẻ mặt thản nhiên của anh khi ngẩng đầu ngắm hai cây hòe già ôm nhau, trên cây đầy những bông hoa trắng lấp lánh đang độ nở rộ. Cô ngó nghiêng xung quanh, trong sân vẫn còn khách, quả thật không thể nổi giận. Chàng trai trẻ phòng nhân sự đã giúp cô mang máy tính xách tay đi, còn chủ tịch Thi lúc sắp ra đến cửa chợt quay đầu nhìn bọn họ vẫy tay, Thẩm An Nhược ngay lập tức đem nụ cười đã tắt treo lại trên mặt.

“Hai cây này chắc phải được một trăm năm rồi nhỉ? Hình dạng quấn vào nhau này thật sự kì lạ.”

Trình Thiệu Thần cúi đầu nhìn xuống tám biển dưới tàng cây “Trăm năm hòa hợp”.

“Em thì lại nghĩ chúng như đang đánh nhau, anh xem, thế kia thật ra rất giống hai người đang đấu vật nhưng lại bị con cháu hiểu sai.” Thẩm An Nhược lạnh lùng nói.

Trình Thiếu Thần phì cười, quay người lại nhìn cô. Hôm nay An Nhược mặc đồng phục, trước ngực đeo bảng tên, vì phải gặp nhân viên mới và khách hàng, mỗi lần xuất hiện đều phải chỉnh chu, đến cả đầu tóc và trang điểm cũng rất cẩn thận, có thể nói là trang bị tới tận răng, vô cùng kỹ lưỡng, vì thế mới không hề sợ hãi trước anh.

“Xin hỏi anh Trình muốn thăm quan những gì?”

“Em thấy chỗ nào đáng để thăm quan?”

“Tầng hai mươi tám cao nhất của tòa nhà chính, có thể nhìn xuống toàn cảnh thành phố.”

“Vậy tới đó đi.”

Thật đáng ghét, lẽ nào bệnh sợ độ cao của anh ta đã khỏi rồi?

Tòa nhà chính rất xa nơi này, bọn họ phải đi qua vô số những công trình khác. Trình Thiếu Thần cố tình làm phiền cô, hỏi này hỏi nọ, có lúc còn khăng khăng đòi vào xem một lát, sự kiên nhẫn của cô cũng sắp tới giới hạn. Nếu không phải lúc này anh là khách quý, cô sớm đã phui tay bỏ đi rồi. Bình thường cô cũng không thể đi bộ xa như vậy, từ chỗ này qua chỗ khác, để tiết kiệm thời gian và sức lực, hầu hết toàn lái xe.

“Đi bộ lâu như vậy, em có bị đau chân không? Có cần nghỉ một chút không?” Trình Thiếu Thần hỏi, hai người bọn họ đang đứng trước khu cà phê.

Giày của cô đúng là hơi cao. “Ngài Trình khách sáo quá, được phục vụ ngài là vinh hạnh của tôi, sao có thể mệt chứ?” Thẩm An Nhược cười nói thản nhiên.

Trình Thiếu Thần cười: “Trợ lý Thẩm, nếu em đi đóng phim chắc chắn sẽ gặp may đó.”

“Từ khi nào An Khải có ý định đầu tư vào điện ảnh vậy? Xin chủ tịch Trình hãy nói tốt giúp tôi vài câu, cho tôi một cơ hội.”

“Có vẻ rất đáng để xem xét.” Trình Thiếu Thần nhìn cô: “Em định đóng vai gì?”

Cô quyết định không đùa với anh nữa. “Anh Trình, An Khải gần đây có phải đang tạm ngừng đóng cửa để chính đốn không? Nếu không sao anh rảnh rồi thế, giờ hành chính còn có thời gian ngắm cảnh nữa?”

“Lẽ nào em không biết, công ty vận hành càng tốt, ông chủ càng nhàn rỗi?” Trình Thiếu Thần mỉm cười, “Nhưng anh rất cảm động vì em đã quan tâm tới anh.”

Cô tức đến mức không thốt nổi nên lời.

“Thẩm An Nhược, chúng ta tìm chỗ nào ngồi một lát đi, không phải giày của em hôm nay hơi cao sao? Anh thừa nhận, anh đến đây chủ yếu là muốn gặp em.”

“Chúc mừng anh đã được toại nguyện. Nhưng xin anh hiểu rõ rằng, vì hiện tại anh đang xuất hiện với tư cách là khách của Hoa Áo em mới đi cùng anh, nên xin anh đừng làm những việc không phù hợp với vai trò của một vị khách, đừng nói những câu không liên quan tới vị trí của mình. Nêu

anh lấy mục đích khác đề tới đây, vậy em cũng không có trách nhiệm phải lãng phí thời gian với anh nữa đúng chứ?”

Cô làm ra vẻ uy hiếp nhưng vẫn không chọc giận nổi Trình Thiếu Thần, anh cười đáp: “Không phải em nói phong cảnh tầng hai mươi rất đẹp à? Nếu em không mệt thì chúng ta qua bên đó đi.”

Ở đại sảnh của tòa nhà chính, lúc hai người đi qua hành lang, đột nhiên có một chàng trai trẻ chạy tới suýt đâm vào người cô. Cô bị Trình Thiếu Thần ôm vào lòng, còn chàng trai đó va đúng vào người Trình Thiếu Thần.

“Xin lỗi, rất xin lỗi.” Chàng trai khá bối rối ngượng ngùng khi thấy người mình vừa va phải là trợ lý Thẩm và một người trông có vẻ như là khách.

Thẩm An Nhược mời Trình Thiếu Thần tránh đi một lát, anh đi được khoảng năm mét, Thẩm An Nhược mới hỏi chàng trai mặc đồng phục của Hoa Áo: “Cậu tới Hoa Áo bao lâu rồi?”

“Ba tháng ạ.”

“Nguyên tắc thứ tư của nhân viên là gì?”

“Cư xử lễ độ...”

“Điều thứ hai.”

“Ngoại hình sạch sẽ.”

Chàng trai cúi đầu nhìn mình, lúng túng cài lại hai nút áo của bộ đồng phục, thấy Thẩm An Nhược vẫn đang chăm chú quan sát, lại lấy bảng tên trong túi áo đeo lên ngực.

“Về chép lại quy tắc nhân viên mười lần, ngày mai đến văn phòng tôi nộp.” Thẩm An Nhược nhìn bảng tên của cậu ta, mãi mới cho cậu ta đi.

Thang máy chuyên dụng rất chậm, cũng không còn ai khác, Trình Thiếu Thần nhìn cười, Thẩm An Nhược liếc anh một cái, anh mới cười thành tiếng: “Trước giờ anh chưa hề biết lúc làm việc em lại nghiêm khắc thế?”

Cô không thèm để ý tới anh, thang máy “đình” một tiếng rồi mở ra, cô đi ra ngoài trước, leo thêm một tầng cầu thang cuối mới lên tới sân thượng.

Thời tiết hôm nay rất đẹp, trời xanh mây trắng, vài áng mây nhạt như những sợi bông bay bay.

Tầng hai mươi tám chưa phải là quá cao, nhưng phong cảnh ở đây rất tuyệt, kề sông dựa núi, trông về phía biển, xung quanh cũng không có tòa nhà nào cao hơn, chỉ thấy mái ngói đỏ tươi san sát. Trình Thiếu Thần đứng cách lan can khoảng hai mét, nhìn cô nhíu mày: “Em có cần phải dựa sát vào lan can như thế không?”

Cô tựa cả người vào lan can, Trình Thiếu Thần không chịu nổi, bước lên phía trước kéo cô ra xa, làm cô suýt chút nữa bị trật chân.

Cô đẩy anh: “Xin anh hãy chú ý hình ảnh của mình, trên này có camera, nối trực tiếp với phòng bảo vệ.”

“Em đứng đó anh rất lo.”

“Em đứng đâu thì liên quan gì tới anh? Anh lo lắng thì liên quan gì tới em?”

“Chẳng lẽ trong sổ tay nhân viên bên em không có quy tắc ‘lich sự với khách’ sao?”

Cô lấy ra một quyển sổ tay bỏ túi, lật tới một trang trong đó đưa cho anh xem: “Có khoản này: giữ khoảng cách thích hợp với khách. Vì vậy, xin anh hợp tác.”

Trình Thiệu Thần thở dài: “Em đừng khó chịu như thế được không? Nếu em vẫn chưa nguôi giận, chí ít cũng phải cho anh biết cách làm em nguôi giận, cứ nghiêm mặt như thế mãi em không thấy khó chịu à?”

“Cách này rất đơn giản, anh cách xa em một chút, đừng làm phiền em nữa. Coi như em xin anh đẩy Trình Thiệu Thần, anh hãy cư xử tốt với em một chút, nể tình những kỉ niệm đẹp đẽ giữa hai ta được không, anh thấy lúc trước chúng ta nhàm chán quá nên nhất quyết làm nó xấu đi phải không?”

“Anh rất ngạc nhiên, sao em lại có thể cho rằng kỉ niệm giữa chúng ta là đẹp đẽ được nhỉ? Nhìn bộ dạng hiện giờ của em, anh còn tưởng mỗi hồi ức với em đều không đáng nhắc lại.” Giọng Trình Thiệu Thần bắt đầu trở nên rất kỳ lạ, đây là dấu hiệu anh sắp nổi giận.

Đúng lúc đó, chuông điện thoại của anh vang lên, anh dịch sang một bên nghe điện thoại, Thẩm An Nhược trông thấy một phiến đá có dấu hiệu nứt trên sân thượng, lập tức gọi điện cho Lâm Hồ Thông: “Lát nữa anh lên sân thượng tòa nhà chính kiểm tra lại giúp tôi, phiến đá thứ năm từ cửa theo hướng Đông có vấn đề.”

“Anh biết lâu rồi, nhưng loại đá đó hiện tại không có hàng.”

“Em không quan tâm anh dùng cách gì, dùng keo dán hay phẩm màu đều được, tóm lại không được để như hiện giờ.”

“Dạ.” Lâm Hồ Thông ở đầu dây bên kia bắt chước giọng các thái giám đáp lại, cô là cấp trên trực tiếp của anh mà, “Ôi, sao hôm nay giống Từ Hy thái hậu quá. Ai giỏi tới mức có thể chọc giận em vậy? Em lên sân thượng làm gì thế?”

“Ít ba hoa đi, ngày mai trước lúc hết giờ phải làm xong.” Lúc cô nghe điện thoại, thấy Trình Thiệu Thần nhìn mình chăm chăm, hình như đang tính toán gì đó, sắc mặt trở lại bình thường, xem ra không để bụng chuyện cô thất lễ vừa rồi.

Thẩm An Nhược bị anh nhìn thì hơi bực: “Nếu anh không thích ở đây, vậy chúng ta đi thôi.”

Trong thang máy, Trình Thiệu Thần như nghĩ ra điều gì, lại cười. Cô nhìn anh bằng ánh mắt “Anh bệnh thật rồi”.

“Thu hoạch lớn nhất của anh hôm nay là phát hiện ra lúc làm việc em rất thú vị. Nếu anh mà biết cấp dưới của mình có người để quy định nhân viên trong túi áo, luôn tự nhắc nhở bản thân, anh sẽ cảm động tới mức lập tức thăng chức tăng lương cho người đó mất.”

“Ý anh là sao? Anh bị nhân viên làm tình làm tội nên định thò chân vào đây ư?”

“Em có hứng thú không?”

“Trời còn sáng mà, giám đốc Trình mơ gì thế.”

Cuối cùng cô cũng đuổi được ôn thần này đi, chỉ thiếu nước khua chiêng gõ trống ăn mừng. Nếu không phải Trình Thiệu Thần nói mấy câu trước khi đi làm cô bất an, chắc chắn cô sẽ làm như thế.

Trước khi đi anh nói: “Thẩm An Nhược, nếu anh thật sự muốn làm phiên em, em nghĩ em tránh được sao?”

Cô chưa kịp suy nghĩ về câu nói mang tính uy hiếp của Trình Thiệu Thần thì bị một tin làm choáng váng đầu óc.

Lúc này cô đang ngồi đối diện bàn làm việc của tổng giám đốc Trương, nhìn chăm chăm vào hai tờ công văn. Cô đã xem đi xem lại hai lần, tới mức sắp nhìn thủng hai tờ giấy mỏng manh. Thỏa thuận chuyển nhượng cổ phần, hai cổ đông lớn nhất của Hoa Áo, tổng cộng năm mươi một phần trăm cổ phần, đã bị tập đoàn An Khải thu mua.

Kết quả không cần nói cũng đoán được, villa Hoa Áo khổng lồ này sẽ nhanh chóng thay tên đổi chủ.

Cô vốn đã biết phía Thi thị có ý định giảm cổ phần, nhưng hoàn toàn chẳng để tâm, cô chỉ là người làm thuê mà thôi, ai là ông chủ cũng như nhau. Không ngờ, cổ phần Hoa Áo lại rơi hết vào cùng một người. Chẳng trách cô chỉ giống như ếch ngồi đáy giếng, không hiểu được những nước cờ của các doanh nghiệp lớn. An Nhược vốn tưởng An Khải đang dốc toàn lực đối phó với hạng mục khu công nghiệp của họ, vốn đầu tư rất lớn, công trình quy mô to, sao vẫn còn nhàn rỗi chen một chân sang bên này. Vì thế không hiểu những điều Trình Thiệu Thần ám chỉ. Thảo nào anh tự nhiên lại có hứng thú với công việc của cô, cố tình mập mờ không chịu nói thẳng, chắc là vì vẫn chưa tìm được đúng thời điểm để nhìn thấy dáng vẻ đáng cười của cô.

Tất nhiên Thẩm An Nhược không quá tự tin mà nghĩ rằng, vì cô ở đây nên An Khải mới ném tiền sang bên này, chín con số, cô làm gì đáng giá đến mức ấy. Cô tự giễu mình, Trình Thiệu Thần năm lần bảy lượt xuất hiện ở Hoa Áo, chẳng qua cũng chỉ là để bàn chuyện công việc, nhân tiện tìm trò đùa vui vẻ một chút. Thế mà cô còn tưởng sức hấp dẫn của mình lớn tới

mức đường đường chủ tịch Trình Thiếu Thần, lại đặc biệt tìm cách tiếp cận theo đuổi cô. Hai ngày trước cô còn ra sức kiểm điểm bản thân, thấy mình quá mất thể diện trước mặt Trình Thiếu Thần, ý lại việc anh không chấp mình mà cố tình gây chuyện, bây giờ cô chỉ hối hận lúc đó không đạp anh một phát. Vì qua mấy ngày nữa thân phận của anh thay đổi, chắc cô chẳng còn cơ hội thực hiện nguyện vọng này.

“Dù sao cũng là tại mình ngốc.” Câu này cứ quanh đi quẩn lại trong đầu cô, thấy cứ quen quen, nghĩ kỹ, thì ra là câu nói của Vương Giai Chi. Cuộc sống này luôn đầy ắp những vở hài kịch đen trắng.

“Thực ra việc này mới được quyết định hai ngày, chú cũng vừa mới biết tin chính xác hôm nay.” Tổng giám đốc Trương dè dặt quan sát thái độ của cô.

Thẩm An Nhược cảm thấy may mắn vì biết tin này qua sếp Trương chứ không phải từ Trình Thiếu Thần, nếu không chắc cô không thể giữ được thái độ bình tĩnh như bây giờ.

“Kế hoạch của An Khải có lẽ bắt đầu từ khi chúng ta tổ chức tiệc.”

“Chú cũng không biết. Cậu hai nhà họ Trình làm việc rất kín kẽ, chưa chín muồi thì không hề hé lộ bất cứ tin tức nào. Nhưng có thể chắc chắn rằng chủ tịch Trình có ấn tượng tốt với Hoa Áo, trong ngoài đều hợp ý anh ta.” Tổng giám đốc Trương khoát tay với cô, mỉm cười.

“Tiềm năng kinh doanh của Hoa Áo rất tốt, nhà nước nhượng cổ phần cho An Khải là điều dễ hiểu, nhưng Thi thị chịu nhượng bộ thì thật khó hiểu.”

“Thực ra là kết quả cạnh tranh trên nhiều phương diện, Thi thị là doanh nghiệp ngoài khu vực, chuyển đổi lợi nhuận gặp mạo hiểm là khó tránh,

năm ngoái đã vượt quá giới hạn, điều này cháu cũng biết. Lãnh đạo thành phố rất không hài lòng, hy vọng Hoa Áo do một doanh nghiệp trong vùng không chế cở phần, An Khải đúng lúc thuận nước đẩy thuyền. Lẽ ra Hoa Áo sẽ không bao giờ nể mặt lãnh đạo thành phố đơn giản như thế, nhưng bọn họ còn mối hợp tác rất lớn với An Khải, giá An Khải đưa ra lại hợp lý.”

“An Khải mà chấp nhận xuống nước với lãnh đạo thành phố, họ chắc chắn cũng không để An Khải thiệt đâu.”

“Tất nhiên rồi. Họ cũng chỉ dùng mức giá thấp nhất đã có trong tay bốn trăm héc ta bờ biển Đông Giao.” Giám đốc Trương cũng bị cách dùng từ của cô làm cho bật cười.

“Bất động sản sao?”

“Khu du lịch nghỉ dưỡng. Chủ tịch Trình rất có hứng thú với mô hình quản lý khách sạn của chúng ta.”

“Đôi bên cùng có lợi, một mũi tên trúng nhiều đích, như vậy tốt hơn.”

“Tất nhiên, chủ tịch Trình là nhân tài ưu tú mà.”

Lúc Thẩm An Nhược cúi đầu nghịch ngón tay của mình mới nhận ra đã lâu rồi không đeo nhẫn. Bắt đầu từ bao giờ nhỉ? Chắc là từ hôm nào đó khi Trình Thiếu Thần nhìn chăm chăm vào ngón tay cô, tới mức cô thấy bối rối, từ đó không đeo nữa.

Giám đốc Trương nhìn cô: “Anh ta rất muốn chú giải thích rõ cho cháu về vụ buôn bán trong sách này, anh ta nghĩ cháu sẽ không kiên nhẫn nghe anh ta nói.”

Thẩm An Nhược cảm thấy nếu không mỉm cười thì thật có lỗi với rất nhiều người: “Sếp Trương, cháu hỏi chú một câu được không? Tình huống này cháu nên nói gì mới phải? Sao cháu cứ thấy không nói gì mới là đúng đắn nhất.”

“Ha ha, cháu càng lớn càng đùa như trẻ con thế, An Khải không muốn can thiệp vào tổ chức và mô hình quản lý hiện giờ của Hoa Áo, nên Trình Thiếu Thần thi thoảng mới xuất hiện ở Hoa Áo. Nếu cháu không muốn, cháu sẽ không có nhiều cơ hội gặp anh ta ở đây đâu. Công ra công, tư ra tư, đừng cố chấp quá, đừng giả ngốc cũng đừng nghĩ nhiều, nên làm gì thì làm thôi.”

Thẩm An Nhược chỉ thấy mệt mỏi: “Sếp Trương, lúc trước chúng ta còn định đến phía Nam khảo sát, về sau vì thời tiết mà chưa hoàn thành. Giờ là thời cơ tốt, chi phí cũng thấp.”

“Cháu ra ngoài một chút cũng tốt. Máy người? Muốn bao giờ đi?”

“Bốn người, sáng mai xuất phát.”

Tổng giám đốc Trương dở khóc dở cười: “Cháu thật là ba mươi sáu kế, chuẩn là thượng sách. Ủng công chú dạy cháu bao nhiêu năm qua, chú có bao giờ như thế đâu nhỉ? Cháu làm vậy thật mất mặt quá.”

“Xin lỗi thầy Trương, hôm khác cháu sẽ sửa ạ.”

Thẩm An Nhược đi công tác bảy ngày, hôm về trùng vào cuối tuần, về nhà bố mẹ ở hai ngày, lúc quay về làm việc, lại cảm thấy tràn đầy tự tin và dũng khí.

Cô vẫn luôn có hai chiếc điện thoại, một số dùng trong trường hợp khẩn cấp, chỉ có một vài người phụ trách mà cô trực tiếp quản lý mới có, hầu hết

thời gian đều tắt máy, giờ mới phát huy tác dụng. Chuyên công tác này rất bình yên, đến cả sếp Trương cũng chỉ mới gọi cho cô một cuộc, thông báo vài việc quan trọng, tiện thể cười cô một phen.

Thực ra có gì phải sợ, dù sao cũng phải đối mặt, thế mà cô lại chọn cách chạy trốn, đúng là làm mất hết thể diện, Thẩm An Nhược tự khinh thường bản thân. Nếu Trình Thiệu Thần mà biết cô lấy cớ đi công tác để tháo chạy, không biết sẽ đắc ý thế nào, ngay cả sếp Trương cũng trêu đùa cô, hướng hồ là Trình Thiệu Thần. Dù thế nào thì anh vẫn luôn tìm thấy giá trị tiêu khiển ở cô. Ngày trước Hạ Thu Nhận còn cười cô, tuy nhát gan và khó tính, nhưng lại rất hiểu bản thân, còn có ý thức tự phê bình, đều là những đức tính tốt đẹp rất khó có được. Giờ cô mới cảm nhận điều này rõ ràng, nhưng thực ra làm gì có ưu điểm gì, toàn là khuyết điểm chồng chất. Dù sao căn nguyên cũng tại Trình Thiệu Thần không tốt, rõ ràng đang trời yên biển lặng, anh ta cố tình đến phá hỏng, chính là đám mây đen lớn, là bóng ma ám ảnh trên đầu cô, che khuất ánh sáng rực rỡ trong cuộc sống của cô.

Thẩm An Nhược vừa làm bản báo cáo công tác, vừa suy nghĩ vẩn vơ, viết xong kiểm tra lại một lần, không có lỗi sai, câu cú cũng lưu loát, thật khó tin.

Buổi sáng vào phòng vệ sinh, liếc nhìn tấm gương ở bồn rửa mặt, son môi đã trôi hết cả, chắc vì sáng uống quá nhiều nước, lát nữa phải tô lại một lượt, nếu không trông rất nhợt nhạt. Nghiêng mặt soi gương, Tôn Ái Lệ cũng đang soi gương tô son, nhìn thấy cô, lập tức giơ ra hai thỏi son môi: “Cho chị xin chút ý kiến tham khảo đi, màu nào đứng đắn mà không già?”

Chị là quản lý bộ phận khách hàng, rất ít khi xuất hiện ở tầng này. Thẩm An Nhược cười: “Sao nghiêm trọng thế? Vị khách nào quan trọng mà chị tiếp đón cẩn thận vậy.”

“Là chủ tịch Trình mới nhậm chức của chúng ta, giờ đang lần lượt gặp mặt phụ trách các bộ phận.”

“Anh ta đang ở tầng này sao?” Thẩm An Nhược biến sắc, lúng túng hỏi, sau mới cảm thấy câu hỏi ban nãy vừa kém thông minh vừa mất bình tĩnh.

“Hỏi thừa vậy.” Quả nhiên Tôn Ái Lệ ném cho cô ánh mắt như thể “em là đồ ngốc”, “Ôi, không thể nào, dù em đi công tác thì những chuyện thế này vẫn phải được thông báo chứ.”

“À, em biết chuyện này rồi. Chỉ là không ngờ hôm nay chủ tịch Trình lại hạ giá xuống thăm thôi, nghe nói anh ta đang rất bận phải không?” Thẩm An Nhược yếu ớt nói.

“Đúng thế, em gặp may đó, vừa đi công tác về đã được diện kiến.” Đang nói chuyện, quản lý Thôi bước vào, soi gương chỉnh lại tóc.

“Thế nào?” Quản lý Tôn lập tức xán đến hỏi xem ra việc “tiếp đón” ngài Trình là theo thứ tự tuổi tác, lớn tuổi được ưu tiên trước.

“Không có chuyện gì, chỉ là tìm hiểu sơ qua tình hình, chưa tới năm phút.” Quản lý Thôi tiếp tục chỉnh lại đầu tóc, “Nhưng quả thật vượt ngoài sức tưởng tượng của chị, vô cùng trẻ trung, rất lịch sự, hòa nhã, lúc chị đi ra còn đứng lên tiễn, mỉm cười nữa, khiến chị đỏ cả mặt.”

“Nụ cười của chủ tịch Trình có sức sát thương vô cùng lớn nhé, rất giống trẻ con.” Ánh mắt quản lý Tôn Ái Lệ bỗng trở nên thật dịu dàng, tình mẫu tử của chị như được khơi dậy.

Quản lý Thôi giờ mới phát hiện ra Thẩm An Nhược cũng đang đứng cạnh, lập tức véo vào tay cô: “Em gái đáng thương, đi công tác về chắc mệt lắm hả, nhìn này, vừa gầy vừa nhợt nhạt.”

“Không đâu, tại phấn nền hôm nay hơi dày thôi ạ, son môi cũng bay hết rồi.” Cô nhìn xuống hai thỏi son môi của quản lý Tôn, “Màu hồng nhạt.”

“Không cần tỏ ra quá trang trọng đâu.”

“Chỉ là tham khảo thôi mà.”

“Được, chị nghe em. Khiếu thâm mỹ của em có vẻ khá giống với của chủ tịch Trình.”

Thẩm An Nhược quay về phòng làm việc, cảm thấy đầu mình như to ra. Hơn một tuần không đi làm nhiều việc bị dồn đống, nhưng đến đọc công văn cũng thấy phiền muộn. Lúc điện thoại trên bàn reo lên, suýt chút nữa cô nhảy dựng lên. Trưởng phòng nhân sự đích thân thông báo cho cô: “Trợ lý Thẩm, mười giờ hai mươi phút, có mặt ở văn phòng của chủ tịch.”

Cô nhìn thời gian, còn mười lăm phút nữa, vì thế liền đi uống một cốc nước, suýt nữa bị sặc, trát thêm một lớp phấn thật dày, soi gương tập mỉm cười. Sau đó cô in đơn xin thôi việc đã viết sẵn trước khi đi công tác ra một bản, gấp lại ngay ngắn, để vào túi áo, bỗng nhiên thấy an tâm hơn, cứ như thể đó là tấm bùa hộ mệnh vậy.

Lát nữa nếu có người làm cô thấy khó chịu, cô sẽ trực tiếp nộp đơn thôi việc.

Chương 16

Thẩm An Nhược đứng trước cửa văn phòng hít vài hơi thật sâu, rồi giơ tay gõ cửa. Cô không nghe thấy mấy câu như “mời vào” ngay, không biết người bên trong cố tình làm khó, hay vì cô gõ nhẹ quá nên anh không nghe thấy, đang suy nghĩ thì cửa đột nhiên mở ra.

Trình Thiệu Thần tự mình ra mở, đứng trước cửa, nghiêng người mời cô vào.

Cô bình tĩnh bước vào, từ khóa mắt liếc thấy chủ tịch mới nhậm chức vươn tay chỉ về chỗ tiếp khách, coi như không nhìn thấy, tới ngòai luôn ở chiếc ghế da trước bàn làm việc. Đây mới là chỗ báo cáo công việc, cấp dưới ngòai ở chỗ tiếp khách từ trước đến nay đều không đúng quy tắc. Huống hồ, trên bàn có một kẹp tài liệu màu đen, bên cạnh đặt bút, mỗi tài liệu của bọn họ đều được đánh dấu màu, từ nhãn màu cô có thể nhận ra đó là bảng lý lịch nhân viên. Rõ ràng vừa nãy anh vẫn luôn ngòai ở đây tiếp từng quản lý nhân viên cấp cao của Hoa Áo.

Trình Thiệu Thần ngòai xuống đối diện cô, cách nhau một bàn làm việc rất rộng, sau đó lật kẹp tài liệu ra, cúi đầu nhìn hồ sơ, rồi ngẩng đầu, khẽ mím môi nhìn cô, hệt như đang kiểm tra xem bức ảnh trong hồ sơ và người thật giống nhau bao nhiêu.

“Họ tên: Thẩm An Nhược, chức vụ: Trợ lý Tổng giám đốc, thuộc bộ phận: Văn phòng Tổng giám đốc.” Thẩm An Nhược cảm thấy hành động vừa nãy của anh rất thú vị, hệt như đang đóng kịch, ngay lập tức phối hợp cùng, “Sếp Trình, chào mừng anh.”

Trình Thiệu Thần cười cười, cô nhìn không hiểu lắm: “Đây là lời chào mừng không sáng tạo nhất từ sáng đến giờ anh nghe thấy đấy.”

Thẩm An Nhược cũng cười áy náy, không nói gì, cô vốn không có gì để nói.

Sếp Trình tôn kính lại cúi đầu đọc hồ sơ của cô. Con người nhạt nhẽo của cô thực ra chỉ cần dùng vài trăm chữ là có thể tóm gọn, cũng không biết anh xem gì mà chăm chú thế, Thẩm An Nhược lại cúi đầu nghịch ngón tay. Phía đối diện bỗng nhiên vang lên tiếng nói, cô đang ngơ ngẩn, liền giật nảy mình.

“Anh đã nhờ chú Trương Hiệu Lễ giải thích với em rồi, đây là một vụ mua bán thương mại rất thuần túy.” Cuối cùng Trình Thiếu Thành cũng mở lời, thái độ vô cùng đứng đắn.

“Em hiểu. Anh không cần phải giải thích lần nữa đâu.”

Anh mặc âu phục màu xám đậm, sơ mi hoa văn chìm màu trắng, cà vạt xám nhạt, cả bộ quần áo không tìm ra nổi một nếp nhăn, dáng vẻ hơi xa lạ. Thẩm An Nhược nhớ lại, trừ cuối tuần ra, hầu hết thời gian anh đều mũ áo chỉnh tề như thế này, nhưng ngày trước chỉ toàn nhìn thấy anh ăn mặc chần chu đi ra ngoài, hoặc vẫn như vậy trở về nhà chứ chưa từng thấy lúc anh làm việc; chi li mà nói, lần trước gặp trong phòng làm việc của tổng giám đốc Trương là lần đầu tiên, nhưng lúc đó cô kinh ngạc quá đỗi nên không để ý kỹ.

“Vì thế, anh hi vọng em đừng vì chuyện này mà cảm thấy phiền phức.” Hình như anh đang cân nhắc câu chữ, bổ sung thêm, “Một tháng chắc anh chỉ xuất hiện ở phòng làm việc không quá hai lần, em sẽ không phải thấy anh thường xuyên đâu.”

Thẩm An Nhược nhìn thẳng vào anh, hơi ngẩn ngơ. Chiếc cà vạt màu xám nhạt anh thắt, trong tủ quần áo ở nhà cũng có một cái, anh có rất nhiều cà vạt, ngày trước tháo ra ở đâu là tiện tay quăng luôn ở đó, đều là cô thu dọn. Khi ly hôn, ngoài chiếc anh đang thắt ra, những chiếc còn lại đều không mang theo.

Thật dở hơi, anh thà mua lại hết đồ đạc, cũng không chịu nhờ người đi lấy lại đồ cho mình.

Cô không nói một lời khiến Trình Thiệu Thần bối rối, sau đó lại cất tiếng: “Từ phía cá nhân anh... cho dù là công hay tư, anh vẫn mong em có thể ở lại.”

“Hả?” Thực ra không phải cô cố ý, Thẩm An Nhược từ nhỏ đã có một tật xấu, lúc không khí căng thẳng nhất, tâm trí cô lại trôi đi đâu mất.

Có lẽ Trình Thiệu Thần nghĩ rằng cô đang định cãi lại, cầm chiếc bút trên bàn lên, kẹp vào ngón giữa, sau đó lại buông xuống, dừng khoảng ba giây rồi nói tiếp: “Đương nhiên, nếu em thật sự cảm thấy hoàn cảnh bây giờ làm em khó xử, anh sẽ cố hết khả năng của mình giới thiệu em đến nơi em muốn tới.”

Ý của câu nói này cô thực sự đã hiểu rõ.

Cô cúi đầu nhìn tay mình, lại ngẩng đầu, thái độ khiêm tốn, giọng nói nhẹ nhàng:

“Thứ lỗi cho em hỏi một câu vô lễ, đây là quyền lợi chung của tất cả nhân viên anh gặp hôm nay, hay là chỉ là quyền lợi một mình em được hưởng vậy?”

Trình Thiệu Thần im lặng nhìn cô, không nói gì, ánh mắt khiến người ta không tài nào hiểu nổi.

Anh đang cố tình tạo bầu không khí căng thẳng, Thẩm An Nhược quyết định rút quân ngay, không dây dưa nữa, miễn cho phải bại trận trong ê chề.

“Em biết rồi, rất cảm ơn anh, em sẽ suy nghĩ nghiêm túc.” Cô đột nhiên đứng dậy, cúi người chào, “Làm phiền anh lâu rồi, em nghĩ mình nên đi thôi.”

Cô cố tình đổi trắng thành đen, tự ý đi luôn, Trình Thiệu Thần chưa kịp nói câu “Anh còn chưa cho em đi” đã là tốt bụng lắm rồi, chẳng lẽ cô còn mong anh đứng dậy mỉm cười tiễn cô đi sao, mau mau chuồn khỏi chỗ nguy hiểm này là tốt nhất, ai quan tâm lịch sự với kiềng chế cơ chứ.

Nguồn ebook: <https://www.dtv-ebook.com>

Thẩm An Nhược đã ra đến cửa, đặt tay lên nắm cửa, nghe thấy sếp lớn sau lưng từ tốn nói: “Xin em hãy cân nhắc kĩ, anh và tổng giám đốc Trương đều mong em có thể ở lại.”

“Vâng, em sẽ làm như thế?” Thẩm An Nhược không quay đầu lại.

Thẩm An Nhược quay về phòng làm việc, xé lá đơn từ chức luôn nắm trong tay đã thấm mồ hôi, thành bốn mảnh, vút vào sọt rác.

Thái độ của anh thật khó dò, ngữ khí cũng vậy, khiến người ta không đoán nổi dụng ý thật sự. Nếu anh thật sự muốn cô đi, cô còn lâu mới đưa đơn từ chức để anh như ý; nếu anh không có ý đó thì việc đệ đơn xin từ chức lúc này sẽ thật là vô lễ, ít nhất cũng làm giảm bớt oai phong của cô trước khi chính thức bước lên sàn đấu. Tóm lại là chỉ vì tên bụng dạ thâm sâu này, suốt ngày thích giả làm chúa cứu thế từ bi cứu khổ cứu nạn, kết quả hại cô chẳng thể nào bình thường nổi.

Cô gọi mấy cuộc điện thoại xử lý công việc, cảm thấy khát bèn rót một cốc nước nóng, bỏ một viên C sủi vào, như thế mới không thấy nước đắng nghét nữa. Cô thích thú nhìn viên thuốc vừa to vừa cứng sủi bọt lên trong nước, lật qua lật lại, càng lúc càng nhỏ lại. Nhưng quá trình này cũng chẳng

quá ba mươi giây, vì thế lại bỏ thêm một viên vào, thế là cốc nước có vị quá nồng, khiến cô ho hắng mãi không thôi.

Thẩm An Nhược cầm cốc nước đứng bên cửa sổ, định ngắm phong cảnh bên ngoài, thế nào lại nhìn thấy Trình Thiếu Thần và tổng giám đốc Trương sánh vai bước ra khỏi cao ốc tới chỗ bãi đỗ xe. Tổng giám đốc Trương đưa anh ra tận xe, có lẽ anh tự mình cầm lái. Anh chào tổng giám đốc Trương, ông vươn tay vỗ vai anh, hai người khá giống con cháu với bậc cha chú, hoàn toàn chẳng có vẻ gì là cấp trên với cấp dưới. Chỉ có điều tổng giám đốc Trương cực kì ít khi tiễn người khác một đoạn xa thế này, ít nhất ông cũng chưa từng tiễn chủ tịch Thi như vậy.

Thẩm An Nhược chợt cảm thấy tâm trí rối bời, giống như lúc nhỏ, rõ ràng người bạn thân nhất với mình lại bị người khác tự nhiên cướp mất. Tính cách như trẻ con này hóa ra chẳng có gì thay đổi.

Thật ra Tổng giám đốc Trương luôn rất quý mến Trình Thiếu Thần, ngay cả sau khi bọn họ ly hôn ông cũng từng mắng cô ngu ngốc, có điều lúc đó ông luôn đứng ở lập trường người nhà cô để nói. Nhưng bây giờ... Thẩm An Nhược cảm thấy hết sức phiền muộn, cuối cùng tên đại ôn thần kia cũng tạm thời biến mất, chuyện đáng vui mừng như thế giờ cũng khiến cô vui không nổi.

Chiều thứ Hai theo lệ cũ là họp các bộ phận, tổng giám đốc Trương, phó tổng Lý, cô, vài người phụ trách bộ phận trực thuộc, cho dù có thay máu cấp lãnh đạo thì nội dung cuộc họp cũng chẳng có nhiều khác biệt so với bình thường. Chỉ là Thẩm An Nhược cảm thấy hình như luôn có một số ánh mắt dừng lại trên mặt mình, còn cô thì cúi đầu vờ như không biết, có lúc nhìn thẳng lại khiến người ta tránh không kịp, chỉ đành khẽ mỉm cười thân thiện với cô.

Lúc cuộc họp kết thúc, tổng giám đốc Trương đột nhiên nói: “Hôm nay chủ tịch Trình Thiệu Thần mời tất cả chúng ta cùng ăn cơm, mọi người về sắp xếp lịch đi, cố gắng đừng để vắng mặt nhé.”

“Biết rồi ạ.” “Không vấn đề gì.” Không có lấy một người nói “không đi”.

Thẩm An Nhược cảm thấy mắt và thái dương đang khẽ giật giật, cô phải uống thuốc đau đầu ngay mới được. Cô biết con người thâm hiểm kia cơ bản không dễ dàng buông tha cô như vậy mà.

Trình Thiệu Thần bất ngờ đặt bữa liên hoan ở hội sở cao cấp khá yên tĩnh, mà không chọn nhà hàng nào đó của Hoa Áo theo lẽ bình thường. Dù hơi bất ngờ, nhưng hầu hết mọi người đều rất vui mừng, ngày thường tiệc tùng công việc đều ở Hoa Áo, quen thuộc đến mức một đĩa hạt dưa có bao nhiêu hạt cũng tính ra. Và lại, chỗ Trình Thiệu Thần chọn là nhà hàng dành riêng hội viên, bình thường không có cơ hội đến.

Đương nhiên cũng có người không vui, chẳng hạn như Thẩm An Nhược. Cô đứng cạnh xe, đang tính làm sao thừa cơ chuồn đi, tổng giám đốc Trương đã gọi với sau lưng cô: “An Nhược, đi cùng xe chú đi, cháu uống rượu thì đừng nên tự lái.” Tổng giám đốc Trương có tài xế riêng, giờ cô muốn chuồn cũng không chuồn nổi nữa rồi.

“Cháu không đi được không?” Thẩm An Nhược ngồi trên xe vô cùng ủ rũ, muốn nhận được đôi chút thông cảm.

“Cháu nghĩ sao?” Tổng giám đốc Trương liếc cô.

“Nếu bảo bệnh viêm dạ dày của cháu bỗng nhiên phát tác có được không, sếp ơi.”

“Thẩm An Nhược, cháu không sợ hành trình tối nay trực tiếp chuyển thành sang bệnh viện hả?”

Thẩm An Nhược thở dài, tựa vào ghế: “Cháu có cảm giác như lần đầu tiên đi phỏng vấn.”

“Lá gan lúc cháu gọi anh xưng em với tên đại ca kia đi đâu mất rồi?”
Tổng giám đốc Trương rất bất mãn với chuyện cô ngu dốt tỏ ra anh hùng cật mạnh ngày trước, luôn lấy ra chọc ngoáy cô.

“Mọi người đều biết hết rồi ạ?”

“Đám quản lý cấp cao có lẽ đều biết rồi mấy hôm nay đều có người đến tìm chú chứng thực. Cũng đâu phải làm tình báo, sợ người ta làm gì? Bọn cháu lúc đó mặc dù không công khai, nhưng cũng có giữ bí mật đâu, có người biết chuyện, ngày trước không nói vì chẳng liên can gì.”

“Ôi.” Thẩm An Nhược cảm thấy không còn gì để nói.

“Thực ra để bọn họ biết cũng tốt. Bình thường đã quen thân với cháu, nếu như không biết chuyện, lại làm ầm lên thành chuyện cười, sẽ trách cháu lừa dối đồng nghiệp. Bọn họ lại không dám đắc tội với chủ tịch.”

“Nghiêm trọng vậy sao?”

“Không phải lo lắng đâu. Cháu cũng biết đám người đó bình thường mặc dù ầm ĩ điên khùng nhưng làm việc tự có chừng mực, chuyện này đến tai ai cũng chẳng sao. Còn nhân viên cấp dưới, cháu không phải trực tiếp tiếp xúc với họ, cháu quan tâm chuyện họ biết hay không làm gì.”

Thẩm An Nhược buồn rầu cắn ngón tay, trước mặt tổng giám đốc Trương, cô luôn giống một đứa trẻ con.

“Cháu càng lớn càng chẳng có tiến bộ gì cả. Chú có thể nhắc nhở cháu, chuyện cá nhân cháu muốn đánh chửi gì cậu ấy là chuyện của cháu, nhưng hôm nay là công việc, chú là cấp trên, cháu là cấp dưới, dù thế nào cháu cũng phải nể mặt chú, không được làm bừa.”

Ông thấy Thẩm An Nhược lén lườm mình, lại cười: “Đương nhiên chú đây phí lời rồi, An Nhược nhà chúng ta luôn biết điều nhất mà.”

Lại khen cô như khen một đứa trẻ, Thẩm An Nhược còn buồn rầu hơn năm phút trước.

*****Tôi là đường phân cách Hồng Môn Yến^[1]*****

[1] Hồng Môn Yến chỉ bữa tiệc diễn ra ở Hồng Môn ngoại ô thành Hàng Dương vào năm 206 trước công nguyên, tham dự bữa tiệc có Hạng Vũ và Lưu Bang. Đây là bữa tiệc bước ngoặt có ảnh hưởng rất lớn đến cuộc chiến Sở Hán. Người đời sau thường dùng cụm từ “Hồng Môn Yến” để chỉ những bữa tiệc không có ý tốt lành.

Nhân viên trong buổi liên hoan không nhiều, đều là những người giám đốc Trình đã gặp mặt lúc sáng, trừ tổng giám đốc Trương, phó tổng Lý và cô, còn có vài nhân viên phụ trách bộ phận trực thuộc Hoa Áo, thêm cả Trình Thiệu Thần, tổng cộng cũng chỉ có mười người, hiếm khi nào đông đủ như thế này, ngày trước cả tiệc cuối năm cũng không được như vậy.

“Theo lý mà nói thì lẽ ra nên tổ chức ở nhà hàng của chúng ta. Nhưng hôm nay tôi lấy danh nghĩa cá nhân mời mọi người, đổi địa điểm sẽ thoải mái hơn.” Chủ tịch Trình Thiệu Thần ngồi ở ghế chủ tọa, kiên nhẫn giải thích với mọi người vì sao không tổ chức ở Hoa Áo, “Hơn nữa bình thường mọi người lúc nào cũng dùng bữa ở một chỗ, hẳn là thấy hơi nhàm chán, thay đổi không khí một chút sẽ góp phần nâng cao năng suất và hiệu quả làm việc.” Mọi người xung quanh đều cười hãnh diện với anh.

Nụ cười của anh ôn hòa ấm áp, giọng nói nhẹ nhàng dễ nghe, khiến người ta như được tắm trong gió xuân, vừa mát mẻ vừa ấm áp. Trong đầu Thẩm An Nhược hiện lên lời đánh giá về anh của một người nào đó đang ngồi ở đây, tiện thể thêm vài tính từ sến sẩm nữa vào. Nếu chỗ này là buổi thi của Học viện Sân khấu điện ảnh mà cô là giám khảo, nhất định sẽ cho Trình Thiệu Thần mười điểm, hơn nữa còn cho anh miễn thi mà lấy bằng luôn.

Đám người này cũng thể hiện xuất sắc không kém, trong những buổi liên hoan riêng không có khách hàng, bình thường chưa đến mười lăm phút sẽ hiện nguyên hình. Đàn ông cời cà vạt, phụ nữ cời tất, đứng ngồi ngả ngón, nốc rượu ừng ực, chọc phá lẫn nhau. Thế mà giờ đã qua nửa tiếng đồng hồ, mọi người vẫn ngồi nghiêm chỉnh, cử chỉ ung dung tao nhã, lời lẽ đúng mực dí dỏm, cả bàn toàn là quý ông thực nữ, ai ai cũng giống như những vị đại sứ đầy lịch sự.

Trình Thiệu Thần không nói nhiều, nhưng lại rất có khả năng kiểm soát tình thế. Anh bâng quơ đưa ra một chủ đề, sau đó im lặng làm thỉnh giả, thỉnh thoảng xen vào vài từ, nhưng không bao giờ đẩy chủ đề câu chuyện về phía mình, thấy đề tài thảo luận quá sâu hay nhạt nhẽo sẽ lại đổi sang chủ đề mới. Vì thế, dù mọi người đều tỏ vẻ cực kì đứng đắn nhưng không hề câu nệ, thậm chí rất thoải mái, ai nấy có vẻ đều rất vui, kể cả Thẩm An Nhược. Dù sao từ trước đến nay cô vẫn không cần cố giả vờ, đều là vẻ dịu dàng vô hại.

Khi không phải đóng vai nhân vật chính, Thẩm An Nhược luôn là người nói ít nghe nhiều, hôm nay lại càng thế, còn mong người khác coi cô như người vô hình luôn càng tốt.

Nhưng cô chọn sai chỗ. Tổng giám đốc Trương hôm nay đóng vai phụ, phó tổng Lý nhiều tuổi nhất và quản lý Thôi ngồi ở hai vị trí của khách quý. Theo nguyên tắc tôn trọng phụ nữ, quản lý Tôn và cô ngồi hai bên tổng giám đốc Trương.

Đám đàn ông hôm nay có lẽ đều cố tình giữ khoảng cách an toàn với cô, chẳng như lúc bình thường luôn nửa đùa nửa thật kêu “Tôi muốn ngồi cạnh em Thẩm”, tranh nhau giành chỗ ngồi bên cạnh cô. Lâm Hồ Thông bận việc nên tới muộn nhất, phát hiện chỉ còn chỗ trống bên cạnh Thẩm An Nhược. Sắp xếp chỗ như thế này khiến cô vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy khuôn mặt điềm tĩnh của Trình Thiệu Thần, ngoài ra còn có phó tổng Lý bụng dạ đen

tôi thích trêu chọc cô nhất, quản lý họ Trần và trưởng phòng họ Lưu bộ phận PR, đều tỏ thái độ hết sức kỳ lạ. Còn người hiền lành nhất lại ngồi ở góc chết cô không nhìn thấy.

Cô không chủ động mở lời, hầu như chỉ mỉm cười, bị gọi tên mới đáp lại. Hương vị đồ ăn ở đây rất ngon, rượu cũng uống không quá nhiều, còn lâu cô mới tự làm khó mình. Nhưng cũng không tránh khỏi thi thoảng bị dính đòn. Chẳng hạn như không biết sao lại nói đến chuyện mấy bức vẽ dán trên tường phòng sinh hoạt nhân viên, trưởng phòng họ Lưu nói: “Toàn là nhân viên vẽ đấy, cả tổng giám đốc Trương cũng bị ép phải vẽ một bức làm gương.”

“Mấy người chỉ muốn bêu xấu tôi thôi.” Tổng giám đốc Trương bổ sung.

Sếp Trình kinh ngạc tán thưởng: “Có mấy bức rất đẹp, tôi có ấn tượng với bức Khoảng cách, lối vẽ và bút pháp có thể nói là chuyên nghiệp.”

“Chủ tịch Trình hiểu về hội họa sao? Chúng tôi đây đều là tay ngang, chỉ biết bức nào thú vị nhất thôi. Bức tranh anh nhắc đến lúc nãy là của trợ lý Thẩm vẽ.”

“Thế ư?” Trình Thiếu Thần liếc mắt nhìn cô thật nhanh, sau đó cụp mắt, “Phong trào văn hóa công sở của Hoa Áo thật tuyệt vời.” Sau đó lại chuyển đề tài.

Từ chỗ của Thẩm An Nhược có thể nhìn thấy trưởng phòng Lưu hơi thất vọng, anh ta không xem được kịch hay. Có lẽ anh ta chỉ đợi Trình Thiếu Thần nói “Trợ lý Thẩm có tài quá nhỉ.” hoặc “Tôi không biết cô ấy còn biết vẽ.”

Chuông điện thoại của Trình Thiếu Thần vang lên, anh cáo lỗi rồi ra ngoài nhận điện thoại. Mười lăm giây sau, tiếng của sếp lớn vẫn chưa thấy

vang lên, mọi người đoán chừng anh đã đi khá xa, vì thể nhiệt độ trong phòng “đùng” một cái tăng ít nhất năm độ C.

“Tiểu Thâm, hôm nay cô ăn ít vậy, không ngon miệng sao?” Phó tổng Lý là người mở lời trước.

“Cháu đang giảm béo, chú Lý.”

Có vài người phì cười.

“Con bé này, thấy gì quên nấy, mấy hôm trước còn gọi ta là anh Lý đẹp trai, hôm nay đã gọi là chú rồi.” Phó tổng Lý vô cùng ai oán.

“Đúng thế đúng thế, cô ấy giờ có người làm chỗ dựa rồi.” Trường bộ phận Lưu trong văn phòng cũng phụ họa theo.

“Chà chà,” giám đốc PR họ Trần ho khan, “Trình phu nhân, tiểu nhân cũng vài lần giúp người đuổi đám đàn ông xấu xa liếc mắt đưa tình, người đừng quên nhé, tiểu nhân sau này nguyện vì người phục vụ.”

“Anh Trần, cảm phiền anh thêm chữ ‘cũ’ vào nhé.”

Thực ra bình thường hết giờ làm, bọn họ vẫn lấy việc trêu nhau làm vui, ai bị nhắm trúng thì coi như số người đó xui xẻo. Thâm An Nhược giận không được, trốn không xong đành phải tiếp chiêu.

Đám lang sói này nhẫn nhịn cả tối, cuối cùng cũng lộ nguyên hình, giờ phát hiện ra trò vui mới thì đời nào chịu buông tha cô. Tôn Ái Lệ thấy không vừa mắt chút nào: “Nhìn cả đám đàn ông xấu xa này xem, bắt nạt một cô gái trẻ không cảm thấy quá đáng quá sao.”

“Chị Ái Lệ, khó khăn lắm chị mới đóng vai thực nữ được nửa buổi, chị cứ tiếp tục như vậy đi mà, đừng phá vỡ hình tượng nhanh như vậy.” Giám đốc Trần hăng giọng nói.

“Ngồi đó mà mơ đi.” Cuối cùng Tôn Ái Lệ cũng từ bỏ vai thực nữ của mình.

Hai người này mà tranh cãi thì mọi người sẽ chẳng thể nào yên tĩnh nổi mất. Thẩm An Nhược vội can: “Dừng, chúng ta đổi chủ đề đi.”

“Không được, An Nhược à, trước đây em toàn ngồi xem hài kịch của bọn chị, hôm nay đưa đây thể nào lại tới lượt em, uống ba chén trước đi rồi chúng ta nói chuyện khác.”

“Này, chị cứ tiếp tục như thế, em sẽ giận đấy, em giận thật rồi đấy.” Thẩm An Nhược uy hiếp bọn họ, nhưng ngữ khí vẫn rất mềm mại, chẳng có vẻ gì là cáu giận cả.

“Ôi, tôi lại thích nhìn dáng vẻ An Nhược lúc tức giận đó.”

“Giận đi giận đi.”

“Những người ở đây chưa ai thấy cô ấy tức giận bao giờ.”

“Đừng sợ, cô ấy chỉ được cái cáo mượn oai hùm, mạnh miệng vậy thôi.”

“Nào nào, các đồng chí một vừa hai phải thôi, các cậu làm cô ấy khóc thì mất vui đó.” Câu nói cuối cùng là của Lâm Hồ Thông.

“Ừ nhỉ, vẫn là cấp trên của cậu, nên cậu xót cũng phải, Hồ Thông này, nhưng cậu ngốc thế nào cũng nên xem xét lại tình thế bây giờ chứ...” phó tổng Lý không thấy có người ngoài liền mượn rượu nói bừa.

“Anh Lý, già rồi mà còn thể, từng đây tuổi rồi còn đi bắt nạt cấp dưới.”
Quản lý Thôi nói.

“Cô đừng vu oan cho tôi nhé, tôi bắt nạt cô khi nào?”

Quá nguy hiểm, không thể để hai người này tranh cãi được, cấp trên không ra cấp trên, cấp dưới chẳng ra cấp dưới, thật khó coi. Quản lý Thôi còn đang bưng bưng khí thế muốn ra mặt giúp cô. Thẩm An Nhược cười yếu ớt: “Chị Thôi, phó tổng Lý thích đùa vui thôi mà. Đến người sao Hỏa cũng biết quan hệ của em và phó tổng Lý ở Hoa Áo là tốt nhất, đúng không ‘anh Lý’.”

“Cô lại có ý đồ xấu xa rồi, tôi đã yên bề gia thất rồi, cô đừng quyến rũ tôi nữa. Rõ ràng quan hệ của cô với Hồ Thông mới là tốt nhất.”

“Thực ra tôi vẫn luôn yêu thầm cô Thôi, lúc đó vì muốn tiếp cận cô ấy mới vào Hoa Áo.” Lâm Hồ Thông đáp lại qua quýt. Đúng lúc quản lý Thôi cầm giấy ăn định ném về phía cậu ta, mọi người đều cười nghiêng ngả, ngoài cửa vang lên hai tiếng gõ nhẹ. Trình Thiệu Thần cầm di động bước vào, cũng không rõ anh ở bên ngoài đã nghe thấy bao nhiêu, mọi người đều có chút ngượng ngùng.

Trình Thiệu Thần mỉm cười xin lỗi mọi người, quay trở về chỗ ngồi. Cả đám lập tức khôi phục lại dáng vẻ nghiêm chỉnh ban đầu, nụ cười còn đọng lại trên mặt đôi ba người, cũng dần dần biến mất.

“Đang nói chuyện gì vui à?” Trình Thiệu Thần hỏi một câu băng quơ.

“Vâng, đang kể chuyện xấu hổ lúc say rượu của tôi.” Phó tổng Lý tiếp lời, “Chuyện tôi uống rượu say lần nào về nhà cũng bị phạt ngủ đất, đấy là còn nhẹ, có lần còn bị ăn đấm thẳng mặt.”

Mọi người cũng cười hưởng ứng.

Chủ nhiệm Lưu nói: “Phó tổng Lý, đây đều là chuyện cũ rồi. Bây giờ chỉ cần anh uống nhiều một chút, chị dâu sẽ ở tầng dưới chờ anh về nhà, thấy bọn em còn trách không bảo vệ anh tốt.”

“Ai da, cũng chỉ tại An Nhược nham hiểm đã dạy cho anh một chiêu nhớ đời.”

“Chia sẻ chút đi để mọi người cùng học hỏi.”

“Chắc chắn, hôm đó An Nhược bảo tôi giả say một trận, đợi chị dâu của các cậu đến kéo tôi đi thì giã ra ‘tránh xa tôi ra, tôi có vợ rồi.’ Kết quả thì, ha ha, các cậu thấy rồi đó.”

“Đọc truyện cười trên mạng ấy mà.” Thẩm An Nhược giải thích với mọi người đang cười ồ lên.

“Anh xem, An Nhược bình thường tức giận thế thôi, thời khắc quan trọng là luôn đứng về phía anh đó.”

“Đúng thế, cô ấy còn ủng hộ chị dâu cô ấy xử tôi thảm hơn. Lần đó vì cô ấy cảm thấy tội lỗi do chuốc tôi hơi nhiều rượu, trong lòng day rút không yên, nếu không còn lâu cô ấy mới giúp đàn ông chúng ta chống lại chị em phụ nữ.”

“Chẳng phải anh một chén là ngất nhưng ngàn chén thì không say sao, ai mà giỏi tới mức chuốc say được anh chứ.”

“Đúng mà, lâu rồi không uống nhiều. Lần ngồi với người bên cục quy hoạch đó, con bé này lại giúp người ngoài trị tôi.”

“Anh vu oan cho cô ấy rồi, hôm đó An Nhược còn uống thay anh mấy chén mà.” Tổng giám đốc Trương mở lời.

“Anh Trương, việc gì anh phải phá hỏng hình tượng của tôi thế.”

Đó cũng là một tình huống ngoài dự kiến. Cục quy hoạch là bộ phận thuộc quyền quản lý của Giang Hạo Dương, lần đó vừa đúng lúc anh cũng có mặt. Mặc dù không còn quan hệ gì với Trình Thiệu Thần nhưng bị người khác nhắc đến chuyện này, cô vẫn thấy ngại. Ngẩng đầu lên, quả nhiên anh cũng đang nhìn cô, không biết đã nhìn bao lâu rồi, ánh mắt hai người giao nhau trong chốc lát, rồi lại tiếp tục né tránh.

“Đến lượt ai uống nhỉ? Tiếp tục thôi.” Có người đề nghị.

Vừa hay tới lượt Thẩm An Nhược, cô cầm một ly rượu vang gần đầy, không nói nhiều lời, một hơi cạn sạch.

“Cô uống không đầu không đuôi, chẳng nói lý do gì thì uống cũng như không.” Phó tổng Lý vẫn không muốn buông tha cô dễ dàng.

“Uống rượu đầu tiên phải thật lòng, hình thức chỉ là thứ hai. Điều này không phải anh đã từng dạy tôi sao?” Thẩm An Nhược mời lại anh, tự mình rót một ly đầy, cũng hướng về Trình Thiệu Thần: “Mời chủ tịch Trình, tôi cạn trước, anh cứ tự nhiên.” Đây mới là nhân vật chính của ngày hôm nay.

Cả buổi tối không ai dám mời rượu Trình Thiệu Thần, anh cũng uống không nhiều. Giờ phút mọi người chờ đợi cuối cùng cũng đến, tất cả tròn mắt chuẩn bị xem kịch hay.

“Con gái không nên uống nhiều rượu, chỉ cần một chút là được rồi.” Trình Thiệu Thần nói xong, nhìn ly rượu của mình, uống một hơi hết sạch.

Thực ra anh đã từng nhấn mạnh điều này, nữ giới có thể không cần uống, nhưng chủ trương của Hoa Áo là trên bàn rượu nam nữ như nhau, nên lòng tốt của anh không được ủng hộ hoàn toàn nhưng dưới sự nhắc nhở của anh, quản lý Thôi và quản lý Tôn cũng không uống nhiều. Thẩm An Nhược thấy anh uống trước, nhìn ly rượu của mình, thoáng thấy anh đang nhìn mình, lại không biết nên làm thế nào, uống hết là không nể mặt anh, mà chỉ uống một chút thì cũng không hay. Ánh mắt mọi người đều đang đổ dồn về phía cô.

“Uống một nửa đi, có thành ý là được rồi.” Tổng giám đốc Trương quyết định thay cô.

Những người khác đều mang vẻ mặt thất vọng khó khăn lắm mới xem được trò hay, vậy mà cứ thế lặng lẽ kết thúc.

****Tôi là đường phân cách giải Oscar vai nam phụ xuất sắc nhất****

Bữa tiệc cũng đến hồi tan cuộc. Thẩm An Nhược đứng trong sân, thấy trăng hôm nay vừa to vừa tròn.

Được Trình Thiệu Thần yêu cầu, nhà hàng gọi xe đưa những người uống rượu về. Bọn họ đưa từng con ma men lên xe, tổng giám đốc Trương cũng tiện đường đưa hai người về, Trình Thiệu Thần luôn lịch sự ở lại cùng họ không về trước. Cuối cùng chỉ còn lại Thẩm An Nhược và quản lý Chu của phòng nhân sự.

Lúc Trình Thiệu Thần đưa xe của mình tới, anh dịu dàng hỏi: “Tôi đi hướng Đông, có ai cùng đường không?”

Quản lý Chu xưa nay trầm tĩnh ít lời, cả tối không nói câu nào, cuối cùng cũng chịu nói một câu chẳng đúng với những lời nhận xét chút nào: “Tôi và trợ lý Thẩm đều tiện đường, cảm ơn anh.” Hơn nữa còn chủ động mở cửa xe ngồi vào ghế phụ lái.

Tài xế vẫn là Tiểu Trần, thấy Thảm An Nhược thì vô cùng vui vẻ, nhưng vì còn người ngoài, ngay lập tức thu lại những lời định nói, chỉ cười với cô. Đường không xa lắm mà Tiểu Trần lái rất chậm, không ai nói câu nào. Thảm An Nhược cảm thấy giờ phút này còn phiền não gấp đôi so với quãng đường lúc đến hay trong bữa tiệc, hạ cửa sổ xuống thật thấp, tỳ tay lên, chống cằm.

“Hạ tay xuống đi, dễ như vậy rất nguy hiểm.” Trình Thiệu Thần nói.

Tình huống này giống như trước đây, từ khi nào nhỉ? Thảm An Nhược cảm thấy đầu lại bắt đầu hơi đau đau, nhưng lúc này cô chẳng quan tâm. Lúc mọi người tạm biệt nhau hơn mười phút trước, đám người đó bình thường đều nhường tôi, tôi lại nhường anh, khi ấy đều tranh nhau về trước, cuối cùng vứt cô và quản lý Chu ở lại. Mà quản lý Chu “trung hậu”, cô còn nhớ rõ hôm nay anh có lái xe tới.

Vỡ kịch này đúng là ngoài ý muốn, cô vốn cứ tưởng tiệc tối đã kết thúc, cô cũng nên cảm ơn rồi rút lui, nhưng sắp tới ngưỡng cửa của thắng lợi lại bị bạn bè thông đồng bán đứng. Chưa đến phút cuối quả nhiên không nên sớm đắc ý.

Thảm An Nhược không thèm quan tâm đến lời cảnh cáo của Trình Thiệu Thần, tiếp tục giữ nguyên tư thế, anh bèn nghiêng người xuống. Cô định vùng ra nhưng nhìn ghé trước lại đành kìm lại. Cô gầy, mặc áo cộc tay, anh dùng một tay cũng có thể kéo bàn tay của cô lại, nhưng lại buông ra rất nhanh.

Quản lý Chu sau khi nói địa chỉ liền tựa vào ghế nhắm mắt ngủ, cho đến tận lúc xuống xe vẫn còn chưa tỉnh, vậy mà vẫn nhớ quay lại vẫy tay với Thảm An Nhược. “Trợ lý Thảm, tôi đi trước đây, uống nhiều rồi, không tiễn

nhé. Xin lỗi chủ tịch Trình, tôi không uống được rượu, khiến ngài chê cười rồi.”

“Đâu dám.” Trình Thiếu Thần khách khí đáp lời.

Mọi người diễn kịch quá cao siêu, Thẩm An Nhược chỉ biết âm thầm nghiên răng.

****Tôi là đường phân cách bờ vực sụp đổ****

Tiểu Trần hỏi: “Anh Thiếu Thần, đi đâu đây?” Liếc nhìn sắc mặt của Thẩm An Nhược, lập tức mở miệng cung kính nói, “Chị An Nhược, chị muốn đi đâu?”

“Tôi về nhà.” Thẩm An Nhược giờ không thể cười nổi nữa rồi.

Tiểu Trần lại nhìn Trình Thiếu Thần, nhận được sự đồng ý mới lái xe đi.

Xe tiến vào tiểu khu, đi qua trung tâm dịch vụ, Thẩm An Nhược liền kêu dừng xe, cầm túi bước xuống. Trình Thiếu Thần cũng xuống xe đi cùng.

“Em đi mua đồ.”

“Anh đi cùng em.”

Tiểu Trần thò đầu ra nhìn, cảm thấy có gì không ổn, kêu: “Bên này không được phép đỗ xe, em đến bãi đỗ, anh Thiếu Thần gọi điện cho em nhé” rồi lập tức chuồn mất.

Thẩm An Nhược đang đi rất nhanh, đột ngột quay lại, Trình Thiếu Thần suýt chút nữa va vào cô.

“Em đi mua băng vệ sinh, anh đi theo làm gì?” Cô hùng hổ gào lên với anh.

Trình Thiệu Thần ngẩng đầu ngắm trăng, thản nhiên nói: “Em chưa tới ngày mà?”

Rõ ràng là anh muốn trêu tức cô. Thẩm An Nhược quay đầu bước tiếp, anh giữ lấy tay cô từ phía sau, cô vùng mà không thoát được, bực tức nói: “Chủ tịch Trình, anh cũng muốn mượn chức vụ quý rỗi nữ nhân viên ư?”

Trình Thiệu Thần bị cô chọc cười nhưng vẫn không chịu buông tay: “Không phải em muốn anh dọn sạch đồ của mình sao?”

“Cuối tuần vào ban ngày, em sẽ để lại chìa khóa cho anh. Lúc khác em không tiếp khách, nhất là loại đàn ông vừa bỉ ổi vừa hạ lưu.” Cô bị chọc giận nên lời nói lại càng khó nghe hơn.

Trình Thiệu Thần không nhịn được cười, cuối cùng cũng buông tay cô ra, cô quay người chạy mất, quên cả nhìn đường, suýt thì tẹo chân, may mà anh nhanh tay kéo cô lại, ôm chặt vào lòng.

“Buông ra, đừng chạm vào tôi!” Thẩm An Nhược bắt đầu hét, không quan tâm trên đường có người hay không, Trình Thiệu Thần nhanh chóng dúm đầu cô vào ngực mình, khiến cô kêu không ra tiếng.

Nhưng tiếng hét vừa rồi của cô cũng thu hút sự chú ý, một giọng nói già nua vang lên từ đằng xa: “Bên đó có chuyện gì không?” Lại có tiếng nói: “Cô gái, có cần giúp gì không?”

Cô vừa nghe đã nhận ra giọng nói này là của ai, nhưng thà rằng bọn họ không nghe thấy thì hơn. Đó là cặp vợ chồng già gần bảy mươi sống cùng

tàng với cô, mỗi tối họ thường cùng nhau đi bộ ba, bốn tiếng đồng hồ, cô còn học được một bài Thái cực quyền với họ.

Cô cố thò đầu ra, bỗng nhiên bị một luồng sáng làm chói mắt, rồi lại bị Trình Thiệu Thần dúi đầu vào ngực. Ông già cầm đèn pin soi về phía họ: “Tiểu Thâm, có phải cháu không?” Ông thật là gan dạ, nghe nói ngày trước đã từng đi lính, xem ra đúng là thế thật.

“Có phải ông Triệu không ạ? Hai cụ vẫn minh mẫn quá.” Trình Thiệu Thần hòa nhã nói.

“Là Tiểu Trình à. Lâu lắm không thấy cháu. Ra nước ngoài à?”

“Vâng, cháu ra nước ngoài ạ.”

“Hai đứa sao vậy, cãi nhau à?”

“Vâng ạ, cháu chọc tức cô ấy, cô ấy đang giận cháu ạ.”

“Đi mau đi mau, nhiều chuyện quá, phá hoại vợ chồng người ta thân mật.” Tiếng bà Triệu cũng vang lên.

Cô muốn thò đầu ra nhưng bị anh tiếp tục ấn vào, cô nghe thấy ông Triệu trước khi đi còn nói nhỏ một câu đủ cho bọn họ nghe thấy: “Thanh niên các cháu, muốn thu phục được phụ nữ thì phải lừa, nghiêm túc lừa, kiên trì lừa.”

Trình Thiệu Thần hơi cử động một chút, chắc đang giơ tay ra hiệu cho ông Triệu, cô còn có thể tưởng tượng ra vẻ mặt cười thâm của anh...

Thâm An Nhược quyết định cả đời này sẽ khinh bỉ anh. Anh hại cô bị đồng nghiệp cười trộm sau lưng không tính, còn khiến cho cô không ngẩng mặt lên được với hàng xóm.

Tiếng bước chân của vợ chồng ông Triệu xa dần, Trình Thiệu Thần vẫn chưa có ý định buông ra, cô phản ứng một chút liền bị anh ôm chặt hơn, bèn hung hăng cắn anh. Áo vest của Trình Thiệu Thần để lại trong xe, sơ mi lại rất mỏng, cô cắn lên vai anh một miếng to, càng lúc càng mạnh, không chịu nhả ra. Anh kêu lên một tiếng, thế nhưng không đẩy ra, chỉ sống chết ôm chặt lấy cô.

Thẩm An Nhược có một chiếc răng nanh nhỏ - đem toàn bộ sức lực tập trung vào chiếc răng đó kết quả là răng cô đã đau mà anh vẫn không lên tiếng, Thẩm An Nhược thấy mệt, cuối cùng cũng nhả ra vai anh ướm một mảng. Trong lòng hoảng hốt, tưởng mình cắn anh bị thương, sau đó mới phát hiện thì ra là nước mắt của mình, không biết đã lăn tự lúc nào.

Phát hiện này càng làm cô đau đầu, thể diện của mình cũng như áo lót, hoàn toàn đã bị anh gỡ bỏ. Cô vẫn bị anh ôm chặt, sắp không thở nổi. Cô không thử giãy giụa nữa, cứ thế tựa đầu vào vai anh khóc thút thít, vừa khóc vừa véo vào cánh tay và lưng anh, véo thật đau, nhưng anh không hề trốn tránh.

Thẩm An Nhược cũng không biết mình khóc bao lâu, chỉ nhớ sau đó Trình Thiệu Thần cúi đầu hôn lên tóc mai và gò má cô, vừa vỗ nhẹ lưng cô, vừa kề môi sát tai cô dịu dàng gọi: “An Nhược, An Nhược.”

Lần đầu tiên anh gọi tên cô như thế. Vì vậy Thẩm An Nhược trong vòng tay anh đột nhiên mềm nhũn, chẳng còn chút sức lực nào.

ef

Từ: Blog của Thẩm An Nhược.

Chế độ: Không công khai

Định luật “ba cỏ”:

Thỏ không ăn cỏ gần hang, ngựa tốt không nhai lại cỏ, chân trời góc bể chỗ nào chẳng có cỏ thơm.

Mấy con thỏ với ngựa tốt kia đều không bằng người, đương nhiên cũng không thể là người tốt.

****Tôi là đường phân cách đã được lợi còn khoe mẽ****

Thẩm An Nhược nằm bẹp trên giường, ôm gối vùi mặt mình vào trong, lòng nhủ thầm “Tôi là lợn” lần thứ một trăm lẻ một.

Tư thế này khiến cô hơi ngạt thở, nhưng có lẽ đã khóc sưng mắt rồi, lớp trang điểm trôi đi, chắc giờ trông mặt cô khủng khiếp đến nỗi không thể nhìn nổi mặt ai, vì thế có chết cô cũng không chịu xoay người. Ban nãy cô khóc hụt cả hơi, giờ đau đầu kinh khủng, bình thường cô rất ít khi khóc, lớn như thế này rồi mới chỉ khóc vài lần, thế mà hơn một nửa số lần đó đều bị anh trông thấy, khiến Thẩm An Nhược càng đau đầu hơn.

Sao cuối cùng lại như vậy được nhỉ? Rõ ràng cô đã chiếm được thế thượng phong, vừa khóc vừa đá vừa cắn, Trình Thiếu Thần hình như cũng chẳng thêm động tay hay dùng sức, cuối cùng vẫn thành công. Tóm lại là cô vô trí vô dũng, càng chẳng có khí phách gì cả.

Trong phòng quá yên tĩnh, chỉ có tiếng thở cùng tiếng tim đập. Trình Thiếu Thần dùng ngón tay chạm vào tóc cô, cẩn thận vuốt xuống, vén hết ra phía sau tai chậm rãi lướt qua gáy đến bờ vai trần, sống lưng, vòng eo... đến nơi nhiều thịt hơn một chút còn khẽ néo vài cái. Anh chạm vào cô từ đầu đến chân, lại xuôi theo đường cũ trở về, cô có cảm giác anh giống như tên thợ săn đang kiểm tra con mồi lúc đi săn về.

Lúc này đây, tay anh chắc cũng không thấy dễ chịu, vì cả người cô đầy mồ hôi, khóc lóc đã khiến cô hao hết sức lực, lại thêm trận lặn lội vừa nãy, bây giờ cả người ướt sũng, giống như người chết đuối được vớt lên vậy. Hơn nữa trên người cô không có nhiều chỗ có thịt cho anh vằn vò, hầu như anh chỉ có thể kiểm tra xem có thiếu khúc xương nào hay không thôi.

Nhưng cô cũng không thấy dễ chịu, hình như nhiệt độ bắt đầu nóng lên, mà bàn tay anh như có lửa, chạm vào người cô nóng hổi. Đôi lúc có gió lùa vào, cô lại cảm thấy lạnh.

Thẩm An Nhược ngưng nguẩy nằm đó giả chết, Trình Thiệu Thần đột nhiên gãi vào lòng bàn chân cô, làm cô co rúm cả người, suýt nữa bật dậy. Anh đưa hai cánh tay đỡ vào nách cô, muốn lật người cô lại, Thẩm An Nhược ôm chặt lấy gối, liều chết không theo. Anh thử hồi lâu cũng không xoay chuyển được gì, cuối cùng đành từ bỏ, cúi người bên tai cô khẽ nói: “Em sắp đê lệch mũi rồi đấy.”

“Biển đi.” Giọng Thẩm An Nhược từ trong đồng chăn gối vọng ra.

Anh buông tay, nằm kề sát cô, Thẩm An Nhược vẫn giữ tư thế hướng ra ngoài, khẽ dịch người mấy cái, cách anh một khoảng.

Cô sắp ngạt thở thật rồi, dáng nằm này còn làm ngực và lưng cô đau nhức vô cùng, cô nghiêng người, quay lưng lại với Trình Thiệu Thần, bỏ gối ra hít thật sâu.

Bàn tay anh lại tiến tới, một tay giữ eo cô, tay kia chạm vào khóe mắt, nơi ấy vẫn còn vương mấy giọt lệ, lúc sau trượt xuống, xoa nhẹ phần ngực mềm mại của cô. Thẩm An Nhược lấy cùi chỏ huých ra sau, bụng nghĩ thầm, chọc cho anh bị nội thương là tốt nhất, nhưng lại bị anh nhẹ nhàng giữ chặt lấy cánh tay. Cô đá tiếp một cước ra sau, lần này anh không tránh, chấp nhận chịu một đòn của cô, nhưng Thẩm An Nhược đá quá mạnh đến

nổi quặt cả ngón chân mình, cô đau quá kêu thành tiếng, cuối cùng chân cũng rơi nốt vào vòng kiểm soát của anh.

“Em có muốn uống nước không? Đi tắm đi.” Anh vừa xoa bóp ngón chân bị đau cho cô, vừa dịu dàng hỏi.

Câu trả lời của Thẩm An Nhược là lấy gối che đầu.

Anh không biết phải làm sao, cuối cùng thở dài, buông cô ra. Cô có thể cảm thấy hình như anh đã xuống giường, có tiếng thay quần áo loạt xoạt. Anh lại thử kéo cái gối ra lần nữa, nhưng vẫn bị phản kháng, cuối cùng đành chịu thua, đắp lại chăn cho cô, cốc nhẹ vào đầu cô qua chiếc gối.

Thẩm An Nhược tập trung nghe tiếng mở cửa và tiếng bước chân xa dần, cuối cùng quăng gối ra hít lấy hít để, lát sau xuống giường đi tắm. Trong phòng không bật đèn, ánh trăng chiếu xuyên qua tấm rèm in bóng trong phòng. Phòng tắm ngay trong phòng ngủ, cô lấy chăn bọc mình lại, lúc đi bước chân hơi nghiêng ngả, suýt nữa vấp phải tấm ga trải giường kéo dài trên mặt đất.

Người trong gương quả nhiên nhếch nhác luộm thuộm, tái nhợt như ma, đến đầu tóc cũng giống cái tổ quạ. Chẳng trách Trình Thiệu Thần từ lúc ôm cô về đến lúc đỡ ngon đỡ ngọt để quán lấy cô đều không dám bật đèn lên.

Cô đứng dưới vôi hoa sen, thâm nghĩ không lẽ Trình Thiệu Thần bị mình chọc giận đã đi thật rồi sao. Nhưng hẳn là vẫn chưa đi, vì lúc cô vừa mới mặc kệ hình tượng của mình, khóc lóc một trận ra trò, còn thừa cơ quệt hết nước mắt nước mũi lên người anh, anh mắc bệnh sạch sẽ như thế, chắc chắn sẽ tắm rửa rồi mới đi. Nghĩ đến bộ dạng anh bị cô làm cho bản cả người nhưng không dám giận dữ, Thẩm An Nhược bỗng thấy thật đắc ý, cơn đau đầu chóng mặt hình như cũng đỡ dần.

Đang suy nghĩ lung tung, cửa phòng tắm đột nhiên bị kéo ra, Trình Thiếu Thần ngực trần chân không bước vào. Cô kêu lên một tiếng, thực ra lúc cửa chưa mở đã biết là anh, nhưng hành động và suy nghĩ không tài nào ăn khớp nổi. Đang muốn mở miệng kêu anh rút ra, lại liếc thấy bả vai anh bị cô làm cho thâm tím một mảng có vẻ rất nặng, vì thế hơi chột dạ, không nói gì nữa, quay người vào tường, không thèm để ý đến anh mà thản nhiên gội đầu tiếp.

Bọt xà phòng đầy đầu đầy mặt, cô không dám mở mắt, xoay người mò mẫm vòi nước, lại đụng phải người anh, cô đang muốn rút tay về anh liền kéo lại gần, cẩn thận xả bọt trên đầu cho cô. Cô không mở mắt ra được, đành mặc anh. Bầu không khí quá kỳ quái, ô xy lại không lưu thông nổi, mà bàn tay anh bắt đầu không đứng đắn, Thẩm An Nhược đẩy anh ra lại bị đè vào tường. Hơi nước trong phòng bốc lên mù mịt, lúc bốn mắt nhìn nhau, tóc và mặt anh vẫn đầy nước, ánh mắt hình như cũng vô cùng mờ ảo, cô nhìn thấy mình trong mắt anh.

[©DTV](#)

Từng tế bào trong cơ thể Thẩm An Nhược đều đang cảnh giác, cảm nhận từng mắt nhìn anh, cẩn thận đề phòng hành động tiếp theo của anh. Nếu như anh muốn ép cô ở nơi này, chắc chắn cô sẽ phản kháng đến cùng, còn ghét anh cả đời này nữa.

Cuối cùng anh lại không làm gì, chỉ dùng hai cánh tay giam cô trong lòng mình, khàn giọng nói - “Chúng ta...”

“Câm miệng, em ghét nghe giọng của anh.” Cô đá anh một cái, chẳng có chút sức lực nào, nhưng thừa cơ cúi người lách ra khỏi tay anh, chui ra ngoài.

Không khí ngoài phòng tắm dễ chịu hơn hẳn, hơi thở của cô cuối cùng cũng trở lại bình thường, cứ để người ướt sũng vào phòng thay đồ lục tung đồ ngủ và đồ lót trước đây anh bỏ lại, vứt hết vào máy khử độc, lại chạy đi kiểm bàn chải đánh răng mới. Cô đang tính lên đặt hết ngoài phòng tắm, đúng lúc ấy Trình Thiệu Thần lau tóc đi ra, vì thế cô vội vàng ném bộ đồ ngủ còn nóng vào đầu anh, bị anh dễ dàng bắt được.

Tiếp đó, cô chạy đi kiểm túi chườm đá trong tủ lạnh để đắp mắt, không thì ngày mai không dám gặp ai mất, lúc quay lại thấy Trình Thiệu Thần nằm trên giường, hình như đã ngủ. Thẩm An Nhược bò lên giường lấy chân đạp anh: “Đây là giường của em, anh sang phòng khác mà ngủ.”

“Em đánh cũng đánh rồi, mắng cũng mắng rồi, sao còn chưa hết giận vậy.” Trình Thiệu Thần mơ màng nói, “Thể lực tốt thật, ầm ĩ bao lâu rồi còn chưa mệt. Nghỉ sớm đi, mai em còn phải đi làm mà.”

Cô vốn đã hết bực mình, nhưng hai chữ “đi làm” lại khiến cô nổi cơn tam bành. “Ai thèm đi làm ở công ty anh chứ? Ngày mai em sẽ thôi việc!”

“Ừ, em thôi việc đi, anh nuôi em.” Giọng Trình Thiệu Thần hơi mơ màng.

“Anh đi chết đi. Em thà đi làm gái bar chứ không cần anh nuôi.”

“Cũng được, anh sẽ đi ủng hộ em mỗi ngày.”

Cô sắp bị anh chọc tức mà chết mất, ra sức đẩy anh: “Đáng ghét, đi đi, anh ra phòng đọc sách ngủ đi.”

“Em đừng ồn ào nữa. Em mà còn đẩy anh thì tự chịu hậu quả đấy.” Giọng anh hơi khàn đi.

Mặc dù vẫn còn tức nhưng phụ nữ thông minh phải thấy cái hại trước mắt, Thẩm An Nhược lập tức ngoan ngoãn nằm im, cách anh khoảng nửa mét, còn cầm một chiếc gối ngăn giữa hai người: “Anh mà còn dám đụng vào em, em sẽ tố cáo anh... xâm nhập tư gia trái phép.” Cô vội kìm lại những lời suýt buột miệng nói ra.

Trình Thiếu Thần nằm đó, nghiêng đầu nhìn cô một lúc, dáng vẻ uể oải lười biếng, nhưng trong mắt lại như đang tính toán điều gì đó. Anh chỉ mỉm cười, nhắm mắt lại, không quấy rối cô nữa, có lẽ cũng đã mệt, chẳng mấy chốc đã nghe thấy tiếng thở đều đều của anh.

Nhưng Thẩm An Nhược lại không ngủ nổi, cứ nửa mơ nửa tỉnh, khi khóc và uống rượu xong cô đều mất ngủ, hướng hồ hôm nay cả hai thứ còn đến cùng một lúc, đầu bắt đầu đau, đành ngồi dậy bật đèn đi tìm thuốc uống.

Ánh đèn rất dịu, cô nghiêng đầu nhìn, Trình Thiếu Thần gối đầu lên cánh tay, ngủ rất say. Lúc ngủ trông anh rất hiền lành, đôi mi dài sụp xuống, khoe miệng khẽ nhếch lên, anh ngủ cũng rất ngoan, chưa từng phát ra âm thanh kỳ quái gì, nhưng hôm nay anh nằm sấp không giống bình thường, khuôn mặt vô cùng đáng yêu.

Lúc cô xuống giường còn đắp chăn cho anh, khi ngủ anh thích cởi trần, lại thích đắp chăn ra, trên lưng anh có vài dấu vết rất rõ ràng, có vết thì do cô cấu véo lúc khóc, còn có vết khi hai người quần quýt cô lấy móng tay cào. Cô không hề nhẹ tay, nhưng anh cũng chẳng kêu lấy một tiếng. Thẩm An Nhược đột nhiên nghi ngờ anh nằm sấp mà ngủ là vì những vết thương kia đang bắt đầu đau, vì thế lúc cô tìm thuốc đau đầu, chẳng hiểu vì sao lại tìm luôn thuốc mỡ bôi ngoài da.

Cô quan sát hồi lâu, khi chắc chắn rằng anh đã ngủ say mới nửa quỳ trên giường, cẩn thận bôi thuốc mỡ mát lạnh lên những vết thương kia, vừa thoa vừa tự khinh bỉ mình, còn mắng cả anh. “Minh sợ ngày mai anh ấy kiện

mình tội cố ý gây thương tích thôi, cho nên bây giờ phải xóa chứng cứ.”
Thẩm An Nhược tự nhủ.

Trình Thiệu Thần đột nhiên động đậy, cô giật mình sợ hãi đến lạnh toát cả sống lưng, thì ra anh chỉ trở mình thay đổi tư thế nằm, liếm môi, hình như đang mơ một giấc mơ đẹp chứ chưa tỉnh.

Thẩm An Nhược nín thở nhìn anh rất lâu, mãi về sau mới nhận ra mình bị dọa đến nỗi quên cả hít thở. Cô hít sâu vài cái, nhét hộp thuốc mỡ xuống dưới nệm giường, lại nằm xuống giường, mãi lúc lâu sau vẫn chưa buồn ngủ, trong đầu vẫn ngổn ngang suy nghĩ. Hay là đi uống thêm hai viên thuốc ngủ nữa, sau đó cô phát hiện hóa ra quên chưa tắt đèn đầu giường, tất cả chỉ tại vừa nãy anh dọa cô, vì thế lại cẩn thận len lén ngồi dậy.

Bên cạnh một cánh tay đột nhiên vươn qua vắt lên người cô, Trình Thiệu Thần ghé sát đầu lại. Dáng vẻ anh hơi mơ màng, chắc là bị cô đánh thức, dụi đôi mắt còn đang ngái ngủ, nói: “Chúng ta bắt đầu lại đi.”

Thẩm An Nhược tóm lấy cái tay đang đặt lên bụng cô quăng sang một bên, đẩy đầu anh ra khỏi đùi mình, tắt đèn đầu giường: “Đừng nói mơ nữa, mau ngủ đi.”

Cuộc sống vẫn phải tiếp tục. Hôm sau, trợ lý Thẩm An Nhược xuất hiện ở nơi làm việc trước mười lăm phút như thường lệ, trang điểm khéo léo, ăn mặc chỉnh chu, lịch sự chào hỏi nhân viên vệ sinh đang quét dọn, mỉm cười, ánh mắt bọn họ nhìn cô vẫn thân thiện như trước.

Quản lý Chu khi gọi điện cho cô báo cáo hoặc bàn bạc công việc, hay gặp lúc ăn trưa cũng nói cười như thường.

Dường như đêm qua chỉ là một vở kịch mọi người diễn cùng nhau, kịch đã hạ màn rồi, diễn viên cũng phải thoát vai, trở lại cuộc sống bình thường.

Chỉ có Tôn Ái Lệ, Thẩm An Nhược thấy hơi áy náy với chị, suy cho cùng chị là người thân thiết với mình nhất, trước đây qua lại với Trình Thiệu Thần cũng từng nhắc đến chuyện với anh. Dù cô không cố tình lừa dối trêu đùa, nhưng vẫn giấu sự thật, nếu quản lý Tôn trách cô, cô cũng khó thoát tội. Nhưng lúc ăn cơm xong gặp ở thang máy, quản lý Tôn không đợi cô mở miệng đã túm lấy vai cô véo nhẹ: “Mọi người không có ác ý gì, thích em nên mới trêu mà thôi. Đừng giận nhé.”, khiến cô không nói nổi thành lời.

Buổi chiều, văn phòng gửi bảng điều chỉnh cuộc họp và lịch làm việc của lãnh đạo đến, xem xét một lúc, quả nhiên chủ tịch mới mỗi tháng chỉ cần xuất hiện cố định hai lần ở Hoa Áo, trong đó có một buổi cô trốn không được.

Trên thực tế, sau đó nếu Trình Thiệu Thần có việc công phải đến Hoa Áo đều sẽ gọi điện trước cho cô: “Hôm nay anh có việc đến Hoa Áo.” Tiếp đó thông báo cho cô khoảng thời gian đến và có thể ở đó bao lâu, khiến cô không nhìn được mà bắt đầu suy đoán lung tung, chủ tịch đại nhân rốt cuộc là muốn cô nhanh chóng trốn đi, hay là muốn cô ăn mặc xinh đẹp nhiệt tình ra cửa tiếp đón.

Nhưng ngoài lúc làm việc ra anh chẳng bao giờ có nổi chút lịch thiệp như vậy, toàn không mời mà tới tự do ra vào nhà cô, mặc dù trước đây nó cũng từng là nhà của anh. Thẩm An Nhược nhớ rõ rằng mình chưa hề đồng ý với anh bất kỳ điều kiện nào, nhưng anh vẫn cứ tự động mò tới trước mặt cô.

Đều là tại cô cả. Sáng sớm hôm đó lúc Thẩm An Nhược dậy, anh vẫn đang ngủ rất say, cô cố tình muốn làm anh muộn giờ nên không gọi anh, nhưng vẫn cẩn thận tìm cho anh sơ mi và âu phục, còn là lướt lại cẩn thận. Vì nếu để anh ra khỏi nhà cô trong bộ dạng áo quần nhàu nát xộc xệch thì người mất thể diện, không ai khác lại là cô.

Liên mấy ngày sau anh luôn viện đủ có xuất hiện trước mặt cô mỗi tối, ngày đầu tiên là trả lại chìa khóa, vì lúc ra khỏi nhà tiện tay cầm luôn chìa khóa dự phòng, sau đó lại vì muốn lấy đồ, có lúc lại là lý do vô cùng kỳ quặc không tiện từ chối. Thẩm An Nhược luôn lạnh lùng xa cách với anh, hoặc cố tình phá rối, ra sức vất óc tính kế để tống cổ anh đi, nhưng số lần thành công không nhiều, ngược lại còn thường xuyên bị anh lừa lên giường.

****Tôi là đường phân cách giới hạn trẻ em****

Bọn họ vừa kết thúc trận chiến không cân sức, Trình Thiệu Thần vẫn phủ phục lên người Thẩm An Nhược, mặt vùi vào ngực cô, rất lâu chẳng thêm động đậy.

Anh làm cô thở vô cùng khó khăn. Thẩm An Nhược không đẩy anh ra nổi, bèn giật giật tóc anh. “Trình Thiệu Thần, anh hao tâm khổ tứ nghĩ kế tới mềm cả người, cũng chỉ vì muốn lừa một đứa con gái chẳng xinh đẹp, cũng chẳng có da có thịt như em lên giường thôi ư, anh không cảm thấy mất mặt sao?”

Trình Thiệu Thần vẫn nằm im. Cô tưởng anh đã ngủ, thử đẩy anh ra, ai dè anh bỗng ngẩng đầu lên, giữ lấy cằm của cô. Trong mắt anh bùng lên một ngọn lửa nhỏ, hai bên tóc mai vẫn còn hơi ướt. Thẩm An Nhược tưởng anh sắp nổi giận tới nơi, sau đó sẽ giống như những nhân vật nam chính trong tiểu thuyết bực tức ngồi dậy bỏ đi, ai dè giọng anh vẫn bình tĩnh lạ thường: “Thẩm An Nhược, anh phải dạy em một bài học, bình thường em chọc phá, ra sức làm khó anh thế nào cũng được, nhưng đừng bao giờ lôi ra trong trường hợp này.”

Giọng nói của anh lạnh lùng, nhưng hành động tiếp theo lại không hề lạnh lùng chút nào, cuối cùng người phải trả giá lại là cô, báo hại cô ngủ

một mạch từ rạng sáng tới giữa trưa mới bò dậy nổi, may mà ngày hôm sau là cuối tuần. Thật là một bài học khó quên.

Đúng tới đó, cô lại “đến ngày” sớm hơn thường lệ, nhất định là do anh “hành hạ” cả cơ thể lẫn tinh thần cô đây mà.

Lần này bụng cô đau dữ dội, cả tối nằm trên giường đổ mồ hôi lạnh, uống thuốc, ôm túi chườm nóng đều không ăn thua. Lúc khó chịu nhất, còn dùng gối kìm tiếng kêu, cô không hề khóc, chỉ ứa một chút nước mắt. Trình Thiệu Thần cứ tới gần cô trong vòng nửa mét là lại bị cô hét đuổi đi.

Trình Thiệu Thần bất đắc dĩ, cầm laptop ngồi xa cô đúng nửa mét, cứ chốc chốc lại quay sang nhìn cô.

“Anh đưa em đi bệnh viện nhé?” Anh lau mồ hôi trên trán cô, mặt mày lo lắng.

“Đồ thần kinh, loại bệnh này ai mà dám đến bệnh viện chứ?”

“Em mỗi lần đến kì đều thế này à? Sao trước giờ anh không biết.”

Tất nhiên là anh không biết. Trước khi kết hôn, mỗi lần đến thời gian này cô đều từ chối gặp anh. Sau khi kết hôn, thời gian bọn họ sống chung không nhiều lắm, lúc thấy không thoải mái cô luôn ngủ một mình, đi nằm từ sớm, anh cũng không làm phiền.

Một lát sau cơn đau cũng giảm bớt, vì thế mới có tâm trạng tìm anh chọc phá. Liếc qua màn hình máy tính, cứ tưởng anh lên mạng, không ngờ anh đang chơi điện tử, lại còn là mấy trò trẻ con cài sẵn trong máy.

“Trình Thiệu Thần, anh sắp bị hội đồng quản trị của An Khải cho rơi đài à? Sao rảnh vậy?”

“Em cũng làm quản lý, sao không hiểu rằng, ông chủ càng giỏi thì càng rảnh rỗi nhỉ?” Trình Thiếu Thần vẫn không ngẩng đầu lên.

“Mấy ngày này em không tiện, anh đừng qua đây.”

Lần này anh ngẩng đầu lên thật: “Thẩm An Nhược, em không nhớ gì à? Em mà nói lần nữa là anh trở mặt thật đấy.”

“Anh trở mặt được càng tốt, trả lại sự bình yên cho em.”

Anh gập máy tính đứng lên đi về phía cô, Thẩm An Nhược lập tức kéo chặn trùm kín đầu. Anh sẽ không “bạo hành” cô vào thời gian này chứ, thế thì quá mất nhân tính rồi. Phản ứng của người này không giống người thường chút nào, anh ta nên mở cửa biển đi mới đúng chứ.

Trình Thiếu Thần kéo chặn của cô ra, luồn bàn tay vào trong áo, ngồi bên giường dịu dàng xoa bụng cho cô. Tay anh rất ấm, lực lại vừa phải, thực ra còn hữu hiệu hơn cả túi chườm nóng.

Bầu không khí lúc này làm cô thấy ngượng ngùng và lúng túng, Thẩm An Nhược nhắm mắt, nhẹ nhàng bắt lấy tay anh, ngăn không cho anh chạm vào những nơi không nên chạm, chợt nghe thấy giọng của anh: “Anh sẽ không trở mặt, anh sẽ không mắc bẫy em đâu, cho em tức chết.”

Ngày cuối tuần thứ hai Trình Thiếu Thần đưa cô ra ngoài, lái xe tới một căn biệt thự.

Căn biệt thự rất cổ, trên bờ tường bằng đá phủ đầy những bông tường vi vàng, đã có người đứng ở cổng đợi bọn họ. Vào bên trong, sân vườn đủ các loại hoa lá cây cỏ đan xen nhìn thật thích mắt, hoa diên vĩ đang độ nở rộ.

Trong phòng rất sạch sẽ, không có quá nhiều đồ đạc, nhưng hình như vẫn còn dấu vết đã từng có người lưu lại đây.

“Gì thế? Anh lại muốn mua nhà à?” Thẩm An Nhược hỏi.

“Em thích chỗ này không?”

“Em khinh bỉ tất cả ông chủ giàu có ở khu này.” Đây là khu đất đắt nhất thành phố nằm trong khu trung tâm, gần sông dựa núi, thế này là còn cố tình ra vẻ khiêm tốn giả dối lắm rồi.

“Anh đã mua rồi, còn để em đứng tên nữa.”

Sao, giờ lại còn dùng tiền để mua chuộc cô nữa, càng ngày càng táo tợn. Thẩm An Nhược lườm anh: “Anh đã hỏi ý kiến em chưa? Anh lục giấy tờ của em từ khi nào vậy? Anh xâm phạm nhân quyền của em.”

Trình Thiếu Thần cười: “Ngày trước em bảo sống ở biệt thự không an toàn, anh còn tưởng em thật sự không thích.”

“Em vốn dĩ không thích.”

“Hồi nhỏ em làm văn, không phải nói mai sau muốn ở trong một ngôi nhà có tường vây quanh bằng đá, có cả vườn hoa nữa à.”

Chắc là cô lại bị bố mẹ kính yêu bán đứng rồi, cô biết họ vẫn còn giữ rất nhiều đồ ngày bé của mình, vở bài tập, bài kiểm tra, giấy khen, thỉnh thoảng cô cũng xem lại, nhưng vẫn không hiểu anh xem được từ lúc nào.

“Chẳng lẽ đi lấy ước mơ hồi bé ra làm tiêu chuẩn? Hồi đó em chỉ muốn đối phó với giáo viên nên viết cho đủ chữ thôi.” Thẩm An Nhược ngồi lên lan can ban công tầng hai, Trình Thiếu Thần vẫn luôn giữ cánh tay cô, sợ cô

ngã, “Hồi bé em còn muốn được giải oscar, sau đó đến mấy tiểu quốc Ả Rập làm vương phi. Anh nghĩ có thể không?” Cô thờ ơ nói.

“Năm ngoái, người đạt giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất đã hơn bảy mươi rồi, nếu em thật sự muốn, ngày tháng còn dài để em phấn đấu vì bức tượng đồng oscar đó. Còn điều thứ hai, đàn ông bên đó có thể lấy bốn vợ, em chịu nổi không?” Trình Thiệu Thần chậm rãi nói, cuối cùng cũng kéo cô xuống khỏi lan can.

“Là em được gả chứ có phải anh đâu, anh quan tâm vợ vẫn làm gì.”

Thì ra Trình Thiệu Thần đã sống ở đây một thời gian, vẫn muốn dụ cô tới sống cùng, Thẩm An Nhược đương nhiên không đồng ý. Thật ra anh cũng không quá kiên nhẫn với cô, trừ thời gian đầu còn ra sức quấy nhiễu, sau đó anh giao ước với cô hai điều, cô theo thói quen từ chối một điều, anh cũng thừa biết tính khí của cô, nhưng cứ đến cuối tuần lại cố gắng lừa cô tới đây.

Vị quản gia già lúc nào cũng đứng thẳng, vẻ mặt nghiêm nghị, nói năng từ tốn, thế nhưng Trình Thiệu Thần đối xử rất khách sáo với ông. Thẩm An Nhược từ chối ra ngoài ăn cơm cùng anh, cũng không muốn nấu cơm, vì thế anh chỉ có cách mời đầu bếp đến nấu.

“Nếu anh thích thể hiện, sao không gọi quản gia Anh, đầu bếp Pháp tới.” Thẩm An Nhược chế giễu anh.

“Chú Nhậm ngày trước là bộ đội đặc chủng, hồi anh còn bé, chú đã dạy anh rất nhiều điều. Chú ấy không có người thân nên anh mời chú ấy về đây giúp anh trông nom nhà cửa.”

Về sau Thẩm An Nhược còn thấy một người giống Ken Takakura, khí chất tự nhiên khiến người ta vừa kính nể vừa sợ hãi, nhưng ông lại mỉm cười đầy yêu thương với cô mặc dù vẻ mặt không có gì thay đổi.

“Dì Trần cũng không có người thân, sao anh không để dì ấy qua đây, nhân tiện chăm sóc anh luôn?”

“Dì Trần không muốn xa quê, thà một mình trông cả căn nhà đó còn hơn.” Bọn họ nói chuyện tới tận khuya, chờ hoa quỳnh nở, chú Nhậm nói đêm nay hoa sẽ nở. Tâm trạng Thẩm An Nhược rất tốt, nhưng Trình Thiếu Thần ngáp liên tục, “Thật ra dì Trần có muốn qua anh cũng không dám để dì ấy qua đây.”

Mấy nụ quỳnh đã bắt đầu nở được một nửa, Thẩm An Nhược nhìn không rời mắt, mặc kệ Trình Thiếu Thần, cô biết anh chẳng nói được điều gì hay ho.

“Dì Trần vẫn luôn lấy em làm tiêu chuẩn con gái hiền dịu thực nữ, nếu để dì ấy nhìn thấy vẻ mặt hung ác của em bây giờ, chắc dì ấy sẽ bị sụp đổ hình tượng mất.”

“Đây được coi là vẻ mặt hung ác sao? Bộ dạng nguy hiểm nhất của em anh còn chưa thấy đâu.” Thẩm An Nhược ném cái gối tựa về phía anh, “Vậy anh định khi nào phá bỏ hình tượng của em?”

“Sao anh phải làm thế? Dáng vẻ ‘dạ xoa’ hoang dã của em thật sự làm anh cảm thấy rất kinh ngạc thích thú.” Trình Thiếu Thần bật cười, làm lộ ra hai lúm đồng tiền, hai vai cũng rung rung, Thẩm An Nhược cúi kính ném tiếp chiếc gối thứ hai.

Chương 17

Thẩm An Nhược kiên quyết làm âm lên một trận, ngoài việc làm mình xấu tính đi và khai thác được tiềm năng trở thành người đàn bà đánh đá chua ngoa, thì không thu lại được gì nhiều. Hơn nữa cô càng tỉnh táo nhận ra, bất kể động khẩu hay động thủ, cứ cho là Trình Thiếu Thần có ý nhường cô, cô cũng khó giành phần thắng, càng về sau cô càng làm âm lên, anh lại càng thấy thích thú.

Tự biết tổng kết và phê bình bản thân là một ưu điểm lớn của Thẩm An Nhược. Tới khi phát hiện ra tự hành hạ mình mà chỉ làm trò cười cho Trình Thiếu Thần, rất nhanh chóng cô thu lại móng vuốt, quay về vẻ dịu dàng lịch sự như mọi khi. Anh không trêu chọc cô cũng không gây sự, chỉ là không còn tự nhiên như trước nữa.

Ngoại trừ cuối tuần ra, thời gian còn lại cô không tới căn biệt thự kia, cũng không muốn ra ngoài dùng bữa với anh. Những lời mời của anh bị cô từ chối tới quá nửa, do vậy Trình Thiếu Thần thường về nhà chủ yếu vì có tiệc chiêu đãi, dự xong tiệc anh sẽ đến, trước khi đến sẽ gọi điện trước cho cô, cũng có lúc anh đến từ sớm, ở lại chưa được một tiếng, nhận điện thoại lại đi. Mọi quan hệ này có chút gì đó rất vụng trộm khiến Thẩm An Nhược cảm thấy hứng thú nên có lần cô cười nói, đây có được tính là “quy tắc ngầm” đằng sau hậu trường hay không. Trình Thiếu Thần hỏi vặn lại “quy tắc ngầm” là gì.

Thật chẳng nhập vai gì cả, Thẩm An Nhược đành nhẫn nại giải thích: ví dụ nhân viên cấp dưới như em, vì những lý do không tiện nói ra mà dành cho chủ tịch hội đồng quản trị, tức là anh, những phục vụ đặc biệt ngoài công việc.

Trình Thiếu Thần úp mặt vào gối, khẽ cười: “Theo như định nghĩa này, người chịu quy tắc ngầm nên là anh chứ? Người cung cấp dịch vụ đặc biệt lẽ nào không phải anh?”

Thẩm An Nhược lại bị anh chọc tức, lấy chăn trùm lên anh tận hai phút, sau vì không thấy anh phản kháng gì mới bỏ ra, thấy Trình Thiệu Thần vừa há miệng thở dốc vừa tiếp tục cười: “Thực ra anh vẫn chịu được thêm một phút nữa.”

Cứ như vậy, tuần nào hai người cũng có hơn nửa số buổi tối ở cùng với nhau. Từ lúc Thẩm An Nhược không cố tìm cách gây sự, bọn họ không nói gì nhiều, chỉ đơn giản là ở chung dưới một mái nhà, cuộc sống vừa yên bình vừa ăn ý, hết như quay trở lại những ngày trước khi kết hôn.

Tối đến, Thẩm An Nhược co người ngồi trên sofa xem những bộ phim cũ từ nửa thế kỉ trước. Trình Thiệu Thần ngồi trên chiếc sofa đơn khác, tập trung xem một quyển sách hướng dẫn sử dụng bằng tiếng nước ngoài dày cộp, cứ lật vài trang lại có một tấm hình lớn. Anh xem sách một cách hứng thú, nếu không nhìn rõ tên cuốn sách mà chỉ nhìn vẻ mặt của anh, cô còn nghĩ anh đang đọc truyện tranh.

Thật vô vị. Thẩm An Nhược nhớ trước kia anh cũng ôm quyển từ điển đọc rất chăm chú, từ trước tới giờ chưa bao giờ thấy anh đọc bất kỳ một quyển tiểu thuyết nào. Trình Thiệu Thần ngẩng đầu lên thấy cô đang xem phim một hồi rồi bĩu môi: “Đúng là nhạt nhẽo, lớn rồi mà còn xem thứ này.”

Cô đang xem phim Nữ hoàng Sissi, công chúa trẻ tuổi tình cờ gặp vị hoàng đế tuần tú, phải lòng rồi mới biết đó là vị hôn phu của chị gái, lúc đó Romy Schneider cũng chỉ mười bảy tuổi, cùng độ tuổi với nhân vật trong phim, vô cùng trẻ trung, xinh đẹp.

Cô lườm anh một cái: “Anh muốn làm việc thì lên gác đi.”

“Anh không phiền gì em chứ?”

“Anh phá hỏng cảm xúc lúc xem phim của em. Trước đây là ai đã nói, đem công việc về nhà làm đúng là ngốc nhỉ?”

“Anh không làm việc, anh chỉ thấy xem bản vẽ rất thú vị, giống như hồi nhỏ xem sách thiếu nhi vậy.” Quả nhiên cách giải trí của anh đúng là khác người.

Trình Thiếu Thần đọc thêm một lúc nữa: “Anh nhớ năm đó học tiểu học, bọn anh được tham gia trại hè, Tịnh Nhã chính vì xem bộ phim này mà giả vờ bị sái chân, hại anh vì đưa cô ấy về nhà mà bỏ lỡ trò vui ở lớp.”

“Em cũng vì xem bộ phim này mà trốn học, nhưng lúc đó em cố tình ăn ba que kem rồi bị đau bụng, không thể tham gia lớp học hè môn mỹ thuật, nên có thể yên tâm nằm thoải mái ở nhà xem tivi.” Cô và Tịnh Nhã đã lâu không nói chuyện, nay nghe thấy tên chị, Thẩm An Nhược cảm thấy rất thân thiết.

“Thì ra từ hồi tiểu học em đã thông minh như vậy.” Trình Thiếu Thần càng nghĩ càng thấy buồn cười, “Tình tiết ấu trĩ này có gì đáng xem thật không hiểu nổi bọn em.”

“Bộ phim này chính là ước mơ trong lòng mỗi cô gái, đàn ông con trai các anh đương nhiên không hiểu rồi.”

“Ước mơ? Trong lịch sử, thực chất hai người này...” Anh nói được một nửa, hình như thấy không ổn nên dần hạ giọng xuống, cúi đầu tiếp tục đọc bản vẽ còn thú vị hơn cả truyện tranh của mình.

“Ước mơ là ước mơ, hiện thực là hiện thực, ai lại ngốc đến mức không phân biệt được cơ chứ.” Thẩm An Nhược không để ý đến việc anh đã ngừng nói, lại cố tình bổ sung thêm.

Trong lịch sử, hai người này không phải một đôi tình nhân đáng mơ ước, mà bằng mặt nhưng không bằng lòng, đồng sàng dị mộng, mỗi người đều có người trong lòng. Cuối cùng cô gái cao quý ấy mất sớm, còn chẳng đợi được đến lúc đầu bạc răng long. Vậy mà trong phim, kết cục lại tuyệt đẹp, chứng kiến mối tình như vậy, các cô gái bây giờ chắc chắn tưởng rằng hai nhân vật sẽ mãi mãi sống hạnh phúc. Thẩm An Nhược cảm thấy có chút hoang mang, ngay cả khi thượng úy Poker lúc nào cũng gây hài xuất hiện còn chẳng khiến cô cười nổi nữa.

Kết thúc phim, hai nhân vật chính kết hôn, hôn lễ long lẫy, sang trọng vô cùng, khăn voan của nữ chính dài đến nỗi phải có một em bé đi theo nâng. Nghi thức có phần máy móc, cô rất không thích đoạn này, đang lúc cô cúi đầu tìm đĩa phim khác thì nghe thấy tiếng Trình Thiệu Thần bên tai: “Chúng mình cưới lại nhé?”

Tay Thẩm An Nhược khựng lại mất mấy giây cô từ từ ngẩng đầu lên nhìn Trình Thiệu Thần, vẻ mặt anh vẫn rất bình thản, mặc dù không cười nhưng lúm đồng tiền vẫn hiện rõ, khi nhìn thấy sắc mặt của cô, lúm đồng tiền dần mờ đi, thái độ cũng trở nên nghiêm túc hơn. Có lẽ bộ mặt của cô giờ chẳng dễ coi chút nào.

Đều tại cô phản ứng quá chậm, cô vốn có thể nói ngay “Anh mơ à!” hay “Anh nói gì vậy?” để lấp liếm cho qua, nhưng cô đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất. Thẩm An Nhược tự thấy mình cần nói gì đó, nếu không bầu không khí sẽ quá lạnh lẽo. Cô nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ kiểu gì cũng chỉ ra một câu nên đành cười gượng gạo: “Sao anh vẫn nghĩ không thông vậy? Chúng ta hiện giờ cứ như thế này không phải rất tốt sao?”

Trình Thiệu Thần nhìn chằm chằm vào màn hình, bộ phim đã kết thúc rồi, chỉ còn từng hàng dài chữ chuyển động.

“Nếu chúng ta vẫn sống hòa hợp với nhau thì sao không thử tiếp tục cuộc hôn nhân?”

Thẩm An Nhược nhắm mắt lại, cô không đủ dũng cảm nhìn thẳng vào mắt anh, “Em nhớ trước khi kết hôn, mối quan hệ của chúng ta rất tốt, thậm chí còn tốt hơn cả bây giờ. Lẽ nào anh không sợ chúng ta sẽ diễn lại vở kịch này từ đầu? Anh có đủ dũng khí làm vậy, nhưng em nghi ngờ bản thân không tự tin tham gia. Đạo này đúng là đã già rồi, em không còn hơi sức gây chuyện nữa, chi bằng cứ như thế này đi.”

“Em không thấy lúc mới bắt đầu chúng ta đã rất mơ hồ sao? Đến tận giờ anh vẫn không hiểu tại sao chúng ta lại ra nông nổi này, khi ấy rõ ràng anh không hề có ý định...” Trình Thiệu Thần nói được nửa câu, hình như bị ảnh hưởng bởi tâm trạng chán nản của cô nên cũng dừng lại.

“Năm đó, chúng ta từ lúc quen biết đến khi kết hôn đều rất mơ hồ, về sau thành ra như thế này, âu cũng là kết quả tất yếu.”

Trình Thiệu Thần bị cô chặn họng không nói được câu nào, anh chỉ nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm không thấy đáy. Thẩm An Nhược bỗng nhiên bật dậy: “Em đi làm đồ ăn khuya, anh muốn ăn gì không?” Cô quên mất là mình đang làm mình làm mấy với Trình Thiệu Thần, chỉ cần anh đến, cô sẽ không vào bếp, nếu ăn ở nhà cũng là gọi đồ về ăn.

“Gì cũng được.” Mấy phút sau, từ sau lưng cô mới vang lên giọng nói rầu rĩ của Trình Thiệu Thần.

****Tôi là đường phân cách trở ngại trong giao tiếp****

Đồ ăn trong tủ lạnh không nhiều, Thẩm An Nhược chỉ làm món mì nấu với cà chua và trứng đơn giản. Thực ra rất phiền phức, đặt nồi lên bếp bật to lửa rồi và nước cho mì vào, luộc mì thật kỹ, lúc gần nấu xong mới nhận ra,

đây là khẩu vị ưa thích nhất của anh. Nếu đổi lại nấu cho mình cô ăn, chỉ cần ngâm mì ăn liền là được. Mì ăn liền là một trong số những món ăn Trình Thiệu Thần ghét nhất, trước kia cô không có cách nào nấu mì cho anh được. Lẽ nào trong thâm tâm cô thấy mình quá quá đáng nên muốn bồi thường? Cô cố gắng xua ý nghĩ này ra khỏi đầu.

Lúc cô mang mì ra, Trình Thiệu Thần đã ngồi sẵn bên bàn ăn. Anh ăn từng miếng một rất lịch sự nhưng vẫn bị toát mồ hôi, Thẩm An Nhược từ bên kia bàn im lặng đưa giấy ăn cho anh. Khung cảnh này đã lâu không gặp, đến cô cũng thấy ngò ngợ.

Cô đi rửa bát, lúc lau khô tay xong, thấy Trình Thiệu Thần vẫn đang ngồi trước bàn ăn, nhìn về phía mình, không biết anh đã ngồi đó nhìn được bao lâu rồi. Thẩm An Nhược đứng ở cửa phòng bếp, cũng yên lặng không nói gì. Hai người cứ bốn mắt nhìn nhau như thế này, có gì đó rất hòa hợp nhưng thái độ vẫn lạnh nhạt, bầu không khí giờ đây vô cùng nhạy cảm.

Thời gian cứ chậm chạp trôi đi, cuối cùng Trình Thiệu Thần phá vỡ sự im lặng, lẳng lẳng nói: “Lúc ở một mình mới nhận ra, hóa ra không thể nhớ rõ lý do chia tay mà chỉ nhớ dáng vẻ đang đeo tạp dề đứng trong bếp của em, tất cả món anh ăn đều không có hương vị như em làm, còn nữa...” Dường như anh đang suy nghĩ, rõ ràng anh không quen nói kiểu này, ngừng rất lâu rồi mới lại mở lời, “Có một số thứ khi đã thành thói quen thì rất khó thay đổi. Có những lúc tỉnh dậy trong khung cảnh rất quen thuộc, bỗng dưng không phân biệt được là mơ hay là thật.”

“Không có thói quen nào là không thể thay đổi được, nếu anh thực sự muốn làm điều đó.” Thẩm An Nhược lạnh nhạt nói: “Em cũng thường xuyên nhớ dáng vẻ lúc quét dọn cầu thang của bác Vương, cuối năm ngoái bác ấy bị bệnh rồi qua đời, em buồn mất mấy ngày.”

Trình Thiếu Thần nhìn chằm chằm chân nến bằng đồng trên bàn ăn, là tạo hình những thiên thần nhỏ. “Em nói đúng, không có thói quen nào không thay đổi được, có thể chỉ là không muốn, sợ đến khi thói quen thay đổi thì chẳng còn nhớ được gì nữa.” Anh thở dài.

Thẩm An Nhược biết kiêu nói chuyện này khiến anh mệt mỏi. Kì lạ thật, cô lại hiểu rõ điều đó.

“Có thể là không cam tâm, không cam tâm để cuộc sống hoàn mỹ của anh có một tí vết nào. Anh luôn tỉnh táo và thông minh hơn em, vì thế lý do chúng ta chia tay anh đương nhiên rõ hơn em. Cuộc đời anh gần như chưa từng chịu thất bại, mà cuộc hôn nhân theo anh là thuận buồm xuôi gió, không cần hao phí chút sức lực nào này lại thất bại, làm anh tổn thương, khiến anh hy vọng có thể sửa chữa để nhiều năm sau có nhớ về cũng không thấy tiếc nuối.”

Trình Thiếu Thần nhìn thẳng vào mắt cô, ánh nhìn sâu thẳm: “Em nhất định phải dùng cách này để giải thích động cơ của anh sao?”

Thẩm An Nhược mở miệng định nói nhưng thôi, cả căn phòng lại chìm trong sự yên lặng. Cô biết dù mình không trả lời anh, anh cũng sẽ không hỏi lại lần nữa, do đó dù rất khó khăn, Thẩm An Nhược cũng cố đáp lại: “Trình Thiếu Thần, anh luôn đối tốt với em, từ trước đến nay, kể cả sau này, em biết điều đó. Cũng như việc em chưa từng phản đối ở bên anh, anh cũng biết như vậy mà. Nhưng lẽ nào anh không cảm thấy, ở cùng nhau và kết hôn, thật ra là hai việc khác nhau? Đàn ông và phụ nữ đến lúc không thể không thay đổi mới phải lựa chọn chia tay hay kết hôn. Chúng ta hiện giờ không tốt sao? Việc gì phải thay đổi?”

Trình Thiếu Thần nói một cách chậm rãi, cứ như từng từ từng chữ phải đắn đo mãi mới thốt ra: “Anh nhớ có người nói, hôn nhân là thành ý và sự thừa nhận quan trọng nhất của đàn ông đối với phụ nữ.”

“Về chuyện này thì trước đây rất lâu rồi anh đã nói với em.”

Lần này Trình Thiệu Thần đúng là không còn gì để nói.

Lúc lâu sau, Thẩm An Nhược nói tiếp. Cô đứng cách xa anh hơn một mét, khoảng cách ấy khiến anh không với tay tới được, cô cũng đứng ở chỗ cao hơn anh, như thế giúp cô thấy an toàn.

“Trình Thiệu Thần, hồi nhỏ em rất thích sưu tầm búp bê gỗ nhiều màu, lúc đó em sưu tập được rất nhiều, có thể treo đầy một giá trên tường, muốn gì cũng có. Về sau em làm mất một con trong số đó, là một con mèo con. Nó không phải con đắt và đẹp nhất, cũng không phải con em thích nhất, nhưng em cứ nhớ về nó mãi, cho dù em còn rất nhiều con khác, thậm chí sau đó em sưu tập thêm rất nhiều búp bê gỗ hình mèo con. Nhưng em không thể quên, lúc nào cũng thấy thiếu thiếu, bộ sưu tập của em không thể hoàn thiện, niềm vui của em cũng không trọn vẹn. Em buồn bã rất lâu, sau đó nhà em sửa nhà, lúc thu dọn phòng, em tìm lại được nó.”

Trình Thiệu Thần nhìn cô, từ lúc cô bắt đầu kể chuyện, vẻ mờ mịt trong đôi mắt anh đã trở nên sáng tỏ.

“Anh không muốn hỏi em, bây giờ những con búp bê gỗ đó ở đâu sao?”

Anh không nói gì nên Thẩm An Nhược nói tiếp: “Sau đó em không còn thích sưu tập búp bê gỗ nữa, bèn đem tất cả tặng cho cô bé hàng xóm, kể cả búp bê con mèo em tìm suốt bao năm mới thấy. Anh xem, một khi đã tìm lại được thứ tưởng như không thể để mất, thứ đó sẽ chẳng khác gì những thứ khác.”

Đêm đã về khuya, bốn bề im lặng như tờ, không gian trong thoáng chốc bỗng đông cứng lại. Thẩm An Nhược cũng thấy mệt, hình như từ trước đến giờ bọn họ chưa bao giờ nói chuyện với nhau nhiều như vậy, hai bên đều

cảm thấy hối hận vì đã không rút lui sớm. Tốt nhất là đem tất cả rắc rối vương bận thể hiện ra bên ngoài, chẳng thà cãi nhau một trận cho xong, còn hơn cố tình che giấu hết ngày này sang ngày khác.

Thẩm An Nhược nhìn vào mắt anh, không nói thêm gì. Trình Thiệu Thần cũng nhìn cô, sau đó bất ngờ cười: “Anh hiểu ý em rồi. Nhưng Thẩm An Nhược à, em vẫn tiếp tục gây khó dễ sao? Em đột nhiên tốt bụng kể chuyện cho anh nghe, anh cũng không biết phải phản ứng thế nào nữa.” Giọng điệu của anh lại trở về vẻ lạnh lùng như mọi khi.

“Em cũng không quen được với việc anh bỗng trở nên trịnh trọng.”

Vì vấn đề chưa thể tìm ra tiếng nói chung này, sau đó mấy ngày, cả hai không nói chuyện với nhau, bởi chẳng ai chịu mở lời. Bọn họ vốn khó nói chuyện, trước nay không thể bàn bạc một cách nghiêm túc. May là ngoại trừ lời nói ra, vẫn còn các cách giao tiếp khác, ví dụ như cơ thể. Tứ chi quấn lấy nhau, mồ hôi đầm đìa, thở không ra hơi, mỗi quan hệ một tiếng trước vẫn còn đang trong thế giằng co đã phần nào được giải quyết.

Trước đây Trình Thiệu Thần trêu cô, nói trên giường là nơi cô ít tỏ ra cứng đầu khó chiều nhất. Thẩm An Nhược rất không tình nguyện mà thừa nhận, đây là cách giao tiếp ít gặp trở ngại nhất của hai người. Vì lúc ấy anh luôn tập trung và tích cực, không hề che giấu cảm xúc, còn cô lại trở nên đơn giản và thẳng thắn. Nếu Trình Thiệu Thần làm cô khó chịu hay không thoải mái, cô cũng cào cấu khiến anh không dễ chịu, nhưng nếu anh nhẹ nhàng thân mật, cô cũng sẽ ngoan ngoãn nghe theo như một chú thỏ con.

Thực tình cuộc đối thoại hôm đó khiến Thẩm An Nhược tự thấy chột dạ, Trình Thiệu Thần thật lòng thật dạ muốn cầu hôn, cô lại cố ý để sự việc loạn lên. Vì thế mấy ngày liền cô dịu dàng nhu thuận nhưng Trình Thiệu Thần không hề cảm kích, lại còn thường xuyên làm cô tím mặt.

Đàn ông đúng là cung chiều không được, nhượng bộ cũng không xong, hé ra chút ánh sáng là lại được dịp lần tới. Thẩm An Nhược ngày càng phát hiện ra sự kháng cự của mình mặc dù không phân biệt phải trái nhưng vẫn luôn là sự lựa chọn đúng đắn. Đến phút chột dạ ban nãy cô cũng nhanh chóng tìm cách quên đi.

****Tôi là đường phân cách của vết thương tích tụ trong lòng****

Ví dụ như một tối, Trình Thiệu Thần đang hết sức chăm chú xem bản vẽ của mình, các bức vẽ được bày đầy trên chiếc ghế con trước sofa. Ở trong bếp Thẩm An Nhược dùng thìa múc từng miếng dưa hấu ép lấy nước, thò đầu ra hỏi: “Anh muốn cho đá vào nước ép dưa hấu không?”

Mãi không thấy động tĩnh gì. Cô hỏi lại lần nữa nhưng anh không đáp nên đành nói: “Vậy anh thích nước nho ép không?”, mặc dù nước nho là một thứ rất khó ép, nếu anh thích thật thì cô khổ đây. Vậy mà cũng không thấy anh nói gì.

Thẩm An Nhược tức giận tới cạnh anh, dùng thìa gõ vào đầu anh một cái: “Này!”

Lần này Trình Thiệu Thần mới trả lời: “Đừng đánh vào đầu anh.” Anh rất ghét người khác động vào đầu và tóc mình.

“Anh làm trò gì thế hả? Đồ quỷ bụng dạ hẹp hòi.”

“Người bị cự tuyệt không phải là em, đương nhiên em có thể giả bộ rộng lượng.” Trình Thiệu Thần không ngẩng đầu, tiếp tục xem bản vẽ.

Thẩm An Nhược hừ một tiếng: “Anh oan ức quá nhỉ, cứ như thể kiếp này anh chưa bị từ chối lần nào vậy.”

“Dĩ nhiên là có rồi nhưng bị một người năm lần bảy lượt từ chối mà em vẫn còn muốn anh phải vui vẻ cười nói sao?”

“Nếu anh thấy bất công thì cứ từ chối em đi.”

“Đi làm việc của em đi, đừng làm phiền anh, sao mà nhạt nhẽo thế.”

“Rốt cục anh uống nước dừa hấu hay nước nho?”

“Không uống.”

“Anh xem, anh cũng từ chối em mấy lần, em có bao giờ so đo với anh đâu. Thế nào? Thấy trong lòng dễ chịu hơn chưa?”

Trình Thiếu Thần cuối cùng cũng ngảng đầu, liếc xéo cô: “Chẳng cảm thấy gì cả. Giờ anh bị em làm âm ỉ phát phiền thôi.”

Mẹ Thẩm An Nhược gọi điện thoại hỏi kì nghỉ dài này cô về nhà không, sau một hồi nói chuyện phiếm bỗng hỏi: “Thiếu Thần về nước cũng lâu rồi, con vẫn thường xuyên gặp nó chứ?”

Thẩm An Nhược chột dạ mắt mày giây: “Mẹ, mẹ nhắc anh ấy làm gì?”

“Gần đây An Khải có mua lại một nhà hàng, đó có phải nơi con làm việc không?” Bà Lâm Chiến Vân nói xong, lại bổ sung thêm: “Sao lại trùng hợp thế chứ? Thằng bé này thật có lòng.”

“Từ lúc nào mẹ đòi sang xem bản tin tài chính vậy? Mẹ cho rằng anh ta vì con mà mua lại công ty của con sao? Mẹ không phải gà mái vàng, làm sao sinh ra được cô con gái đáng giá như vậy chứ.”

Mẹ An Nhược trách: “Con gái đâu mà trái tính trái nết, con không còn quan hệ với người ta thì sao phải can dự việc mẹ quan tâm tin tức của nó? Tốt xấu gì cũng từng là con của mẹ”, rồi lại tiếp tục, “Thiếu Thần hiểu chuyện hơn con, ở nước ngoài mà thỉnh thoảng vẫn gọi điện hỏi thăm bố mẹ, lần trước còn hỏi bố con mấy tháng nữa thì nghỉ hưu, có muốn qua đó giúp bạn nó không. Bạn nó mở xưởng đóng tàu, đang tìm người giám sát công việc. Áp lực không nhiều như công việc hiện giờ của bố, lương cũng rất hậu.”

“Công việc nhẹ nhàng mà lương cao, ở đâu có chuyện tốt thế? Bố sắp về hưu rồi, để bố ở nhà nghỉ ngơi đi mẹ, bố mẹ cũng đâu thiếu tiền. Hơn nữa còn có con mà.” Tên quý này, yên tâm làm sao nôi chứ.

“Bố con đâu có thuộc dạng người thích nghỉ ngơi, để ông ấy ở nhà không có việc gì làm sẽ buồn chết mất. Hơn nữa, cách chỗ con cũng gần. Đúng là một thằng bé cẩn thận, con mới là đứa chẳng biết tốt xấu gì.”

Thẩm An Nhược nhìn từ cửa sổ ra bên ngoài, Trình Thiếu Thần đang nói chuyện với chú Nhậm trong vườn hoa của biệt thự, thấy cô đang nhìn mình anh vẫy tay: “Em xuống đây xem, chỗ hoa này nở lạ quá.”

Chết thật, dù cô rất nhanh tay bịt tai nghe lại nhưng bà Thẩm tai thính mắt tinh vẫn hỏi: “Vừa nãy là ai vậy? Giọng này hình như...”

“Đồng nghiệp. Hôm nay con trực ở công ty.” Thẩm An Nhược nhanh nhẩu đáp rồi chuyển sang chủ đề khác. May là hôm nay có gió, giọng anh vọng đến từ xa nên không được rõ ràng.

Mấy hôm sau bà Thắm lại gọi điện bảo con gái không phải về nhà, vì bà cùng bố cô sẽ đi du lịch. Hai ông bà già từ lúc nào lại lãng mạn thế nhỉ? Thắm An Nhược lòng đầy nghi vấn, đình ninh là trò quỷ của Trình Thiểu Thần nhưng lại không tìm ra sơ hở nào cả.

Ba ngày nghỉ, Thắm An Nhược đành ở cùng Trình Thiểu Thần. Bọn họ về quê, ruộng lúa mì vàng ươm, cánh đồng ngô xanh biếc, hàng bạch dương cùng vô số cây ngô đồng thẳng tắp như người lính đứng canh, nở đầy những bông hoa tím nhạt. Ban ngày hai người ra ngoài chơi, tối đến về ở trong thôn. Sân vườn vô cùng yên tĩnh, ngôi nhà hai tầng, thiết kế tinh xảo khéo léo, tường xây bằng đá, có hành lang uốn khúc và cửa sổ sát đất, sàn nhà bằng gỗ, trong nhà đầy đủ đồ dùng tiện nghi, khác xa tưởng tượng của cô về vùng quê.

Các đồ dùng trong căn phòng cô và anh ở có vẻ đều rất mới, đến rèm cửa cũng như vừa được treo lên, tất cả giống hệt phòng tân hôn.

Thắm An Nhược cảm thấy ngạc nhiên, lạ lẫm với mọi vật ở đây, ban ngày cô ung dung đội mũ chống nắng đứng bên bờ xem máy gặt thu hoạch lúa mì, đã xem là xem đến nửa ngày, cô còn chạy sang bên ruộng ngô giúp người ta bẻ ngô. Sau đó thấy bên ruộng lúa mì có mấy cây mọc xéo không được gặt, cứ tiếc mãi, không hiểu Trình Thiểu Thần từ đâu kiếm được một cái liềm đưa cho cô, anh thấy cô vụng về mãi mới cắt được một cây mà chỉ biết cười, cũng không lại giúp. Những cây lúa này được cô mang về cắm vào bình hoa, vì chỉ mặc áo và váy ngắn, cánh tay và đùi bị cỏ dại làm xước, người cũng như bị cảm nắng nên ngủ luôn cả một buổi chiều.

Ngày thứ hai, anh và cô không ra ngoài đang nắng mà lái xe lên vườn hoa quả trên núi chơi, trên này mát mẻ hơn nhiều.

Đào hồng đã hết mùa, từng chùm quả màu vàng trong suốt như thủy tinh treo lủng lẳng đầy trên cành. Vườn đào to mà không có mấy người, Thắm

An Nhược vừa hái vừa đưa lên miệng cắn, vì người khác cũng làm hết như cô. Trình Thiếu Thần thấy thế liền nhăn mặt, anh lấy một chai nước khoáng, kiên quyết phải rửa sạch xong mới cho cô ăn, đúng là thích quan trọng hóa vấn đề quá mức. Cô cũng đưa lên miệng anh nhưng anh mím chặt môi, sống chết không chịu ăn. Cái người này không hái cũng không ăn, đi đi lại lại như là đang kiểm tra tình trạng sinh trưởng của cây cối, đúng là cụt hứng, làm người khác mất vui theo.

Bọn họ sang vườn táo, đa số các loại hoa quả đã được bọc kín nên trông rất xấu xí. Những cây chưa được bọc thì quả cũng nhỏ và xanh. Thẩm An Nhược ngửa đầu mở to mắt tìm kiếm mấy trái đẹp để hái mang về làm kỉ niệm, bỗng nghe thấy tiếng Trình Thiếu Thần từ sau lưng nói nhỏ: “Đừng cử động, có rắn.”

Ngay lúc đó cô cảm thấy tim ngừng đập, máu cũng đông cứng, không dám ngoảnh đầu lại, căng thẳng nhắm mắt rồi run rẩy hỏi: “Ở đâu?” Cô sợ phát khóc.

Thẩm An Nhược cảm giác Trình Thiếu Thần đang chậm chậm tiến lại, thấy yên tâm hơn nhiều.

Đột nhiên anh chụp lấy vai cô, Thẩm An Nhược hét một tiếng, giật mình nhảy dựng lên rồi nhào vào lòng anh, ôm chặt lấy cổ anh, tưởng như sắp thít chết anh.

Trình Thiếu Thần mừng ra mặt, vừa vỗ về cô vừa cười: “Đồ nhát gan, anh trêu em đấy.”

Thẩm An Nhược vừa tức vừa ngượng, chưa hoàn hồn, toàn thân mềm nhũn, vẫn ôm chặt cứng lấy tay anh, cô dùng hết sức đâm mạnh vào người anh.

Trình Thiếu Thần đành ôm ngang người cô rồi bế xuống núi, trên đường gặp chủ vườn hoa quả thân thiện nhìn họ mỉm cười: “Thanh niên các cháu lãng mạn quá. Nóng thế này mà ôm nhau chặt thế không sợ bị cảm nắng sao?”

“Cô ấy bị trẹo chân.” Trình Thiếu Thần điềm tĩnh nói.

Trên núi có một vách đá dựng đứng, phải cao mười mấy mét, dưới chân núi có dòng nước chảy qua. Trình Thiếu Thần ôm cô đứng bên rìa không quá một mét, làm bộ như định thả cô xuống, Thẩm An Nhược khẽ co người lại.

“Em sợ gì? Em không sợ độ cao mà?”

“Chẳng phải anh sợ sao? Chỉ cần anh hoa mắt chóng mặt một chút là em gặp họa ngay. Độ cao thế này chắc không chết người được, chỉ khiến người ta thành sáng nhật lá chiều đá ống bơ, còn đáng sợ hơn.”

“Vậy cho em hai sự lựa chọn. Sau khi trở về cùng anh đi đăng ký, bằng không anh thả em xuống thật đó. Mười giây thôi, mau quyết định đi.”

Thẩm An Nhược ôm chặt lấy cổ anh, cười hì hì: “Thả đi thả đi, xem hai người chúng ta có cùng rơi xuống không?”

Trình Thiếu Thần lùi lại phía sau mấy mét, anh buông lỏng tay, suýt nữa làm cô ngã. Thẩm An Nhược giữ chặt lấy áo anh mới đứng vững được, tiện chân đá anh một cái.

“Em thật không phải một cô gái bình thường. Nghe nói với những chuyện như thế này, phải khóc lóc làm loạn lên mới đúng chứ nhỉ.”

“Em là ai nào? Em là cô gái thông minh ưu tú mà ngài Trình hai lần muốn lấy làm vợ, sao anh có thể so sánh em với những cô nàng bình thường được chứ.”

“Trình độ ninh bọ và tự sướng của em đều không cao thế đâu, anh nghe mà thấy ghê.”

Buổi tối, vì lạ chỗ nên Thẩm An Nhược rất khó ngủ, còn Trình Thiếu Thần vẫn ngủ ngon lành.

Nhiệt độ ngoài trời không quá cao, cửa sổ mở nhưng không có gió, không khí rất oi bức.

Hai người vẫn luôn có một vài thói quen giống nhau, ví dụ như không thích điều hòa và quạt điện, chưa tới lúc nóng không thể chịu nổi thì sẽ không dùng đến. Đây cũng được coi là điểm chung hiếm có ngoài trở ngại về giao tiếp.

Cô trở mình, đụng phải Trình Thiếu Thần, cảm thấy người anh hơi ướt, chạm vào thì cả người anh toát mồ hôi, trán và cổ ướt đẫm. Có lẽ ngủ cũng không ngon, Thẩm An Nhược ngồi dậy, cầm cái quạt ở bên gối quạt cho anh, bên ngoài ánh trăng sáng rõ.

“Có lúc em hết như bà ngoại anh.” Không biết Trình Thiếu Thần tỉnh từ lúc nào, làm Thẩm An Nhược thấy mình đúng là lo vớ lo vẩn nhầm chán quá đi, cô buông quạt rồi lại nằm xuống.

Anh rất ít khi đề cập đến người nhà nhưng trong ấn tượng của cô, người bà ngoại chưa từng gặp mặt này có gì đó rất thân quen. Cô hỏi: “Bà mất lúc nào vậy?”

“Rất lâu rồi, năm anh học lớp Mười hai. Bà bị xuất huyết não, quá bất ngờ, nhà anh không ai kịp chuẩn bị gì.” Anh lặng lẽ thở dài, “Thế cũng tốt, không phải chịu quá nhiều đau đớn, chỉ một chút thôi.”

“Ông nội em cũng thế ông qua đời lúc em học lớp Mười hai.” Thẩm An Nhược nhìn ra ngoài bầu trời, thực ra nhìn không thấy rõ, giọng cô có chút buồn, “Gần đây mấy người bạn thân xảy ra chuyện, ung thư, tai nạn giao thông, có người còn gặp cả cướp. Hai tuần trước em phải đến bệnh viện ba lần rồi. Sống quả không dễ dàng gì.”

Cô dần cảm thấy buồn ngủ, lại nghe Trình Thiệu Thần nói: “Người anh đẹp trai của em dạo này cũng nằm viện rồi. Em biết chưa?”

“Ai?” Trong một thoáng cô chưa thể phản ứng lại.

“Giang Hạo Dương.”

Mỗi lần cái tên này được thốt ra từ miệng anh, cảm giác đều vô cùng kỳ lạ. Thẩm An Nhược khựng lại một lúc rồi nói: “Ừ”. Nghĩ một hồi hỏi tiếp: “Sao anh biết? Có nặng lắm không?”

“Không nguy hiểm như những người bạn kia.” Anh nói đơn giản.

Thẩm An Nhược không nói thêm gì nữa.

“Mai em có muốn về sớm một chút để qua thăm anh ta không?”

“Cũng được.”

“Sáng mai chúng ta đi.”

“Không phải sáng mai anh còn việc ở đây sao? Anh cứ ở lại đi, em tự về được.” Thẩm An Nhược lật người quay lưng về phía anh ngủ.

Phải rất lâu sau, Thẩm An Nhược nửa tỉnh nửa mơ, loáng thoáng nghe thấy Trình Thiệu Thần thấp giọng nói, hình như đang tự nói với mình nhưng vẫn vang đến tai cô: “Hung hăng, ngang ngược.”

Cô vốn định giả vờ không nghe thấy nhưng đã tỉnh ngủ nên trở mình đập anh một phát: “Anh thích gây sự à? Trước đây, lúc anh cùng cô Tử Yên nào đó vờn nhau, em có nói gì không?”

“Em đừng vu oan, ai với ai vờn nhau hả?”

Thẩm An Nhược hừ một cái.

Trình Thiệu Thần ngồi dậy: “Anh với cô ấy chỉ là bạn bè, anh đã nói với em rồi, em không tin anh cũng chịu.” Lúc nửa ngủ nửa thức, giọng anh rất thấp, lại hơi khàn khàn, nghe thật dễ chịu nhưng anh lại cố ý thêm một câu: “Trong sáng hơn em với anh ta.”

Thẩm An Nhược cũng bật dậy rất nhanh, âm ức vô cùng, cô định mở miệng nhưng lại nhịn được. Không khí trong phòng trầm lắng nặng nề, cuối cùng cô nói: “Cô bạn học của anh đi đâu rồi? Lâu lắm không nghe được tin tức gì.”

“Về Pháp rồi, định cư bên đó luôn.”

“À, thảo nào.” Thẩm An Nhược thấp giọng rồi lại nằm xuống.

“Thẩm An Nhược, em có ý gì?”

“Em nói là thảo nào lâu lắm em không gặp chị ấy, trước đây chúng em hay vô tình gặp nhau. Thế anh nghĩ em có ý gì? Em đâu có điếc, việc gì anh phải lớn tiếng vậy? Thôi ngủ đi, em không muốn cãi nhau với anh.”

Thật bực mình, chẳng muốn ngủ nữa. Không khí càng ngọt ngào hơn trước. Thảm An Nhược nhắm mắt đếm nhịp tim của mình, Trình Thiếu Thần cũng xoay người lại, xem ra không muốn ngủ, anh nói, giọng mềm mỏng hơn mọi khi, lại hơi mơ màng: “Anh cứ nghĩ... Thảm An Nhược, lúc đó em kiên quyết ra đi, không lẽ là liên quan đến Tần Tử Yên?”

Cô định giả vờ ngủ, coi như không nghe thấy nhưng lại thấy rằng giả vờ ngủ còn khó hơn trả lời câu hỏi của anh.

“Lẽ nào anh cho rằng chúng ta chia tay là vì người khác? Em chưa từng nghi ngờ mối quan hệ của hai người, dựa vào hiểu biết của em về anh thì cũng không đến nỗi chẳng biết phân biệt như thế. Nếu nói em để bụng thì cũng chỉ là vì em cần một cái có.”

“Cái có để rời xa anh? Cái có này của em thật...”

“Anh không phải cũng thế sao? Rõ ràng biết em và Giang Hạo Dương căn bản không có gì nhưng cứ thích lấy anh ấy ra để chọc em, bởi vì chọc tức được em là anh vui.”

Không khí trong phòng quá ngọt ngào. Bọn họ cứ như đang đánh cờ, câu nào nói ra cũng suy tính rất kỹ.

“Tại sao lại phải chia tay? Anh nghĩ em luôn tự tìm được niềm vui cho mình, cái gì cũng không cần, cái gì cũng không để tâm, rất khéo léo, thỉnh thoảng chỉ làm mình làm mảy chút chút. Anh vẫn nghĩ đó mới là trạng thái bình thường nhất của chúng ta.”

“Anh nghĩ vậy sao? Còn em thấy hôn nhân của chúng ta ngày càng nhạt nhẽo, mỗi bước như đang dò dẫm trong ruộng bông, xung quanh là bong bóng xà phòng, lúc nào cũng nửa mơ nửa thật, vậy mà cứ muốn ràng buộc lẫn nhau. Cho dù chưa từng có ảo tưởng về hôn nhân, em cũng nghĩ không nên theo cách mà chúng ta đã từng thử. Có lúc em định thay đổi, sau lại nghĩ càng cố thay đổi lại càng thảm, thà rằng ly hôn, tốt cho anh và cũng tốt cho em.”

“Em thấy tốt ở đâu?”

“Tốt ở chỗ em lại được tự do, không bị ràng buộc chỉ vì một tờ giấy. Tốt cho anh vì anh có thể tìm được một người toàn tâm toàn ý đón nhận anh coi anh như cả cuộc sống của mình.”

“Em đúng là hiền tuệ hiểu biết quá. Em lại biết anh cần dạng con gái như thế nào sao?”

“Anh cần một cô gái ngoan ngoãn đợi anh ở nhà, không quá xinh đẹp, không quá thông minh, không cãi lời và gây sự, không khiến anh hao phí tâm sức. Thực ra thời gian anh ở nhà một tháng chắc cũng chẳng bao giờ quá một, hai ngày, nhưng cũng chỉ vì một, hai ngày nổi hứng bất ngờ đó mà anh muốn mọi thứ lúc nào cũng phải được chuẩn bị chu toàn.”

“Thâm An Nhược, em nghĩ lý do anh cưới em bị ối đến thế sao?”

“Bị ối gì chứ? Em đang khen anh mà. Người như anh nhất định nắm mọi thứ trong lòng bàn tay, nói chung là không thể chịu được những chuyện ngoài dự liệu.”

“Quá khen rồi. Thực ra chuyện ngoài dự liệu vẫn có, chỉ là không nhiều.” Giọng anh không biểu lộ chút cảm xúc.

“Ví dụ như, anh trai anh không lấy Tần Tử Yên.” Lúc lâu sau Thẩm An Nhược mới nói.

Căn phòng đã yên tĩnh lại càng yên tĩnh hơn.

“Tĩnh Nhã nói với em như thế sao?” Trình Thiếu Thần hơi cao giọng.

“Cần gì phải là chị ấy nói, em cũng có mắt và não cơ mà.”

“... Mọi quan hệ của gia đình Tử Yên và nhà anh hơi phức tạp, phức tạp đến mức... bố mẹ anh không cho phép cô ấy bước chân vào nhà anh. Anh trai nghe lời bố mẹ hơn anh, chưa từng làm trái ý họ. Đó là chuyện lớn nhất anh ấy làm trái ý bố mẹ nhưng cuối cùng cũng không thành. Mặc dù... tóm lại, cuối cùng Tử Yên cũng chẳng có lỗi gì, là nhà anh mắc nợ cô ấy.”

“Người cô ấy thích là anh cơ mà, ít nhất đã từng thích. Anh trai anh có thể không để tâm, nhưng bố mẹ lại không thể chấp nhận, đây mới là lý do bố mẹ phản đối đến cùng. Còn anh, đã từng từ chối hoặc phụ lòng cô ấy, cảm thấy có lỗi với cô ấy, cũng cảm thấy không xứng với anh trai, nên lấy cô ấy làm cái cớ để gây sự với gia đình, dù sao anh cũng muốn tự do, mà việc làm này khiến anh thấy thoải mái hơn nhiều. Anh làm chuyện gì ắt phải có hơn một mục đích.”

“Thẩm An Nhược, thật tiếc em không làm biên kịch.”

“Em đoán đúng rồi à?”

“Em đã biết rõ như vậy, thế sao còn bỏ đi?”

“Em đã nói với anh rồi, việc chúng ta ly hôn không liên quan đến người khác, sao anh mãi không chịu hiểu? Cái em đề ý không phải các mối quan hệ của anh mà là thái độ của anh. Anh quá lợi hại, luôn có cách làm đảo lộn

cuộc sống của người khác, sau đó bàng quan đứng ngoài xem như không liên quan đến mình, những người anh cho là vật cản, anh có thể phủ họ đi như phủ bụi. Đối với em anh cũng như nuôi thú cưng, lúc vui thì chơi đùa với em, khi không vui lại coi em như người vô hình. Em làm um lên anh cũng mặc kệ, đến lúc phát mệt sẽ phải thôi, bằng không cũng nhẫn nại dỗ dành em vài câu, đợi em ngoan ngoan rồi gạt em sang một bên. Hoặc đây là cách anh lý giải về hôn nhân, nhưng đó chưa từng là cách em muốn. Hôn nhân đối với anh chẳng qua chỉ là sợi dây trói em lại để em không chạy lung tung mà thôi.” Đêm tối là thời điểm tốt để che giấu, cô không biết đang nói cho mình nghe hay nói cho Trình Thiệu Thần nghe. Có một số thứ cô chưa từng nghĩ tới, hoặc là không muốn nghĩ, nhưng nó như những hạt giống, chỉ cần có độ ẩm và hơi nước thích hợp sẽ nảy mầm từ đất lên.

“Em không thể lấy một thứ khác tốt hơn để hình dung sao? Ví dụ như điều và dây điều. Anh lại cứ tưởng là đã cho em đủ tự do.”

“Đúng, rất tự do, anh luôn rất tốt với em, em chưa hề phủ nhận điều đó. Vì thế chúng ta ly hôn không phải vì vấn đề của anh, mà do em thay đổi. Đổi lại là người khác, có thể người đó sẽ vui vẻ chịu đựng, nhưng khi ấy em không muốn làm khổ anh nữa.”

Nói chuyện kiểu này đúng là làm người ta phát điên, Thẩm An Nhược vô cùng hối hận khi đã khơi ra chuyện này. Trình Thiệu Thần lại rất giỏi trong việc làm bầu không khí thêm nặng nề. Anh cứ lặng im không nói gì khiến người ta bực bội và căng thẳng, đợi đến khi mọi việc gần kết thúc, cuối cùng cũng dịu đi, anh lại đột nhiên lên tiếng.

“Em vẫn luôn âm ức, đến bây giờ vẫn thấy thế. Lúc tâm trạng em không vui, miệng lưỡi lại trở nên vô cùng linh hoạt.”

“Em không âm ức, em thấy rất tốt. Miệng lưỡi của em vẫn thế, do anh không biết thôi.”

Trình Thiệu Thần định ôm lấy cô, tay đã vươn ra rồi lại thu về, cuối cùng nhẹ nhàng nắm lấy khuỷu tay cô. Anh dừng lại một lúc ở đó rồi mới từ từ nói:

“Anh thật sự cảm thấy rất có lỗi với em, cũng tiếc nuối cho kết cục của chúng ta, vì thế rất hy vọng có thể bù đắp.” Anh nói chậm, dẫn đo từng từ từng chữ, gần đây anh hay như vậy, “Chúng ta... nhất là lúc cuối cùng, vì anh quá tùy hứng và kích động. Anh cứ nghĩ trong hôn nhân, đôi khi phụ nữ hay tùy hứng, kích động, điều này hoàn toàn có thể điều chỉnh được, thậm chí rất thú vị. Nhưng nam giới một khi đã như vậy sẽ rất dễ gây ra hậu quả nghiêm trọng. Anh luôn đĩnh ninh như vậy, thậm chí còn đi khuyên người khác, hóa ra lại phạm phải sai lầm này... Ví dụ cưỡng bức em khi em không muốn, còn nữa, về chuyện... chuyện đó, lại không muốn nghe em giải thích, thực ra khi ấy anh cũng biết rồi. Rõ ràng em đã định nói với anh, anh nên thông cảm cho em nhưng lại không chịu làm, cho mọi việc rơi vào bế tắc. Hai chuyện này, về sau anh cố bào chữa thế nào cũng không thôi day dứt được.”

“Anh không cần phải day dứt như thế, thật ra em đâu có để bụng, về chuyện tối đó, trước đây chúng ta đã ‘làm’ nhiều lần, cũng không khác là mấy, ngoài việc hơi mất mặt ra, anh cũng không làm em tổn thương, em chẳng cần phải hận hay căm ghét anh. Dù em luôn giấu mọi chuyện trong lòng nhưng không phải giả bộ đến mức độ đó đâu. Về hậu quả, cứ cho là chúng ta mất đi một quãng thời gian vui vẻ. Còn chuyện sau này... Anh không để em thiệt thòi, tờ giấy hẹn phá thai anh nhìn thấy cũng không phải giả, em vốn định giấu anh, chỉ vì sức khỏe yếu nên không thực hiện được. Nếu không xảy ra nhiều chuyện ngoài ý muốn, thực ra anh cũng không có cơ hội biết chuyện này.”

Trình Thiệu Thần không nói gì nhưng hơi thở của anh trầm hẳn lại như đang âm thầm chịu đựng điều gì đó.

“Em không nhất thiết phải thành thật như thế.” Cuối cùng anh cũng lên tiếng, kèm theo tiếng thở nặng nề.

“Em chỉ muốn giảm bớt những áy náy trong lòng anh.”

“Thật cảm ơn em.”

“Không có gì.”

Cuộc nói chuyện đến đây xem như kết thúc, nên thở phào nhẹ nhõm rồi nhưng Thẩm An Nhược vẫn thấy mệt và bất an, hình như ngày tháng yên bình của hai người đã bị cô làm đảo lộn hết cả. Xuất phát từ thói quen nghề nghiệp, cô thấy cái kết như thế này thật gượng nên cho thêm một đoạn: “Anh xem, chúng ta có hiểu nhầm gì đâu, hoàn toàn là do tính cách mà ra cả. Anh tuyệt đối đừng vì ai mà thay đổi, từ giờ em cũng không muốn thỏa hiệp. Vì thế anh đừng lo lắng quá, chúng ta chỉ cần bắt đầu lại từ đầu, coi như chưa có gì xảy ra được không?”

“Ngủ thôi, anh mệt rồi.”

“Trình Thiếu Thần, em không hề làm bộ làm tịch, em nói đều là thật, kể cả anh có thấy không xuôi tai.”

“Anh biết. Thực ra anh thà nghĩ là em đang giả vờ làm bộ làm tịch còn dễ chịu hơn.”

****Tôi là đường phân cách của việc tác giả vì chán mà bổ sung thêm đôi chút****

Ngoài chuyện công việc, những thứ khác cô rất ít khi nói nhiều như vậy, đột nhiên thấy mệt mỏi vô cùng. Lúc đang mơ màng thấy Trình Thiếu Thần ra khỏi giường uống nước, sau đó không thấy động tĩnh gì nữa. Cô mở mắt

nhìn anh đang ngồi trên ghế mây, cả người phủ đầy ánh trăng, dường như đang suy nghĩ gì đó. Cô thì thào nói: “Cho em cốc nước. Sao anh không ngủ đi?”

Anh đặt cốc nước lên đầu giường, nói: “Nóng quá, anh không ngủ được. Anh đi tắm đã”, sau đó quay người đi mất.

Thẩm An Nhược bị cảm giác ấm nóng bất thường đánh thức. Trình Thiếu Thần ôm cô từ đằng sau, môi hôn bỏng rát vào gáy và hai bên tai cô. Nhưng anh tắm nước lạnh, toàn thân anh lạnh ngắt, anh ôm lấy cô khiến cô cũng rùng mình theo.

“Đừng, em buồn ngủ.” Thẩm An Nhược lấy khuỷu tay thúc vào anh.

Nhưng Trình Thiếu Thần chẳng hề có ý định buông cô ra, một tay anh giữ chặt hai tay cô, tay kia cố ý trêu ghẹo thân thể cô, không chỉ tay mà còn cả môi và người anh nữa. Cứ mỗi lúc như thế này, cô đều hoảng hốt cứ ngỡ anh có tính cách phân liệt, một mặt là người đàn ông độc tài chuyên chế muốn nắm tất cả trong tay, một mặt là đứa trẻ thích làm nũng dụi dụi vào lòng cô. Đối với người đàn ông, cô không cách nào chống lại được, còn đối với đứa trẻ, cô cũng không nỡ khước từ, tóm lại kết quả vẫn là cô thua, bị đánh bại, hoàn toàn bị khuất phục.

Anh dùng sức mạnh không thể kháng cự của mình chiếm lấy cô. Một khi thực hiện xong, lớp nguy trang một đứa trẻ hoàn toàn biến mất. Lúc này anh như một kẻ xâm lược, độc tài chuyên quyền, đoạt lấy toàn bộ cảm giác của cô. Ấy thế mà mấy phút trước cô còn mềm lòng với anh, thật là chẳng có trí nhớ gì cả.

Cuộc nói chuyện khi nãy nhất định đã khiến anh vô cùng khó chịu, lúc ở trên giường, anh không thể nào che giấu cảm xúc. Anh ôm hờ cô từ phía sau rồi cứ thế tiến vào, hoàn toàn không dòn ép gì cô, nhưng những động

tác mạnh mẽ của anh khiến cô cảm thấy thật khó chịu. Thẩm An Nhược thử chống cự, tư thế kì quặc này làm cô cảm thấy toàn thân bất lực, giống như bị treo trên vách đá, chỉ cần anh buông lỏng tay cô sẽ ngã, ý nghĩ này làm cô sợ hãi.

Nhưng anh giữ cô rất chặt, không để cô tự do hành động, cô đành vươn tay ra tìm lấy thứ gì đó để bầu vùi. Cánh tay một lần nữa lại bị anh nắm lấy, kéo ra sau cho đỡ vướng, rướn người vào sâu hơn, ép môi rồi cắn vào ngực cô, tưởng như một miếng có thể nuốt gọn, vừa cắn vừa mút lướt lên phần cổ mịn màng làm cô đau nhói. Có lẽ anh muốn lưu lại dấu vết trên cơ thể cô, tay anh dừng lại ở điểm thân mật nhất của hai người, vuốt ve cô. Anh xem cô như một món đồ chơi bằng cao su, vằn vò mãi không thôi, Thẩm An Nhược nhin không được hét lên, tiếng kêu của cô nhanh chóng bị anh nuốt gọn.

“Em nói không sai mà, anh không chịu được việc mọi thứ ngoài tầm kiểm soát, bị đoán trúng tim đen, nên thẹn quá hóa giận.” Cuối cùng anh cũng buông cô ra, Thẩm An Nhược cuộn tròn trong lòng anh, chỉ trích anh một cách yếu ớt.

“Em cố tình che giấu mối quan hệ của chúng ta, lén la lén lút, trên đường nhìn thấy anh cũng coi như không thấy, đến cùng anh ra ngoài ăn cũng nhất quyết không chịu. Có phải em thấy kiểu quan hệ bất hợp pháp này rất thú vị, hay hơn nhiều so với trước đây không?” Hơi thở ấm nóng của anh phả vào tai khiến cô run lên.

“Phải, có lẽ là thế. Anh không thấy thế sao?” Cô định chọc cho anh tức chết.

“Anh chỉ thấy em xem anh như người tình của em, không chịu trách nhiệm gì mà lợi dụng anh.”

Anh đang mắng cô là đồ phụ nữ lẳng lơ, cô có ngốc đến đâu cũng nghe ra như vậy. Bởi vì tay vẫn đang bị anh không chế Thẩm An Nhược bèn đập vào chân anh: “Anh đừng giả vờ tốt đẹp. Chẳng lẽ anh không lợi dụng em? Anh xem em như một dự án khó thực hiện, vì thế anh mới hứng thú như thế. Bây giờ giả vờ tội nghiệp, chẳng qua là vì tiến độ không được như ý, tâm lý mất cân bằng mà thôi.”

“Em đừng mang thuật ngữ trong công việc lên giường.”

“Kết hôn đối với anh chẳng qua cũng chỉ là cái vòng để khóa em lại, khiến em không chạy mất, sau đó anh có thể yên tâm đi làm những việc anh muốn, không cần ngày nào cũng tốn công tốn sức xem chừng em.” Thẩm An Nhược nói liền một hơi.

“Được rồi, như ý em, chúng ta cứ như thế này thôi. Từ nay về sau không đề cập đến việc kết hôn nữa, anh bị em làm cho loạn hết lên rồi.” Trình Thiệu Thần bị cô làm cho nghẹn lại một lúc, đành tiu nghỉu nói.

ef

Từ: Blog của Thẩm An Nhược.

Chế độ: Không công khai

Lòng tự tôn của đàn ông, đôi khi còn dễ rách hơn cả giấy gạo nếp^[1], dùng nước miếng thấm một chút là tan biến ngay. Mong manh như thế, ai tin được rằng nó có thể bền vững cả đời.

[1] Một loại giấy được làm từ tinh bột như khoai lang, lúa mì... dùng để gói các loại kẹo và bánh ngọt, ngăn ngừa đồ ăn dính ra lớp giấy bao ngoài.

ef

Có lẽ cuộc đàm phán trao đổi tình cảm hiếm có của bọn họ hôm đó đã khiến Trình Thiệu Thần choáng váng không ít, vì thế số lần anh xuất hiện trước mặt cô cũng giảm đi hẳn. Đương nhiên theo lời của Trình Thiệu Thần là do đạo này anh bận quá.

Anh chỉ đến khi đã quá nửa đêm, lúc nào cũng có hơi rượu nhưng vẫn rất tỉnh táo, có lúc chỉ nằm bên cạnh cô, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, có lúc lại cố ý đánh thức cô dậy. Có lẽ lúc cô nằm dưới bị anh giày vò không còn sức chống cự, anh càng đạt được niềm vui chinh phục, lòng tự tôn đàn ông bị hao tổn cũng được khôi phục phần nào. Người này đúng là không chịu được đả kích, Thẩm An Nhược cảm thấy chẳng còn gì để nói nữa.

Bữa đó Thẩm An Nhược và Hạ Thu Nhận cùng đi thăm Giang Hạo Dương, thật ra vẫn là Trình Thiệu Thần đưa cô về. Giang Hạo Dương không ở trong viện, còn đôi cả chỗ ở, đến một khu kiểu cũ vắng vẻ, bọn cô phải tốn bao nhiêu công mới tìm được.

“Thực ra không có gì đáng ngại cả đâu, anh chỉ đang nghỉ phép thôi.” sắc mặt Giang Hạo Dương vẫn tốt, nghe nói là xuất huyết dạ dày, mỗi ngày y tá sẽ qua truyền nước, có cả người giúp việc theo giờ đến nấu cơm cho anh.

Anh vốn không thích những nơi ồn ào người qua người lại hỗn tạp, thậm chí còn không như những người khác chọn tới sống ở nơi thuận tiện dành cho công nhân viên chức. Lúc đổ bệnh trốn ở đây quả thật đã tránh được nhiều rắc rối.

Bọn cô ngồi chưa được bao lâu thì có tiếng chuông reo. Giang Hạo Dương tự mình ra mở cửa, hai người ngồi trong phòng không ra ngoài chào hỏi. Người đến là một cô gái trẻ tuổi, chỉ nói mấy câu liền đi luôn, tổng cộng chưa hết đến hai phút.

Giang Hạo Dương trở lại vẻ mặt rất bình thản. Hạ Thu Nhận cười trêu anh: “Anh à, anh đang có vận đào hoa đây sao.”

“Vớ vẩn.” Anh cười nhạt quay sang Thẩm An Nhược, cô vội vàng cup mắt xuống.

Căn phòng này dành cho đàn ông độc thân, vì thế không cách âm, trong phòng cũng có thể nghe thấy bên ngoài nói chuyện.

Cô gái nói: “Quần áo để thay của anh, còn có cả sách, quyển cuối cùng anh cần em vẫn chưa tìm thấy. Em nấu canh cho anh đó, tay nghề cũng tạm được thôi. Em nhớ lần trước anh nói dì Vương nấu canh chán quá.”

“Làm phiền em quá, thật ra để người trong cục về lấy hộ anh là được.”

“Tiện đường thôi mà, không vấn đề gì đâu. Em không ở lại lâu nữa. Sếp của bọn em mở cuộc họp đột xuất, em phải về công ty đây.”

“Bây giờ bọn em hẳn là rất bận, đừng để ảnh hưởng đến công việc của em.”

“Không sao. Sếp em đã bảo rồi, hiếm khi có thể quang minh chính đại qua lại với lãnh đạo cấp cao thế này, nhất định phải đón tiếp tử tế, cố gắng hết sức lấy lòng, không lúc nào không thể hiện thành ý, phải coi đó là việc quan trọng nhất mà làm. Em nhận lệnh làm việc thôi, vì thế anh không cần phải khách sáo đâu.”

“Hóa ra anh ta cũng có thể nói câu dài như thế đấy. Nhưng câu này nghe có vẻ không được tự nhiên cho lắm.” Giang Hạo Dương cười.

“Anh hiểu anh ấy mà, anh ấy không giỏi thể hiện tình cảm với người khác, đây chắc cũng được coi là cố gắng lớn của anh ấy rồi ạ.” Cô gái cười

rúc rích, rồi rời đi luôn.

Trái Đất này nhỏ thật, hóa ra là trợ lý Đàm Phân của Trình Thiếu Thần. Số lần bọn cô gặp nhau không nhiều lắm, nhưng Thẩm An Nhược quá quen với giọng nói của Đàm Phân, cô ấy có giọng nói rất dễ chịu.

Mấy lần Giang Hạo Dương vô tình nhìn qua thì vẻ mặt của cô luôn rất thú vị, Thẩm An Nhược quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Sao tự nhiên anh lại mắc bệnh dạ dày vậy?” Hạ Thu Nhận hỏi.

“Ăn cơm với tổ nghiên cứu hạng mục trong tỉnh, chắc uống phải loại rượu không hợp.”

“Anh thật xứng với chức vụ người đầy tớ của nhân dân, suýt nữa hy sinh vì nhiệm vụ.” Thẩm An Nhược khẽ than thở. Chẳng trách anh giấu nhưng Trình Thiếu Thần lại biết, hóa ra là như thế.

“Mới có mấy hôm không gặp mà cái miệng đã cay nghiệt thế rồi.” Giang Hạo Dương cũng thở dài.

Hạ Thu Nhận đi rót nước cho Giang Hạo Dương, trong phòng chỉ còn lại anh và cô.

“Sắc mặt em dạo này rất tốt, khá hơn lần trước anh gặp em nhiều.”

“Vì trời ấm lên rồi. Mùa đông em dễ bị cảm nên trông sắc mặt lúc nào cũng kém.”

“Mùa này mặc váy cưới khá thích hợp, anh nhớ lần trước hơi lạnh.”

Thẩm An Nhược nhìn vào mắt anh, cười: “Sao vậy? Anh bị mỹ nhân kế và lời đường mật dụ dỗ, chỉ trong chốc lát đã muốn giúp người ta bán đứng em sao?”

“Muốn bán cũng phải chọn thời điểm thích hợp mà bán, chờ lúc hết độ tươi non thì không bán được giá cao nữa đâu.”

Thẩm An Nhược cúi đầu, hồi lâu mới nói: “Ồ một mình tự do thật, phòng không thích lại đổi, bạn com và bạn chơi có thể thay đổi thường xuyên, bị ốm lại có tình nguyện viên chăm sóc. Chẳng lẽ anh không thấy thế?”

“Khả năng châm chọc người khác của em tiến bộ không chỉ một chút đâu.” Giang Hạo Dương bật cười, “Anh không có kế hoạch độc thân cả đời, nhưng em có lẽ chưa bao giờ có cơ hội cảm nhận được, đơn độc một mình là muốn gặp được người vừa ý cũng chẳng dễ dàng chút nào.” Anh dừng lại một chút, “Lời anh nói chắc em không muốn nghe... nhưng mà sự kiên nhẫn của đàn ông cũng có giới hạn, già néo đứt dây đó em.”

“Anh ấy cũng mua chuộc anh luôn rồi à?”

“Anh chỉ muốn tốt cho em thôi, bây giờ em rất giống con chó đã cắn Lữ Động Tân^[2].” Giang Hạo Dương nhìn cô một lát, lại bật cười: “Được rồi, em cứ tiếp tục làm khó anh ta đi. Nhìn người lục đục như thế, thật ra anh thấy rất thoải mái.”

[2] Xuất phát từ thành ngữ “Chó cắn Lữ Động Tân”, có nghĩa là làm ơn mắc oán, ở đây Giang Hạo Dương đang mắng khéo Thẩm An Nhược.

Sau đó Hạ Thu Nhận cũng nói với cô: “Cậu cứ chơi đùa nhiệt tình đi, đời có ai đó hết kiên nhẫn muốn rút lui, tớ không cho cậu mượn vai để khóc đâu.”

“Cậu làm sao biết chắc chắn tớ sẽ khóc. Nam nữ qua lại có thể coi như một trò chơi, hợp thì ở bên nhau, không hợp thì giải tán, nhưng hôn nhân là chuyện cả đời, phải kiên nhẫn đến thế nào mới chịu được đối phương mấy chục năm chứ. Nếu là một trò chơi, vốn dĩ nên kết thúc trong một ngày, có gì mà nuôi tiếc. Tớ chẳng còn hơi sức đâu mà chơi lại trò giả thành thật lần nữa.”

“Bây giờ cậu biết hôn nhân là chuyện cả đời rồi ư? Vậy sao lúc đó cậu còn làm âm ỉ lên như vậy, sao không chịu nhẫn nại một chút. Còn cái tên họ Trình kia, lúc đó mắc bệnh thần kinh gì để giờ tốn không biết bao nhiêu công, đáng đời.”

“Lúc đó nghĩ rằng dù sao cũng không chịu được đến cùng, cần chi phải cố gắng nữa, đau dài không bằng đau ngắn, chết sớm đau thai sớm.”

“Đồ thần kinh, cả hai luôn.”

“Năm nay cậu đi xem mặt đến lần thứ mấy rồi?” Thảm An Nhược nhanh chóng chuyển đề tài.

“Cho cậu hay, bây giờ tớ chẳng còn hứng thú gì với hôn nhân cả. Nhìn tấm gương xuất sắc của hai người các cậu, tớ mắc bệnh trở ngại tâm lý rồi.”

Nguồn ebooks: <http://www.dtv-ebook.com>

Người ngoài cuộc đúng là lo lắng thừa, thật ra hai người bọn cô bên nhau vẫn rất tốt, chẳng hề vì cô bóc trần khiếm khuyết của anh, anh tỏ thái độ với cô mà tan vỡ. Giữa hai người không quá khách sáo, nhưng cũng không đến mức xích mích khó chịu, cẩn thận duy trì sự cân bằng kì lạ này, giống như con lật đật, nhìn như lung lay sắp ngã, nhưng lại không ngã được. Hạ Thu Nhạn nói, người khác không thể gặp đúng người đúng lúc vậy mà hai người bọn cô còn cố tình kéo dài thời gian tới thời điểm không thích hợp, khiến cả

hai đều trở thành những miếng ghép xa lạ. Thật ra Hạ Thu Nhận cũng chẳng khá hơn bao nhiêu. Thẩm An Nhược tốn bao công sức mới thuyết phục được Lâm Hồ Thông hẹn hò với cô bạn mình, Lâm Hồ Thông vì có việc đột xuất nên lỡ hẹn, sau đó Hạ Thu Nhận quyết cho anh ta leo cây hai lần, khiến mọi chuyện đi tong. Thẩm An Nhược cuối cùng cũng hiểu vì sao con đường tình duyên của cô bạn học này lại gian khổ, dài dằng dặc như thế. Nói tóm lại, mọi người đều đang tự tìm niềm vui và nỗi buồn theo cách của riêng mình.

Đạo này Trình Thiếu Thần thường xuyên đi công tác, nhiều đến nỗi Thẩm An Nhược cũng không nhìn được, hỏi: “Công việc không suôn sẻ à? Sao anh bận rộn thế?”

“Có một vụ hợp tác không thỏa thuận được điều kiện, lãng phí dây dưa, lãng phí thời gian.”

“Vụ đó em cũng nghe nói rồi. Không phải đối tác có quan hệ rất tốt với bên anh sao?”

“Chính thế mới phiền phức, kéo bè kết phái, toàn bộ công sức hao tổn hết cả. Thôi kệ đi, đừng nhắc đến công việc ở nhà nữa, đủ phiền phức lắm rồi.”

Một lát sau anh lại chủ động hỏi: “Em cảm thấy, giữa hy sinh một chút danh dự để bảo toàn lợi ích lớn cho công ty với việc trả một cái giá đắt để giữ chút danh dự có cũng được không có cũng xong, nên chọn cái nào?”

“Không phải không nói chuyện công việc ở nhà sao? Hơn nữa, trong lòng anh đã sớm quyết định rồi, hỏi em làm gì, em không chi phối nổi quyết định của anh đâu.”

“Thẩm An Nhược, em đừng lúc nào cũng miệng lưỡi sắc bén như thế. Phụ nữ nên ngốc nghếch một chút mới đáng yêu.”

“Ngày trước chê em ăn nói vụng về, bây giờ lại ghét em nói năng sắc bén, anh khó chiều thật đấy.” Thẩm An Nhược ngáp dài, buồn ngủ chảy cả nước mắt, “Còn nữa, chẳng lẽ anh không thấy rằng, em ngốc nghếch tự cho mình thông minh vẫn tốt hơn thật thà hiền lành, càng mang đến nhiều niềm vui cho anh sao?”

“Nói cũng đúng.”

Tivi ban đêm thường chiếu mấy bộ phim nước ngoài không hút khách lắm, bản dịch Hồng Kông, vì thế tên phim và tên nhân vật nghe rất lạ. Bộ phim hôm nay kể về một đôi vợ chồng kết hôn vì lý do chính trị, thực ra mỗi người họ đã có người mình yêu, bên ngoài thì giữ vẻ ân ái mặn nồng, nhưng cả hai đều có cuộc sống riêng của mình.

“Phim chán quá.” Trình Thiệu Thần chẳng mấy hứng thú, “Nhưng một cuộc sống như thế thật ra cũng rất tốt.” Thẩm An Nhược lườm anh, lại bị anh phản công: “Lườm anh làm gì? Còn không phải tại em làm âm ỉ à?”

Anh đi công tác nhiều ngày. Ba bốn ngày đầu, Thẩm An Nhược cảm thấy yên tĩnh và nhẹ nhõm, dễ thở hơn hẳn. Lâu dần lại thấy thiếu thiếu thứ gì đó, tựa như đi làm cả tuần chờ mãi rốt cuộc cũng tới thứ Sáu, đột nhiên lại nhận được thông báo đào tạo cuối tuần hoặc tăng ca, tuy vẫn thuộc về công việc hằng ngày nhưng không thích hợp lắm. Ban ngày làm việc, tối đến phải đi xã giao, vì thế cô không gọi điện cho anh, chỉ đợi anh gọi đến. Hơn mười giờ đêm vẫn chưa có điện thoại, cô lại lo lắng có phải anh uống quá chén, hay gặp tai nạn gì rồi hay không. Thói quen xấu một khi đã hình thành quả nhiên rất đáng ghét.

Thẩm An Nhược nhớ lại những ngày tháng bọn họ kết hôn trước đây, có một dạo phần lớn thời gian anh đều phải đi công tác. Ban đầu cô cũng băn khoăn, lo lắng anh uống say không ai chăm sóc, lo anh ăn uống không quen, nhưng anh vẫn vui vẻ không lo nghĩ gì, thường xuyên quên gọi điện về. Cô gọi đến thì rất ít khi nhắc máy, sáng sớm về nhà thì buổi tối cô mới biết, dần dà cô cũng không quan tâm nữa, mặc kệ anh, mỗi lần anh đi công tác coi như mình được nghỉ phép.

Khách sạn tuyển một loạt nhân viên, toàn là những gương mặt mới. Có một cô gái khiến cô chú ý, dáng vẻ đoan trang thanh tú, xinh đẹp thanh mảnh, ánh mắt lạnh lợi, nhưng làm việc không được tốt cho lắm, lúc bày bàn ăn, quét dọn phòng của khách, chân tay luống cuống, loạn hết cả lên. Thẩm An Nhược đến gần nhìn thẻ nhân viên tạm thời trên người cô bé, Chung Luyến Thần. Mười ngón tay mảnh dẻ trắng nõn cho thấy rõ ràng là một cô gái được nuông chiều.

“Dung mạo, phong cách của Chung Luyến Thần đều tốt, vì sao không để cô ấy thực tập ở chỗ tiếp tân?” Thẩm An Nhược nói với quản lý Chu.

“Là do chủ tịch sắp xếp, hình như là người của đối tác bên kia. Có lẽ muốn viết báo cáo điều tra khảo sát, tự trải nghiệm cuộc sống ở đây, cũng không lâu đâu.” Quản lý Chu chậm rãi nói, vì thế Thẩm An Nhược không hỏi nhiều thêm nữa.

Quả nhiên là một vị đại tiểu thư, lại ở chỗ này mà diễn vai Lộ Lem, cô bé và Trình Thiếu Thần đều thật đúng là thiên tài.

Chung Luyến Thần thi thoảng gặp cô, luôn tươi cười rạng rỡ gọi cô là “trợ lý Thẩm”, chốc chốc lại xin cô chỉ dạy vài vấn đề, cực kì khiêm tốn, nhưng trong mắt không giấu nổi vẻ quan sát đầy hiếu kì với cô.

Sau khi Trình Thiệu Thần trở về, khi bọn họ đang đi nghỉ cuối tuần ở một nơi rất yên bình vắng vẻ, thì gặp Chung Luyến Thần toàn thân ướt nhẹp, quần một chiếc khăn lông to sụ bên bể bơi.

“Anh Thiệu Thần, chị An Nhược.” Chung Thiệu Thần tươi cười ngọt ngào, thay đổi xưng hô cũng nhanh thật.

“Đây là Chung Luyến Thần... con gái bạn thân của bố anh.” Lúc Trình Thiệu Thần giới thiệu cô bé, rất khó mới nhận thấy anh hơi khựng lại một chút.

“Chị An Nhược không bơi ạ?”

“Chị là con vịt cạn, nước sâu quá một mét là choáng rồi.”

“Vậy em đi đây.”

Thẩm An Nhược ngồi dưới ô che nắng uống nước ép hoa quả, Trình Thiệu Thần và Chung Luyến Thần nói chuyện cách đó không xa. Bọn họ không chủ tâm hạ thấp giọng, người trong bể bơi rất ít, vì thế cô nghe thấy rất rõ ràng.

“Tiểu Luyến, sao em vẫn còn ở đây thế? Chơi đủ rồi thì mau về chỗ cha em đi, đừng ở chỗ này gây phiền phức.”

“Thầy Thiệu Thần, em ở đây tự lực cánh sinh, chẳng làm phiền gì anh mà.”

“Em đi đến đâu thì phiền phức đến đó. Em ghét ai thì đi hại người ta đi.”

“Anh đoán đúng rồi, em đến đây hại anh đấy.” Nói xong nghiêng người, cứ như vậy rơi vào trong bể bơi.

“Cô bé bơi rất giỏi.” Sau đó Thẩm An Nhược nói với Trình Thiếu Thần.

“Trong mắt em tất cả những ai có kỹ thuật tốt đều được coi là bơi giỏi và giỏi hơn em.” Trình Thiếu Thần hoàn toàn không nhìn vào bể bơi, “Con bé mỗi ngày đều ở Hoa Áo, em từng gặp nó rồi à?”

“Gặp rồi, rất cố gắng, rất chăm chỉ.”

“Em tránh xa nó một chút, con bé khó chơi lắm.”

Hai người nói chuyện câu được câu chăng, Thẩm An Nhược uống hết ly nước hoa quả chuẩn bị đứng dậy, đột nhiên cứng đờ cả người, giọng hơi run rẩy: “Anh có để ý thấy con bé đã rất lâu không trồi lên mặt nước rồi không?”

Cô còn chưa dứt lời, Trình Thiếu Thần đã nhảy xuống mặt nước.

Lát sau Trình Thiếu Thần mặt mày vô cảm cầm khăn lông lau đầu, cả người ướt sũng. Chung Luyện Thần đứng một bên cười ngặt nghẽo: “Em có kêu cứu gì đâu, tự anh muốn nhảy xuống mà. Anh Thiếu Thần, em cảm động quá, hóa ra anh quan tâm em như thế cơ đây. Em còn tưởng anh chỉ mong sao em chết đuối luôn.”

“Im miệng đi.”

“Em còn không bực thì anh bực cái gì nào. Hôm nay suýt nữa em có thể phá kỉ lục nín thở của mình, tại anh phá ngang đấy.”

“Chung Luyện Thần, anh nói, em không được phép cãi lại.”

Buổi trưa, ba người bọn họ cùng nhau dùng bữa, Tiểu Luyến không dám lộn xộn nữa, im lặng ngoan ngoãn. Trình Thiệu Thần ra ngoài nhận điện thoại, cô bé nhân cơ hội nói chuyện linh tinh với Thẩm An Nhược, cũng không có gì quan trọng.

“Vì sao gọi em là Tiểu Luyến? Nên gọi là Tiểu Thần mới đúng chứ?”

“Mọi người đều gọi em là Tiểu Thần. Nhưng anh Thiệu Thần không thích chữ cuối trong tên em vì phát âm giống tên anh ấy, chỉ có anh ấy gọi em là Tiểu Luyến thôi.”

ef

Vài ngày sau có một bữa tiệc về một thương vụ làm ăn, Thẩm An Nhược cũng phải thay mặt Hoa Áo tham dự. Trình Thiệu Thần gọi điện hỏi cô có muốn đi cùng hay không, lúc đó cô đang bực mình vì một đồng công việc, vì thế nổi quạu: “Vợ trước cùng ‘gì gì đó’ bây giờ, anh thấy em nên dùng thân phận nào khiến cho anh tỏa ánh hào quang lấp lánh hơn?”

“Em thật nhảm chán. Chẳng lẽ anh không thể tìm người đi cùng sao?”

“Đi đi, đi đi, đừng có làm phiền em nữa.”

Bữa tiệc so với bình thường cũng chẳng khác nhau là mấy. Thẩm An Nhược đi cùng với Lâm Hồ Thông. Bọn họ không phải khách quan trọng, chỉ tính ghé qua cho có mặt rồi đi. Cô vẫn chưa nhìn thấy Trình Thiệu Thần, con người này quả nhiên cứ tiệc tùng là biến mất tăm mất tích. Nhưng cô lại thấy Chung Luyến Thần, ngọt ngào nũng nịu, là phong cách từ trước đến nay Trình Thiệu Thần rất ưa thích.

Chung Luyến Thần dù trang điểm giống thực nữ, nhưng cứ ngó đông ngó tây tìm đồ ăn, còn không biết kiếm đâu ra một tờ tạp chí làm quạt, hoàn

toàn không thèm để ý đến hình tượng của mình. Nhưng khi có người đến gần, ngay lập tức biến lại thành một con thiên nga bé nhỏ, cao quý và dịu dàng.

“Em nhìn chăm chăm cô gái đó cả buổi rồi, không phải em có sở thích lạ đấy chứ?” Lâm Hồ Thông nói mát.

“Anh không thấy cô bé đó rất đáng yêu à?”

“Anh chỉ thấy cô ta ‘không đáng yêu’ với ‘giả vờ đáng yêu’ mà thôi.” Anh ta đột nhiên thấy Trình Thiệu Thần xuất hiện cạnh Chung Luyến Thần, thấp giọng chửi thề một tiếng. “Thẩm An Nhược, em rắp tâm hại anh. Em phải sớm nói cho anh biết chủ tịch cũng tới đây chứ. Ít nhất anh cũng có thể đứng xa em một chút.”

“Trong lòng anh không có tà ý gì, sợ gì chứ?”

“Ai bảo trong lòng anh không có tà ý? Nhiều là đằng khác.” Lâm Hồ Thông quay đầu nhìn cô một cái, Thẩm An Nhược cũng cười rạng rỡ với anh ta.

“Hai người thích làm trò thật đấy, một đôi thiên tài.” Anh ta nói, đột nhiên nhớ ra điều gì, “Cô bé kia chính là người thực tập ở chỗ chúng ta đúng không? Bảo sao quen mắt thế.”

“Chỉ ‘quen mắt’ thôi sao? Miễn là mỹ nữ, chỉ trong vòng vài tiếng đồng hồ anh đã biết hết gia phả nhà người ta rồi cơ mà.”

“Đương nhiên, em hiểu anh quá. Gia thế của cô bé này không đơn giản đâu.” Anh ta nghiêng người thì thầm bên tai cô một cái tên.

Thẩm An Nhược kinh ngạc chốc lát, không nhìn được xoay người nhìn về phía bên kia.

“Gia đình cô ta với nhà họ Trình có mối quan hệ thâm giao.” Lâm Hồ Thông bổ sung.

Trước khi bọn họ rời đi, Thẩm An Nhược vào nhà vệ sinh. Tầng một nhiều người, cô bèn lên tầng hai, lúc ra ngoài nghe thấy có người cúi đầu nói điện thoại trên hành lang. Bởi không còn ai khác, nên cực kì yên tĩnh.

“Con không làm đâu, con chưa chơi đã mà. Cái gì? Hai nhà biết rõ lẫn nhau? Đừng mượn cái cớ này để con làm vật hi sinh trao đổi lợi ích của mọi người nữa. Anh ấy cũng thật sự không thích con, chỉ coi con như em gái thôi.”

Đó là lời cụt, Thẩm An Nhược không tránh được, mà đi đến gần thì lại phải gặp Chung Luyện Thần, chỉ đành cười cười. Chung Luyện Thần nhìn thấy cô, cũng cười rạng rỡ, nhưng hình như ít nhiều không thoải mái lắm.

Cô về nhà sớm, tắm tấp xong liền nằm trong phòng ngủ xem tivi, lúc Trình Thiệu Thần về, thấy cô mặc áo ngủ tơ tằm màu hồng cánh sen: “Em mặc bộ đồ ngủ này đi dự tiệc còn đẹp hơn bộ dạng em trang điểm thành con quạ đen, đã bảo em rồi, em mặc màu đen quá nhạt nhạt, còn gây kinh khủng.” Anh không can thiệp vào việc cô mặc quần áo gì, trừ màu đen ra, mỗi lần như thế đều bắt bẻ cô.

“Cả bữa tiệc bao nhiêu người, giai nhân bên cạnh anh cũng trắng trẻo ngọt ngào, làm gì phải nhìn chăm chăm vào em thế?”

“Anh nhìn em mà em còn mắt qua mày lại với thằng đàn ông khác, anh không nhìn thì em còn muốn làm gì nữa?”

Thẩm An Nhược rút cái gói sau lưng ra ném anh: “Đồ đáng ghét, anh chỉ cho mình phóng hỏa, không cho người ta thấp đèn.”

Anh tắm xong, ôm cô cùng xem tivi. Thẩm An Nhược không thoải mái, ôm túi nước chườm nóng cũng thấy khó chịu. Trình Thiệu Thần vớt túi chườm đi, khẽ xoa bụng cho cô: “Nếu em có thai thì không phải phiền như thế này nữa.”

“Trình Thiệu Thần, anh mà dám ‘úp sọt’ em, em sẽ cắn chết anh.” Thẩm An Nhược véo bàn tay anh.

“Đừng có lúc nào cũng hung dữ thế chứ, nhanh già lắm đấy. Lần này anh sẽ đi công tác rất lâu, em phải dịu dàng với anh một chút.”

Tivi lại chiếu một bộ phim chẳng rõ tên là gì. Nam chính sắp kết hôn, nói với nữ chính, anh phải lấy cô ấy, nhưng anh yêu em. Cuối cùng người đàn ông đó hủy hôn, nhưng nữ chính đã bỏ đi mất rồi, nhiều năm sau hai người mới gặp lại nhau.

“Gu xem phim của em dạo này càng lúc càng tầm thường đi.” Trình Thiệu Thần nói, “Nhưng người đàn ông đó đáng thương thật.”

“Hắn ta rõ ràng là một tên khốn kiếp.”

“Thẩm An Nhược, em không được chẳng nói chẳng rằng gì đã chạy mất đâu đấy.” Trước khi ngủ Trình Thiệu Thần đột nhiên nói.

“Sao em phải chạy?”

“Dù sao em vẫn luôn có vẻ bất cứ lúc nào cũng muốn chạy mất, khiến người khác cảm thấy rất không yên tâm.” Trình Thiệu Thần ngáp dài, thì thầm nói.

“Ai khiến người khác không thấy yên tâm nhỉ? Anh đang nói mình đây à?”

Hồi lâu không có tiếng đáp lại, quay người nhìn, anh đã ngủ mất rồi.

Trình Thiếu Thần đi chưa được mấy hôm, Chung Luyến Thần cũng chào tạm biệt cô, nói muốn ra ngoài chơi. Thẩm An Nhược có ấn tượng khá tốt với cô gái nhỏ hơn mình vài tuổi này. Hiếm có người nào gia thế tốt lại không bị chiều chuộng sinh hư, đối với cô rất khách sáo và lễ phép, chỉ là cố gắng giữ khoảng cách với cô.

“Nếu chị không chắc chắn một người con trai có thích mình không, nhưng anh ta đối xử với chị rất tốt, chị sẽ lấy anh ta chứ?” Lúc rời đi, Chung Luyến Thần hỏi cô.

“Kết hôn là do duyên phận, nghĩ nhiều cũng không thể quyết định được đâu.”

“Nhưng nếu chị rất thích anh ấy? Chị có cam chịu không?”

“Chị không biết.”

Lần này Trình Thiếu Thần đi công tác rất lâu, có tối gọi điện cho cô: “Những ngày tháng không có người làm phiền em, có phải vô cùng thoải mái, tự do tự tại không?”

“Không đến mức đó nhưng cũng không tồi. Giờ anh đang ở đâu?”

“Hôm nay vừa tới Hàng Châu.”

“Biết rồi, anh gặp cô ấy rồi.” Anh thở dài ở đầu dây bên kia.

Thẩm An Nhược cũng không muốn nghĩ nhiều, cô vẫn luôn dễ thích nghi với hoàn cảnh, nhưng có đôi khi không muốn thuận theo nên cô chạy trốn. Trong khách sạn có một vị khách rất quan trọng, thậm chí tổng giám đốc Trương còn đích thân đón tiếp. Hôm đó Thẩm An Nhược phải dùng cơm cùng người đó và trợ lý trên phòng ăn chuyên dụng ở tầng thượng, sau khi mỉm cười lễ phép, tự mình đi vào phòng ăn.

Chắc chắn là gần đây nhân phẩm của cô có vấn đề nên cô mới lại nghe lén người khác nói chuyện.

“Khách sạn này bây giờ đã là của An Khải, cô Chung đã chơi ở đây một thời gian.” Trợ lý của vị khách nói.

“Con mắt của Thiệu Thần thật tinh tường. Mấy đứa con trai nhà họ Trình đều rất có triển vọng, chẳng bù cho nhà họ Chung, thật làm người ta tức chết. Cậu xem dự án hợp tác lần này, thực lực cách nhau quá rõ rồi.”

“Ông Chung luôn yêu cầu cao với con mình. Cũng sắp thành người một nhà cả rồi, cô Chung mặc dù mạnh miệng, nhưng tôi thấy cô ấy cũng xuôi xuôi rồi.”

Mặc dù bọn họ nói nhỏ, không định để người khác nghe thấy, nhưng cô không phải kẻ điếc.

Thời gian Trình Thiệu Thần đi công tác lần này rất dài. Nhưng trong điện thoại anh vẫn tỏ ra ung dung bình thản, như không có chuyện gì, cô cũng không muốn phá hỏng không khí này. Người này luôn như thế, chuyện gì cũng quá tự tin. Cô nghĩ nếu muốn bản thân sống vui vẻ, cách tốt nhất là đừng lãng phí tâm sức nghĩ ngợi nhiều làm gì. Cứ để mọi chuyện thuận theo tự nhiên, nên thế nào thì cứ như thế là được.

Buổi tối tiếp tục xem mấy bộ phim kinh điển, tình tiết cũ rích, cô ngồi xem một cách hào hứng, nam nữ trong phim lúc nào cũng thật kém cỏi, hiểu lầm chẳng vì lý do gì, chia tay cũng vô cớ, cả đời đều lướt qua nhau. Nhìn nhân vật trong bộ phim ám ức phát điên, cô lại nghĩ tới sự nhàn nhã thờ ơ như người ngoài cuộc của mình. Hiện tại, nếu cũng xuất hiện tình cảnh này, có lẽ cô nên tìm một vị trí làm người xem, không cần phải đổ máu nhập vai đi tranh giành hơn thua làm gì.

Có điều cô vẫn muốn tránh xa ra một chút, chỉ cần đổi chỗ thôi mà bầu không khí hít thở cũng đã khác rồi. Tuy rằng trước nay những thứ thô lậu, xấu xí, độc ác đều xuất hiện trong phim ảnh tiểu thuyết, nhưng lúc này cô mới phát hiện, cái gọi là độc ác, xấu xí, thô lậu chỉ là trí tuệ và kinh nghiệm thực tế của quần chúng nhân dân mà thôi.

Cơ hội đến thật đúng lúc, có một khóa học bồi dưỡng cán bộ cấp cao theo hình thức khép kín trong mười ngày, diễn ra ngay trên hòn đảo ngoài thành phố, đi đường bộ rồi đi đường thủy tổng cộng hết hơn ba giờ. Nội dung khóa bồi dưỡng rất hữu ích, nhưng vất vả. Lúc phòng nhân sự xin ý kiến cô, Thẩm An Nhược liền đồng ý luôn.

“Trời nóng, sức khỏe cháu lại yếu, giao thông ở đó không thuận tiện, điều kiện cũng không tốt lắm. Người đi bồi dưỡng lại đông, thực ra cháu không cần đi lúc này.” Trong lúc phê duyệt kí văn bản, tổng giám đốc Trương nói với cô.

“Không sao đâu ạ, đã lâu rồi cháu cũng chưa được đi ra ngoài học hỏi bổ sung kiến thức.”

Cô lười nói với Trình Thiệu Thần, vì nếu anh không đồng ý, chỉ một câu cũng làm cô không thể thực hiện được ý định của mình. Thực ra tạm thời cô rời đi một thời gian, không xuất hiện trong tầm mắt của anh, biết đâu lại có ích cho anh suy nghĩ và giải quyết vấn đề, không để anh vì lúc nào cũng

nhìn thấy mình mà khó xử. Ôm mục đích cao thượng này, cô rất thân nhiên với kế hoạch không từ biệt này của mình.

Thời gian xuất phát vừa hay cũng là cơ hội tránh phải gặp mặt Trình Thiệu Thần, đợi tới khi mục đích đạt được rồi gọi điện thông báo cho anh là xong. Cô không định cao chạy xa bay, mai danh ẩn tích, cô chỉ không mạnh mẽ đối mặt mà thôi. Kỳ thực nơi cô đi không xa, có thể đi đi về về trong ngày, nếu thời gian không dài, về cơ bản không thể gọi là đi công tác.

Tối trước ngày đi, cô thu dọn hành lý đơn giản, xuống tầng kiểm tra cửa sổ như mọi khi, vào bếp hâm nóng chút sữa. Vừa uống được một ngụm nhỏ, nghe thấy có người mở khóa. Cửa bị khóa trong, không thể mở từ bên ngoài, cô đành phải ra mở cửa, trên tay cô cầm hộp sữa. Trình Thiệu Thần sao lại về sớm nhỉ, rõ ràng chiều mai anh mới về cơ mà, Thẩm An Nhược vừa chột dạ vừa tức tối.

Cửa vừa mở, cô đã bị anh ôm vào lòng. Trình Thiệu Thần cố tình khàn khàn giọng nói lớn: “Em gái, nếu muốn bảo toàn mạng sống, hãy ngoan ngoãn đi theo anh.”

Đêm hôm khuya khoắt rồi, anh lại hào hứng quá, Thẩm An Nhược giãy giụa trong lòng anh: “Sao lại về sớm mà không nói tiếng nào?”

“Dọa em à?”

“Đúng, trong nhà có giấu đàn ông đấy, anh đừng lên tầng.” Thẩm An Nhược đẩy anh ra, nhưng anh càng ôm chặt hơn, hơi thở cũng nặng dần. Nhìn theo ánh mắt anh, vừa rồi bị anh làm cho bất ngờ, cô cũng giật mình bóp chặt hộp sữa. Hậu quả là sữa bắn hết lên hai người, bây giờ đang chảy từ cổ váy ngủ cô xuống, đằng trước ướt một mảng lớn, dán vào da, lộ rõ cảnh xuân.

Trình Thiếu Thần cúi xuống liếm vài giọt sữa vương trên phần da lộ ra của cô, cô run nhẹ, cúi thấp người chui ra khỏi vòng tay anh: “Anh đói không? Em đi nấu mì.”

“Không đói, anh ăn trên máy bay rồi.” Anh tiện tay ném áo ngoài lên sofa, nới lỏng cà vạt, lên tầng tắm rửa. Đi lên giữa cầu thang, quay lại thấy cô vẫn đứng nguyên chỗ cũ, cười cười với cô: “Em có muốn tắm chung không?”

“Không, cảm ơn.” Thẩm An Nhược kéo tà trước của váy ngủ, cố không để nó dán vào người, hơi lúng túng. Cô là người làm gì cũng có kế hoạch, những lúc xảy ra tình huống phát sinh cũng có thể xoay sở rất tốt, nhưng giờ vẫn không tránh khỏi luống cuống.

Cô mang vali hành lý sang phòng đọc sách, vào phòng tắm khác lau qua người, thay bộ váy ngủ bị ướt, sau lại thấy có chút khó xử, không biết nên nằm xuống giả vờ ngủ hay đánh tiếng đang khó chịu muốn đổi phòng ngủ. Tóm lại cô rất mệt mỏi, không muốn phát sinh thêm rắc rối nữa. Cô đang rối bời suy nghĩ thì cửa phòng tắm mở ra, cô cứng người không quay đầu, lại bị Trình Thiếu Thần kéo vào lòng, lưng cô dán vào lồng ngực trần ấm áp của anh. Anh hôn lên tai và vai cô, thấp giọng hỏi: “Em có nhớ anh không?”

“Không nhớ.” Thẩm An Nhược trốn tránh, bị hơi thở của anh làm ngứa ngáy, nhưng phần ngực mềm mại và bụng dưới đều bị anh vuốt ve, không thể thoát khỏi anh. Cô chỉ chống cự cho có, rồi bị anh đè lên giường một cách dễ dàng, váy ngủ cũng bị cởi ra. Cô vẫn giữ tư thế nằm sấp, ôm chặt gối, không chịu xoay người. Trình Thiếu Thần cũng không ép cô, hệt như một con thú nhỏ cắn mút vành tai và bả vai cô, lướt tới tấm lưng trơn mịn, phần eo thon thả, cái mông mềm mại, xuống đến ngón chân cô. Anh rất dịu dàng, nhưng mỗi lần cắn mút, cô lại không kìm được, run lên nhẹ nhẹ, toàn thân tê dại. Thẩm An Nhược cảm thấy thất bại, rõ ràng trong lòng muốn

phản kháng, dường như có chuyện gì quan trọng, chỉ là rất mơ hồ không nhớ ra. Cô bỗng nhiên tức giận, không rõ là đang giận ai, dùng sức mạnh lớn nhất xoay người một cái, vì động tác quá nhanh, lật Trình Thiếu Thần đang không phòng bị, lấy hết sức đè anh xuống, chân đè lên tay của anh, còn tay thì túm cổ anh.

Trình Thiếu Thần bị cô bất ngờ vùng dậy, trừ lúc đầu giãy giụa theo phản xạ, còn thì không chống cự tiếp, để mặc cô giày vò, thậm chí có lúc còn phối hợp cùng cô, nét mặt biến ảo, cảm xúc trong mắt mờ mịt, là do cô khơi dậy dự vọng của anh, cũng bởi anh đang chịu sự giày vò của cô. An Nhược dùng răng, chiếc răng nanh vừa nhỏ vừa nhọn, cắn nát nhưng không nhẹ nhàng như anh mà dùng sức cắn mạnh làm anh run rẩy. Cô phải thừa nhận, cảm giác có người run rẩy dưới cơ thể mình rất dễ chịu, chẳng trách Trình Thiếu Thần thích trêu đùa cô, ép cô từng chút một cho tới khi cô không thể kháng cự được. Kiểu quan hệ này của hai người, từ trước tới nay cô chưa bao giờ nắm quyền kiểm soát, cũng không có cơ hội chủ động, động tác lúc này vừa không đẹp mắt vừa không điêu luyện, giống như đang làm loạn hơn.

Rốt cuộc Thẩm An Nhược cũng chiếm được thế thượng phong, cô cho đó là thắng lợi của bản thân, cố gắng lờ đi sự thật là có người đang nhượng bộ, ngồi trên người anh, dùng váy ngủ của mình buộc tay anh lên đầu giường. Thật ra cô buộc không chặt nhưng anh chẳng hề giãy giụa. Tóc của cô xõa xuống mặt và vai của Trình Thiếu Thần, anh đột nhiên nâng người lên ngậm vào một bên ngực cô, tham lam như muốn nuốt vào bụng, động tác cũng trở nên mạnh mẽ, không theo quy luật làm cô hơi hoảng. Thẩm An Nhược tránh sang một bên, tiếp tục chặn anh lại, đặc ý nhìn vào khuôn mặt vạm vỡ của anh, thờ hỏn hển nói: “Trình Thiếu Thần, anh thấy thế nào? Anh hoàn toàn không thể không chế được mọi chuyện, cảm giác này không dễ chịu lắm phải không?”

“Thỉnh thoảng thử một hai lần, thực ra cũng rất thú vị. Chỉ cần không phải lúc nào cũng vậy là được.” Giọng anh cũng hỏn hên dứt quăng.

Thực ra Thẩm An Nhược cũng chẳng chiếm được ưu thế lâu, thể lực cô không tốt, sớm đã không còn chống đỡ được, lại lần nữa trở thành con mồi của anh, để mặc anh thao túng. Dáng vẻ kiêu ngạo của cô cũng chỉ như tấm vải đỏ khiêu khích sinh lực dồi dào của loài bò tót, sau cùng chỉ càng làm anh điên cuồng và phẫn khích mà thôi.

Sóng tình như cơn cuồng phong dữ dội dần lắng xuống, Thẩm An Nhược ngất đi một lát, lúc tỉnh lại mới phát hiện bàn tay anh không chút kiêng dè đang du ngoạn khắp người cô. Thấy cô mở mắt nhìn mình, anh bèn cúi xuống hôn cô, tay trượt xuống, tiếp tục khiêu khích nơi mẫn cảm nhất của cô. Lần thứ hai xâm chiếm, anh cúi xuống nỉ non bên tai cô: “Em rất nhớ anh, phải không?”

“Anh tưởng tượng vừa thôi.” Cơ thể cô đã đầu hàng nhưng miệng quyết không chịu thua.

Trình Thiếu Thần khẽ cười, động tác nhanh và mạnh hơn, thỏa mãn nhìn cô phía dưới rên rỉ khi thì khe khẽ cầu xin. Khoảnh khắc khi cô sắp bước tới thiên đường, anh dịu dàng thì thầm bên tai: “Nhưng anh rất nhớ em.”

Giọng nói của anh làm toàn bộ giác quan của cô trong phút chốc bùng nổ, rồi vỡ òa thành những tia sáng lấp lánh. Cơ thể cô cũng như tan ra thành nước rồi dần dần biến mất trong vòng tay anh, cô gần như không thể cảm nhận được sự tồn tại của mình nữa.

Những buổi tối thế này có thể làm cho người ta giảm tuổi thọ, hơn nữa, chắc chắn anh sẽ không dễ dàng bỏ qua cho người dám khiêu khích uy quyền của mình. Trước khi chìm vào giấc ngủ, trong đầu Thẩm An Nhược bỗng hiện ra ý nghĩ này.

Hôm sau là ngày đi làm bình thường, Thẩm An Nhược bị chuông báo thức gọi dậy, lăn qua lăn lại trên giường chán rồi mới đứng dậy đi rửa mặt. Trình Thiệu Thần nằm nghiêng, vẫn đang ngủ say sưa. Cô ngo ngác nhìn anh một lát, ý thức được tối qua đã đánh mất cơ hội vùng lên hỏi tội anh, nhưng rất nhanh ném ý nghĩ bất an đó đi.

Quan hệ của hai người họ, mỗi lần có tiến triển, hay chuyển hướng, quyền chủ động không nằm trong tay cô, vốn dĩ cô không cầm trịch được anh, nhiều nhất cũng chỉ sống chết giữ lại tôn nghiêm của bản thân mà thôi.

Trình Thiệu Thần trở mình, hình như đã dậy, Thẩm An Nhược hỏi: “Anh có định ra khỏi giường không đây? Sáng rồi.”

“Bọn họ đều nghỉ chiều nay anh mới về.” Anh dụi mắt, bộ dạng ngái ngủ làu bàu hết như trẻ con, “Em cũng không phải đi làm, xin nghỉ một ngày, nghỉ ngơi cho khỏe.”

Thẩm An Nhược không nghe theo đề nghị của anh, đúng giờ đến công ty. Theo kế hoạch mười một giờ xuất phát, đầu tiên phải ra bến xe, sau đó ngồi xe đến bến tàu, tính cả thời gian chờ, trước ba giờ là có thể tới nơi. Cô sắp xếp ổn thỏa tất cả công việc trong thời gian mình không ở công ty, dọn dẹp cả văn phòng, tổng giám đốc Trương đích thân gọi điện tới: “Đến phòng chủ tịch giải thích bản kế hoạch đi.” Cô chợt cảm thấy mệt mỏi, xem giờ, mười rưỡi.

Bản kế hoạch chần chẫn không có vấn đề, cô đã theo sát cả nhóm, tự mình thẩm duyệt từng chữ. Và lại từ trước tới nay Trình Thiệu Thần không bao giờ bới lông tìm vết những chuyện này, dù có vấn đề, anh cũng chỉ biết qua lời tổng giám đốc Trương. Vì thế anh tìm cô chỉ vì một lý do mà thôi. Không thể ngờ, anh trở về nhanh như vậy, không tới trụ sở chính của An Khải mà lại tới đây trước.

“Chẳng lẽ em không thấy bản kế hoạch này lan man không súc tích sao? Vì một mục đích đơn giản như vậy mà phải lòng vòng mãi.” Lời ít ý nhiều, mở đầu rất hay.

“Những thành viên trong nhóm chúng tôi cho rằng những chi tiết rườm rà đó sẽ đem lại hiệu ứng tốt hơn, dù sao điều chúng tôi muốn là hiệu quả xã hội và lợi ích kinh tế chứ không phải bày ra cho vui.” Cô quan sát nét mặt của anh, thấy anh mím miệng không nói, tay rút tài liệu khác đưa anh, “Chúng tôi còn có phương án dự phòng, có thể phù hợp với yêu cầu của anh hơn.”

Anh nhìn thẳng vào cô, Thẩm An Nhược liếc quanh, không dám đối diện với ánh mắt của anh. Anh rất ít khi đến văn phòng này, số lần cô vào đây còn ít hơn. Tính ra, đây là lần thứ hai.

Trình Thiếu Thần ném hai tập tài liệu lên bàn, chẳng buồn đọc, chắc anh không nghĩ cô có thể bày ra chiêu này. Anh hít một hơi, lại một hơi rồi chậm rãi nói: “Anh vừa nghe tổng giám đốc Trương nói, em phải đi rất lâu?”

“Vâng, mười một giờ khởi hành. Mười ngày, cũng không lâu lắm.”

“Sao anh không biết?”

“Những việc thế này chỉ cần tổng giám đốc Trương phê duyệt là được, lẽ nào chủ tịch Trình quên rồi sao?”

“Thẩm An Nhược!” Giọng Trình Thiếu Thần không còn vẻ ung dung nữa.

“À, hôm qua em quên không nói.” Thẩm An Nhược trả lời qua loa.

Khoảng cách chỉ hơn một mét, hai người bốn mắt nhìn nhau, mỗi người một suy nghĩ, bầu không khí nặng nề tĩnh lặng bao trùm.

Rất thú vị, đây chính là phụ nữ và đàn ông trưởng thành, mấy tiếng trước còn ôm ấp quấn quít lấy nhau như thể cả thế giới chỉ có hai người, bây giờ đã có thể lạnh lùng giăng co nhau.

Thẩm An Nhược nhìn xuống đồng hồ, từng giây từng giây đang trôi qua, quyết định mở miệng trước: “Còn mười phút nữa em phải đi rồi.”

Trình Thiếu Thành im lặng hồi lâu, chiếc bút nắm trong tay rồi lại đặt xuống, sau đó lại cầm lên, cuối cùng nở nụ cười miễn cưỡng và nói mấy tiếng: “Thượng lộ bình an, chú ý an toàn.”

Chương 18

Thẩm An Nhược lên thuyền mới cảm thấy thần kinh được thả lỏng đôi chút. Gió biển nhẹ nhẹ, mang theo vị mặn ẩm ướt đọng lại nơi khóe miệng. Cô đưa tay lên mặt, hóa ra là nước mắt chảy ra từ lúc nào không hay. Đều tại gió biển quá ẩm khiến mắt cô không thích ứng được thôi.

Hóa ra cô cũng gặp phải kiểu tình tiết nhạt nhẽo trên phim truyền hình hạng hai lúc tám giờ thế này, vậy mà ngay cả bất chước lòng dũng cảm và mạnh mẽ quyết bỏ đi của nữ chính trong phim cô cũng không có. So với việc tự dẫn vật bản thân để viết nên một bài ca liệt nữ bi tráng, cô chỉ mong một cuộc sống yên ổn, vì thế muốn ra sao thì ra vậy.

Vốn muốn bỏ đi tìm chút yên tĩnh trong chốc lát, dù không đến mức oanh liệt, ít nhất cũng thông dong nhàn nhã. Nhưng chỉ một ước mong nho

nhỏ như thế ông trời cũng không chịu giúp cô thỏa lòng, cứ để cô bị người ta vạch trần, cuối cùng tư thế bỏ đi chẳng thể thoải mái nổi. Hơn nữa, một sự thật rất hiển nhiên là, điều Trình Thiếu Thần để bụng không phải là chuyện cô muốn đi, mà vì cô đi mà không hề nói cho anh biết. Quyền uy của anh bị thách thức, đây mới là nguyên nhân anh tức giận.

Còn lâu cô mới đau lòng khóc lóc vì buồn bã. Cô chỉ cảm thấy, một chuyện giống kịch như thế, khi vận lên người mình cũng trở nên nhạt nhẽo, cuộc đời bế tắc và vô vị này thật khiến người ta bùi ngùi.

Thẩm An Nhược đến cơ sở đào tạo báo danh. Môi trường ở đây rất tốt, trên đảo không hề có kiến trúc cao tầng nào, mọi hướng đều có thể nhìn thấy biển, cửa sổ phòng cô hướng Đông, nếu dậy sớm thì thậm chí có thể ngắm bình minh, mở cửa sổ là nghe thấy tiếng sóng biển rì rào. Ở nơi có thể phóng tầm mắt ra xa như thế này, mọi nỗi lòng của con người bỗng trở nên bé nhỏ. Cô dần quên mất tại sao mình lại buồn bực đến như vậy, cảm thấy mệt mỏi vì tối qua chẳng được ngủ yên, tắm rửa qua loa xong bèn leo lên giường ngủ một mạch tới khuya.

Trong điện thoại có hai cuộc gọi nhỡ, là Trình Thiếu Thần, trước khi cô ngủ đã đặt chế độ rung, có lẽ là ngủ say quá không nghe thấy. Do dự một lát, cô nhấn số gọi lại, không muốn chơi trò lằng nhằng này với anh nữa, cô chẳng còn hơi sức mà chơi nữa rồi.

[©DTV](#)

Hóa ra anh chỉ hỏi cô đi đường có suôn sẻ không, chỗ ở và ăn uống có dễ chịu không, công việc thế nào, rất giống cấp trên quan tâm tới cấp dưới. Giọng của anh chẳng có chút cảm xúc gì, cô không giấu nổi sự mệt mỏi, nói chuyện qua loa cũng cảm thấy khó khăn, một lát sau đã chẳng còn gì để nói.

“Vì sao đột nhiên em lại muốn đi?” Lúc sắp cúp máy, Trình Thiệu Thần bỗng hỏi.

“Công tác bình thường thôi mà.”

“Thẩm An Nhược, không phải hôm nay anh mới quen biết em.”

“Em muốn ra ngoài hít thở không khí trong lành, dạo này khí quản không được tốt.”

“Thẩm An Nhược, em có chuyện giấu anh.” Rất lâu sau, Trình Thiệu Thần mới buông một câu.

“Em mệt rồi, muốn nghỉ ngơi.”

“Em thích kiếm chuyện gây sự, cả ngày làm mình làm mẩy, đánh đổ như thế không mệt mới lạ.”

Anh đã chọc giận cô thành công.

“Đương nhiên, người khác lúc nào chẳng sai, anh mới là chân lý, Trái Đất này đều phải theo anh. Em cúp máy đây, tạm biệt.” Cô ném điện thoại sang một bên.

Vài giây sau, Trình Thiệu Thần gọi điện lại.

“Anh đã từng nói với em rằng anh ghét nhất là người ta tùy tiện cúp điện thoại của anh chưa nhi?”

“Thế thì anh cúp trước đi.”

Giọng anh nhuốm vẻ uể oải: “Thẩm An Nhược, rốt cuộc em muốn thế nào đây? Em không muốn kết hôn anh không nhắc đến nữa, em bảo anh xem thường em nên bây giờ anh quán lấy em muốn chết. Lần này em lại giận dữ gì nữa, em có thể nói rõ ràng dứt khoát ra không, để anh còn biết đường mà ăn năn hối hận?”

Anh nói thêm vài câu thì có lẽ nên đổi tên là “Tình Thánh”^[1]. Thẩm An Nhược cắn răng, nghĩ một lúc, cuối cùng thốt ra mấy chữ: “Tiểu Luyến của anh có khỏe không?”

[1] Vị thánh tình yêu

Ở đầu dây bên kia anh hơi sững lại: “Tự dưng em nhắc đến con bé làm gì? Nó thì lúc nào chẳng khỏe.”

“Một cô bé được nâng niu từ nhỏ lại bị anh lợi dụng, nó khỏe mới lạ.”

Trình Thiệu Thần ngừng lại vài giây, “Thẩm An Nhược, em phải nói cho rõ ràng, chuyện Chung Luyến Thần với anh thì có liên quan gì?”

Giọng điệu của anh mang theo sự lạnh nhạt như không liên quan đến mình, Thẩm An Nhược cảm thấy rất vô vị: “Không phải sắp kết hôn rồi sao, anh còn nói không liên quan đến mình, anh bình thản thật.”

Anh “À” một tiếng: “Tiểu Luyến đã nói với em à? Con bé thay đổi quyết định rồi sao?”

Cơn giận của Thẩm An Nhược bốc lên ngàn ngạt: “Chuyện này anh từ từ mà tìm hiểu. Em mệt rồi, tạm biệt.” Cô cảm thấy mình nên niệm thanh tâm chú^[2], dạo này cô hay tức giận quá.

[2] Hay còn được gọi là “Đại bi chú”, là bài chú căn bản để minh họa công đức nội chứng của Đức Quán Tự Tại Bồ Tát.

“Không được ngắt điện thoại!” Cô đang định cúp máy, nghe thấy giọng Trình Thiệu Thần vang lên, không lớn, nhưng mơ hồ lộ ra vẻ giận dữ khiến cô hơi chột dạ.

Bọn họ im lặng, cô như nghe thấy tiếng thở đang cố nén lại của Trình Thiệu Thần ở đầu bên kia. Từng giây trôi qua, cuối cùng anh cũng mở miệng, trở lại vẻ bình tĩnh thường lệ, nhưng lạnh như băng: “Thẩm An Nhược, em đừng có nói với anh là em đang nghĩ người muốn lấy con bé là anh. Em nhất định không được thừa nhận đâu đó.”

Thẩm An Nhược thấy ngạt thở, lập tức nhận ra lần này chắc chắn mình phải nhận thua, nhưng đầu óc vẫn mờ mịt, cô thận trọng ngậm miệng không nói nữa. Bốn bề vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng sóng vỗ vào bờ cát và tiếng nhịp tim của cô, có thể nghe rõ tiếng thở của Trình Thiệu Thần, hết như anh đang ở trước mặt cô vậy.

“Hóa ra đây mới là nguyên nhân em bỗng dưng bỏ chạy không nói một lời. Nhưng có người đã nói với em là anh muốn lấy Chung Luyện Thần sao? Câu này là ai nói với em, cho anh biết tên người đó.”

Anh ngừng lại, thấy Thẩm An Nhược không nói gì, lại nói tiếp: “Nếu em không nhắc đến Tiểu Luyện, anh có nghĩ nát óc cũng không rõ vì sao lần này em lại trở mặt như vậy. Ngay cả chúng thực chuyện đơn giản như thế này em cũng lười không thèm làm mà bỏ đi luôn.”

“Bây giờ không phải em đang tìm cách chứng thực sao? Mọi chuyện trùng hợp như vậy, em hiểu lầm cũng phải thôi.”

“Em gọi đây là chứng thực à? Em vốn đã tự mình định tội cho anh rồi. Nếu anh không hỏi đến cùng thì không biết còn bị oan đến lúc nào, cũng không biết em còn có thể làm chuyện gì nữa.”

Cô không còn gì để nói, chỉ nghe thấy giọng anh càng lúc càng bình tĩnh lại, còn cô càng lúc càng căng thẳng, hết như trước một trận bão lớn, oi bức ngột ngạt, sự im ắng bất thường, không biết lúc nào sấm chớp mới nổi lên.

“Thẩm An Nhược, anh có một người em họ, em không nhớ nó sao? Nhưng nó vẫn còn nhớ em, lần nào gọi điện cũng hỏi thăm em. Hồi tháng Ba, nó và Tiểu Luyến đang chuẩn bị hôn lễ thì tự nhiên làm loạn lên, hôn lễ bị hủy bỏ, người lớn hai nhà vẫn luôn chờ hai đứa nó đổi ý đấy.”

Cô thật sự đã quên có một người như thế thật. Trình Thiếu Dung, con trai duy nhất của người chú thứ hai có địa vị không tầm thường trong thành phố của Trình Thiếu Thần. Là một sĩ quan trẻ tuổi, ở nước ngoài quanh năm, trong ấn tượng của cô, tựa hồ chỉ có ngày bọn họ kết hôn mới gặp cậu ta.

Hóa ra là như vậy. Thật là quá trùng hợp, dường như ông trời đang cố tình đối đầu với cô. Nhưng tóm lại vẫn là cô đang đuối lý, vì thế vẫn nên thành khẩn nhận sai thì tốt hơn. Cô thật lòng xin lỗi, Trình Thiếu Thần lại không chịu bỏ qua.

“Xin lỗi? Em diễn màn kịch chạy trốn chẳng hiểu vì lý do gì rồi nói một câu xin lỗi là đủ rồi sao? Thẩm An Nhược, đâu phải hôm nay em mới quen anh, sao em không chịu động não một chút xem anh có phải loại người làm ra chuyện đó không?” Giọng anh đều đều, tức giận đến độ vừa nói vừa nghiêng răng khiến người ta ớn lạnh, “Chỉ có thể nói thế này, trong lòng em, anh vẫn luôn là loại người bỉ ổi như thế, vừa quân lầy em không rời, vừa đùa bỡn người con gái khác, cầu hôn em lại có hôn ước với người khác, vì lợi ích mà ngay cả bản thân mình cũng có thể đem ra trao đổi mua bán. Chẳng trách em không chịu lấy anh, không chịu tin rằng anh sẽ sống với em

cả đời. Hóa ra điều em không tin không phải là hôn nhân, em chỉ không tin anh mà thôi. Em không yêu anh, không muốn lấy anh cũng không sao, nhưng chúng ta đã quen nhau từng ấy năm, không phải vợ chồng thì cũng là bạn bè. Em hạ thấp nhân cách của anh đến mức này khiến anh cảm thấy tuyệt vọng.”

Hiếm khi anh nói liền một mạch nhiều như thế này, trong một chốc như thở không ra hơi.

“Xin anh đừng làm quá lên như thế có được không? Em không tính rời xa quê hương mai danh ản tích đâu, em chỉ đi bồi dưỡng, chỗ em bây giờ cách anh còn chưa đến ba trăm cây số. Cứ cho là em thật sự hiểu lầm, em cũng không làm mấy chuyện quá khích đâu, chẳng qua em đang đợi anh tự mình giải thích với em thôi.”

“Chẳng thà em cứ khóc lóc đòi anh chứng minh để anh biết đường giải quyết cho xong. Em mắng anh phụ tình, vô sỉ, sao cũng được, như thế còn hơn em coi như chuyện không liên quan đến mình. Em làm âm ỉ lên, ít nhất cũng thể hiện em đang quan tâm, nhưng từ trước đến nay em luôn cho rằng thể diện của bản thân quan trọng hơn mọi thứ khác, lúc nào cũng thích giả vờ như không có chuyện gì. Sao nào? Em tính tặng anh cho người khác sao? Em đang cảm thấy hành động của mình rất thần thánh, rất cao thượng phải không? Thực ra cũng chỉ vì em không thèm quan tâm anh chuẩn bị lấy ai mà thôi, dù sao cũng đâu liên quan đến em. Em đương nhiên sẽ không vì chuyện này mà vứt bỏ mọi thứ hiện tại để lưu lạc bên ngoài, trong lòng em, đã bao giờ anh quan trọng đến thế đâu. Bỏ chạy tới một đảo nhỏ để tránh đi vài ngày, rõ ràng là em đang khinh thường anh.”

Cô bất cẩn mở đúng chiếc hộp Pandora ra thật rồi, không ngờ khi Trình Thiệu Thần làm một bài thuyết trình dài lại có cảm hứng văn chương đến thế, bình thường thật sự không thể nhận ra. Đúng là vận đổi sao dời, cách đây không lâu cô cũng thế này khiến Trình Thiệu Thần á khẩu không thể

nói gì được, làm anh phiền muộn mất mấy hôm, chớp mắt đã đến lượt cô rồi.

“Thâm An Nhược, em vẫn cố chấp nói thái độ của anh với em giống như đối xử với thú cưng. Vậy thái độ của em với anh thì sao? Lúc anh ở bên, em không hề chống cự, có lúc còn như cam tâm tình nguyện, nhưng lúc anh không ở bên, em chưa từng cảm thấy thiếu vắng, không chừng còn thở phào nhẹ nhõm ấy chứ. Thực ra anh cũng rất muốn biết, em coi anh là cái gì? Người qua đường? Hay khách làng chơi?”

“Trình Thiệu Thần, anh đủ rồi đấy, chẳng qua là anh bị hiểu lầm một chút mà thôi, có nhất thiết phải phóng đại lên như thế không?”

“Người bị vu khống không phải là em, dĩ nhiên em có thể nói mát rồi!”

“Anh cũng không phải chưa...” Lời nói đã ra đến miệng lại trượt trở lại, Thâm An Nhược quyết định không chọc giận anh nữa, “Phải phải, em sai thật rồi. Anh vô tội thuần khiết hết như thiên thần, em vì ganh ghét đố kỵ anh quá hoàn mỹ nên trong lòng luôn muốn tìm cơ hội bới móc anh. Không còn sớm nữa, em phải úp mặt vào tường ăn năn hối tội đây, anh cũng đi ngủ đi.”

****Tôi là đường phân cách bụng dạ hẹp hòi****

Thâm An Nhược nằm trên giường lại không thấy buồn ngủ nữa, có lẽ vì lạ giường, cũng vì buổi chiều cô lỡ ngủ quá nhiều. Không ngủ được rất khó chịu, trái tim nửa như tắc nghẽn, nửa như trống rỗng, mọi chuyện đã giải thích rõ ràng rồi, cô lại càng rầu rĩ hơn. Trình Thiệu Thần không nói oan cho cô, trước đó quả thật cô giận dữ nhiều hơn đau lòng, giận Trình Thiệu Thần sao có thể bày cái trò hạ cấp như thế, lại càng nghi ngờ anh thăm dò trả thù cô. Thế nên cô mới không muốn để anh thấy được mình đang làm trò cười, khiến hư vinh của anh được thỏa mãn. Cô cố ép mình không đi

nghe ngóng sự tình để không tự hành hạ bản thân, cũng cố tình không để tâm, dựa dẫm ai đều không an toàn bằng dựa vào chính mình. Nhưng trước đây bọn họ cãi nhau, cô chưa bao giờ là người đuối lý.

Lần này Trình Thiệu Thần rất giận, đến sau cùng, giọng nói cũng như nghẹn lại. Trong ký ức của cô, đây là lần anh căm nhất, ngay cả lần cô hành động bạo lực rất lâu trước đây cũng không tức giận như thế này. Lúc ấy anh chỉ uống hơi nhiều, lại bị cô làm cho kích động, còn cô lại không muốn nửa thuận theo nửa chống cự như trước.

Cô nhìn đồng hồ, giờ này anh thường chưa ngủ, thở dài, lại nhắc điện thoại, nhưng cuộc gọi bị từ chối.

Chương trình đào tạo lần này xếp lịch vô cùng dày đặc, tối nào cũng có hoạt động, mỗi ngày trôi qua đều vô cùng mệt nhọc, về đến khách sạn tắm rửa xong chỉ kịp lăn ra ngủ luôn. Sóng điện thoại trên đảo không tốt lắm, lúc được lúc không, Trình Thiệu Thần không gọi điện cho cô nữa, cô cũng chẳng thèm chủ động gọi. Lòng tự tôn của người đàn ông này mỏng như giấy gạo nếp. Lần trước cô nói móc anh, anh cũng dần dỗi với cô mất mấy ngày liền. Lần này người sai là cô, anh lại càng được thể làm mình làm mẩy. Sĩ diện lớn như vậy thì anh cứ tự trở về bình thường, cô còn lâu mới xoắn lấy anh.

Cũng gọi được hai cuộc điện thoại. Một lần là lúc trên đảo có bão lớn, tình hình khá nguy hiểm, sóng điện thoại bị ngắt, lúc bọn họ trở về khách sạn, quản lý đại sảnh nói có người muốn để lại lời nhắn muốn cô gọi lại. Cô dùng điện thoại cố định gọi lại, Trình Thiệu Thần hờ hững nói: “Anh chỉ muốn xác nhận em chưa bị gió thổi đi mất.”

Thẩm An Nhược không so đo với anh, dịu dàng hỏi anh ăn tối chưa, vì lúc ở một mình anh thường quên ăn cơm. Anh nói một câu “Không cần em lo” rồi ngắt máy. Thẩm An Nhược cầm điện thoại chỉ biết chết lặng.

Lần thứ hai là khi kết thúc đợt tập huấn, cô gọi điện cho anh nói muốn ở trên đảo thêm vài ngày để khảo sát các nhà trọ nhỏ của ngư dân địa phương.

Rõ ràng trời đã tối, anh lại nói đang có cuộc họp, giọng hoàn toàn mất kiên nhẫn.

“Trợ lý Thẩm, em đang tranh thủ làm việc tư, lấy tiền của công ty đi du lịch sao?”

“Báo cáo chủ tịch, tôi đã xin nghỉ phép năm ngày, vì thế từ ngày mai là kì nghỉ riêng của tôi.”

“Thế thì em muốn chơi bao lâu thì chơi, báo cho anh biết làm gì. Nếu em muốn kéo dài thời gian nghỉ thì đi mà báo với tổng giám đốc Trương ấy.”

Cái tên hẹp hòi nhỏ mọn thù dai này, cô tức đến nỗi không nói nên lời, lập tức quyết định sẽ ở đây hết kỳ nghỉ phép.

Thẩm An Nhược thuê một căn phòng của ngư dân, hằng ngày đều dành phần lớn thời gian để ngắm biển. Không có khu công nghiệp, nước biển và bầu trời đều xanh biêng biếc, không nhiễm khói bụi như ở thành phố. Cô sống thoải mái, tự do, lại khỏe mạnh như người đang tu hành. Năm ngày cộng thêm hai ngày cuối tuần, cô có thể ở đây trọn vẹn một tuần liền.

Nhưng những ngày nhàn nhã ấy còn chưa qua trọn vẹn được hai ngày, trên đảo đã có thêm một vị khách không mời mà đến, là Chung Luyến Thần, nhìn thấy cô còn làm ra vẻ ngạc nhiên: “A, chị An Nhược, sao lại trùng hợp thế nhỉ, chị cũng ở đây à.”

Vốn dĩ nơi cô ở đã đầy khách, nhưng Chung tiểu thư vừa đến, người khách phòng bên liền lập tức chuyển đi, rõ ràng người đó đã nói muốn ở hai tuần. Thật là có tiền mua tiên cũng được.

“Em không quen với cuộc sống ở đây, ở gần chị một chút cho có cảm giác an toàn.”

Cô bé bảo mình đến đây du lịch ngắm cảnh, thực ra như là đến giám sát Thẩm An Nhược thì đúng hơn, lúc nào cũng không cách cô quá mười mét, đã vậy khi nói chuyện còn giả bộ tình cờ nhắc đến Trình Thiếu Thần.

“Đạo này anh Thiếu Thần bận lắm, chị Đàm Phân nói có lúc anh ấy còn ngủ ở công ty.”

“Bệnh da dày của anh Thiếu Thần lại tái phát rồi, có vẻ rất nặng, nhưng anh ấy không đi bệnh viện, cũng không uống thuốc.”

“Tâm trạng anh ấy không tốt, thậm chí còn hung dữ với em hơn trước nhiều.”

“Anh ấy có vẻ gầy đi.”

Cứ mỗi giờ cô bé lại nhắc đến tên Trình Thiếu Thần một lần, Thẩm An Nhược bị cô bé làm cho đau cả đầu.

Ngày tiếp theo, cô lại càng đau đầu hơn, vì Trình Thiếu Dung cũng đến, dáng vẻ vội vã, cả người đầy bụi đường mệt mỏi, quần phục vẫn còn mặc trên người.

“Chị dâu.” Cậu chàng khách sáo gọi Thẩm An Nhược, thấy thái độ của cô không tự nhiên, liền gãi đầu cười ngượng ngùng cười: “Thói quen rồi, không sửa được.” Trình Thiếu Dung có vài phần giống Trình Thiếu Thần, khuôn mặt chính trực nghiêm nghị, so với bộ dạng chính tà khó phân, biến ảo khôn lường của Trình Thiếu Thần thì anh tuấn uy vũ trung hậu hơn nhiều.

Chung Luyến Thần thấy cậu ta bèn quay đầu định đi, Trình Thiệu Dung kéo tay lại liền bị Chung Luyến Thần hất ra: “Cút đi, đừng có làm phiền tôi.”

Thẩm An Nhược nhanh chóng lánh đi.

Đôi oan gia này đụng đầu nhau, kì nghỉ thanh tịnh như tu hành của cô coi như đi tong, không nghĩ là lại được thưởng thức truyền hình trực tiếp đôi nam nữ hủy hôn cãi nhau.

Thẩm An Nhược nhớ lúc kết hôn rồi, cô và Trình Thiệu Thần cũng cứ gặp là cãi nhau, cuối cùng để không cãi nhau nữa đành không gặp nhau, lý do thì không làm sao nhớ nổi, đơn giản chỉ là những chuyện nhỏ nhặt không tên. Lúc ấy chán đến mức muốn ném hết đồ đạc, bây giờ nghĩ lại cảm thấy rất thú vị. Đương nhiên cô còn nhớ lúc đi công tác Vân Nam, khi ấy cách xa nhau như vậy mà anh vẫn đuổi theo tới, giống như Trình Thiệu Dung lúc này. Còn giờ đây, chỉ là cách nhau hơn hai trăm cây số, đến cả trò chuyện cũng lười, anh không cho cô bậc thang để xuống, cô cũng chả thèm quay về.

“Nhìn theo góc độ của Đảng và nhân dân, em cũng nên khách sáo với anh hùng vừa trở về từ Tứ Xuyên chút chứ.” Thấy Trình Thiệu Dung nhịn nhục chịu khổ, Thẩm An Nhược không nở lòng đứng ngoài nhìn.

“Em đã nương tay với anh ta rồi đấy, nếu không chị tưởng anh ta còn toàn thân ở lại trên đảo hay sao?” Giọng Chung Luyến Thần đặng đặng sát khí.

“Thiệu Dung có vẻ rất trung hậu thật thà, xuất thân trong gia đình ấy, tính cách như cậu ấy càng hiếm hơn.”

“Phải rồi, anh ta trung hậu thật thà chết đi được ấy, lúc ngủ còn lẩm bẩm tên bạn gái cũ, trong ví còn để ảnh mỗi tình đầu. Bọn đàn ông chẳng có ai tốt cả.”

Thẩm An Nhược khẽ sờ nhin cười.

Buổi tối cô tản bộ trở về, đúng lúc nghe thấy phần cuối của cuộc chiến.

“Muốn đánh muốn chửi tùy em, nhưng chúng ta về nhà âm ỉ có được không? Sao em không thể để anh giữ thể diện trước mặt chị dâu của anh vậy, em muốn hại anh sau này không còn mặt mũi nào gặp chị ấy sao.”

“Đồ khốn, anh còn mặt mũi nói điều kiện với tôi hả. À, tôi quên mất, anh yêu thâm chị An Nhược không phải chỉ mới một hai năm nhỉ.”

“Chung Luyến Thần, sao em lại ngậm máu phun người thế hả.”

“Là ai lúc đầu rất phấn khích nói với tôi, cô dâu của anh trai anh hoàn toàn phù hợp với hình tượng người vợ trong lòng anh hả.”

“Em vẫn còn yêu thâm anh họ của anh đấy thôi, em yêu thâm mười năm rồi, còn khóc lóc âm ỉ kiên quyết đòi đổi cái tên này để đánh tiếng cho anh ấy, đừng cho rằng anh không biết. Em đáng thương thật, anh họ anh hoàn toàn chẳng đón nhận tình cảm của em.”

“Trình Thiệu Dung, anh nhảy xuống biển chết đi.”

Sau đó vang lên tiếng động gì đó mơ hồ, không biết là động tay hay động khẩu rồi.

Đây chắc chắn là chốn thị phi, Thẩm An Nhược quyết định rút sớm. Cô thu dọn đồ đạc, tạm biệt hai người, bịa ra một lý do để họ không nghĩ ngợi

nhieu, cũng tránh bị mật báo tin tức.

Kì nghỉ còn lại vài ngày, Thẩm An Nhược quyết định về nhà với bố mẹ, ngồi xe lửa cả đêm. Trạm xe nhỏ địa phương chỉ có chuyến chậm, trên đường cứ lắc lư lư, đi rồi lại dừng, cô nửa tỉnh nửa mê, luôn nhìn thấy ngọn đèn màu vàng cam trên sân ga, cuối cùng đến nơi mới hơn bốn giờ, trời vừa tờ mờ sáng.

Thẩm An Nhược vốn muốn để bố mẹ bất ngờ, không hề báo trước, nhưng nhà không có ai, có lẽ hai người trời vừa sáng đã đi bách bộ rồi, may mà cô luôn mang chìa khóa nhà bên mình. Cô đi qua từng phòng, sau cùng thấy mật, nằm trên giường của bố mẹ mơ hồ ngủ thiếp đi, lúc tỉnh lại trời đã sáng hẳn, trở mình thì thấy bức tường treo đầy ảnh. Bố mẹ sau khi tốt nghiệp đại học cùng đến thành phố này, ở đây không có người thân, liền treo ảnh của tất cả người thân trong nhà, chiếm một khoảng tường rộng. Thẩm An Nhược nói phong cách trang trí này khiến người ta đau đầu nhức mắt, vì thế bố mẹ chuyển hết bức tường ảnh sang phòng ngủ của họ, vì ở đây cô ít có cơ hội vào. Thực ra hầu như đều là ảnh của cô, từ ảnh thẻ đến ảnh chụp chung tháng trước, còn có vài bức ảnh cưới của cô và Trình Thiếu Thần, hóa ra vẫn chưa bị bố mẹ vứt đi.

Cô đến gần ngắm nghía, An Nhược và Trình Thiếu Thần đều thích đơn giản, đến cả tranh treo tường cũng ít, hoàn toàn không có, nên mấy bức ảnh kia cô không mấy khi xem. Mỗi bức đều làm bộ làm tịch, anh không cười, cô thì cười cứng nhắc, giống vẻ lạnh lùng trên trang bìa của tạp chí. Cũng chưa lâu lắm, mới có hơn một nghìn ngày, dù là cô hay anh đều không khỏi cảm thấy vài phần xa lạ trên mấy bức ảnh.

Bố mẹ vẫn chưa về nhà, vì thế Thẩm An Nhược thử liên lạc với bố mẹ, gắng hỏi một hồi mới biết bố bị bệnh, hôm nay phải làm phẫu thuật.

Cô vội vàng chạy vào bệnh viện. Người chờ thang máy quá đông, thang máy lại chậm, cô đành leo thang bộ, chạy thẳng một mạch lên tầng sáu. Cô chạy quá nhanh, hơi thở loạn nhịp, mồ hôi ướt đẫm quần áo, lúc đến phòng bệnh đã thấy bố thay quần áo để làm phẫu thuật, nước mắt lập tức rơi xuống.

“Từ bé con đã không thích khóc, sao bây giờ lại khóc như mưa vậy.” Bố An Nhược khẽ an ủi cô, “Chỉ là cuộc tiểu phẫu thôi mà, hai ba ngày là có thể ra viện. Chẳng mấy khi con được nghỉ ra ngoài chơi, bố không nỡ làm phiền con.”

Câu nói này làm Thẩm An Nhược càng khóc to hơn, cô không biết bố bị bệnh tim, nếu không có sự trùng hợp này, trong lúc bố cô đang làm phẫu thuật, cô vẫn đang vui vẻ nghỉ ngơi.

“Con gái nhà chúng ta chuyện nhỏ lại khóc, chuyện lớn thì không khóc nổi. Ông vừa nãy nói sai rồi, làm gì đến nỗi ấy?” Mẹ An Nhược nói.

“Bà Lâm, nể tình tôi sắp bị đục lỗ trên người mà nhường tôi một chút được không? An Nhược ngoan, là bố không đúng, về sau có chuyện gì bố sẽ nói với con. Đừng khóc nữa, tim của bố sắp khóc theo con đây.” Bố An

Nhược thấy con gái khóc mà ruột gan rời rời, vỗ vai, vuốt tóc cô, tay chân luống cuống an ủi, “Ôi, bọn trẻ này lạ thật, hôm nọ Thiếu Thần cũng thế, mặt trắng bệch, làm mấy y tá còn tưởng nó là người bệnh.”

“Ai?” Thảm An Nhược ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

“Ồ, cái đó...”

“Bố mẹ có nhầm không thế? Thà cho anh ta biết còn hơn nói với con? Bố mẹ có coi con là con của bố mẹ không vậy?” Cô nín khóc, giận dữ nói, đột nhiên bị mẹ dẫm vào chân một cái.

Thảm An Nhược nhận tín hiệu, lập tức im bật, biết có người tới, liền nhanh nhẹn rút khăn giấy ra lau mồ hôi và nước mắt rồi quay đầu lại, ngạc nhiên nghe thấy mẹ nói: “Thiếu Thần con tới rồi à? Không phải mẹ đã nói không cần đến sao? Đường thì xa, thời tiết hôm này cũng không tốt.”

“Không sao. Con cũng có việc ở gần đây.”

Cô bất ngờ xoay người. Đúng là gặp quý, cô lại quên mất mặt mình còn lem nhem nước mắt, mồ hôi chảy từ trán xuống, tóc mai hai bên thái dương còn ướt, bộ dạng rất nhếch nhác. Nhưng anh cũng chẳng khá hơn, khuôn mặt mệt mỏi, còn gầy đi trông thấy.

Đã hai tuần họ chưa gặp nhau, vậy mà lại phải nhìn thấy nhau trong tình huống này. Trình Thiếu Thần nhìn thấy cô cũng hơi ngạc nhiên, hai người không nói gì.

Mẹ An Nhược đứng sau lưng, lẳng lẳng véo vào thắt lưng, ra hiệu cho cô lên tiếng chào hỏi. Thảm An Nhược bị đau run lên một cái, mọi việc đều không qua khỏi mắt Trình Thiếu Thần. Cô ném cho anh một cái nhìn khinh bỉ, anh quay sang hướng khác. Vừa đúng lúc bác sĩ gây mê và trợ lý đến

đẩy bố An Nhược, ông Thẩm Tịnh Hòa vào phòng phẫu thuật, tám giờ đúng.

Mọi người ngồi đợi ngoài phòng phẫu thuật, Thẩm An Nhược ngồi cùng mẹ, Trình Thiếu Thần im lặng ngồi hàng ghế đối diện, cúi đầu, như thể đang tỉ mỉ nghiên cứu ngón tay của mình.

“Bố con tự nhiên thấy không khỏe, mẹ đưa bố vào viện, cuối cùng bác sĩ lại là bạn đại học của Trình Thiếu Thần, cũng tham dự... của hai đứa. Vì thế ngay lập tức nhận ra bố con, sau đó Trình Thiếu Thần biết, hôm ấy nó chạy tới đây, mới hôm kia thôi. Thằng bé rất lo lắng, gây sức ép với mấy chuyên gia, cuối cùng tới tai cả viện trưởng. Thực ra chỉ là tiểu phẫu thôi. Cũng không phải bố mẹ chủ động nói với nó.”

“Vâng.”

“Bố con muốn đợi tới khi phẫu thuật xong mới nói cho con biết, không muốn con lo lắng. Thiếu Thần nói không có con cháu ở bên cạnh không hay lắm nên nói nó sẽ tới đây với mẹ.” Mẹ An Nhược khẽ giải thích, “Con xem bộ dạng của thằng bé kia, còn căng thẳng hơn cả hai mẹ con mình, chắc đang nhớ tới bố nó. Hồi đó ông Trình cũng mắc bệnh giống bố con, vì không để ý nên sau này mới trở nên trầm trọng. Haizz, đứa bé đáng thương.”

Thẩm An Nhược ngẩng đầu nhìn Trình Thiếu Thần, sắc mặt tái nhợt, vừa rồi nói chuyện giọng cũng hơi khàn khàn. Cũng phải thôi, để có mặt ở đây vào giờ này anh phải đi từ lúc ba giờ sáng. Anh thích ngủ nướng, từ trước tới nay không muốn dậy sớm, hơn nữa bệnh viện là nơi anh ghét nhất, anh sợ kim tiêm, sợ thuốc và sợ cả mùi thuốc khử trùng.

Mẹ An Nhược thở dài, “Có những người đàn ông cả đời không biết nói những lời có cánh, như bố con. Nhưng nếu cậu ta phụng dưỡng bố mẹ con

như bố mẹ mình, cho dù con nghi ngờ hay lo lắng điều gì, con cũng phải tin cậu ta thật lòng với con.”

“Ngày trước mẹ từng nói, nên tránh chỗ đã từng ngã, ngã hai lần cùng một chỗ là kẻ ngu ngốc còn gì.”

“Mẹ còn dạy con làm người không được tùy hứng, làm việc gì cũng phải nghĩ cho kỹ, không được phép mang hôn nhân ra làm trò đùa, con quên hết rồi à? Thiếu Thần còn lý trí hơn con nhiều, nó về nước không bao lâu đã đến thăm bố mẹ, thành khẩn nói lúc đó ly hôn quá vội vàng, nếu còn có cơ hội bù đắp, xin bố mẹ đừng ngăn cản. Đã nói đến nước ấy rồi, mẹ với bố con cảm thấy chẳng có lý do gì mà từ chối nó.”

Thẩm An Nhược ngẩn ra một hồi, ngẩng đầu nhìn Trình Thiếu Thần ngồi ở phía xa, anh vẫn cúi thấp đầu, giống như đang có tâm sự. “Nham hiểm”, cô lẩm bẩm trong miệng.

“Hết thuốc chữa.” Mẹ An Nhược bị con gái làm cho ghen hờn, lại véo thắt lưng cô một cái, “Phải nói tên nhóc Trình Thiếu Thần này khá đẹp trai, nhiều tiền, còn nữa, cũng khá thông minh. Trừ lần đó ra, nó cũng không có sai lầm gì lớn, sao con nhỏ mọn thế.”

“Mẹ, càng ngày mẹ càng có khiêu hài hước.” Thẩm An Nhược che thắt lưng hít một hơi, có lẽ chỗ đó bị mẹ véo thành xanh tím mất rồi.

“Đúng là không thể nói chuyện với người kém thông minh như con được mà. Bố con thật đáng thương, bình thường đến tiêm cũng sợ, lần xui xẻo này chẳng thà để mẹ thế chỗ ông ấy, để ông ấy ở ngoài lo lắng cho xong.” Mẹ An Nhược lẩm bẩm rồi lờ luôn cô con gái, đến ngồi cạnh Trình Thiếu Thần.

Ca phẫu thuật của bố An Nhược rất thuận lợi. Trình Thiếu Thần sau khi ca phẫu thuật kết thúc cũng đi khỏi, gần nửa đêm mới quay lại thăm bố An Nhược, nhân tiện chào tạm biệt, anh nói anh phải quay về.

Anh tự mình lái xe tới, cũng phải di chuyển mát mấy tiếng, mà bên ngoài lại đang mưa to, lại có sấm chớp, đường cao tốc đã bị ngăn lại, chỉ có thể đi đường trong thôn. Mẹ An Nhược lấy lý do quá nguy hiểm bảo anh ở lại nghỉ ngơi, kiên quyết không đồng ý cho anh trở về một mình, rồi quay sang nhìn An Nhược: “Có phải đêm qua ngủ không ngon không? Cả buổi chiều trông con như người mất hồn. Về nhà nghỉ ngơi với Thiếu Thần đi.”

“Con ở đây với bố.”

“Con ở đây chỉ thêm vương vãi, đi mau đi. Tối đến có hộ lý trông nom rồi, cô giúp việc sẽ đến đưa cơm, hơn nữa bệnh viện cũng không cho phép nhiều người ở lại.”

Thẩm An Nhược còn muốn vùng vằng, mẹ cô đã dùng ánh mắt “Con không phải mẹ sinh ra” lườm cô. Cô quay sang phía bố, mong bố sẽ biểu lộ chút ý giữ cô lại, nhưng bố nhắm mắt giả vờ ngủ. Cô chỉ còn cách giận dỗi bỏ về.

Trình Thiếu Thần đi rất nhanh, bước chân sai rộng làm cô không theo kịp, nên dứt khoát đi từ từ phía sau, một lát đã không thấy anh đâu. Tới khi xuống đại sảnh tầng một lại thấy anh trong đám người đang đứng ở cửa, chắc vì ngoài trời mưa quá to mà anh không mang ô.

Từ sáng sớm tới giờ, bọn họ vẫn không nói với nhau câu nào. Vì sau ca phẫu thuật vẫn còn hơi hỗn loạn, mẹ An Nhược bận nên không có thời gian giám sát hai người.

Trình Thiều Thần nhận lấy ô rồi bước đi, không hiểu anh định bỏ cô lại, hay định ra lấy xe trước. Để đảm bảo an toàn, cô đi từng bước nhỏ tới bên anh, cùng anh che ô. Gió rất lớn, mưa tạt vào, dù che ô nhưng hai người vẫn bị ướt, nước mưa lạnh buốt làm cả người cô rét run, hai người xích lại gần nhau hơn.

“Chuyện đó, cảm ơn anh.” Cô cố gắng lịch sự.

“Anh chỉ quan tâm tới người anh thân thiết, không liên quan gì tới em, sao em phải cảm ơn.”

Cô thức trắng một đêm trên xe lửa, lại sợ hãi lo lắng một trận, ban ngày cũng không nghỉ ngơi, giờ phút này chẳng còn hơi sức tức giận với anh, vì thế chọn cách im lặng.

Khu nhà cô không dễ tìm, bên ngoài lại mưa trắng trời trắng đất, nhưng Trình Thiều Thần nhanh chóng đưa cô về, dừng xe, ngồi yên trong xe đợi cô xuống.

“Anh muốn đến khách sạn hay vẫn quay về như đã định? Nếu anh mạo hiểm đội mưa về thì em sẽ bị mẹ mắng chết mất.”

Anh liếc mắt nhìn cô, không nói không rằng cho xe thẳng vào bãi đỗ, xuống xe cùng cô, bổ sung một câu cô không bao giờ ngờ tới “Em bị mắng thì liên quan gì tới anh”.

Tới cửa nhà, Thẩm An Nhược đi tìm bộ quần áo khô, lúc ra đã không thấy bóng anh. Nhà cô không hề nhỏ, cô tìm mãi mới thấy anh ở trong phòng bếp, đang lấy chai nước khoáng trong tủ lạnh ra uống.

“Bị đau dạ dày mà còn uống nước lạnh à?” Cô đưa anh một bộ quần áo và khăn mặt, tiện tay cầm chai nước về.

“Biết anh bị đau dạ dày mà em còn ở bên ngoài chơi vui vẻ không về, để anh tự vật lộn?” Trình Thiếu Thần tức giận.

“Còn một đám người cung nựng anh, anh tự vật lộn kiểu gì? Còn nữa, không phải anh bảo em không phải về nhà, cứ ở bên ngoài chơi vui vẻ à?”

“Từ lúc nào mà em lại nghe lời anh thế. Anh đã bảo em không được chạy mất, mau kết hôn với anh, sao em không nghe theo luôn đi.” Thật choáng váng, anh mới ngồi cùng bố mẹ một lúc mà cách nói chuyện đã y hệt họ, Thẩm An Nhược khẽ rùng mình.

“Trình Thiếu Thần, vì có gì mà anh không chịu buông tha em vậy. Ngày trước anh làm em chịu ảm ức thiệt thòi, em có suy sụp như anh không? Bây giờ anh còn tự hành hạ bản thân, thật ấu trĩ.”

“Hừ.” Anh hừ mũi trả lời cô.

Sau khi ăn no, tâm trạng của anh hình như không còn quá tệ, thậm chí còn giúp cô rửa bát, vì cô không tập trung, bất cẩn làm nước bắn tung tóe.

“Buổi chiều anh đi đâu thế? Anh đến đây vì công việc thật à?”

“Anh tìm một khách sạn ngủ bù, hôm nay dậy sớm thấy hơi mệt.” Anh thành thật trả lời.

“Nếu không mệt, có phải anh đã đi từ chiều rồi không?”

“Em rất mong anh đi càng sớm càng tốt phải không? Thật đáng thương, khó khăn lắm mới về nhà một lần lại không đuổi được anh đi.”

“Em đã xin lỗi anh mấy lần rồi, anh còn chưa tha thứ sao? Anh đàn ông gì mà yêu đuối, chịu một chút thiệt thòi cũng không được.”

“Thái độ xin lỗi của em không thành khẩn.”

“Đồ hẹp hòi, em mới là người không thêm sự tha thứ của anh.”

Thẩm An Nhược không nói chuyện với anh nữa, chăm chú gọt hoa quả.

“Em định ở nhà mấy hôm? Bao giờ về thì anh qua đón.” Sau một lúc lâu, Trình Thiệu Thần đột nhiên hỏi.

“Anh đi mà diễn trò cho bố mẹ em xem. Nơi tập huấn của em cách đây chưa tới nửa ngày đường còn chẳng thấy anh đến đón, còn chặn lối về, làm em không biết đi đâu. Bây giờ còn giả giả vờ giả vệt cái gì?”

“Anh không thể nuông chiều thói xấu bỏ nhà đi chơi của em. Sau này cứ không vui là em lại bỏ đi, càng đi càng xa thì anh biết sống thế nào?”

Hai người ngồi trong phòng khách, mỗi người im lặng chiếm một góc sofa. Trình Thiệu Thần chẳng quan tâm tới hình tượng của mình, ngồi phịch xuống ghế, vừa xem tạp chí, vừa liếc Thẩm An Nhược gọt táo. Cô gọt rất thành thực, từng lớp vỏ mỏng manh cứ thế rơi xuống. Trình Thiệu Thần chăm chú chờ lớp vỏ kia đứt đoạn, nhưng gọt đến hết vẫn là một sợi hoàn chỉnh. Anh lại cúi đầu lật tạp chí, đột nhiên nhảy dựng lên, ném tạp chí sang một bên, liếc nhìn cô, tựa hồ như nghĩ ra điều gì, tự cười một mình, cười đến mức Thẩm An Nhược cảm thấy hơi ngạc nhiên, gương mặt nhìn anh, tiện tay đưa quả táo mới gọt sang.

Anh nhìn cô cười đầy ẩn ý: “Tự nhiên anh nhớ đến dáng vẻ tối hôm đó của em. Anh còn tưởng vì em nhớ anh quá nên mới nhiệt tình như thế. Có

phải lúc đó em hận nên mới cắn anh không, nếu trong tay cầm dao, chắc em phải xắt anh ra thành từng miếng mất.”

Anh vừa nhắc đến tối hôm đó, Thẩm An Nhược đã thấy từ đầu đến chân nóng ran. Cô giằng cuốn tạp chí trên tay anh muốn xem anh vừa xem cái gì, thì ra chỉ là chuyện tào lao: Một người con trai đi công tác xa về, nói với bạn gái mình, anh ta đã yêu một người con gái khác, thậm chí còn muốn lấy cô gái đó. Cô bạn gái kia bình tĩnh đồng ý chia tay, sau đó tới buổi hẹn cuối của hai người, lúc chàng trai kia định lấy tấm ảnh bạn gái mới của mình đưa cho cô xem, cô gái liền rút con dao giấu trong người đâm vào tim chàng trai. Thực ra bức ảnh chỉ là một cái gương nhỏ, vốn dĩ không có người con gái nào khác. Đúng là một trò đùa lãng mạn và một kết thúc đầy bi kịch.

“Anh đang sợ chuyện này xảy ra à? Anh yên tâm đi, em nhát gan lắm, không dám làm chuyện đó đâu.”

“Nếu em yêu anh đến mức ấy, anh có thể cam tâm tình nguyện chết trong tay em.” Trình Thiệu Thần tự nhủ thầm một câu.

Thẩm An Nhược lườm anh một cái, lập tức ngậm miệng, dừng một lát rồi không nhịn được nói: “Đâu phải trẻ con, nói chuyện sao lại không giữ ý tứ gì cả.”

“Thực ra trong lòng em cũng đang nghĩ như vậy chứ gì.”

“Dù sao cũng toàn là lý lẽ của anh. Hôm đó ai còn kêu trời kêu đất rằng em coi thường sự tồn tại của anh.”

“Lúc đó anh tức gần chết, vừa phút trước còn thấy mình như ở trên thiên đường, mấy phút sau đã rơi xuống địa ngục, giống như rơi tự do vậy. Đổi lại là em, lẽ nào em không tức giận?”

Cô không bình luận gì. Trình Thiệu Thần nói tiếp: “Mấy hôm nay anh cũng hiểu ra một số chuyện. Em cảm thấy ở bên anh không có cảm giác an toàn, không chịu tin rằng ban đầu anh lấy em là thật lòng, cũng không tin tưởng chúng ta có thể ở bên nhau cả đời, vì thế mà em không chịu đồng ý lấy anh lần nữa.” Anh không đợi cô trả lời, tiếp tục nói, “Thực ra anh ở bên em mới không có cảm giác an toàn, lúc nào em cũng trong trạng thái muốn bỏ đi, chuyện gì cũng mặc kệ, làm gì có ý định thật lòng bên anh cả đời?”

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

“Mấy ngày nay anh tiến hành bỏ túc văn hóa à, giờ nói chuyện tron tru hần.” Thẩm An Nhược mệt mỏi nói.

“Tóm lại, thái độ của em làm cho anh cảm thấy, nếu anh quá lưu luyến thì như tự kết liễu mình. Chúng ta coi như huề nhau được không.” Trình Thiệu Thần không thèm để ý đến thái độ chế giễu của cô, nói liền một hơi.

Không thể tin được có người cãi lý lại đạt tới trình độ xuất quỷ nhập thần như vậy, Thẩm An Nhược im lặng nhủ thầm.

Cô cười gượng: “Anh xem trước đây em nói không sai mà, lúc đầu chúng ta có thể đến với nhau đúng là kỳ tích, rốt cuộc là ai làm hại ai đây.”

“Chắc đây là duyên phận trong truyền thuyết, tùy tiện bỏ đi thì đáng tiếc biết bao. Vậy nên chúng ta cười lại đi, có gì phải đắn đo nữa, không phải sẽ tốt hơn trước đây sao?”

“Em không muốn. Trình Thiệu Thần, vì sao anh không chịu tin là em thật sự không thích tờ giấy đó cùng với mấy cái nghi lễ đáng sợ kia nhỉ. Giống như khế ước bán thân, đóng dấu là hoàn toàn mất quyền tự chủ, những ngày tháng sau đó, quyền tự do không nằm trong tay mình nữa. Còn anh, chắc vì anh không mất đi quyền không chế nên mới cố chấp như thế.”

Trình Thiếu Thần thở dài: “Em đã xác định là anh bó tay với em, vì thế mới bướng bỉnh như vậy.” Một lúc sau anh mới mở lời, “Bỏ đi, dù sao anh cũng nghĩ thông rồi, ít nhất lúc đầu em không lấy ai khác mà lại lấy anh, bây giờ dù em không chịu lấy anh, nhưng cũng không từ chối ở cùng anh, thậm chí lúc anh không ở bên, em cũng không bị người khác lừa đi mất. Đối với anh thế là quá đủ rồi.”

“Chỉ là em chưa gặp được người vừa mắt thôi, còn lâu em mới đợi anh.”
Thẩm An Nhược nghiêm mặt nói.

“Ý nghĩa câu này của em không phải anh chính là người đàn ông mà em yêu nhất sao?” Trình Thiếu Thần mỉm cười.

“Anh say mê em như vậy, em cũng không có cách nào.” Thẩm An Nhược bĩu môi.

Anh đột ngột ôm lấy Thẩm An Nhược, để cô ngồi lên đùi mình, nói lỏng vòng tay ôm cô. Thẩm An Nhược giãy giụa lùi về sau, cuối cùng lại ngồi chính giữa đùi anh, tư thế này làm cô cao hơn anh, anh phải ngước mắt lên mới nhìn được vào mắt cô.

Lúc này anh nhìn thẳng vào mắt cô: “Em thích ở cùng anh, phải không?”

Thẩm An Nhược cúi thấp đầu nhìn vào đôi mắt anh, ánh mắt anh rất kiên quyết, đợi cô trả lời. Ánh mắt hai người quán quýt thật lâu, Thẩm An Nhược khẽ nói: “Phải.”

Trình Thiếu Thần tựa hồ như thở nhẹ ra, đặt cô ngồi xuống thấp hơn, ôm trọn cô vào lòng, cứ thế nhìn thẳng vào cô, tư thế này rõ ràng anh không quen.

“Anh chỉ cần một câu nói để anh có thể an tâm mà thôi. Chỉ cần em quan tâm, trong lòng em có anh, anh sẽ có dũng khí chờ đợi em, chờ cho tới khi em không còn sợ kết hôn, thật lòng muốn lấy anh.”

“Bất kể bao lâu anh cũng chờ?”

“Cả đời cũng có thể.”

Ngoại truyện 1: Nhật ký nghỉ hè của bạn nhỏ Trình Thiếu Thần

Ngày X tháng X năm X, thời tiết: nắng

Hôm nay là ngày thứ hai được nghỉ hè, tối qua mẹ đã gọi bà ngoại đến để giám sát mình. Bà ngoại nói, ngủ nướng là một thói quen xấu, lãng phí cuộc đời, vì thế mình chỉ cần ngủ nhiều hơn mọi khi nửa tiếng đã bị bà đến tận giường khua dậy.

Mặt trời rực rỡ trên cao, hoa mỉm cười với mình, chú chim nhỏ nói, chào buổi sáng, cuối cùng hôm nay cũng không phải tới trường.

Cuộc sống quá tuyệt vời, tất cả những tính từ mình nghĩ ra hôm qua cũng không thể diễn tả hết tâm trạng của mình lúc này. Hôm nay xem bộ phim *Khai quốc đại điển*^[1] trên tivi, mình mới hiểu, thì ra cảm giác của những năm 1949 là như thế.

[1] Lễ thành lập quốc gia

Hôm qua mình chỉ cần mất một ngày đã làm xong hết bài tập hè. Cô Phiêu, em xin thề danh dự là em tự làm, không hề đi chép của ai. Cô có thể

không tuyên dương em nhưng không thể phê bình em trước lớp được.

Ngày trước ngoại hay nói, muốn nổi tiếng thì phải làm nhân lúc còn trẻ.

Thực ra làm bài tập về nhà cũng thế, nếu xong hết thì ngày nào mình cũng được chơi thoải mái.

Nhưng cô Phiêu còn giao thêm bài tập, bắt bọn mình một tuần viết nhật ký hai lần, khi đi học lại sẽ kiểm tra, phải ghi kín quyển vở này bằng những kỉ niệm mùa hè đẹp đẽ.

Cô giáo ơi, chuyên gia có nói, muốn thể chất và tinh thần của trẻ em phát triển khỏe mạnh thì phải giảm tải cho học sinh cấp một, cấp hai.

Khi còn sống ông em cũng bảo, những đứa trẻ biết chơi, mai này mới có thể kiếm tiền.

Cô Phiêu, không phải em có ý kiến gì, em chỉ đưa ra kiến nghị thôi ạ.

Lời phê của chủ nhiệm kiêm giáo viên ngữ văn Phiêu A Hề: *Em Trình, em đừng có quậy. Bài này không tính, em viết lại bài khác cho cô!*

Ngày X tháng X năm X, thời tiết: mưa

Thực ra hôm nay là một ngày thời tiết tuyệt vời để đi bắt ếch, nhưng hôm qua mình đã phạm phải một lỗi nhỏ, nên bị bà ngoại phạt tập piano nhiều hơn nửa tiếng.

Mình rất ghét piano, thà cho mình đi đập bông còn hơn. Tại sao các bạn khác được ra ngoài chơi còn mình phải ngồi đây tạo tiếng ồn nhỉ?

Các nhà khoa học đã khẳng định, vấn đề về môi trường sẽ là vấn đề lớn nhất của toàn cầu trong thế kỷ Hai mươi mốt.

Có một hôm, mình nghiên cứu báo chí xem làm thế nào để không phải tập đàn piano nữa, cơ bản có hai cách:

Làm hỏng đàn, một bạn ở Thượng Hải vì không muốn tập đàn mỗi ngày mà dùng búa làm hỏng đàn.

Làm tay bị thương, một bạn ở Bắc Kinh vì không muốn tập đàn mỗi ngày nên dùng dao làm tay bị thương.

Cách số một thì không thể, bởi vì chắc chắn bố sẽ cho mình một trận, rồi mua một chiếc đàn mới. Bố đánh rất đau, lần trước mình bị đánh tuy đã khỏi, nhưng trong lòng vẫn còn ám ảnh.

Cách thứ hai thì lại càng không được, đau lắm, không thể đánh đàn, nhưng chẳng lẽ cũng không thể làm việc khác được sao? Sau này lớn lên mình còn muốn đi bộ đội làm phi công bảo vệ tổ quốc, tiêu diệt chủ nghĩa đế quốc đáng ghét.

Cây đàn đầu tiên của mình là ông bà ngoại mua tặng, bà ngoại nói con trai biết chơi đàn rất oách, nếu mai này mình thất nghiệp, ít ra còn có cái nghề này, có thể đi mãi nghệ kiếm ăn. Còn ông ngoại thì bảo chơi đàn có thể lừa con gái, ngày xưa ông cũng nhờ thế mà lừa được bà ngoại.

Mình không hiểu lời của ông bà ngoại lắm. Đánh đàn không phải gần giống đập bông sao, mà động tác đập bông còn đẹp mắt hơn, thế thì oách chỗ nào chứ? Còn chuyện lừa con gái, ôi, mình suốt ngày bị bọn con gái quần lấy phát phiền, mình cần gì phải lừa chúng nó? Chi bằng mình nói mình bị bệnh truyền nhiễm, không biết chừng chúng nó sẽ tránh xa mình ra một chút.

Lời phê của chủ nhiệm kiêm giáo viên ngữ văn Phiêu A Hề: *Mặc dù lời văn và ý tứ còn lộn xộn, nhưng cảm xúc trong nhật kí đã thể hiện được tình yêu nước thuần phác và tư duy phân tích một cách hợp lý, làm cô rất cảm động. Em Trinh, cố lên!*

Ngày X tháng X năm X, thời tiết: nắng

Hôm qua, Ôn Tịnh Nhã bắt mình lên núi bắt bướm cùng, phiền phức muốn chết, chẳng làm sao trốn được nên đành phải đi.

Dù người lớn đã từng cảnh cáo bọn mình là không được tự tiện lên núi, nhưng mình không thể để một mình nó lên núi được, rất nguy hiểm.

Hay là mách người lớn, nhưng sao mình có thể làm chuyện hèn hạ như vậy được?

Bướm thì chẳng bắt được mấy, khó khăn lắm mới tìm thấy một con, chuẩn bị bắt thì tự nhiên Ôn Tịnh Nhã túm tay mình nói “Thiếu Thần, Thiếu Thần, thả nó đi, nó rất đáng thương, nó với con bên kia là một đôi, đừng chia rẽ chúng nó.” Sau đó mình bắt được một con, lúc quay lại thì thấy Ôn Tịnh Nhã nước mắt vòng quanh “Xin cậu đấy, thả nó đi đi, nó giãy giụa ác liệt như thế sẽ bị thương mất.”

Thật là không thể chịu nổi bọn con gái, rốt cuộc là ai muốn đi bắt bướm, cuối cùng lại làm như mình là người xấu vậy.

Sau đó Tịnh Nhã không đi được, chân bị xước chảy máu, lại bị trẹo chân, đau đến mức chỉ biết khóc.

Mình nói: “Cậu rắc rồi chết đi được, để tôi công cậu xuống núi.”

Ôn Tịnh Nhã hét to: “Không được! Cậu chưa nghe câu ‘Nam nữ thụ thụ bất thân’ à?”

Giả vờ giả vịt. Vừa rồi lúc leo núi, bị bám trượt còn túm lấy tay mình, khi ấy sao không nghĩ đến chuyện này đi.

Hai đứa vừa đi vừa nghỉ, chắc phải đi mất vài tiếng, cuối cùng cũng thấy anh mình trên đường.

Tịnh Nhã vừa thấy anh mình thì chạy ra ôm cổ anh ấy khóc tướng lên, cứ làm như mình bắt nạt nó không bằng. Anh hai cõng nó sau lưng, cả ba cùng xuống núi.

Thật đúng là chẳng có tí tiền đồ nào, được anh mình cõng trên lưng thì ngủ suốt đoạn đường xuống núi, tới tận khi trời tối vẫn chưa tỉnh, dọa mọi người phải đi mời bác sĩ, đồ con heo, còn không mau tỉnh dậy nói giúp mình vài câu, tức chết đi được.

Mình lại bị ăn một trận đòn, nhưng cũng không đau lắm, vì mình quen rồi. Tất nhiên mình không nói là do nó kéo mình đi, ai bảo mình là đàn ông, phải biết gánh vác trách nhiệm chứ.

Buổi tối mình bị phạt không được xem tivi, úp mặt vào tường, còn phải viết bản kiểm điểm. Vẫn là anh hai thương mình nhất, lén đưa cho mình một cuốn truyện tranh mình mới thoát được buổi tối khó chịu. Sáng hôm sau, Ôn Tịnh Nhã lương tâm trời dậy, mang một bọc to đồ ăn ngon tới thăm mình, còn bắt chước giọng văn của mình viết bản kiểm điểm, sau đó cho mình chép lại.

Cô Phiêu, cô phải thề không được cho bố mẹ của em đọc những bài viết này, cô không thể phản bội lòng tin của em được.

Lời phê của chủ nhiệm kiêm giáo viên ngữ văn Phiêu A Hề: *Cảm ơn em đã tin nhiệm cô đến vậy. Cô xin thề... cô sắp ói máu rồi.*

Ngày X tháng X năm X, thời tiết: âm u.

Ô là la, đây là trang nhật kí cuối cùng, thế là mình sắp hoàn thành bài tập hè rồi.

Sáng nay mình dậy từ sáu rưỡi sáng, mặc quần áo, đi vệ sinh, đánh răng, rửa mặt, ăn sáng.

Bổ sung một chút, lúc đánh răng mình dùng kem đánh răng hương táo, nhãn hiệu gì mình quên rồi. Khi rửa mặt mình dùng xà bông hương chanh, sau đó lại dùng khăn khô lau sạch. Bữa sáng là sữa, trứng chiên, bánh ga tô, bánh bao, rau diếp, tương mận và tương ngọt, jăm-bông, mình ăn rất no, no căng cả bụng luôn.

Bây giờ là tám giờ sáng, mình rất cố gắng viết bài. Nhưng ngày hôm nay mới qua một chút thời gian, thật sự mình chẳng có gì để kể cả, ngoài trời đang âm u, có thể sẽ mưa, mọi người khi ra ngoài nhớ mang theo ô nhé, không có ô thì phải trú mưa, dầm mưa sẽ bị cảm cúm đó, nếu có sấm chớp lớn thì chớ trú dưới tán cây nhé.

Sắp đủ số chữ rồi, sắp đủ số chữ rồi, sắp rồi, vẫn chưa đủ được.

Nhưng mà cô Phiêu, cô nể tình em ngồi viết cả buổi sáng, dù không đủ số chữ thì cô có thể tha thứ được không ạ?

Các chuyên gia nói rồi, đối với trẻ con phải hay khuyến khích, ít phê bình, phải tìm ra sở trường của trẻ.

Lời phê của chủ nhiệm kiêm giáo viên ngữ văn Phiêu A Hề: *Em Trinh, nếu em đọc được lời phê này, mời em lên văn phòng của cô ngay, cô muốn động viên trực tiếp.*

Ngoại truyện 2: Tết Đoan Ngọ

Tết Đoan Ngọ chỉ có hai người năm 2004.

Trình Thiều Thần cầm một chiếc bánh chưng^[1] lên, lật qua lật lại xem xét.

[1] Một loại bánh hình như quả trám, làm bằng gạo nếp và nhân đậu xanh, gần giống bánh chưng của Việt Nam, là món ăn truyền thống trong ngày tết Đoan Ngọ của Trung Quốc.

Thẩm An Nhược: “Anh không ăn bánh à?”

“Đã nhiều năm không ăn rồi, thà không ăn còn hơn để bị dính tay.”

“Có phải trước giờ anh chưa từng tự bóc bánh chưng?”

“Ừ.”

“Anh muốn ăn vị nào? Em bóc cho anh nhé.”

Thẩm An Nhược kiên nhẫn bóc từng cái bánh một xếp ngay ngắn trong đĩa.

****Tôi là đường phân cách đôi vợ chồng mới cưới****

Tết Đoan Ngọ năm 2005

Trình Thiệu Thần gọi điện thoại về: “Tôi nay anh tiếp khách, không về nhà ăn cơm.”

Thẩm An Nhược: “Hôm nay là tết Đoan Ngọ, anh nhớ ăn bánh chưng đấy.”

Trình Thiệu Thần: “Thế à? Vậy anh sẽ cố về sớm, em phân cho anh đồ ăn khuya nhé.”

Lúc Trình Thiệu Thần về nhà, thấy vợ đang cuộn tròn trên sofa phòng khách, ngủ thiếp đi tự bao giờ. Anh nhẹ nhàng bế cô về phòng ngủ, nhưng Thẩm An Nhược vẫn tỉnh giấc, dụi dụi mắt vào bếp hâm nóng đồ ăn khuya cho anh, bóc từng cái bánh chưng một, ngáp ngấn ngáp dài ngồi bên cạnh nhìn anh ăn.

****Tôi là đường phân cách mệt mỏi****

Tết Đoan Ngọ năm 2006

Thẩm An Nhược gọi điện thoại đến: “Tôi nay có về nhà ăn cơm không?”

Trình Thiệu Thần: “Anh có việc, em ăn một mình đi.”

Thẩm An Nhược: “Em biết rồi.”

Thẩm An Nhược đi ăn KFC một mình, hai cái ngô, ba cái bánh tart và Milo, không có bánh chưng, béo ngậy đến mức buồn nôn, đành mua một bình trà xanh đi xem phim một mình. Về đến nhà đã gần nửa đêm, Trình Thiệu Thần vẫn chưa về.

****Tôi là đường phân cách mỗi người một ngã****

Tết Đoan Ngọ năm 2007

Bà Tiêu gọi điện: “Thiếu Thần, dạo này có bận gì không? Bưu phẩm gửi cho con đã nhận được chưa? Bên trong có một gói bánh chưng, con nhớ phải ăn đấy.”

Trình Thiếu Thần: “Sao mẹ lại gửi bánh chưng ạ?”

“Tết Đoan Ngọ mà, ở nước ngoài khó mua lắm phải không?”

“Vâng, con biết rồi ạ. Thật ra không cần phiền phức như thế đâu, chỗ nào chẳng có người Trung Quốc, có gì không mua được chứ.”

“Chẳng lẽ con tự mình đi mua sao?”

Trình Thiếu Thần tìm thấy cái bọc còn chưa bóc ra, mở ra thì thấy mấy cái bánh chưng chọt ngấn ngơ.

Bà Lâm Chiến Vân gọi điện tới: “An Nhược, dạo này con sống thế nào? Phải chăm sóc bản thân đấy. Hôm nay đã ăn bánh chưng chưa?”

Thẩm An Nhược: “Đã tết Đoan Ngọ rồi ạ? Con quên mất rồi.”

****Tôi là đường phân cách quay đầu là bờ****

Tết Đoan Ngọ năm 2008

Trình Thiếu Thần vừa cẩn thận bóc lá bánh chưng, chỉ sợ dính tay, vừa nhìn Thẩm An Nhược đang uể oải: “Sao hôm nay em ăn ít thế?”

“Tâm trạng không tốt, không muốn ăn.”

“Có muốn ăn bánh chưng không?”

“Không ăn đâu. Dính lắm, ăn xong lại phải đi rửa tay.”

“Em muốn ăn vị nào? Để anh bóc cho em.”

Ngoại truyện 3: Bố mẹ mình

(1) Bình giấm chua^[1]

[1] Nghĩa bóng ý chỉ ghen tuông. Xuất phát từ điển cố, thời Đường vua Đường Thái Tông muốn lung lạc lòng người đã bắt tể tướng đương thời Phòng Huyền Linh nạp thiếp, nhưng thê tử của ông này ngang ngược can thiệp, không đồng ý. Đường Thái Tông hạ lệnh cho thê tử của Phòng Huyền Linh giữa việc nạp thiếp và uống thuốc độc chỉ được chọn một. Phòng phu nhân tính tình cương liệt liền cầm bát thuốc độc uống liền một hơi trước mặt Đường Thái Tông. Đến khi đó Phòng phu nhân mới biết thứ bà uống không phải rượu độc mà là giấm chua. Từ đó về sau “uống giấm, giấm chua” còn được dùng với nghĩa ghen tuông, đổ kỵ.

Mẹ mình là người mẹ dịu dàng xinh đẹp nhất trên đời này, mọi người đều nói như vậy. “Mọi người” ở đây là ông ngoại mình, bác Tịnh Nhã, thím Luyến, ông nội Nhậm, bà nội Trần, thầy giáo Bạch, chú Lý, chú Trần, dì Tôn, thím Trương, còn có đám bạn đã từng nhìn thấy mẹ mình nữa, rất nhiều rất nhiều người.

Nhưng mà, không có bố mình.

Vì có một lần mình nói với bố, bạn con khen mẹ xinh đẹp dịu dàng, bố nói: “Những người dịu dàng hơn thì không đẹp bằng mẹ con, đẹp hơn lại

không dịu dàng bằng mẹ con, mẹ con chẳng qua có điểm trung bình hơi cao thôi, hơn nữa còn rất giỏi che giấu bản thân.”

Bố lúc nào cũng chê mình đọc sách ít hơn bố, nói với mình mấy câu lú lờ cả lưỡi giống y chang tiếng nước ngoài, mình không hiểu, nhưng có một chuyện thì mình thừa biết, bố mình đang ghen.

Đúng rồi, mình tên là Trình Già Minh, tên này mẹ mình đặt cho, cũng là bố mình đặt. Nghe nói chuyện là như thế này: Có một người đàn ông trong một quyển sách tên là Trình Gia Minh, mẹ mình rất thích người đó, vì thế muốn đặt tên này cho mình. Lúc đầu bố cũng đồng ý, dù bố nghĩ cái tên này rất tầm thường, nhưng bố tôn trọng ý kiến của mẹ. Nhưng sau đó bố vô tình biết được nguồn gốc của cái tên này, vì thế vô cùng tức giận, nhất quyết sửa tên cho mình. Bố với mẹ bàn bạc mấy tiếng đồng hồ liền, cuối cùng tên của mình mới thành thế này đây.

Bố đúng là một bình giám chua, dù bố thường giả vờ như không quan tâm gì cả.

(2) Miếng đậu phụ to

Tối qua mẹ không thèm để ý đến bố, bố cũng vậy, chẳng ai chịu ai. Đến tối, mẹ vào phòng kể chuyện cổ tích dỗ mình ngủ. Bố cũng qua dỗ mẹ: “Đừng giận nữa mà, coi như anh sai rồi, được chưa nào?”

Mẹ bảo: “Cái gì mà coi như anh sai rồi? Vốn dĩ là anh sai mà.”

Bố nói: “Ừ ừ, em nói đúng, đúng là anh sai rồi.”

Bố mẹ tưởng mình đã ngủ say, thật ra mình đang giả vờ ngủ thôi. Vì mỗi lần mẹ tưởng mình ngủ say rồi đều khẽ xoa mũi, mắt với tóc mình, mỗi lần

như thế mình thấy rất vui vẻ, hạnh phúc, vì thế mình thích giả vờ ngủ lúc mẹ dỗ mình.

Bố đúng là chẳng có chút lập trường của đàn ông gì cả. Còn đâu cái gì mà nam tử hán đại trượng phu, toàn là miếng đậu phụ mềm nhũn.

Nhưng mà bố chỉ giống miếng đậu phụ trước mặt mẹ thôi, trước mặt người khác thì rất giống đại trượng phu, đặc biệt là trước mặt mình, mỗi lần dạy dỗ mình đều đợi tới lúc mình sợ mới chịu tha cho.

Lúc bố không dạy dỗ mình, mình cũng yêu bố lắm.

(3) Tác dụng của tấm gương

Bố dạy mình, làm đàn ông con trai, có rất nhiều chuyện không thể làm, chẳng hạn như không được đánh con gái, không được hơi một tý là khóc, không được không có lý do chính đáng mà không đi nhà trẻ, không được kén ăn, không được nói dối, cũng không được không thấy mẹ là chạy đi tìm khắp nơi.

Nhưng mà...

Cuối tuần nhân lúc mình không ở đó, bố gọi điện cho mẹ đang đi dạo phố với dì Thu Nhận: “Bọn em đi cả ngày rồi, không thấy mệt à? Buổi tối còn muốn đi ăn cùng nhau sao? Hôm khác ăn đi, hôm nay về sớm nhé, Già Minh tìm em cả ngày nay đấy.” Huhuhu... Mình thề là mình không tìm mẹ cả ngày nay, mình chỉ tìm mẹ có đúng một lần. Rõ ràng là bố nhớ mẹ, thế mà còn dám nói dối.

Có một lần, mình phát hiện lúc ăn cơm bố nhặt hết rau thơm, gừng với thịt mỡ trong bát ra lên vứt đi.

Mình cũng không thích mấy món đấy, còn phát hiện động tác bố nhặt thịt mỡ ra rất phong độ, vì thế mình cũng học theo bố. Nhưng mẹ lại nói: “Già Minh, con mà không ăn là không cao được đâu đấy.” Mình không muốn chọc mẹ tức giận, đành ngậm ngùi cố nuốt mấy món khó ăn đó.

Sau đó mình lại phát hiện ra một bí mật, chỉ cần là mẹ nấu cơm, trong bát của bố sẽ không xuất hiện ba món kia nữa. Hừ hừ hừ... mẹ thiên vị. Nhưng mà, bố cũng đã cao lắm rồi, không cần cao thêm nữa.

Cuối cùng có một lần... hôm đó bố mẹ và mình cùng ra ngoài ăn cơm, trong mì lại có rất nhiều miếng thịt mỡ bé xíu. Đúng lúc mẹ đi ra ngoài, mình thấy bố bắt đầu nhặt thịt mỡ ra, mình cũng lập tức nhặt của mình. Bố nhìn mình một cái, không nói gì, sau đó mẹ quay lại thấy mình nhặt thịt mỡ ra, nhẹ nhàng bảo: “Trẻ con không được kén ăn.”

Mình bảo: “Nhưng bố cũng có thích ăn thịt mỡ đâu. Vì con là con trai của bố, nên con cũng không thích ăn.”

Mẹ nói: “Ai bảo thế, bố con không kén ăn đâu.” Sau đó nghiêng đầu nhìn bố.

Vì thế, mình cực kì vui khi nhìn người bố thân yêu của mình, dùng vẻ mặt như đang uống viên thuốc đắng nhất trên đời, trước mặt mình bỏ rất nhiều thịt mỡ vào trong miệng, không dám nhai mà nuốt luôn.

(4) Phỏng vấn giữa chừng: Paparazzi nghiệp dư

Mình là phóng viên nhỏ tuổi nghiệp dư được đặc phái đến của tờ báo *Phiêu A Hề A Hề 7+1*, sếp và thầy của mình là dì Phiêu thông minh, xinh đẹp, thanh lịch, hiền lành người, dịu dàng, hiền lành. Nhiệm vụ chính của mình là khai thác những thông tin riêng tư mất thể diện của bố mẹ cho dì Phiêu, có như thế dì Phiêu mới đảm bảo với mình sẽ không viết kịch bản vớ

vẫn hại bố mẹ mình chia tay. Nhưng mà hình như dì Phiêu không hài lòng lắm với công việc của mình thì phải... mình rất buồn.

(A)

Tiểu Tiểu Trinh: Bố ơi, sao bố muốn kết hôn với mẹ?

Bố của Tiểu Tiểu Trinh: Vì bố rất muốn kết hôn với mẹ con.

Tiểu Tiểu Trinh: Mẹ ơi, sao mẹ muốn kết hôn với bố?

Mẹ của Tiểu Tiểu Trinh: Vì... bố mẹ phải nuôi Già Minh mà.

Tiểu Tiểu Trinh: (Người lớn nói chuyện kì lạ thật)

(B)

Tiểu Tiểu Trinh: Mẹ ơi, nếu con với bố cùng rơi xuống biển, mẹ cứu ai trước ạ?

Mẹ của Tiểu Tiểu Trinh: Mẹ không biết bơi...

Tiểu Tiểu Trinh: Bố ơi, nếu con và mẹ cùng rơi xuống biển, bố cứu ai trước ạ?

Bố của Tiểu Tiểu Trinh: Không phải con biết bơi rồi à? Đương nhiên là chúng ta cùng đi cứu mẹ con rồi.

(C)

Tiểu Tiểu Trinh: Bố mẹ rất yêu nhau phải không ạ?

Mẹ của Tiểu Tiểu Trình: Câu này hỏi bố con đi.

Bố của Tiểu Tiểu Trình: Trẻ con sao lại hỏi câu không lành mạnh như thế hả?

(D)

Tiểu Tiểu Trình: Bố ơi, bố có thấy mẹ rất xinh đẹp không?

Bố của Tiểu Tiểu Trình: Trình Già Minh, làm người đàn ông không thể hời hợt như thế được, nhìn phụ nữ phải xem nội tâm của họ như thế nào, con có hiểu không?

Tiểu Tiểu Trình: Nhưng mà chẳng lẽ bố không thấy mẹ rất đẹp ạ?

Bố của Tiểu Tiểu Trình: Ồ, rất xinh đẹp.

Tiểu Tiểu Trình: (chỉ vào tivi đang chiếu Miss World) Mẹ với cô này ai đẹp hơn ạ?

Bố của Tiểu Tiểu Trình: ... Trong mắt bố... đương nhiên là mẹ con.

Tiểu Tiểu Trình: Mẹ ơi, mẹ có thấy bố rất đẹp trai không?

Mẹ của Tiểu Tiểu Trình: Mẹ không để ý lắm... chắc là... tạm được.

Tiểu Tiểu Trình: (chỉ vào một người đàn ông nghe nói đẹp đến nỗi quý khóc thàn sâu trên tivi) Bố và người này, ai đẹp trai hơn ạ?

Mẹ của Tiểu Tiểu Trình: Trình Già Minh, con không thể sĩ nhục bố con như thế được.

(5) Chồng xứng vợ họa

Mẹ thích làm ngược lại với bố, mình biết từ lâu rồi.

Chẳng hạn như mẹ giờ hai bình hoa mới cắm xong cho bố xem: “Phòng sách của anh bày màu vàng hay màu trắng đẹp hơn nhỉ?”

Bố nói: “Màu vàng.”

Mẹ bảo: “Nhưng em thấy màu trắng đẹp hơn.”

Vì thế cuối cùng trong phòng sách của bố bày bình hoa màu trắng kia.

Bố ngốc thật, dĩ con gái cũng không biết. Hoa là mẹ tự tay cắm, bố nên bảo “đều đẹp cả”.

Có một hôm, mẹ lại giờ hai bình hoa hỏi bố, lần này bố rất thông minh, lập tức nói: “Đều đẹp cả.”

Nhưng mẹ lại bảo: “Hoa này có mùi thơm, dạo này phế quản của anh không tốt lắm, hay là không cắm nữa vậy.” Cuối cùng hai bình hoa đó bị mẹ quăng vào nhà vệ sinh.

Nhưng nếu người có quan điểm trái ngược với bố là mình, mẹ sẽ lập tức đứng về phía bố ngay, chẳng giúp mình gì cả.

Có một hôm mình chỉ phạm tí tẹo lỗi, thật sự chỉ là một lỗi nhỏ xíu. Kết quả bố gọi mình vào phòng sách dạy dỗ mình ít nhất ba trăm giây, lại còn bắt mình về phòng úp mặt vào tường một tiếng đồng hồ, viết một tờ tự kiểm điểm hơn ba trăm chữ, phải đi nhận lỗi với Tiểu Dương, còn không cho mình sáng mai sang nhà Tiểu Vy chơi nữa.

Mình không dám lên tiếng, cúi đầu ra khỏi phòng sách, đúng lúc đụng phải mẹ, mình lập tức ôm mẹ khóc: “Mẹ ơi, mẹ ơi, bố lại phạt con, rõ ràng là Tiểu Dương sai nhiều hơn. Bố xử bất công, mẹ phải bảo vệ công bằng cho con.”

Mẹ còn chưa kịp nói gì, bố đã lên tiếng: “Thêm hai hình phạt nữa, một tuần không cho ăn chocolate và kem, không cho chơi game nữa.” Mình ngoảnh đầu lại nhìn, bố đứng ở cửa phòng sách từ lúc nào thế? Vừa nãy vẫn còn ngồi trong phòng mà.

Ban nãy mình giả vờ khóc, nhưng bây giờ mình muốn khóc thật luôn. Sao bố không học bố của Tiểu Dương ấy, lấy gậy đánh mình một trận cho xong.

Mình ằng ạng nước mắt, đáng thương như cún con nhìn mẹ, muốn mẹ giúp mình nói vài câu để bố rút hai hình phạt sau lại, nếu không được thì rút cái cuối cùng lại cũng tốt.

Mẹ xoa đầu, nhéo mắt mình, dịu dàng nói: “Ngoan, nghe lời nào, cứ theo lời bố con mà làm đi.”

(6) Chiến tranh lạnh:

A Ngu là chị họ của mình, tên Trung Quốc chính thức là Trình Thiển Ngữ, lúc nào cũng cậy lớn hơn mình ba tuổi ra vẻ chín chắn hơn mình, còn đặt biệt danh “A Bát”^[2] cho mình nữa chứ. Mình vừa phản đối, chị liền nói: “Em là em trai yêu quý nhất của chị mà, chị là A Ngu, đương nhiên em phải tên là A Bát rồi.” Được rồi, chị thích gọi thế nào thì gọi. Bố bảo rồi, đàn ông con trai không nên chấp nhặt với con gái.

[2] A Bát trong tiếng Trung có nghĩa là góc ghech.

Chị A Ngu mỗi lần về nước đều thích giả vờ đứng lớp giảng bài cho mình. Một lần chị ấy bảo: “A Bát, A Bát, người lớn cãi nhau gọi là ‘chiến tranh lạnh trong gia đình’, không có lợi với sự phát triển tâm lý của trẻ nhỏ chúng mình”.

Theo lời chị A Ngu, nhà mình cũng có rất nhiều vụ “chiến tranh lạnh trong gia đình”, nhưng mình chẳng cảm thấy lạnh hay chiến tranh gì cả. Bố mẹ cũng cãi nhau, nhưng toàn cãi nhau lúc ông bà ngoại không ở nhà, đã thế còn cẩn thận tránh mình nữa. Chẳng hạn một giây trước bố mẹ còn đang tranh luận, vừa nhìn thấy mình liền tươi cười với mình ngay, cả hai cùng giả vờ cười, tỏ vẻ chẳng có chuyện gì xảy ra, bố còn dịu dàng khoác vai mẹ nữa chứ.

Các cô các chú trên tivi phải lúc rất tình cảm mới ôm nhau, nhưng khi bố ôm mẹ trước mặt mình, mình liền cảm thấy, ừm, nhất định bố mẹ vừa cãi nhau xong.

Mình rất thích bố mẹ cãi nhau. Mỗi lần bố mẹ cãi nhau xong, hai người sẽ cùng đưa mình đi khu vui chơi, hoặc xem phim, chơi với mình rất lâu.

Bình thường lúc bố mẹ không cãi nhau, toàn là ông bà ngoại đưa mình đi chơi. Ông bà ngoại cũng cãi nhau, ông bà cãi nhau xong, bà ngoại sẽ nấu món mình thích ăn nhất, ông ngoại đưa mình đi mua đồ chơi mình thích nhất, còn cưng chiều mình hơn lúc bình thường. Mình cũng mong ông bà ngoại hay cãi nhau hơn.

Vì thế mình thấy chị Thiên Ngã nói chẳng đúng tẹo nào, người lớn phải thường xuyên cãi nhau mới có lợi cho sự phát triển của trẻ nhỏ chứ.

Nhưng lần đầu tiên vô tình trông thấy bố mẹ cãi nhau, mình rất lo lắng, mình sợ bố mẹ sẽ ly hôn giống bố mẹ của bạn Tiểu Khiết, cả hai đều không cần mình nữa. Sau đó mình phát hiện mẹ không ngủ trong phòng của bố mẹ

nữa, mà ngủ trong một phòng khác, mình lại thấy vui vẻ, vì cuối cùng mình cũng có thể ngủ chung với mẹ rồi. Mẹ vừa mềm vừa thơm, lúc mình ngủ cạnh mẹ nằm mơ rất ngọt ngào.

Lúc mình đang ôm mẹ, nằm mơ mộng đẹp, bố đột nhiên xuất hiện, xách cổ áo, ném mình lên giường trong phòng mình. Bố hay ỷ lớn bắt nạt nhỏ như thế đấy, cướp mẹ với mình y chang đám bạn mình cướp đồ chơi ấy, mình không đấu lại bố. Hơn nữa mẹ còn đang ngủ, mình sợ đánh thức mẹ dậy.

Mình lén nhìn qua khe cửa xem bố muốn làm gì, thấy bố ôm mẹ về phòng cũ. Mẹ chắc chắn vẫn chưa tỉnh, vì mẹ không giãy giụa gì cả.

Sáng hôm sau, mẹ không ra ăn sáng. Mình muốn đi xem mẹ thế nào, nhưng bố không cho, bảo mẹ bị ốm rồi, sẽ lây sang mình, nhưng bố lại vào với mẹ, còn bê bữa sáng vào phòng cho mẹ nữa chứ.

Chắc chắn là mẹ bị bố làm cho tức giận quá mà ốm rồi, vì thế bố mới phải bón cho mẹ ăn. Nhưng mà bố chưa bao giờ bón cho mình cả, dù mình chơi xấu thế nào bố cũng kệ mình tự ăn, ông bà ngoại muốn bón cho mình bố cũng không chịu, bảo phải rèn cho mình tính tự lập. Hừm, trọng nữ khinh nam.

Mẹ khỏi bệnh nhanh lắm, mặt mẹ đỏ như quả táo, buổi trưa còn tự xuống bếp nấu canh cá viên mình thích ăn nữa. Ăn no xong mình mới nghĩ ra một chuyện, có thể không phải mẹ nấu cho mình mà là nấu cho bố, vì bố còn thích ăn canh cá viên hơn mình cơ.

Hôm sau, bố mẹ lái xe đưa mình đi leo núi ở một chỗ rất xa. Ngọn núi đó ngày trước ông bà ngoại đã đưa mình đi một lần rồi, mình tự leo được nữa cơ. Nhưng mình muốn trút giận cho mẹ, vì thế mới leo được một tí liền giả

vờ hết cả hơi, ôm lấy chân bố không chịu đi tiếp nữa. Thế là bố phải ôm mình lên tận đỉnh núi, sau đó lại cõng mình về.

Núi rất cao, trời thì nóng, mình ôm bố rất chặt, sau lưng bố ướt đẫm mồ hôi. Mình thấy hơi không đành lòng, suýt nữa mở mồm nói bố ơi, con có thể tự đi, nhưng mình vẫn nhìn, ai bảo bố bắt nạt mẹ chứ? Hừm.

Mẹ ơi, con yêu mẹ. Có con ở đây, không ai bắt nạt mẹ được đâu.

(Hậu kí: Sau khi xuống núi, bố nói với mẹ, cổ và vai bố rất đau, vì thế lúc cả nhà quay về, mẹ lái xe. Đến tối, mẹ lại giúp bố xoa cổ, đắp vai. Bố thật là yếu ớt. Chắc, rõ ràng mình đang phạt bố, sao lại mệt đến mẹ thế này? Thật là.)

Ngoại truyện 4: Thanh mai trúc mã

Năm 1988

Cơ quan cha hàng năm đều có chương trình đáng ghét tên là “Liên hoan gia đình vui vẻ”, hàng năm tôi đều bị họ coi như búp bê lừa đến vừa hát vừa nhảy như trò hề. Năm nay may mà Trình Thiệu Thần cá cược thua với tôi, cho nên cậu ấy không thể không cùng tôi diễn. Cậu ấy đàn piano, tôi kéo violon.

Tôi vẫn kém cỏi như trước, vừa bắt đầu diễn đã mắc lỗi. Lần này vừa lạc nhịp vừa quên nhạc, may mà Thiệu Thần lanh lợi ngẫu hứng biến tấu, giúp tôi che đậy mỗi chỗ sai. Sau việc đó còn có người khen chúng tôi trình bày rất mới mẻ.

Chỉ là không tránh khỏi lại bị Thiếu Thần khinh thường triệt để. Kệ cậu ấy chứ, lúc tập luyện vì kéo theo cậu ấy, đã bị cậu ấy khinh thường vô số lần rồi.

Anh Thiếu Khang cũng đến rồi. Trước khi tôi lên sân khấu, anh xoa đầu tôi nói: “Đừng lo, có thể phát huy tám mươi phần trăm trình độ lúc tập luyện là được.”

Vì câu nói khích lệ này của anh, tôi miễn cưỡng phát huy đến tám mươi một phần trăm.

Tôi biết anh đến xem Thiếu Thần biểu diễn, nhưng tôi giả vờ anh đặc biệt đến là vì tôi.

Biểu diễn kết thúc, lúc tôi thay quần áo nghe thấy mẹ và cô Tiêu nói chuyện bên ngoài.

Cô Tiêu nói: “Hai đứa trẻ này phối hợp thật ăn ý.”

Mẹ nói: “Hai đứa từ nhỏ tình cảm đã tốt. Chị Tiêu, nếu sau này hai nhà chúng ta thành thông gia thật quá tốt.”

“Ừ, biết rõ nguồn gốc luôn tốt. Mong là như thế, tụi trẻ bây giờ vẫn còn nhỏ.”

Người lớn thật buồn cười. Tôi và Thiếu Thần là anh em tốt thật sự, là quan hệ bạn bè triệt để loại bỏ sự khác biệt nam nữ. Tại sao họ luôn ghép đôi lung tung cho chúng tôi, mà chưa từng ghép tôi với anh Thiếu Khanh chứ?

Sau này tôi lấy đó làm chuyện cười kể cho Thiếu Thần nghe, cậu ta “ồ” một tiếng: “Nếu sau này cậu không lấy được chồng, tớ làm chút việc thiện

cũng không phải không được.”

“Xi, tớ mới không thèm lấy cậu ấy. Tớ thích anh Thiếu Khanh, kiểu con trai vừa chín chắn vừa vững vàng khiến người khác có cảm giác an toàn.”

Trình Thiếu Thần quan sát tôi một lát: “VẬY từ bây giờ cậu phải tranh thủ thời gian cải tạo bề ngoài, hành động, khí chất, nội tâm. Anh tôi không thích kiểu như cậu bây giờ.”

Nguồn ebooks: <http://www.dtv-ebook.com>

Tôi tức giận: “Cậu nói lung tung, anh Thiếu Khanh rõ ràng rất thích tớ.”

“Anh ấy coi cậu như em gái. Mục tiêu đầu tiên của cậu chẳng lẽ không phải là làm bạn gái anh ấy sao?”

Thế là, kế hoạch tự mình cải tạo khí chất dịu dàng thanh nhã của tôi bắt đầu từ ngày hôm đó. Tuy không thành công lắm, nhưng tôi luôn rất cố gắng.

Năm 1990

Sau khi tôi viết xong đáp án của câu hỏi cuối cùng trong bài tự kiểm tra Số học, Trình Thiếu Thần cũng đúng lúc diệt nốt con quỷ mạnh nhất trên màn hình. Cậu ta dùng nửa tiếng đồng hồ đã chơi hết trò chơi điện tử mà tôi chơi một tháng vẫn dừng ở level 5.

Thế giới này chính là bất công như thế. Ví dụ, trước đây chúng tôi học nhạc cụ, thời gian cậu ta tập luyện hằng ngày không bằng một nửa tôi, ngoài violon luôn kéo hay hơn tôi, còn học hơn tôi piano. Ví dụ nữa, hôm nay cậu ta dùng bốn mươi lăm phút làm xong bài kiểm tra với điểm tuyệt đối, tôi làm một tiếng rưỡi, còn sai một đống.

Mỗi lần sắp đến kỳ thi, chúng tôi đều cùng làm bài tập ở nhà cậu ta, thuận tiện hỏi bài bất cứ lúc nào, ví dụ như bây giờ.

“Thiếu Thần, Thiếu Thần, tại sao câu ba số nghịch đảo tứ tính ba lần đáp án đều là 35, mà đáp án chuẩn là 3?”

“Bước thứ tư số nghịch đảo cậu lại làm sai công thức rồi.”

“Ôi, đúng thật. Cậu không nhìn sao biết được?”

Thiếu Thần lườm tôi một cái, tôi giả vờ không thấy.

“Có thể giảng giúp tứ câu cuối không? Các bước cậu viết tứ đọc không hiểu.”

“Đại tiểu thư, kiểu bài như vậy tôi giảng cho cậu hơn bốn lần rồi.”

“Nhưng tứ vẫn không hiểu.”

Thiếu Thần làm ra vẻ “mình thật sự không chịu nổi cậu”, đứng dậy nói: “Tôi không dạy nổi đề ngốc như cậu, tôi đi xem anh hai có rảnh không?”

Cậu ta quay lại rất nhanh: “Anh hai bảo cậu qua đó.”

Còn mấy ngày nữa là anh Thiếu Khanh tham gia kỳ thi đại học, tôi rất ngại đi làm phiền anh.

Thật ra tôi cũng không ngốc đến thế. Ngay cả giáo viên cũng nói cách giải của Thiếu Thần quá kì lạ, quá khác thường. Cho nên tôi không hiểu cũng là chuyện bình thường.

Anh Thiếu Khanh mới giảng cho tôi một lần, tôi đã hiểu hết. Anh ấy thậm chí còn nhận nại liệt kê mấy khả năng biến thể của dạng bài này cho tôi.

Tám rưỡi, anh Thiếu Khanh gõ cửa phòng Thiếu Thần: “Tịnh Nhã phải về rồi, em đưa con bé về đi.”

Thiếu Thần nói: “Em vừa mới trật chân.”

Tôi vội nói: “Em tự về được.”

“Anh đưa em, con gái không nên đi một mình trong đêm.” Anh Thiếu Khanh nói.

Hai nhà chúng tôi ở rất gần nhau, quãng đường chỉ năm phút, chớp mắt đã đến. Tôi mong muốn biết bao con đường này có thể đi đến năm mươi phút.

Thi xong, tôi chán nản giúp Trình Thiếu Thần viết hai bài văn hè. Một bài là thù lao, một bài khác là lãi.

“Giai cấp bóc lột vô liêm sỉ! Cậu chỉ cần mở miệng, tốn không đến ba phút của cậu, nhưng tớ phải tốn công sức hơn ba tiếng!”

“Đó là cái giá anh hai đưa cậu về nhà, chứ không phải là giá tôi mở miệng. Cậu cho rằng không đáng sao? Vậy sao này tôi sẽ không nhiều chuyện nữa.”

Tôi cứng họng.

Năm 1992

Chia khối phân khoa đã bắt đầu. Tuy tôi ghét học thuộc chính trị và lịch sử, nhưng suy nghĩ đến thành tích Toán Lý Hóa vô cùng thâm cảm của mình, tôi đành chọn khoa học xã hội.

Bạn cùng bàn Tử Yên nói, cô ấy chọn lớp khoa học tự nhiên.

“Đùa à! Thành tích môn Lịch sử và Chính trị của cậu tốt như vậy. Trông cậu đã thấy giống sinh viên khoa học xã hội.”

Nói ra thì, tôi và Tần Tử Yên từ trung học đã bắt đầu cùng lớp, nhưng đến phổ thông mới thật sự quen nhau.

Cô ấy là một cô gái đẹp, kiểu đẹp đến hút hồn, yếu đuối mà lãnh đạm.

Học sinh nữ không muốn gần gũi với cô ấy, vì bất luận ai đứng bên cạnh cô ấy, đều bị lu mờ. Học sinh nam lại rất tích cực, nhưng sau vô số lần bị làm khó, cũng dần mất hứng. Cô ấy trầm lặng ít nói, cũng ít tham gia hoạt động tập thể, nhưng thành tích rất tốt, lại là người mẫn cảm và lương thiện.

Tử Yên nói: “Tớ thích Vật lý và Hóa học.” Thật ra thành tích hai môn này của cô ấy không tốt lắm, ít nhất cũng không tốt như Chính trị và Lịch sử.

Bắt đầu từ phổ thông có tự học buổi tối, thật đáng ghét. Mọi người hầu hết đều đặt một đồng sách vở lên trước bàn thành một hàng dài, hình thành một Trường Thành kiên cố.

Tôi viết bài xong, gục trên bàn vừa học công thức Toán vừa oán hận: Hằng ngày sau khi tan học cho dù về nhà với tốc độ nhanh nhất, bộ phim truyền hình đã xem hơn hai mươi tập cũng đã chiếu đến giới thiệu cuối phim, chỉ có thể xem vài giây cuối cùng. Thật đáng hận.

Tử Yên vẫn chuyên tâm viết, cúi đầu rất thấp, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn gương trong chiếc hộp bút hơi mở.

Đẹp đến vậy còn cần soi gương, là không tự tin hay quá tự phụ? Tôi cười trộm.

Số lần cô ấy nhìn về phía gương càng ngày càng nhiều, mỗi lần nhìn lại cúi đầu viết viết vẽ vẽ, còn dùng tờ giấy nháp che lại. Cuối cùng tôi hiếu kỳ, nhìn theo hướng trong gương, sau đó, tôi nhìn thấy bí mật của cô ấy.

Ở phía cuối bên trái bàn học chúng tôi, tên nhóc Trình Thiếu Thần ngang nhiên gục trên bàn ngủ, gối vào cánh tay, lộ ra nửa khuôn mặt, tóc che nửa trán, lông mi dài dài.

Trên tờ giấy đó Tử Yên vẽ cậu ta thành nhân vật nam chính trong truyện tranh thiếu nữ.

Ồ, hóa ra là vậy. Chẳng trách Tử Yên luôn vừa học bài nghe giảng, vừa vẽ những thứ kỳ quái trên giấy, giống như đường viền trang trí trên gạch, từng hàng, từng đường, vẽ kín một tờ vớt một tờ. Bây giờ tôi đã biết, đó rõ ràng là từng hàng chữ “Thần” nối với nhau.

Chẳng trách cô ấy chọn lớp khoa học tự nhiên.

Chủ nhiệm lớp rất tốt, mỗi lần trước khi vào lớp đều ho nhẹ hai tiếng ngoài cửa.

Tử Yên nhanh chóng giấu tờ giấy đó dưới quyển vở, tôi lại nhanh chóng vo tờ nháp thành một cục ném về phía đầu Trình Thiếu Thần.

Tên mọt sách cùng bàn với cậu ấy hôm nay xin nghỉ, không ai nhắc cậu ta.

Nhưng cậu ta quay mặt đi hướng khác, tiếp tục ngủ.

Được thôi, lát nữa cho cậu ta bị mắng chết.

Giáo viên đi đến bên Thiệu Thần, lại ho hai tiếng, cuối cùng cậu ta nê mặt dụi dụi mắt ngẩng dậy.

“Thiệu Thần, em không khỏe à?”

“Không sao ạ.”

“Đừng cố, không khỏe thì về nhà sớm đi. Thành tích quan trọng, nhưng sức khỏe cũng thế.” Cô giáo trung niên béo béo, khuôn mặt thương cảm bỏ đi.

Thật không có đạo lý, đẹp trai học giỏi là hưởng thụ đãi ngộ đặc biệt như vậy?

Cậu ta buồn ngủ như thế, là vì tối qua chơi game đến hơn nửa đêm. Sáng nay lúc đi học cậu ta nói với tôi.

Tôi nhìn trộm Tử Yên. Cô ấy đã bắt đầu mở sách Lịch sử, đáng tiếc là cầm ngược, khuôn mặt trắng đến gần như trong suốt của cô ấy hơi gò lên.

Sau này tôi nói với Thiệu Thần: “Tớ biết một bạn nữ yêu thầm cậu, cậu muốn biết là ai không?”

“Bạn học nữ thích tôi rất nhiều đấy.” Tôi mát húng. Thật là tự phụ.

“Nhưng bạn cùng bàn của tớ là đại mỹ nữ, nữ sinh xinh đẹp nhất được toàn trường công nhận. Cậu không động lòng chút nào?”

“Bạn cùng bàn nào của cậu? Trường chúng ta còn có mỹ nữ?”

Thật không chịu nổi cậu ta.

Tôi hơi buồn, nghĩ đến bản thân mình.

Bạn thích một người như thế, thích lâu như thế, đối phương vốn không biết, còn bạn lại không dám nói ra.

Cảm giác hụt hẫng này, nhiều quần áo mới và chocolate hơn nữa cũng không thể nào bù đắp.

Năm 1994

Tuy tôi và Thiếu Thần không cùng lớp, nhưng hằng ngày kết thúc tự học buổi tối, vẫn là cậu ta đưa tôi về nhà.

Nghe nói công viên phố Tây có cuộc thi nhảy đường phố, tôi kéo cậu ta đi xem, chúng tôi đi về hướng ngược lại với nhà.

Nhưng hôm đó không xem được nhảy đường phố, ngược lại nhìn thấy hai tên lưu manh trên chóc con gái nhà lành. Tử Yên luôn đi xe đạp đi học, hôm đó xe bị hỏng, đi bộ về nhà lại có người chặn đường cô ấy.

Vào lúc này con đường ấy rất ít người qua lại.

Thiếu Thần cởi áo khoác vứt cho tôi: “Cầm lấy, trốn vào nơi an toàn.”

Tôi run rẩy kéo cậu ta: “Đừng đi, chúng sẽ đánh chết cậu. Chúng ta báo cảnh sát thôi.”

“Thấy chết không cứu khó coi lắm.” Cậu ta nhẹ nhàng nhảy từ bậc cao xuống.

Tôi nhìn thấy anh cảnh sát tuần tra ở phía xa, vui mừng tột độ chạy vụt đến báo án.

Khi chúng tôi quay lại hiện trường xảy ra, Tử Yên trốn bên gốc cây, hai tên lưu manh ngã trên đất rên rĩ, Thiếu Thần đang vịn cổ tay. Không biết là cậu ta giấu tài không để lộ, hay là hai tên lưu manh kia quá kém cỏi.

Anh cảnh sát nói với cậu ta: “Không được động đây, đưa tay lên! Cô bé, sao có một người? Không phải em nói có hai người sao?” Anh cảnh sát này chắc mới vào nghề.

Hôm đó Thiếu Thần bị trật cổ tay, có lẽ vì cậu ta đánh quá đà.

Tử Yên thấy có lỗi, chủ động hằng ngày chép bài cho cậu ta. Hai người cùng một lớp, đó là công việc mệt nhọc nhưng cô ấy rất vui.

Tôi cũng vui thay Tử Yên, ít nhất Thiếu Thần đã biết sự tồn tại của cô ấy.

Lúc thi đại học, tôi làm bài cũng không tồi.

Cái này phải cảm ơn Thiếu Thần, cậu ta rất kiên nhẫn, lật đề thi mẫu của cô, đánh dấu ba mươi đề mục lớn các môn của tôi, ép tôi cho dù học nát đầu cũng phải hiểu hết. Kết quả lúc thi, những kiến thức cậu ta đánh dấu đa phần đều liên quan đến đề.

Anh Thiếu Khanh cũng nghĩ hèn, anh ấy hứa khi tôi có thông báo đỗ, có thể đòi anh ấy một món quà, chỉ cần anh ấy có thể làm được.

Tôi định nói với anh tôi thích anh, xin anh ít nhất làm bạn trai tôi một ngày.

Mà anh lập tức lại phải về trường, lần sau gặp anh phải đợi nửa năm nữa. Còn tôi không muốn giấu bí mật đó đến tận năm mười tám tuổi.

Hôm nhận được giấy thông báo nhập học, tôi cẩn thận cầm trên tay, trong lòng đang dẫn đo chạy về hay bắt xe tìm anh Thiếu Khanh, vì đường rất gần.

Tôi đi qua con đường nhỏ kín đáo bên cạnh hồ trong vườn trường. Bên cạnh cây liễu buông mảnh gần như chạm mặt nước, tôi nghe thấy tiếng khóc nho nhỏ. Người khóc là Tần Tử Yên, cô ấy khóc đến thương tâm nghẹn ngào.

Trình Thiếu Thần đứng cách mấy mét, dáng vẻ như không liên quan nhưng không thể bỏ đi, như thể sợ cô nhảy xuống hồ.

“Cậu ở lại với cô ấy, lát nữa đưa cô ấy về nhà an toàn, ngày mai tôi xây nhà cún cho cậu.” Thấy tôi xuất hiện, Thiếu Thần nói nhỏ giao dịch với tôi.

Tối đó, tôi cho anh Thiếu Khanh xem thông báo đỗ của mình. Anh hỏi tôi: “Em muốn quà gì?”

Câu đó tôi đã diễn tập hơn trăm lần, cuối cùng cũng không có dũng khí nói ra.

Anh Thiếu Khanh cười: “Vậy đợi em nghĩ xong hãy nói với anh.”

Sau này mọi người đều quên mất chuyện này.

Năm 1997

Tuy đánh chết tôi cũng không thi được vào trường của Thiếu Thần, nhưng chớ ngại phải ruồi, thêm điểm năng khiếu, cùng với châm chước quan hệ của người lớn, tôi vẫn rất thuận lợi vào một trường đại học ở cùng thành phố với cậu ta.

Tử Yên cùng trường với tôi. Bình thường hai học viện cách nhau rất xa, không dễ gặp mặt. Cứ cuối tuần, hoặc là tôi đi tìm cô ấy, hoặc là đi xe buýt đến làm phiền Thiếu Thần.

Tử Yên vẫn có tính cách hướng nội buồn tẻ đó, nhưng cô gái xinh đẹp không dễ cô đơn. Rất nhiều bạn học nam theo đuổi cô ấy, cô ấy không kịch liệt bài trừ, nhưng quan hệ cũng không bền, ít thì mấy ngày, nhiều nhất một tháng là chia tay.

Tuy tôi và cô ấy chưa từng là bạn thân không gì không kể, nhưng so ra tôi đã là người bạn thân thiết nhất của cô ấy.

Cuộc sống của Thiếu Thần lại rất phong phú đặc sắc. Cậu ta rất nghĩa khí, mỗi lần tôi đến, nếu cậu ta có hẹn với bạn bè, đều đem tôi theo, nếu cậu ta có hẹn với bạn gái, thì trực tiếp cho họ leo cây. Đứng ở lập trường bạn bè, lòng hư vinh của tôi rất lớn, cảm thấy cậu ta rất trượng nghĩa. Nhưng đứng ở lập trường phái nữ, tôi rất đồng cảm với bạn gái cậu ta, cảm thấy tên này thật khôn nạn.

Thỉnh thoảng cậu ta cũng đến trường thăm tôi, có lúc gặp Tử Yên, cậu ta đều bình thản mời cô ấy cùng đi ăn với chúng tôi. Tử Yên thỉnh thoảng đồng ý, vẻ mặt cũng bình thường như cậu ta, chỉ là lúc ăn cơm không hề ngừng đầu, tay gấp thức ăn hơi run.

Thiếu Thần thường tặng tôi hai phần quà, không nói rõ dùng làm gì, tôi liền đưa cho Tử Yên một phần.

Thật ra từ nhỏ đến lớn cậu ta từ chối không ít con gái, đôi đôi với Tử Yên có lương tâm hơn một chút chắc vì Tử Yên là bạn tôi.

Nhưng có một lần cậu ta thật sự giúp một việc lớn. Lần đó Tử Yên bị người ta đeo bám theo dõi, trường cũng không làm gì được, không biết Thiếu Thần làm sao giúp cô ấy dẹp yên.

Có một dạo tôi hồi hận vì đã nhờ cậu ta giải quyết phiền phức của Tử Yên. Vì có một lần cô ấy ốm, tôi đi chăm sóc cô ấy, lúc giúp cô ấy dọn dẹp sọt đồ giấy phát hiện, cả sọt đều là những bức tranh phác họa bị vo thành từng cục, mỗi bức đều là cậu ta.

Khi tôi học năm nhất, anh Thiếu Khanh đã ra nước ngoài học thạc sỹ. Tôi lấy lý do thích tem đóng dấu đồ nước ngoài, tiếp tục duy trì liên lạc với anh, lải nhải kể chuyện trong thư.

Anh ấy quan tâm Thiếu Thần nhất, nhưng Thiếu Thần ghét viết thư, điện thoại cũng chỉ nói vài câu, cho nên nội dung trong thư của tôi quá nửa đều nói về Thiếu Thần. Gần đây làm việc gì, béo lên hay gầy đi, chọn những môn học nào, thích môn thể thao và giải trí nào, tôi đều kể hết. Còn về việc của bản thân tôi, lại rất ít nhắc đến. Có một lần anh Thiếu Khanh viết thư đến tiện thể nhắc nhở một câu: “Tịnh Nhã, bây giờ em để tóc dài hay ngắn”, tôi kích động đến phát khóc.

Thiếu Thần luôn nói, tôi trọng sắc khinh bạn, vì bản thân không tiếc bán rẻ việc riêng của cậu ta. Câu này nói ra thật khó nghe.

Lúc đó máy tính bắt đầu dần dần phổ cập, nhưng anh Thiếu Khanh vì nguyện vọng sưu tầm tem của tôi, mỗi lần đều thay đổi các loại tem xanh xanh đỏ đỏ khác nhau để viết thư, trong đó có mấy chiếc tem, bạn học tôi nói, đó là tem tuyệt bản, rất quý.

Số thư đó là vật tôi yêu quý nhất, cất giữ rất cẩn thận, ba năm tích được một tập dày. Chỉ là nội dung trong thư luôn chỉ có mấy chữ, chủ yếu hỏi thăm tôi việc của Thiếu Thần.

Mùa xuân năm 1998

Học kỳ hai năm thứ tư, anh Thiếu Khanh về nước, vào công ty gia đình. Còn tôi chỉ muốn thuận lợi tốt nghiệp, sớm về nhà, cho nên ngày ngày bận thực tập và viết luận văn.

Thiếu Thần cũng thực tập tại đó. Tuy chuyên ngành của cậu ta và tôi cách biệt rất lớn, nhưng báo cáo thực tập và luận văn đều nhờ cậu ta giúp đỡ, cho nên tôi rất kém cỏi mà bám lấy cậu ta, phải thực tập cùng công ty, hằng ngày nhận ân huệ của cậu ta đồng thời cũng bị cậu ta khinh thường, giống y như lúc nhỏ.

Tử Yên về nhà vì dì cô ấy mắc bệnh nặng, đó là người thân duy nhất của cô ấy. Cô ấy tìm một đơn vị thoải mái thời gian vừa thực tập vừa chăm sóc dì.

Trước khi Tử Yên đi, tôi đưa cô ấy một tấm thẻ ngân hàng, trong đó có tiền tiêu vặt còn lại trong bốn năm của tôi, tuy không nhiều, nhưng cũng đủ cho một sinh viên không quá xa xỉ sinh hoạt bốn năm. Tử Yên tuy tiêu tụy và mệt mỏi, nhưng ánh mắt kiên định từ chối ý tốt của tôi.

Tôi rất tổn thương. Sau này Thiếu Thần nói: “Cậu đưa cô ấy số điện thoại của anh trai tớ. Tớ sẽ nói với anh trai một tiếng, nhờ anh ấy giúp đỡ khi cần thiết.”

Một tháng sau dì của Tử Yên qua đời. Cô ấy gọi điện cho tôi, cảm ơn tôi quan tâm và giúp đỡ mình. Cô nói anh Thiếu Khanh giúp cô ấy tìm một bác sĩ giỏi nhất, bệnh viện cũng cho ưu đãi tốt nhất, tuy không giữ được mạng

sống của dì, nhưng khiến bà đỡ phải chịu nhiều đau đớn trong những ngày cuối cùng.

Anh Thiếu Khanh là người lương thiện, thậm chí còn đích thân ra mặt giúp cô ấy lo chuyện hậu sự của dì. Tử Yên nói, đây hoàn toàn là nể mặt tôi, vì anh Thiếu Khanh coi cô ấy là bạn tốt nhất của tôi.

Hè năm 1998

Cách tốt nghiệp không đến một tháng, anh Thiếu Khanh đi công tác qua trường thăm tôi, tôi vô cùng vui mừng.

Anh ấy mời tôi và Thiếu Thần ăn cơm, còn cả Tử Yên.

Trong bữa ăn, tôi hiểu một chuyện, anh Thiếu Khanh thích Tử Yên, còn Tử Yên đã chấp nhận, hai người giờ là một đôi.

Tôi mượn cớ vào phòng vệ sinh, ở trong đó khóc. Vì sợ người khác phát hiện, tôi đến phòng vệ sinh ở tầng trên. Lúc đi ra, tôi nghe trộm anh em họ, hóa ra họ cũng lên cùng một tầng.

Thiếu Thần nói: “Anh, Tịnh Nhã thích anh mười mấy năm, bình thường anh giả vờ không biết thì thôi, bây giờ lại chọn bạn tốt của cô ấy, anh ép cô ấy vào đường nào hả?”

Anh Thiếu Khanh nói: “Đó chỉ là tình cảm bông bột của trẻ con, anh cũng chỉ coi cô ấy là em gái. Em đừng trách Tử Yên, cô ấy không biết gì.”

Thiếu Thần im lặng, anh Thiếu Khanh lại nói: “Thiếu Thần, có phải em có điều muốn nói với anh không?”

“...Không.”

“Lúc này rõ ràng em có điều muốn nói.”

“...Anh biết cô ấy là con gái của ai không?”

“Biết. Thiếu Thần, không phải em cũng cố chấp và báo thù như cha mẹ chứ, cho rằng cha nợ con trả? Lúc đó cô ấy chỉ là cô bé, tất cả không liên quan đến cô ấy.”

“Cha mẹ sẽ không đồng ý. Anh không nên động đến cô ấy.”

“Thiếu Thần, nếu có một ngày em cũng sẽ yêu một người con gái, em sẽ hiểu, lý trí và tình cảm không thể phân định rõ ràng.”

“Cha mẹ sẽ không đồng ý.”

“Nhưng em sẽ chúc phúc anh, đúng không.”

“...Đúng, anh trai. Bất cứ lúc nào em cũng đều mong anh hạnh phúc.” Anh Thiếu Khanh và Tử Yên cùng đi xem phim. Tôi và Thiếu Thần từ chối lời mời của họ, Thiếu Thần đưa tôi về trường.

“Muôn khóc thì khóc đi, đừng có nhịn. Tôi đảm bảo không cười cậu.” Thiếu Thần nói.

“Tớ không sao. Cậu phải biết, khi thật lòng thích một người, sẽ mong anh ấy hạnh phúc.”

“Làm ơn đừng cười. Cậu cười còn khó coi hơn khóc.”

Sắc mặt Thiếu Thần trắng bệch, môi tím xanh, cũng chẳng đẹp hơn tôi bao nhiêu. Cậu ta cúi đầu nhìn bóng mình, lúc lâu sau nói: “Nếu anh hai bị tổn thương, vậy kẻ đầu sỏ nhất định là tôi. Bây giờ tôi bắt đầu hối hận, nếu lúc đầu ở bên cô ấy là tôi thì tốt.”

Tuy đầu óc tôi không thông minh lắm, nhưng tôi hoàn toàn hiểu lời của Thiếu Thần.

Cậu ta hy vọng người bên Tử Yên là bản thân cậu ta, không có nghĩa cậu ta thích Tử Yên. Tuy cậu ta cũng không ghét cô ấy, hy vọng như vậy chỉ vì cậu ta vừa nghi ngờ Tử Yên ở bên cạnh Thiếu Khanh là vì khuôn mặt tương tự với mình, lại khẳng định cha mẹ cậu ta nhất định sẽ ngăn cản tình yêu đó của anh. Có lẽ cậu ta còn lo lắng Tử Yên sẽ trả thù gia đình họ. Còn anh Thiếu Khanh chìm đắm quá sâu, nhất định sẽ tổn thương.

Mấy năm trước, Thiếu Thần đã kể về khúc mắc của nhà cậu ta với cha mẹ Tử Yên. Cha Tử Yên vốn là nhân viên của nhà họ Trình, ông ta phản bội lại hãm hại nhà họ Trình, cuối cùng cũng chịu sự trừng phạt của pháp luật, chết trong tù.

“Nhưng cô ấy vô tội. Bố tôi vốn không nên tuyệt tình như thế, có lẽ lần đó triệt để chạm đến giới hạn cuối cùng của ông ấy.” Lúc đó Thiếu Thần nói như vậy, rồi nhờ tôi quan tâm chăm sóc hơn cho Tử Yên.

Bây giờ, cậu ta đích thân đẩy Tử Yên đến bên cạnh anh trai yêu quý nhất của mình. Cậu ta không thể chịu nổi sự việc thoát khỏi không chế của mình.

Mùa thu năm 1998

Anh Thiếu Khanh và Tử Yên yêu nhau, dưới sự che đậy của tôi và Thiếu Thần, khéo léo che giấu được bác trai, bác gái Trình. Còn Thiếu Thần cũng sắp đi du học.

Tôi đồng thời mất đi đối tượng yêu thầm, bạn tốt nhất, cùng với bạn bè thừa nhỏ. Sau này, tôi cũng không có dũng khí say đắm anh Thiếu Khanh nữa, cũng không có cách nào giả vờ như không có chuyện gì tiếp tục quan hệ thân thiết với Tử Yên. Thậm chí khi tôi cần tìm người tâm sự để gội gáo nước lạnh, người đó cũng sắp đi xa vạn dặm.

Nghĩ đến đây, tôi khóc trong bữa tiệc tiễn Thiếu Thần.

Người lớn nói: “Tình cảm của Tịnh Nhã và Thiếu Thần tốt nhất, quyến luyến nhau như vậy.”

“Đã nói rồi, để con bé cùng Thiếu Thần ra nước ngoài, cũng có người chăm sóc, sao con bé không chịu chứ?”

Đúng thế, tôi cũng hối hận. Tôi vốn tưởng mình ở đây, ít nhất có thể không xa không gần ở bên cạnh anh Thiếu Khanh, nghe anh kể chuyện, nhìn anh cười. Bây giờ tôi biết, vì bản thân mình, thật ra tôi nên trốn đi càng xa càng tốt.

Thiếu Thần kéo tôi ra khỏi tiếng cười đùa của mọi người. Cậu ta ít khi an ủi người khác, chỉ giúp tôi tìm một nơi, để tôi có thể khóc thoải mái.

Đợi tôi khóc đủ, Thiếu Thần nói: “Ôn Tịnh Nhã, nếu cậu và tôi đến ba mươi tuổi, hai người đều chưa có người thích hợp, không bằng chúng ta kết hôn đi, cũng tốt hơn cùng sống với người lạ.”

Tôi lại bắt đầu khóc: “Mặc kệ cậu, giá của mình không thấp như thế!”

“Tùy cậu. Chỉ là cậu phải lau mắt cho sáng, tìm một người yêu cậu hơn cậu yêu anh ta, nếu không nhất định cậu sẽ bị thiệt thòi.”

Năm 2000

Chuyện của anh Thiếu Khanh và Tử Yên cuối cùng đã lộ, vì anh định cưới cô ấy.

Tôi không biết tình hình nội bộ kịch liệt thế nào, vì lúc đó tôi được công ty phái đi xa học nửa năm. Mẹ nói trong điện thoại, anh Thiếu Khanh xưa nay hiểu chuyện lại nghe lời, là tấm gương cho các em, lần này không biết vì sao trúng tà, thề sống chết chống lại gia đình. Bác Trình gần như muốn đoạn tuyệt quan hệ cha con với anh ấy, bác Tiêu tức đến đổ bệnh.

“May mà cô gái đó biết thời thế.” Mẹ nói, “Cô ta chấp nhận điều kiện nhà họ Trình đưa ra, chủ động rời xa Thiếu Khanh, đã xuất phát đi châu Âu du học.”

Trái tim tôi rơi xuống đáy vực. Mẹ nói, anh Thiếu Khanh bị bác Trình giam lỏng trong nhà đã hai tuần rồi.

Sau khi về nhà, tôi đi thăm anh Thiếu Khanh. Anh gầy đi rất nhiều, thần thái không còn nhanh nhẹn và phong độ nho nhã ngày thường, nhưng khuôn mặt, thần sắc anh như thế vẫn khiến tôi động lòng và thương xót.

Trong giây phút đó lần đầu tiên tôi hận Tần Tử Yên. Người đàn ông này vì tương lai của họ liều mạng kháng cự, còn cô ấy nói một câu “em mệt rồi” liền thoải mái bỏ đi. Có lẽ đạt được quá dễ dàng, cho nên cô ấy từ bỏ nhẹ nhàng như thế.

Bác Tiêu thấy tôi rất vui. Bác nói Tịnh Nhã, cháu nhất định giúp chúng ta khuyên bảo Thiếu Khanh. Thiếu Thần không chịu về, từ chối nhúng tay vào việc này, có thể nói chuyện với Thiếu Khanh cũng chỉ có cháu.

Cuối cùng tôi vẫn phản bội lại sự giao phó và tín nhiệm của bác Tiêu. Tôi ngày ngày đến chơi với anh Thiếu Khanh, khiến tất cả mọi người trong nhà họ Trình buồn lòng cảnh giác, cho nên tôi thuận lợi giúp anh lấy trộm hộ chiếu, mua vé máy bay, đồng thời đích thân lái xe đưa anh đến sân bay.

Bác Tiêu, cho dù sau này là mẹ chồng tôi, đến rất nhiều năm sau, mỗi lần giáo huấn tôi, vẫn thường lật lại món nợ cũ, không có việc gì liền lấy việc này ra để kể tội tôi, lần nào ngoài mặt tôi cũng không dám phản bác, nhưng trong lòng gần như phát điên.

Cho đến rất lâu sau này tôi cũng không biết việc ấy có phải tôi đã làm đúng không. Vì hai tuần sau anh Thiếu Khanh gầy gò quay về, xảy ra chút sự cố, lại bệnh nặng, suýt nữa mất mạng.

Anh ấy có tìm được Tử Yên hay không, giữa họ lại xảy ra điều gì, anh không nói, sự việc có lẽ vĩnh viễn sẽ là một ẩn số.

Trong những ngày anh hôn mê, tôi cũng ngày ngày ở trước giường bệnh. Anh nói đúng, hai nhà chúng tôi quen thân như thế, tuy không có quan hệ huyết thống, nhưng tôi luôn như em gái anh. Anh đối với tôi chỉ có tình thân, không có tình yêu.

Lúc đó tôi rất sợ anh sẽ không tỉnh nữa. Tôi lợi dụng tất cả thời gian có thể đọc sách đọc báo cho anh, kể chuyện hồi nhỏ: Có lần tôi và Thiếu Thần lạc đường trên núi, anh tìm thấy chúng tôi, công tôi xuống núi; năm đó người lớn đều không ở nhà, tôi khiến cô giúp việc tức giận bỏ đi, cho nên anh ấy nấu cơm cho tôi và Thiếu Thần một tuần liên tiếp...

Vì anh ấy vẫn không có bất cứ phản ứng gì, cho nên tôi kể cho anh ấy nghe tôi thích anh ấy từ lúc nào. Tôi nhớ từng giây phút tôi thích anh ấy, lúc anh ấy làm người cầm cờ trong đại hội thể thao ở trường, lúc anh ấy tham

gia thi đấu, khi anh ấy cúi đầu suy tư, lần đầu tiên anh ấy say trước mặt tôi, thậm chí còn cả lúc anh ấy tiêu tụy vì Tử Yên.

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Tôi nói lảm nhảm nhiều như thế, nói đến khàn cả giọng. Tôi nói: “Xin anh phân chân lên. Cuộc sống không phải chỉ có tình yêu, cuộc đời anh cũng không chỉ thuộc về một người. Bây giờ anh như thế, quá có lỗi với cha mẹ và thầy cô đã kỳ vọng vào anh, ngay cả với em anh cũng có lỗi, người em thích không nên như vậy.”

Tôi ôm cánh tay lộ ra ngoài chần của anh ngủ thiếp đi, nước mắt chảy từng hàng, ướt đầm tay áo anh, ướt cả ga trải giường của anh.

Trong mơ tôi trở về lúc nhỏ, ở đó tôi vô cùng nghịch ngợm, ngày ngày trèo cây, có lần ngã từ trên cây xuống, anh không kịp đỡ tôi đành lấy thân mình làm đệm thịt, bị ngã đè dưới đất. Anh nằm trên đất nhắm mắt không động đậy, tôi tưởng anh chết rồi, khóc đến kinh thiên động địa, anh lại mở bừng mắt dọa tôi.

Lúc đó thật hạnh phúc, đáng tiếc không quay lại được nữa.

Trong mơ tôi đang khóc thì cảm thấy có một bàn tay nhẹ nhàng xoa đầu mình. Bắt đầu từ khi tôi dậy thì, anh không đối xử với tôi như thế nữa. Tôi tiếp tục ôm cánh tay đã ướt một khoảng đó không dám động đậy, sợ giật mình tỉnh giấc, sau đó tôi nghe thấy giọng khàn khàn của anh Thiếu Khanh: “Tĩnh Nhã, nếu tấm lòng của em đến bây giờ vẫn chưa thay đổi, vậy, xin em hãy lấy anh.”

Cuộc hôn nhân này khiến nhà họ Ôn và nhà họ Trình vui mừng muôn phần, ngoài tôi.

Nhưng nhiều phiếu đầu một phiếu, tiếng nói phản đối yếu ớt của tôi bị nhấn chìm trong sự vui mừng dâng trào như triều dâng của bề trên.

Thôi tùy họ đi, tùy vận mệnh đi. Nhiều năm nay, tôi cố gắng nhớ thương anh như thế, cố gắng quên anh như thế, bây giờ, tôi đã không có sức lực từ chối nữa rồi.

Hôn lễ chuẩn bị rất nhanh. Hai tuần trước hôn lễ, Thiếu Thần đột nhiên về nhà.

Tôi đi tìm cậu ta, được biết cậu ta đi đánh bóng với Thiếu Khanh. Trong lòng tôi lo lắng, cứ đợi họ trong phòng Thiếu Khanh.

Hôm đó họ về rất muộn, anh Thiếu Khanh được Thiếu Thần đỡ về, cánh tay anh quán băng, còn chân cũng rõ ràng bị thương, về nhà liền nằm trên giường, mấy ngày sau không thể hoạt động bình thường lại.

Thiếu Khanh nói, lúc đánh bóng Thiếu Thần đánh trượt, mấy lần đánh vào người anh.

Tôi từng đánh bóng với Thiếu Thần, con người cậu ta, nếu chỉ cần một phần năm sức, cậu ta tuyệt đối không dùng thêm một phần. Còn vết thương trên người Thiếu Khanh, nếu là bóng đập vào, đó rõ ràng là dùng hai trăm phần trăm sức lực. Ngày hôm sau, sáng sớm tôi gặp Thiếu Thần đang chạy bộ. Thấy tôi, cậu ta cũng không chạy chậm lại, tôi đuổi rất lâu, gần như thở hổn hển mới theo kịp cậu ta.

“Tại sao cậu đánh anh cậu?”

“Chuyện của tôi và anh hai, không liên quan đến cậu.”

“Trước đây không liên quan đến tớ. Nhưng bây giờ người cậu đánh là chồng sắp cưới của tớ.”

Thiếu Thần dừng bước, cười cười với tôi: “Vây cũng đúng. Tôi quên mất không chúc mừng cậu, chúc cậu sớm như vậy đã lấy chồng, hơn nữa toại nguyện.”

“Cậu giận gì chứ? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Không sao, tôi chỉ hơi bất ngờ, tôi còn tưởng sau này cậu sẽ lấy tôi.”

“Cậu đừng có nói là cậu đang đổ kị với anh trai mình đấy!” Tôi tức giận vì vẻ mặt và giọng điệu của cậu ta, ngay cả lời nói không có chừng mực như vậy cũng nói ra được.

“Cậu đừng ngại, cứ nghĩ như vậy đi.” Trình Thiếu Thần quay đầu chạy nhanh về phía trước, lần này tôi không đuổi kịp cậu ta nữa.

Hôm sau Thiếu Thần liền bỏ đi. Một dạo tôi lo lắng cậu ta từ chối tham gia hôn lễ của tôi.

Nhưng trước khi tôi và Thiếu Khanh kết hôn một ngày, cậu ấy vẫn quay về, trong hôn lễ giúp Thiếu Khanh tiếp gần như toàn bộ rượu.

Chuyện ở sân bóng của cậu ta và Thiếu Khanh hôm đó, được phủ lên đầy màu sắc, sinh ra bảy, tám dị bản.

Nhưng khi Thiếu Khanh và Thiếu Thần cười nói vui vẻ, dáng vẻ thân thiết yêu thương xuất hiện trước mặt mọi người, ánh mắt mọi người lại bắt đầu nghi ngờ.

Sau tiệc rượu, tôi hỏi Thiếu Thần: “Cậu sẽ chúc phúc cho mình chứ?”

“Đương nhiên.”

“Tại sao cậu đánh Thiếu Khanh?”

“Đã nói rồi, không liên quan đến cậu.”

Nếu có thể, tôi thật sự mong vĩnh viễn không biết tại sao cậu ta ra tay đánh Thiếu Khanh.

Chúng tôi vừa nghỉ tuần trăng mật về, trong nhà lại nổi cơn sóng lớn, bố mẹ chồng không biết có tin từ đâu, nói nhìn thấy Thiếu Thần và Tử Yên cùng nhau xuất hiện, hơn nữa nghi ngờ một đạo họ bên nhau.

Bố chồng tức giận, gọi điện qua, kết quả Thiếu Thần hoàn toàn không phủ nhận, khiến bố chồng tức suýt tắt thở. Mẹ chồng vừa lau nước mắt, vừa nói Thiếu Thần nhất định trúng tà, bị yêu nữ lôi kéo. Sắc mặt Thiếu Khanh lại trắng bệch.

Vụ bê bối lớn như thế, nếu không phải mẹ chồng ôm chân bố chồng, có lẽ hôm đó ông đã lao đến.

Ngày thường bố và Thiếu Thần vẫn luôn gay gắt với nhau, lần này lại triệt để nổi giận.

Nhưng ông chuyên chế một thời, lại luôn hết cách với Thiếu Thần, chỉ đành hể nghĩ đến liền giậm chân quát mắng trong nhà, còn nỗ lực tránh Thiếu Khanh và tôi.

Có lúc tôi nghĩ, nếu thay Thiếu Khanh bằng Thiếu Thần, nhất định cậu ta sẽ không bị ép đến ngày hôm nay. Nếu cậu ta yêu Tử Yên, bất luận trong nhà phản đối đến đâu, chắc chắn cậu ta sẽ cưới bằng được cô ấy; nếu Tử

Yên không yêu cậu ta, vậy bắt luận cậu ta yêu cô ấy đến đâu, cậu ta nhất định có thể rút lui vẹn toàn.

Đáng tiếc Thiếu Khanh không phải Thiếu Thần. Dùng lời Thiếu Thần nói, anh trai cậu ta ôn hòa, lương thiện, trung thành lại hiếu thuận, cho nên bị tổn thương luôn là anh ấy.

Nếu tôi ngây thơ hơn thì tốt, như vậy tôi sẽ tin trên thế giới này thật sự có cổ tích. Cô gái yêu chàng trai, vì không được đáp lại, dùng khuôn mặt tương tự thay thế. Nhưng bắt luận thế nào, cuối cùng cô ấy được toại nguyện.

Đáng tiếc tôi quá hiểu Thiếu Thần. Trước đây cậu ta đã không yêu Tử Yên, lúc này cậu ta càng không thể vứt bỏ danh dự gia đình và tình cảm anh em bỗng nhiên yêu cô ấy. “Yêu”, cái loại này không được xếp thứ tự cao trong thế giới của cậu ta.

Hơn nữa, tuy cậu ta không phải là chàng trai trong sáng, nhưng có quan niệm luân lý trong sạch đến kỳ dị. Ví dụ, cậu ta tuyệt đối không qua lại với người từng là bạn gái của bạn bè anh em, cho dù cậu ta thích đối phương đi chăng nữa. Cho nên, làm sao cậu ta mờ ám với Tử Yên được?

Có lẽ cậu ta cố ý chọc tức bố chồng, vì cậu ta luôn không hài lòng với việc họ nhúng tay vào tình yêu của Thiếu Khanh. Có lẽ cậu ta làm chỉ để Thiếu Khanh và tôi yên tâm sống.

Mong là như vậy.

Năm 2001

Thiếu Thần về nước, nhưng không chịu về nhà làm. Bố chồng phẫn nộ: “Thằng nhãi ranh, có phải ta sinh ra không? Mặc kệ nó đi!”

Hôm cậu ta chuyển vào kí túc độc thân ở tạm, Thiếu Khanh đang ở vùng khác, tôi lái xe máy tiếng đồng hồ đi thăm cậu ta, đem theo một túi đồ bỏ dưỡng lớn mà mẹ chồng chuẩn bị, lại sắp xếp đồ cho cậu ta một lượt, đánh dấu từng thứ trên sổ ghi nhớ.

Cậu ta không thích người khác động vào đồ đặc riêng tư của mình, bản thân lại không muốn dọn dẹp, cho nên trong phòng luôn chất một đống hòm, cần cái gì thì tìm ngay. Dù sao trí nhớ cậu ta tốt, luôn nhớ được đồ để ở đâu.

Tôi hỏi: “Tử Yên vẫn ổn chứ?”

“Ừ.”

“Thật ra cậu cũng không cần vì che giấu tở, bản thân chịu oan ức lớn như vậy, khiến tất cả mọi người hiểu lầm.”

“Đứa bé đó...”

“Không liên quan đến cậu.”

“Nhưng có liên quan đến Thiếu Khanh, việc của anh ấy chính là việc của tở.”

“Tịnh Nhã, phụ nữ ngốc một chút vẫn hạnh phúc hơn.”

“Thật ra... đứa bé đó không phải là bản thân Tử Yên không muốn, mà là cậu yêu cầu cô ấy...”

Sắc mặt Thiếu Thần biến đổi, do đó tôi biết mình đoán đúng.

Như vậy mới hợp lý. Lúc đầu Tử Yên chủ động rời xa Thiếu Khanh, nhưng giữ lại con của anh ấy.

Lúc đó Thiếu Khanh chỉ cách thành công có một bước nhỏ, nhưng lựa chọn từ bỏ. Bố chồng tuy không chấp nhận Tử Yên, nhưng nhất định chấp nhận cháu trai hoặc cháu gái họ. Còn Thiếu Khanh lại không biết.

Vì anh ấy sắp lấy tôi, mà đó là tâm nguyện nhiều năm của tôi, cho nên Thiếu Thần biết sự thật thậm chí không thể ngăn cản, chỉ có thể dùng bóng đánh anh ấy mấy cái trút giận.

Sau đó cậu ta tìm đến Tử Yên, lợi dụng địa vị của cậu ta trong lòng cô ấy, khuyên cô ấy phá bỏ đứa bé mà cô ấy vốn định giữ lại.

Cho nên Thiếu Thần mới cam tâm tình nguyện chăm sóc cô ấy rất lâu, cam tâm tình nguyện vì cô ấy mà mang tiếng xấu. Cậu ta phụ cô ấy hai lần, một lần từ chối cô ấy, một lần lợi dụng cô ấy, có lẽ khiến người nhà hiểu lầm, tưởng họ có gì mờ ám, nhưng đó lại là cách cậu ta bù đắp cho Tử Yên. Ngoài như thế, không thể nhiều hơn.

Tôi xưa nay không phải là học sinh thông minh, Toán Lý Hóa rất kém, thành tích trung bình. Nhưng tôi lại thích làm câu hỏi suy đoán, hơn nữa tỷ lệ chính xác cao. Theo logic mà nói, điều này không hợp lý lắm.

Một dạo tôi tự hào vì điều đó. Nhưng bây giờ, tôi mong mình ngốc hơn chút nữa thì tốt.

“Cậu tin không... thật ra tớ chấp nhận được đứa bé đó, thật đấy. Cho dù lúc đó Thiếu Khanh muốn quay đầu, tớ cũng có thể chấp nhận. Cậu không nên để Thiếu Khanh cứ mãi hiểu lầm cô ấy, như thế không công bằng với cô ấy.” Tôi thì thầm nói.

“Ôn Tịnh Nhã, tôi xin cậu, vĩnh viễn đừng để anh hai biết, đứa bé đó không phải Tử Yên không muốn. Bản thân Tử Yên không nói, tôi cũng sẽ không nói.”

“Cậu để tớ cả đời mang tội với lương tâm sao? Thiếu Thần, cậu vốn không cần làm những điều đó vì tớ.”

“Tôi không làm vì một mình cậu, tôi làm vì gia đình tôi. Đối với tôi, con người trên thế giới này chỉ có hai loại, người nhà, còn lại là người ngoài. Cậu đừng vì người ngoài mà làm tổn thương người nhà.”

“Nếu giữ đứa bé đó lại, đó cũng là người nhà cậu.” Tôi trở nên kích động.

“Chị dâu.” Thiếu Thần gọi nhỏ một tiếng. Đây là lần đầu cậu ấy gọi tôi bằng cái tên này: “Về lẽ phải, có lẽ cậu thấy không công bằng với cô ấy. Nhưng trước đây cô ấy chấp nhận điều kiện của cha mẹ tôi, bây giờ lại chấp nhận điều kiện của tôi. Đó là giao dịch cô ấy tự nguyện, về hình thức, là công bằng. Cậu không có lỗi với cô ấy, việc này cậu không sai gì hết. Nhưng, nếu cậu dùng sự thật làm tổn thương anh tôi một lần nữa, làm phiền cha mẹ tôi một lần nữa, đó chính là tội của cậu.”

Năm 2004

Cuộc sống sau hôn nhân của tôi và Thiếu Khanh không nhiều biến động, thỉnh thoảng chỉ cãi nhau nhỏ.

Quả nhiên có khoảng cách mới thấy đẹp, ngày ngày ăn cơm cùng một bàn, ngủ cùng một giường, anh ấy không phải người anh trai lịch thiệp nho nhã nữa, không còn thuận theo tôi mọi thứ nữa. Tôi cũng không phải cô em gái hoạt bát ngọt ngào, cái gì cũng nghe theo anh nữa.

Có lúc anh ấy bị tôi chọc giận cả ngày không để ý đến tôi, tôi cũng từng đập cửa muồn chạy về nhà mẹ đẻ, nhưng luôn chạy đến nửa đường lại chán nản về nhà.

Như vậy rất tốt, trước đây như thế anh đứng quá cao, tôi luôn phải ngược nhìn. Bây giờ cổ tôi không cần mệt như thế nữa.

Bố chồng rất nghiêm khắc, nhưng rất hiền từ với tôi. Mẹ chồng rất kỹ tính, nhưng tôi cũng không sợ bà chút nào.

Thiếu Khanh không phải người dịu dàng chu đáo, nhưng anh cũng sẽ nhớ lễ tình nhân tặng tôi hoa hồng, kỷ niệm ngày cưới tặng tôi quà, thỉnh thoảng rảnh rỗi cũng đưa tôi đi du lịch.

Tôi thấy rất hạnh phúc, chỉ trừ một điểm, về con cái.

Thiếu Khanh bắt đầu tránh thai từ đêm tân hôn của chúng tôi, không hề sai lệch. Mỗi lần tôi nhắc đến con cái, anh luôn nói: “Tĩnh Nhã, em vẫn là trẻ con.”

Tôi biết anh có ám ảnh. Anh không khắc phục được trở ngại từng mất đi một đứa con.

Anh thậm chí mua một bài vị nho nhỏ trong linh đường của núi Lam Sơn. Anh nói với tôi đó thuộc về một kẻ địch.

Mỗi lần đến đó, tôi sẽ tự giác bỏ đi, để anh một mình ở đó thả một nén nhang, lặng lẽ tưởng nhớ.

Anh chưa từng nhắc đến chuyện cũ, cũng không thích nghe tôi hoài niệm. Thỉnh thoảng anh buồn bã chìm vào suy tư, nhưng chưa từng gọi tên người con gái khác trong mơ.

Buổi tối hôm bố chồng đi họp ở tỉnh bên về, cuộc sống yên bình của chúng tôi cuối cùng có một chút mới mẻ.

Bố chồng vui vẻ nói với mẹ chồng: “Đồ em chuẩn bị cho con dâu có thể lấy ra rồi.” Ông nhắc đến Thiếu Thần luôn là hai kiểu cực đoan, hoặc là tức giận lạ thường, hoặc là vui vẻ lạ thường.

Mẹ chồng nói: “Đừng tưởng bở. Bạn gái nó quen biết không một tá cũng cả chục người. Ai ông cũng nói tạm được, nhưng ai cũng không có hy vọng.”

“Người này khác, thật sự khác. Bà tin đi, tôi nhất định không làm, con trai là tôi sinh ra, nó thích người như thế nào, tôi còn không biết?”

“Ông còn nói nó tuyệt đối không thể ở bên con yêu nữ đó, nhất định là đôn đai. Kết quả thì sao, đến bây giờ nó cũng chưa từng phủ nhận.”

“Khụ khụ, bà đừng nhắc cô ta nữa, đừng để Tiểu Nhã nghe thấy sẽ không vui. Việc này rất kỳ lạ, nhưng cuối cùng nó không ở bên cô ta, phải không?”

Hai ngày sau, ngày tháng năm sinh, tổ tông ba đời của bạn gái mới Thiếu Thần đã được điều tra rõ ràng. Lần này mẹ chồng rất hài lòng.

Người con gái đó bề ngoài xinh đẹp, hành động khéo léo, khí chất nho nhã, gia thế trong sạch, công việc danh giá, rất được người khác khen ngợi, không có ghi chép xấu nào.

“Thằng Hai bình thường tuy hơi buông thả, nhưng việc lớn lại rất có chừng mực.” Mẹ chồng nhìn tập tài liệu dày cộp gật đầu, trong tập tài liệu đó thậm chí bao gồm một tờ kiểm tra hỏi còn niên thiếu của cô gái đó.

May mà tôi không bị họ điều tra như thế, làm con dâu nhà họ Trình thật không dễ dàng, chẳng trách Tử Yên bị ép không quay đầu lại.

Tôi gọi điện cho Thiếu Thần: “Chúc mừng, chúc mừng.”

“Ồ?”

“Nghe nói cậu sắp kết hôn rồi?”

“Tin đồn nhảm.”

Năm 2005

Quả nhiên Thiếu thần sắp kết hôn, cô dâu không thay đổi, là cô gái tên Thẩm An Nhược cả nhà đều thuận mắt đó. Tôi cũng rất thích cô ấy.

Hôm đó trong lễ cưới, Thiếu Khanh uống rất nhiều rượu, cười cũng nhiều hơn bình thường.

Buổi tối tôi đỡ anh lên giường nghỉ ngơi, giúp anh thay quần áo lau mặt, bỗng nhiên bị anh trên người toàn mùi rượu đê xuống. Ánh mắt anh xa xăm, nói nhỏ: “Xin lỗi, xin lỗi.”

Tôi không biết trong mắt anh lúc này là ai, nhưng tôi đưa tay ra ôm lấy anh, nhắm mắt chấp nhận sự nhiệt tình đột ngột ập đến của anh.

Sau này tôi phát hiện mình có thai. Bố chồng còn vui hơn tôi, chỉ có Thiếu Khanh ngờ ngàng.

Mấy tháng đầu, tôi ốm nghén, anh lóng ngóng nhìn tôi, giống như đứa trẻ mắc lỗi, chỉ có căng thẳng và lo lắng, mà không có kỳ vọng và vui

mừng.

Phản ứng của Thiếu Khanh làm giảm bớt niềm vui của tôi. Tôi có thể thấu hiểu, nhưng tôi không thể coi như không thấy.

Thiếu Thần lại hứng thú kỳ lạ với cái thai này, hưng phấn đoán rớt cuộc là con trai hay con gái, đáp án của cậu ta cứ thay đi đổi lại.

Thật ra tôi sớm biết là con gái, nhưng không nói cho cậu ta.

Có lần cậu ta dùng ngón tay ấn lên bụng tôi, bị thai nhi đá một cái, lập tức cười hì hì nói: “Chắc là con trai, tốt nhất là con trai.”

“Sao cậu cũng trọng nam khinh nữ?”

“Nếu hai người sinh con trai, theo xác suất khả năng tương lai chúng tôi sinh con gái sẽ nhiều hơn.”

“Biến, dựa vào cái gì tớ sinh con trai con gái đều để thỏa cái tâm nguyện vô vị của cậu?”

“Tôi cũng là muốn tốt cho cậu. Chẳng lẽ cậu không nghe nói, con trai thân thiết với mẹ hơn, là thân bảo vệ của mẹ?”

“Tớ cũng không thấy cậu gần gũi mẹ cậu.”

“Đó là vì mẹ tôi đủ dũng mãnh, không cần tôi bảo vệ. Hơn nữa không phải còn có anh cả sao?” Cậu ấy tiếp tục nói chuyện nho nhỏ với đứa bé trong bụng cách lớp quần áo dày, “Này, chú là chú con. Lại nào.”

Tôi đập tay cậu ta: “Không biết lớn bé! Thích như thế về sinh một đứa mà nghịch!”

Cậu ta không nghịch nữa, trước khi đi khẳng định nói: “Nhất định là con trai.” Tôi đi lại ngày càng bất tiện. Thiếu Khanh rất nhẫn nại, đa phần cũng rất dịu dàng, giúp tôi tìm bác sĩ và y tá được khen là tốt nhất, cho dù công việc bận rộn cũng sẽ cùng tôi đi kiểm tra, thậm chí đồng ý cùng tôi về nhà mẹ đẻ ở, hằng ngày nghe cha tôi cầu nài, chịu đựng mẹ tôi cắn nhằn.

Buổi tối tôi luôn trần trọc không ngủ, Thiếu Khanh cũng bị đánh thức từng lần rồi từng lần. Ban ngày tôi có thể ngủ bù thoải mái, còn anh lại phải làm việc cao độ. Tôi rất ngại.

Tôi nói: “Chúng ta chia ra ngủ đi.”

Thiếu Khanh nói: “Đừng trẻ con.”

Mùa xuân năm 2006

Hôm tết, tôi và em dâu An Nhược gặp Tử Yên.

Tử Yên vẫn xinh đẹp như thế, bông bênh thoát tục, kiêu diễm như hoa lan trong khe núi. Nếu tôi là đàn ông, tôi cũng sẽ nâng niu thương yêu cô ấy. Còn lúc này, tôi chỉ thấy hổ thẹn trong lòng, như thể kẻ trộm gây án bị bắt.

Ánh mắt cô ấy nhìn tôi rất trấn tĩnh, nhưng lại thay đổi khi nhìn An Nhược, tôi bỗng nhiên bất an.

Quả nhiên hôm đó Thiếu Thần về muộn, cả buổi chiều mừng Một đầu năm, cậu ta ở bên cô ấy.

An Nhược rộng rãi che giấu giúp cậu ta, nhưng tôi thấy hình như cô ấy hiểu rõ trong lòng.

Tôi rất muốn nói với cô ấy, sự thật không phải như cô ấy nghĩ. Nhưng tôi từng đồng ý với Thiếu Thần, mọi thứ về Tử Yên, là bí mật vĩnh viễn không được nói đến nữa.

Tôi không biết Thiếu Khanh có biết Tử Yên về không, tối đó anh ngủ rất sớm.

Sáng sớm hôm sau tôi chạy vào phòng đọc sách gọi điện cho Thiếu Thần chỉ cách một bức tường.

Tôi nói: “Bây giờ cậu đã là người có vợ, cho dù cậu thấy nợ cô ấy rất nhiều, đồng cảm cô ấy, thương hại cô ấy, cậu cũng phải né tránh.”

“Cô ấy sẽ không để ý.”

“Cậu tưởng vậy sao. Không có người vợ nào là không để ý.”

Tôi thật sự lo lắng. Lúc hai người họ bên nhau quá nhạt nhẽo. Có lần bố chồng nói, hai vợ chồng họ trước mặt người khác là điển hình của câu “tương kính như tân”^[1].

[1] Tương kính như tân: Tôn trọng, coi nhau như khách.

Phụ nữ luôn phải yếu đuối một chút, dựa dẫm một chút, mới khiến đàn ông thấy mắc nợ, mới khiến đàn ông thấy bất an.

Tôi vô ý trách móc Thiếu Khanh không yêu con. Mẹ an ủi tôi: “Đàn ông mà, luôn phải đợi con sinh ra, mới có tình phụ tử.”

Thật ra không đợi lâu như thế. Lúc đứa bé tám tháng, bụng tôi to như heo, hằng ngày chỉ biết ăn và ngủ. Thiếu Khanh vì phối hợp với tôi, thời gian nghỉ ngơi cũng như học sinh tiểu học.

Tôi đó tôi nghe nhạc dưỡng thai trước khi ngủ như thường lệ. Lúc nốt nhạc bắt đầu nhảy múa, đứa bé động lại đạp rất không an phận.

Thiếu Khanh nói: “Trước khi ngủ em đừng nghe nhạc ồn như thế, ảnh hưởng chất lượng giấc ngủ.”

“Nhưng con thích...” Khi tôi nói câu này, đứa bé đang cử động mạnh bên trong, khiến lời tôi nói không hoàn chỉnh. Tôi nghi ngờ nó đang ở trong đó tập gập bụng.

“Lần kiểm tra tới là khi nào?” Lúc Thiếu Khanh nói chuyện, đứa bé hình như lại cử động.

Tôi cuối cùng phát hiện ra quy luật, vội kêu lên: “Anh đi sang bên kia, sang bên kia.” Tôi chỉ một phương hướng.

Thiếu Khanh không hiểu gì làm theo.

“Nói mấy câu.”

“Làm gì thế.”

“Câu dài hơn chút, làm ơn, làm ơn. Ha ha, hóa ra là thật... anh lại sang bên kia.”

Hóa ra đứa bé này có hứng thú với giọng của cha nó, hơn nữa có thể phân biệt được. Chỉ cần Thiếu Khanh nói, nó tự nhiên sẽ hướng về phía anh nói chuyện, giống như hoa hướng dương hướng về mặt trời.

Có lẽ trong tôi đó Thiếu Khanh đã yêu đứa bé này. Cả tôi anh cũng như đứa trẻ, đi đi lại lại trong phòng, đọc một số bài thơ trẻ con, quan sát bụng thay đổi phương hướng thân kỳ theo hướng anh di chuyển. Sau này chắc đứa bé ngủ rồi, không nghịch nữa, do đó Thiếu Khanh cũng nằm xuống, cả tôi tay đặt lên bụng tôi.

Lúc đứa bé chào đời rất thuận lợi, từ lúc bắt đầu trở dạ đến khi sinh chỉ có ba tiếng.

Không có sự cố gì, là một cô bé khỏe mạnh, tính toán thiếu căn cứ khoa học của Thiếu Thần bị sai lệch. Bố chồng đặt tên cho cô bé là Trình Thiển Ngũ, mẹ chồng đặt tên mụ cho cô bé là A Ngu.

Trong phòng sản riêng, tôi luôn nắm chặt tay Thiếu Khanh, cảm thấy anh cứ toát mồ hôi vì mình. Thờ khắc nghe tiếng đứa bé khóc, tôi đã ngất đi.

Lúc tôi tỉnh lại, Thiếu Khanh vẫn nắm tay tôi, thấy tôi tỉnh, từng giọt nước mắt lớn rơi trên tay tôi, nhưng một câu cũng không nói.

Tôi quen anh lâu như thế, đây là lần đầu tôi thấy anh khóc. Lúc nhỏ, anh gãy xương làm phẫu thuật cũng không từng rơi lệ.

Tôi lau nước mắt cho anh, nhẹ nhẹ xoa đầu anh, bỗng nhiên cảm thấy, khoảng cách giữa tôi và anh như lại gần thêm chút nữa, hơn nữa, vì sự ra đời của A Ngu, cuối cùng tôi đã thật sự có được anh, cho dù chỉ là một phần.

Thiếu Khanh rất thương yêu đứa con này, chỉ muốn đem tất cả thế giới đến trước mặt con bé.

Trong thời kỳ dưỡng thai, bạn bè từng nói: “Chỉ cần đàn ông yêu đứa con này, mà đứa bé là do cô sinh ra, vậy còn yêu cầu gì nữa?” Tôi cảm thấy thật sự là vậy.

Nhưng trong lòng tôi vẫn bị ám ảnh. Nếu đứa bé của Tử Yên khi đó cũng được sinh ra, Thiếu Khanh có yêu cô bé hay thằng bé đó như yêu A Ngu không?

Tôi bỗng nhiên có thể hiểu được vì sao Thiếu Thần chấp nhận chăm sóc cho Tử Yên, nhưng khi nhắc đến cô ấy lại rất khó chịu. Đây vốn là tội chung của chúng tôi, bố mẹ chồng, Thiếu Khanh và tôi, mà cuối cùng cậu ta lại lựa chọn một mình gánh vác.

Buổi tối hôm Tử Yên tự sát, có lẽ vì tâm linh tương thông, tôi chìm vào ác mộng không thể tỉnh dậy, nhưng lại lơ mơ nghe thấy tiếng Thiếu Khanh nghe điện thoại, mơ mơ hồ hồ, như xa như gần, tôi cố gắng nghe nhưng luôn không nghe rõ, không biết rốt cuộc là sự thật hay trong mơ.

Cuối cùng vùng vẫy tỉnh dậy, phát hiện Thiếu Khanh không ngủ bên tôi. Tôi tìm thấy anh bên cạnh giường sơ sinh của A Ngu.

Anh không bật đèn, chỉ mượn chút ánh sáng yếu ớt xuyên qua cửa sổ, ánh mắt dừng trên khuôn mặt nhỏ của A Ngu.

“Chưa đến lúc, dây thần kinh đau của anh luôn chậm hơn người bình thường. Hơn nữa, bạn gái đầu tiên sao có thể so với vợ. Mọi tình đầu là đồ trang sức, vợ lại là một cơ thể, mất đi rồi, con người sẽ tàn khuyết.”

Nghe nói công ty vẫn rất hỗn loạn, Thiếu Khanh nói với tôi: “Tịnh Nhã, nếu vì gia đình này, anh phải hy sinh, em có thể hiểu được không?”

“Anh muốn nói gì?”

“Nếu lần này phải ngồi tù, anh không biết cần bao lâu, em sẽ đồng ý cùng Tiểu Ngữ ra nước ngoài chứ?”

“Không phải anh nói em là người vợ duy nhất của anh, anh cũng là người chồng duy nhất của em sao. Anh muốn em đi đâu?”

“Thật sự có thể rất lâu, mà đợi chờ quá đằng đẵng. Tịnh Nhã, em vẫn rất trẻ.”

“Thiếu Khanh, anh biết em đã đợi anh bao nhiêu năm? Bắt đầu từ năm bảy tuổi em cùng Thiếu Thần lạc đường trên núi, chỉ có anh tìm thấy bọn em, công em về nhà, đến lúc em lấy anh, em đợi anh mười bảy năm. Em không ngại đợi thêm từng ấy nữa.”

Điện thoại anh đặt bên cạnh, đã chuyển về chế độ yên lặng, cứ nhấp nháy thông báo có cuộc gọi đến.

Tôi nói nhỏ nhắc nhở: “Anh có điện thoại.”

Anh lắc lắc đầu: “Gọi nhầm, không cần nghe.”

Chiếc điện thoại đó lại nhấp nháy mấy lần, cuối cùng dừng lại, màn hình chìm vào yên tĩnh, hòa cùng màn đêm.

Tôi đợi A Ngu tỉnh dậy, cho con bé ăn sữa, lại nằm xuống, ngủ rất không yên, mỗi lần tỉnh dậy, đều phát hiện Thiếu Khanh nằm cứng ngắc bên cạnh, như thể sợ làm tôi tỉnh giấc. Tôi biết cả đêm anh không ngủ.

Có lẽ tôi vĩnh viễn cũng không biết, có phải tối đó Thiếu Khanh nói chuyện với Tử Yên, còn Tử Yên có phải vì anh mà uống lượng lớn thuốc an thần không.

Giống như tôi cũng vĩnh viễn không biết, có phải anh biết đứa con anh từng mất đi, Tử Yên vốn định giữ lại không.

Tối đó cuối cùng Tử Yên lựa chọn cầu cứu Thiếu Thần, còn Thiếu Thần dùng một câu “gần đây tinh thần cô ấy không tốt” để trả lời toàn bộ nghi vấn của tôi.

Mấy ngày đó Thiếu Khanh lại bắt đầu hút thuốc. Từ khi tôi mang thai A Ngu, anh đã rất lâu không động vào thuốc.

Anh ở trong phòng đọc sách, một lần hút hết nửa bao, sau đó tắm, đánh răng, lại quay lại bế A Ngu, nhưng A Ngu vẫn vùng vẫy không muốn anh bế, quay đi quay lại trong lòng anh, tránh nụ hôn của anh.

Tôi nói: “Anh đi thăm cô ấy đi. Cô ấy một mình, rất đáng thương.”

Thật ra tôi muốn nói, tôi đã có A Ngu rồi, cho dù anh muốn đi, tôi cũng sẽ không cô đơn.

Thiếu Khanh cúi đầu, lúc lâu sau nói: “Tịnh Nhã, em là người vợ duy nhất của anh, còn Tiểu Ngữ là đứa con duy nhất của anh, không ai có thể thay đổi.”

Đây có được coi là lời hứa tôi đợi đã lâu? Nhưng lại trong thời điểm không thích hợp này. Tôi chỉ muốn khóc.

Anh không nhắc đến Tử Yên trước mặt tôi nữa.

Thật ra, từ sau khi chúng tôi kết hôn, anh không hề nhắc đến cô ấy.

Mùa đông năm 2006

Đây là một mùa thu nhiều biến động. Công ty một tay bố chồng gây dựng gặp phải khó khăn lớn, ngay cả Thiếu Thần không hề nhúng tay vào gia nghiệp cũng quay về giúp đỡ. Chỉ có tôi và A Ngu yên ổn trốn trong căn nhà bằng kính mà họ xây dựng, hằng ngày vô ưu vô lo.

Tất cả rất đột ngột. Bố chồng bỗng nhiên qua đời, Thiếu Thần mất đi đứa con chưa chào đời, sự nghiệp nhà họ Trình bốn bề khôn đốn, tuyệt thêm sương, một tháng sau, Thiếu Thần ly hôn.

Cậu ấy về nhà tuyên bố với cả nhà một câu không hề báo trước “Con lại một mình rồi” và quay đầu về phòng ngủ, ngủ cả hai ngày hai đêm, gọi cũng không tỉnh, phờ phạc gầy rộc đi.

Mẹ chồng ở trong phòng cậu ta, lúc thì mắng, lúc thì khóc, mời hai bác sỹ đến khám, bác sỹ chỉ nói cậu ta mệt mỏi quá độ.

Sau này mẹ chồng cũng mệt, đôi tôi trông nom phòng Thiếu Thần. Xung quanh yên lặng không tiếng động, Thiếu Thần vẫn ngủ say, tôi không ngừng rơi lệ: “Nếu cậu không yêu cô ấy, vậy cậu hà tất khổ thế này. Nếu cậu yêu cô ấy, sao cậu để cô ấy đi?”

Tôi nói câu này rất nhiều lần, không biết rốt cuộc nói cho ai nghe.

“Ôn Tĩnh Nhã, cậu đừng ồn như thế có được không?” Cuối cùng tôi thành công gọi Thiếu Thần dậy.

Vì sao Thiếu Thần ly hôn, cũng trở thành một ẩn số, cậu ta chưa từng nói. Tôi luôn nghĩ, có lẽ bản thân cậu ta cũng không rõ.

Từ nhỏ đến lớn cậu ta không có thứ gì thật sự muốn có được, cho nên cậu ta rất điềm nhiên, ít trân trọng với tất cả mọi thứ từng có.

Còn tôi, vì chờ đợi đã thành một thói quen, cho nên chưa từng tham vọng quá đáng, cho nên biết rõ lấy Thiếu Khanh cả đời sẽ bất an, cả đời áy náy, vẫn lựa chọn chấp nhận. Hằng ngày đều như lấy trộm từ tay người khác, coi như không có việc gì, giả vờ không biết trong tim anh ấy có người con gái khác. Cho dù như thế, tôi cũng vẫn thấy đây là hạnh phúc.

Thiếu Thần ly hôn thành công di chuyển nỗi đau của mẹ chồng tôi. Hằng ngày bà cầu nài lai nhải rất nhiều, khi cậu ta ở nhà thì nói trước mặt, khi cậu ta xa nhà thì nói trong điện thoại. Có lúc, tôi nhớ lại khoảng thời gian vui vẻ cùng An Nhược, cũng ra giọng mắng cậu ta vô lương tâm.

Thiếu Thần không chịu được, oán trách với tôi và Thiếu Khanh: “Lúc này mọi người không phải nên vô cùng đồng cảm với em sao?”

Tôi và Thiếu Khanh cùng lắc đầu, nhưng cũng thở phào. Cậu ta có thể nói ra lời đó, chứng minh cậu ta đã không sao.

Khả năng hồi phục của con người này xưa nay rất mạnh. Tôi nhớ đến dáng vẻ mặt hồn của Thiếu Khanh lúc đầu. Hai anh em họ, tích cách quá khác nhau.

Buổi tối, Thiếu Khanh nói: “Thiếu Thần đủ phiền rồi, em đừng nói chuyện đau lòng của nó.”

“Cái dáng vẻ vô tâm vô phé của cậu ấy em nhìn là bực. Anh không biết đâu, ngay cả tên bạn gái đầu tiên cậu ấy cũng không nhớ.”

Hè năm 2008

Chúng tôi sống ở Luân Đôn rất tốt. Ở đó Thiếu Khanh càng có thể phát huy sở trường, lúc rảnh rỗi, anh đưa chúng tôi du lịch khắp nơi, nhằn nại

cùng tôi luyện khẩu ngữ tiếng Anh.

Khả năng học tập không đáng khoe khoang của tôi lại được thể hiện lần nữa, cho nên phần lớn thời gian đều ở nhà trồng hoa, nuôi chó, chỉ huy người làm dọn dẹp nhà cửa. Còn mẹ chồng và A Ngu, rất nhanh liền quen biết với hàng xóm nước ngoài.

Thích hợp với hoàn cảnh mới, chấp nhận một công việc mới, có lẽ rất khó khăn, nhưng tôi không cảm nhận thấy, vì tôi luôn có một bầu trời xanh thẳm trên trần nhà bằng thủy tinh.

Học tiếng Anh nhiều năm như vậy nhưng không thể giao tiếp bình thường với người khác thật sự rất mất mặt, có điều không phải việc xấu, vì tôi luôn ở trong nhà, Thiếu Khanh ngược lại chấp nhận bỏ nhiều thời gian ở bên tôi hơn.

Mẹ chồng nói, Thiếu Thần và An Nhược rất nhanh sẽ kết hôn lại. Sau khi bà và thông gia cũ cũng sắp là thông gia tiếp theo gọi điện thoại quốc tế một tiếng rưỡi, vẫn không che giấu được niềm vui trên mặt, hiếm khi đích thân xuống bếp nấu một bàn thức ăn Trung Tây kết hợp cho chúng tôi.

Tối đó, Thiếu Khanh và A Ngu đều đau bụng.

Tôi gọi điện cho Thiếu Thần chê cười cậu ta một lượt, cậu ta cũng không phản bác một câu.

Tóm lại, tất cả đều tốt đẹp.

Năm 2009

Tháng Tư, cỏ xanh chim hót, xuân ấm hoa nở.

An Nhược sinh một đứa bé trai bụ bẫm. Chúng tôi và mẹ cùng nhau về nước hai tuần, bà vẫn không nỡ rời xa cháu trai, đuổi chúng tôi về Anh, bà tiếp tục ở đó coi như rãnh rỗi làm bảo mẫu giúp đỡ, nhưng thực ra chỉ thêm phiền.

A Ngu nhớ mãi đứa bé sơ sinh còn nhỏ hơn búp bê đó, cứ nói sau này lớn lên có thể lấy thằng bé, như thế nó sẽ càng thêm thân thiết hơn với người chú yêu quý.

Lúc đầu tôi rất kinh ngạc với những lời nói đáng sợ của con bé, nhưng giờ đã không lấy làm lạ. Tôi cười nói: “Cái lý luận con trai gần mẹ của Thiếu Thần lúc đầu vừa đúng vừa thích hợp với nhà họ, đợi Tiểu Già Minh lớn thêm mấy tuổi, có thể bảo vệ An Nhược không bị Thiếu Thần bắt nạt nữa rồi.”

Thiếu Khanh nói: “Lúc không ai giúp đỡ, Thiếu Thần cũng chỉ miễn cưỡng hòa với An Nhược. Lại thêm một đồng bọn nhỏ nữa, vậy cậu ấy nhất định chỉ thua không thắng.”

Cảnh tượng đó thật đáng đê kì vọng, cũng khiến người khác đổ ky, tôi vừa nghĩ vừa buồn cười.

Số An Nhược thật tốt, đâu như tôi, một chọi một đã không phải đối thủ của Thiếu Khanh, kết quả còn có một A Ngu luôn cùng hội với anh.

Cuối tuần, cả nhà chúng tôi lái xe đi qua đường hầm xuyên biển đến Pháp du lịch, nhân tiện tham gia buổi từ thiện do bạn Thiếu Khanh tổ chức.

Kết thúc buổi từ thiện, Thiếu Khanh đi lấy xe, tôi và A Ngu đang đợi ở khu nghỉ, bỗng nhiên trong đoàn người nhìn thấy một bóng hình quen thuộc, váy dài phóng khoáng, nụ cười nho nhã, tuổi tác như chưa từng lưu lại dấu vết trên người Tử Yên.

Tôi nán lại giây lát, ôm A Ngu đi lên chào hỏi. A Ngu chủ động bắt tay, tặng cô ấy một món đồ chơi bằng nhựa đang ôm trong lòng. Cô bé bình thường rất ít khi thân mật với người khác như thế.

“Thật là một cô bé xinh đẹp đáng yêu, vừa giống cậu vừa giống anh ấy.”
Tử Yên mỉm cười rời đi.

Trên xe, tôi nói chuyện Tử Yên với Thiếu Khanh. Anh nói: “Anh thấy cô ấy rồi, còn cả chồng chưa cưới của cô ấy.” Sắc mặt lúc anh nói chuyện rất bình tĩnh, như thể đang bàn luận về một bạn học bình thường quen biết lâu ngày không gặp mà thôi.

“Cô ấy trông rất tốt.”

“Đúng thế, tốt hơn trước rất nhiều.”

Chúng tôi dừng đề tài này ở đây, nhưng A Ngu trẻ con non nớt: “Mẹ, cái cô lúc nãy thật đẹp.”

Tôi còn chưa kịp trả lời, Thiếu Khanh nói: “Mẹ con cũng rất đẹp.”

Mỗi lần cùng đi du lịch, lúc về luôn là tôi lái xe, vì A Ngu mệt rồi nhất định lấy vòng tay cha nó làm nôi.

Lúc này con bé buồn ngủ, Thiếu Khanh cởi áo khoác bọc lấy con bé, đặt con bé an toàn và thoải mái trong lòng mình. Tôi điều chỉnh âm lượng đài nhỏ xuống.

Đài phát thanh tiếng Trung trên xe vang lên một bài hát cũ tên là Cả thế giới anh yêu em nhất. Lần đầu tiên khi nghe bài hát này, tôi còn rất nhỏ.

A Ngu dụi dụi đầu vào lòng Thiếu Khanh, nửa tỉnh nửa mơ nũng nịu: “Cha, cả thế giới người cha yêu nhất có phải A Ngu không?”

“Vậy con định xếp mẹ con vào đâu hả?”

“Vậy thì yêu nhất hai mẹ con con đi, con là ngón tay này, mẹ là ngón tay này.” Con bé kéo hai ngón tay Thiếu Khanh, tách ngón tay cái anh, sau đó đưa ngón tay nhỏ nhỏ ra, ép anh ngoéo tay, “Nói chắc như vậy rồi, cả thế giới cha yêu nhất là con và mẹ. Như đinh đóng cột, trăm năm không được thay đổi.”

“Được, không bao giờ thay đổi.” Thiếu Khanh nói, thuận theo đưa tay ra bị con bé lắc đi lắc lại.

Tôi chuyên tâm lái xe, giả vờ không để ý đến lời nói trẻ con của một lớn một bé đó, nhưng nụ cười dần dần lan ra từ khóe môi đến từng tế bào trên gương mặt.

Đây là tỏ tình phải không? Tuy hình thức hơi đặc biệt và bất ngờ.

Ebook phi lợi nhuận được làm bởi DTV Forum. Để download thêm các ebook truyện ngôn tình khác, hãy truy cập:

<http://www.dtv-ebook.com>